

Giới thiệu Ngọt Như Mật

Edit: Đào Gấu Mập

Thể loại: Chỉ riêng mình em (úy lộn, tình hữu độc chung), ngọt văn, vườn trường, đô thị tình duyên.

Độ dài: 19+ (ongoing)

Gấu bụng bự: công trình này sẽ là một công trình dài ngoằng đấy, các ae theo nhớ chuẩn bị đầy đủ đồ nghề để đú dới chế tác già nhớ, chi sớ chế ấy drop vì gấu thấy cập nhật gần đây nhất mới chương 35. Thân ái và quyết thắng ☐

Giai đoạn đầu thả thính lẫn nhau thủ đoạn cao siêu, giai đoạn cuối tập trung bán đường.

*

Người người trong trường trung học đều biết Lộ Lâm lạnh lùng kiêu căng, một lòng chỉ nghĩ tới học tập.

Tận đến khi khóa của bọn họ có học sinh chuyển trường chuyển tới, xinh đẹp lạnh nhạt mà phiêu dật, ngay cả giáo viên đối mặt với cô cũng nhỏ giọng nhẹ nhàng.

Buổi tối, tại ký túc xá của nam sinh, có người nhắc tới học sinh chuyển trường, nói cô nàng eo nhỏ như nào, chân dài như nào, đẹp thì đẹp thật, mà quá lạnh lùng rồi.

Những người còn lại đều đồng ý, lại hỏi Lộ Lâm thấy thế nào.

Cậu ta lạnh lùng đáp một câu:

"Không đề ý."

Mọi người nghĩ thầm: Học bá chính là học bá, một lòng hướng học nha.

Đêm ấy, Lộ Lâm nằm trên giường ngủ, nhận được tin nhắn của học sinh chuyển trường.

"Ngày nghỉ thì đêm mơ, cậu nhớ nghĩ đến tớ nhiều vào, đêm sẽ mơ thấy tớ nha."

Sau đó, có tiết thể dục điểm danh, hai người đồng thời vắng mặt.

Thầy thể dục cho ủy viên thể dục đi tìm bọn họ, ai ngờ lúc ủy viên thể dục cùng vài bạn học đẩy cửa phòng học ra liền nhìn thấy Lộ Lâm ôm eo học sinh chuyển trường đè cô xuống bàn học.

Học sinh chuyển trường đỏ mặt: "Tớ sai rồi."

...

Nhân gian không đáng giá

Nhưng nhân gian có nàng,

Chỉ có trong mắt đối phương, người kia mới là một viên đường mật, hương vị ngọt ngào lại đẹp đẽ.

*

Học tra lãnh điểm yêu tinh * Học bá cao lãnh cấm dục mắc bệnh thiên vị

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Kem marshmallow nướng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyên Du

Mùa hè ở miền nam nóng hơn so với miền bắc, ánh mặt trời vừa chói chang vừa độc hại, không khí oi bức, bốn phía xung quanh như cái nồi hấp, làm cho người ta cảm thấy bức bối.

Mẽ Đường vừa mới xuống xe đã cảm thấy không chịu nổi cái loại cảm giác như bị nướng chín này. Bên trong và bên ngoài xe như là thiên đường và địa ngục, nếu không phải hẹn chờ Tạ Phong ở đối diện bên kia đường thì cô quá thật muốn lên xe về nhà ngay lập tức.

Cảm thấy vô cùng buồn bức khó chịu nhưng cô vẫn chịu đựng, lấy một cái ô từ trong túi mở ra.

Mẽ Đường nghĩ thầm, may mà khi ra ngoài cô đã thoa hai lớp kem chống nắng.

"Nhị tiểu thư, cô đi đường cẩn thận." Lão Dương lái xe kéo cửa kính xe xuống nói.

"Vâng." Mẽ Đường rầu rĩ trả lời.

Đúng lúc này, Tạ Phong đã nhìn thấy Mẽ Đường, cậu ta gọi lớn tên của cô, "Chị Mẽ!"

Nghe tiếng gọi của cậu ta mà mấy người qua đường nhìn lại, sắc mặt của Mẽ Đường sa sầm, vừa chạy về phía Tạ Phong vừa nói: "Cậu im miệng ngay."

"Hi hi, đã lâu không gặp chị Mẽ, thiếu chút nữa em không nhận ra chị!" Tạ Phong vừa trêu vừa cười, "Chị Mẽ càng ngày càng xinh đẹp!"

"Lâu không gặp? Mới có ba tháng."

Suốt kỳ nghỉ hè dài Tạ Phong mới có ngày trở về một lần, cho nên bây giờ hai người mới gặp lại nhau.

Mẽ Đường cảm thấy nóng muốn chết, nhìn mồ hôi trên mặt cậu ta, ghét bỏ nói: "Cách xa tôi một chút, hôi muốn chết."

"Làm sao mà hôi, trước khi đi ra ngoài em đã tắm rồi." Tạ Phong không để ý nói.

"Tóm lại, cậu cách xa tôi ra." Mẽ Đường nói.

"Được rồi được rồi, chị Mẽ vẫn sạch sẽ như vậy." Tạ Phong phát tay, cười tươi lấy lòng.

Mẽ Đường lúc này mới gạt đầu, "Đi thôi."

"Chị Mẽ, sao chị lại đột nhiên chuyển trường?" hôm qua Tạ Phong nhận được điện thoại của Mẽ Đường mà hoảng sợ, cậu và Mẽ Đường trước đây học cùng một lớp nhưng vì ba cậu chuyển công tác đến nơi khác nên học kì trước cậu phải chuyển trường tới thành phố này.

"Không sao, chuyển nhà." Mẽ Đường mím môi, bộ dạng lười biếng không muốn nói nhiều, cô nâng mắt lên nhìn Tạ Phong: "Nghe nói cậu ở bên này sống không tồi? Lão đại của cả trường..... hả?"

"A hi hi" Tạ Phong xấu hổ sờ mũi

Trước kia hai người bọn họ học ở thủ đô, trong trường học đều là con nhà phú nhị đại, quan nhị đại ngay cả tỉnh nhị đại cũng có không ít, Tạ Phong chỉ là con nhà giàu mới nổi nên ở đây không được coi là gì vẫn luôn đi theo Mẽ Đường lẫn lộn. Cho đến tận khi cậu chuyển trường đến thành phố nhỏ phía nam này.

Tạ Phong là người miền Bắc, thân hình cao lớn, còn từng học võ, tuy rằng là bán đưng thủy*, nhưng lúc trước còn ở trường và lúc này thì lại không giống nhau.

*Đây là cách nói ẩn dụ của người địa phương, chỉ người ngu ngốc, không thông minh, học tập kém.

Nam sinh miền nam ở đây vóc dáng đều thấp hơn so với cậu ta, với chiều cao một mét tám mươi sáu đứng giữa đám học sinh cũng đủ để kiêu ngạo, hơn nữa so với Lão Đại trong trường thì thật sự không dễ vào mắt.

Chỉ có một mét bảy tám, lông tóc vàng choé, biết hút thuốc biết chút võ đã được coi như là Lão Đại rồi.

Cho nên Tạ Phong gần như không để cậu ta vào mắt, vừa mới chuyển đến học nên cậu không thèm tóm được điểm gì, đúng lúc trong lớp có người bị tên Lão Đại tóc vàng bắt nạt cho nên Tạ Phong trực tiếp quật ngã người ta, về sau lại xảy ra một chuyện nữa rồi cậu thành Lão Đại của trường luôn.

Chuyện này làm cậu ta kiêu ngạo muốn lật trời lấp đất, ở trong lớp khoe khoang khoác lác thổi phồng lên trời, dù sao thì Nam Thành cách Thủ đô hơn một ngàn dặm, cậu có nói gì cũng không ảnh hưởng gì. Ai biết, chị đại của cậu trước kia—— Mẽ Đường bỗng nhiên chuyển trường đến đây.

"Chị Mễ à, chị không biết chứ, đám con trai phượng nam này quá yếu, chả có một chút sức mạnh nào, vừa lùn lại vừa gầy, Lão Đại trước đây của trường chị mà nhìn thấy chắc chắn sẽ cười sặc, đầu thì vàng chóe, còn thêm kiểu tóc siêu nhân Xayda buồn cười chết em, ha ha ha ha..... nhưng hiện tại là tiểu đệ của em rồi, nhìn thấy em là sợ."

* Siêu nhân Xayda này bà con

"Được rồi, đi thôi, tôi nóng muốn chết rồi." Mễ Đường không còn lòng dạ nào nghe cậu ta nói đông nói tây

"Được được được, chị Mễ tới lúc này vừa khéo, hôm nay vẫn là ngày nghỉ, em đưa chị đi làm quen trước, buổi tối mới bắt đầu tự học." Tạ Phong nhiệt tình nói.

Mễ Đường miễn cưỡng lên tiếng, "Ừ."

"Đúng rồi, chị Mễ, chị học ở ban nào vậy? Em ở lớp 11 ban 9, khoa lý, chị ở đâu?"

"Không biết, đến đó rồi nói sau." Mễ Đường lấy khăn ướt từ trong túi ra lau lau trên trán, tuy không chảy mồ hôi, nhưng cô cảm thấy trán quá nóng, cần dùng khăn ướt để làm giảm nhiệt độ.

"Nếu không chị Mễ đến lớp của em đi, hai chúng ta phối hợp với nhau."

Mễ Đường suy nghĩ rồi liếc cậu ta.

Tạ Phong vội vàng nói: "Nói sai rồi, phải là chị Mễ đến để giúp em."

Nói thật, Tạ Phong quả thật rất sợ Mễ Đường, nhìn cô tưởng gầy thế kia nhưng lúc ra tay thì rất độc.

Mễ Đường cười nhạt không thèm để ý đến cậu ta.

Tới cổng trường học, Mễ Đường ngẩng đầu nhìn đến bốn chữ to màu vàng "Trung học Trường Lễ", cổng lớn và cái cổng nhỏ kế bên đều được mở ra hết.

Vừa mới đi vào, Tạ Phong liền gặp ngay bạn cùng lớp.

"Anh Phong!" Người nọ nhiệt tình chạm một cái để chào hỏi.

"Ừ." Tạ Phong hất hất tay rồi trả lời một câu.

Mễ Đường lấy cái ô, che mặt, người nọ chỉ kịp nhìn phía dưới cằm của cô, dưới ánh mặt trời, làn da của cô trắng sáng lên, dáng người tinh tế cao gầy, ăn mặc rất phong cách, mái tóc dài xổ xuống bên hông, thật sự rất xinh đẹp, làm cho người ta tò mò về khuôn mặt của cô.

Người nọ nhin không được nhìn thêm mấy lần, nhưng Mễ Đường sợ ánh nắng cho nên lấy ô che kín mít hoàn toàn không nhìn thấy mặt.

"Anh Phong, đây là bạn gái anh à?" Người nọ mở miệng hỏi.

"Đừng có nói bừa! Cút đi!" Tạ Phong sợ làm cho Mễ Đường tức giận vội giải thích.

Mễ Đường nhìn Tạ Phong, trong giọng nói không thể hiện gì: "Đã nói cậu cách xa tôi ra một chút."

"Không phải em sợ chị không quen với trường học mới nên mang chị đi làm quen sao, nếu chị không cần thì em tìm một em gái đến nhé?" Tạ Phong sờ mũi, ngại ngừng nói.

Mễ Đường thần nhiên nói: "Quên đi, còn xa không?"

"Đến ngay bây giờ đây, phía trước kia rồi, nộp tiền ở tầng 1, sau đó đến phòng tài vụ lấy sách, hình như hôm nay phòng lấy sách không có ai, chờ mai học chính thức thì lại đi lấy".

Mễ Đường nhìn hoàn cảnh xung quanh, sau cổng ra vào là sân thể dục lớn màu xanh biếc cũng không tệ lắm, còn to hơn trường học trước kia, nơi này

quả thật rất lớn, nhưng kiến trúc nhìn có vẻ lâu đời.

Cô nghe Mễ Viễn nói, Trường Lễ là trường trọng điểm của tỉnh, thầy cô giáo đều không tệ, về phương diện học tập không hề kém so với thủ đô, hàng năm tỷ lệ đỗ vào đại học rất cao, nhưng chuyện này không trong phạm vi quan tâm của Mễ Đường, thầy cô giáo có giỏi hay không đối với cô cũng không quan trọng.

Chỉ là, Mễ Viễn nói để đưa cô vào đây học, ông đã quyên góp rất nhiều tiền để sửa trường, hiện tại nhìn thấy, Mễ Đường tin rằng Mễ Viễn bị lừa rồi.

"Tạ Phong, nói thật đi, cậu cảm thấy Trường Lễ thế nào?" Mễ Đường đột nhiên hỏi.

Tạ Phong nói: "Rất tốt, tự do tự tại, bạn học nhiệt tình, thầy cô dễ tính."

Mễ Đường nghi ngờ nói: "Thật."

"Tối rồi, đi bên này." Tạ Phong dẫn cô đến chỗ nhận lớp.

Đến nơi mới biết được, bởi vì lớp 11 là phải phân ban, cho nên ban lãnh đạo không biết Mễ Đường muốn chọn lớp nào, nên vẫn chưa phân lớp cho cô.

"Vậy chị chọn khoa học xã hội hay khoa học tự nhiên". Tạ Phong hỏi.

"Khoa học tự nhiên đi, khoa học xã hội quá mệt mỏi, lại phải viết nhiều như thế, tay sắp chai đến nơi rồi." Nói đến đây, Mễ Đường nhú nhú lông mày.

Tạ Phong nhìn vào đôi tay trắng nõn mịn màng của cô, nhỏ nhắn như cọng hành vừa trắng vừa trắng.

"Ách..... Chị Mễ cũng viết bài sao?"

Mễ Đường liếc nhìn cậu ta, không nói gì rồi chống ô lên.

Lúc đi đến bảng thông báo cô dừng bước, trên đó dán danh sách phân ban của lớp 11. Chỉ định liếc mắt nhìn sơ, đang muốn bước đi thì ánh mắt của cô dừng trên một cái tên, không phải cái tên này đặc biệt mà là thành tích phân ban của cậu ấy có chút dọa người.

"Người này là ai mà lại trâu bò như vậy, Phó Khi cũng chưa thi được cao như thế đâu, có phải trường của các cậu thi rất dễ không." Mễ Đường thuận miệng nói.

Tạ Phong vẫn chưa hiểu cô hỏi gì, "A? Gì?"

"Lộ Lâm đây này!" Giọng Mễ Đường cao lên đưa tay ra chỉ vào tên của Lộ Lâm trên bảng thông báo.

"A! Chị nói cậu ta à, đương nhiên là trâu bò, rồi cậu ta được mệnh danh là học thần, tất cả học sinh đều không dám nhìn thẳng cậu ta, các loại danh hiệu thi đua lọt vào tay cậu ta đều đều, hơn nữa trường của chúng ta có tiếng ra đề khó trong toàn tỉnh, đề thi lần này em làm chưa được một nửa, thiếu chút nữa còn bị ăn đòn."

Mễ Đường cau mày, không biết nghĩ gì rồi nói: "À."

Vậy chắc chắn là rất lợi hại.

"Nhưng nói đến đây, chuyện chị chuyển trường Phó Khi có nói gì hay không?" Tạ Phong buồn chuyện nói

"Tôi chuyển trường thì liên quan gì đến cậu ta?" Mễ Đường mặt không thay đổi nói.

"Khụ, cậu ta không phải vẫn luôn theo đuổi chị sao?"

"Đấy là việc của cậu ta."

Tạ Phong nghĩ ngợi rồi nói, "Người kia đã điên cuồng theo đuổi chị một năm, mặt mũi cũng không tôi, chị không động lòng chút nào sao?"

Mễ Đường thân nhiên nói: "Thì sao? Cậu thích cậu ta?"

"Không có không có, em cũng không muốn làm gay đâu." Tạ Phong vội vàng phủ nhận, "Chị Mễ, em mang chị đến phòng học nhìn một chút nha?"

Mễ Đường lấy điện thoại ra nhìn thời gian, còn sớm, "Ồ tầng mấy? Nếu cao thì không đi".

"Ha ha, là tầng hai! Đi thôi đi thôi, phía trước chính là phòng học rồi."

Dãy phòng học đều rất dài, Trường Lễ đã rất lâu đời rồi nên đúng năm nay được sửa sang lại, cho nên cơ sở thiết bị trong phòng học cũng không tệ lắm, bàn học đều là đồ mới.

Sau khi từ phòng học đi ra, Tạ Phong nói: "Chị Mễ, lớp chúng ta không tôi đúng không, chị học cùng một lớp với em đi, lớp chúng ta thầy giáo rất dễ

tính."

Phòng học ngay cạnh cầu thang, Mễ Đường đang định nói chuyện, ánh mắt liền liếc thấy một nam sinh cao nhất từ trong đám nam sinh từ thấp đến cao đang từ cầu thang xuống.

Theo bản năng cô ngẩng đầu lên, ánh mặt trời có chút chói mắt, nhưng cô vẫn nhìn thấy mặt anh

Đó là khuôn mặt hết sức đẹp trai, ánh mắt trong suốt, trong mắt tối đen lấp lánh giống như quả nho giữa tròng mắt màu trắng, rất hấp dẫn người, nhưng lại có khí chất xa cách lạnh nhạt.

Vừa lạnh lùng lại thần nhiên, cả người đều tản ra sự kiêu ngạo làm người ta không dám đến gần.

Mễ Đường cảm giác khí nóng trên người nháy mắt giảm xuống hơn một nửa, giống như đang đi bộ trên sa mạc nóng bỏng thì bỗng nhiên được uống ngụm nước mát lạnh.

Tạ Phong đang lải nhải ở bên cạnh, Mễ Đường giống như không hề nghe thấy, đột nhiên hỏi: "Cậu ấy là ai vậy?"

"Chị nói ai thế?" Tạ Phong giật mình đứng lại.

Mễ Đường ghé vào thanh chắn trên hành lang nhìn xuống, sau đó cô chỉ vào nam sinh vừa đi ra khỏi lớp học: "Cậu ta".

Tạ Phong nhìn một cái liền nhận ra luôn, "À, cậu ta chính là Lộ Lâm, là học thần mà chị mới hỏi lúc nãy á."

Mễ Đường "A" một tiếng, trong mắt có hứng thú không chút che giấu.

"Làm sao vậy?" Tạ Phong nghi ngờ hỏi, nhìn thấy ánh mắt của Mễ Đường, "Chị Mễ không phải chị vừa ý cậu ta chứ?"

Mễ Đường cong cong đôi mắt xinh đẹp thành hình trăng khuyết "Nhìn thấy cũng không tồi."

Tạ Phong ngẩn người, sau đó lắc đầu nói: "Không tồi đúng là không tồi, nhưng không thể đùa được..... người theo đuổi cậu ta rất nhiều, nhưng chưa thấy cậu ta để ý đến ai bao giờ cả."

"Chị Mễ đây là người bình thường sao?" Mễ Đường cong môi lên.

"Chị Mễ đương nhiên không phải....."

Tạ Phong còn nhớ lúc trước người theo đuổi Mễ Đường có thể lập thành một ban, mặc dù Mễ Đường vừa kiêu căng lại lạnh lùng, tính tình cũng không tốt, nhưng chỉ bằng khuôn mặt này cũng làm cho rất nhiều nam sinh người trước hi sinh người sau tiếp tục hi sinh.

Tạ Phong còn chưa nói xong, Mễ Đường đã chạy xuống dưới.

"Chị Mễ định làm gì?"

Ngay cả ô cũng không mở ra, đi ra khỏi phòng học ánh mặt trời nóng rực chiếu thẳng vào trên người Mễ Đường, cô giống như quên mất bản thân mình rất sợ nóng, cô đứng dưới ánh mặt trời nhìn xung quanh.

Đi phía bên trái là sân bóng rổ, Quẹo vào phía trước là dãy phòng của giáo viên, bên phải ký túc xá của trường học.

Cô nghĩ một chút, rồi chạy theo hướng bên phải.

Đường đến ký túc xá giống như đi qua sườn núi, ký túc xá nữ bên trái, ký túc xá nam bên phải, Mễ Đường đi đến đó đã không nhìn thấy bóng dáng của Lộ Lâm, đứng tại chỗ nhìn một lúc, chỉ thấy mấy nam sinh đi qua nhìn chằm chằm vào cô, cô nhú mày cảm thấy mất hứng, nhấc chân đá cỏ dại trên mặt đất sau đó thờ dãi rồi quay về.

"Cái người này." Cô bực mình tự nói thầm một câu

Ký túc xá của trường không quá lớn, chỉ có năm tầng, mỗi một tầng có khoảng 5-6 phòng, từ dưới nhìn lên thấy trên đó có một loạt quần áo được xếp ra, hình như học sinh đều đã đến rồi, ký túc xá nam nhìn qua có vẻ bẩn hơn một chút, Mễ Đường cau mày.

Cô vừa muốn xoay người để đi, thì nghe thấy có tiếng người đang nói chuyện rất nhỏ.

Mễ Đường chần chừ rồi đi lên phía trước mấy bước, nhìn thấy nam sinh đang đưa lưng về phía mình nói chuyện điện thoại.

Là Lộ Lâm.

Giống như dây thường xuân xanh biếc bám lên tường, ánh mặt trời chiếu lên trên người anh, như bao lấy cả người, hiện lên từng ánh sáng trắng trên chiếc áo sơ mi trắng của anh

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mở hồ mới, độ dài sẽ không quá dài,

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Crispy Pearl Puffs*

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

*TV là bánh ngàn lớp ngọc trai vỏ giòn, mà khổ nỗi Gấu tìm cả tiếng a lẫn tiếng việt không ra được cái bánh đó vì có chữ pearl. Có nhẽ tác giả nhầm lẫn hoặc món này chưa ra đời haha. Trên hình là tên y chang mỗi tội không có chữ pearl. Nhớ đánh răng sau khi đọc nhoe ♥ □ ♥ □

Lộ Lâm nghiêng người, một tay cầm điện thoại đặt bên tai, còn tay kia kẹp một điều thuốc, khói thuốc lượn lơ, nhìn nghiêng mặt anh vô cùng lạnh nhạt, không hề có cảm xúc.

"Đừng gọi điện cho tôi nữa, có trở về hay không cũng không phải chuyện của tôi." Giọng điệu lạnh lùng của anh như những góc nhọn trên khối băng, chỉ cần tới gần sẽ bị cắt rách da thịt.

Mễ Đường yên lặng nhìn anh, trong lòng đang nghĩ cô thì nóng như lửa, còn anh thì lạnh như băng, vừa vặn cô có thể làm anh tan chảy.

Nhìn thấy Lộ Lâm nói điện thoại xong, Mễ Đường gọi một tiếng, "Này cậu"

Lộ Lâm quay đầu nhìn cô, trong mắt hiện lên sự thắc mắc.

Cô gái trước mặt vừa cao lại gầy, con gái miền nam đều đa số nhỏ xinh, khó tìm được nữ sinh cao gầy như vậy. Cô mặc chiếc váy hai dây màu trắng, ôm sát làn da trắng như tuyết, bởi vì quá gầy cho nên nổi rõ lên xương quai xanh, vòng eo thon dưới váy hết sức mê người chỉ một tay có thể ôm hết, ngũ quan rực rỡ, nhưng đôi mắt vừa quyến rũ vừa hấp dẫn người.

"Điều thuốc lá của cậu!"

Mễ Đường nhướn đôi mắt lên chỉ vào điều thuốc trong tay anh.

Lộ Lâm cúi đầu nhìn, mới phát hiện điều thuốc trên tay đã sắp cháy đến đầu lọc, một đoạn tàn thuốc sắp rơi lên giày của anh.

Lộ Lâm bắn điều thuốc một cái, tàn thuốc lập tức rơi xuống, anh dí thuốc lên tường dập tắt, sau đó ném điều thuốc sang tường bên kia, rồi cho tay vào túi quần, đôi mắt không nháy một lần nhìn sang cô.

Mễ Đường đến gần anh, nói: "Học sinh mà giỏi cũng hút thuốc à."

Hai người nhìn nhau vài giây. Lộ Lâm không nói gì, vẻ mặt lạnh nhạt.

Mễ Đường cứ chăm chú nhìn anh như vậy, rồi đột nhiên đưa tay vào trong túi quần của anh, quả nhiên có bao thuốc bên trong.

Bao thuốc màu đỏ, phía trên là tên thương hiệu của bao thuốc.

"Cậu thích hút loại thuốc này sao?" Mễ Đường nhướn mày, loại thuốc này cô đã thấy Mễ Viễn mang về mấy cây, hình như là người khác biếu, hoặc cũng có thể là ông tự mua, cô đoán giá cả cũng không rẻ.

Lộ Lâm đưa tay ra nói: "Đưa thuốc cho tôi."

Mễ Đường cười nhưng không đưa bao thuốc mà cầm lấy tay anh, cười như không cười nhìn anh. Tuy nhiên cô hơi bất ngờ, vì không nghĩ tới tay của nam sinh lại có thể mềm mại như vậy.

Cô cúi đầu nhìn ngón tay Lộ Lâm thon dài, lại sạch sẽ, đến móng tay cũng rất đẹp. Tự dưng tay bị nắm, Lộ Lâm ngẩn người, nhìn bàn tay nhỏ nhắn như không xương kia, tay của cô rất nóng.

Anh vừa định rút tay về thì lại bị Mễ Đường nắm lấy.

"Cậu hút trộm thuốc, không sợ mình nói thầy giáo sao?"

Lộ Lâm nhú mày, nheo đôi mắt, cắn môi nói: "Tùy cậu."

Mẽ Đường ngẩng cằm lên, cô cong khước môi rồi nhón mũi chân, nói bên tai anh:

"Lúc cậu hút thuốc nhìn thật đẹp."

"Còn nữa, mình tên là Mẽ Đường."

Cô như nghe thấy tiếng tim đập rất nhanh của mình, ngửi được mùi hương nhàn nhạt giống như mùi cam và bạc hà, là mùi trên người Lộ Lâm.

Lộ Lâm tuy cúi đầu, nhưng vẫn có thể nhìn thấy đôi môi màu hồng mềm mại như quả anh đào vừa hái xuống của cô.

Anh giật mình, ánh mắt thất thần.

"Được rồi, mình đi đây, chỗ này quá nóng." Mẽ Đường cười hi hi nhét bao thuốc vào trong tay của Lộ Lâm.

Lộ Lâm nhìn môi cô lúc đóng lúc mở, hai má đỏ lên đẹp như hoa đào. Anh nắm chặt tay lại, làm cho bao thuốc đang cầm bị méo mó.

"Gặp lại." Mẽ Đường vừa lòng, buông tha cho anh, xoay người đi với tâm trạng rất tốt.

Đến lúc mà cô quay đầu lại thì Lộ Lâm đã không còn ở đó, không biết đi lúc nào.

Đi ra khỏi khu vực ký túc xá thì điện thoại của Mẽ Đường vang lên.

Tạ Phong: "Chị Mẽ, chị đang ở đâu đấy?"

Mẽ Đường: "Làm sao vậy?"

Tạ Phong: "Không có chuyện gì, chị đột nhiên chạy đi, em không tìm được chị nên đã đi rồi."

Mẽ Đường: "À, hỏi cậu một chút, Lộ Lâm kia học lớp nào vậy?"

Tạ Phong: "Lớp 3 ă, vừa rồi trên bảng thông báo không phải có sao?"

Mẽ Đường: "Không đề ý."

Cô lúc đó chỉ đang kinh ngạc khi nhìn thấy điểm của Lộ Lâm nên không nhìn xem anh học lớp nào.

Tạ Phong: "Chị Mẽ, chị hỏi chuyện này làm gì? Muốn theo đuổi thật à?"

Mẽ Đường: "Đúng vậy, tôi muốn học lớp ba."

Tạ Phong vội vàng nói: "Đừng mà, bà cô của tôi ơi, lớp đó toàn học sinh đứng đầu, chúng ta là học tra (học sinh kém), đừng nên lại gần, huống hồ chị muốn vào còn chưa chắc đã được."

Mẽ Đường phản đối: "Ba tôi đã quyên góp rất nhiều để sửa trường còn không đủ sao? Nếu không đủ thì lại xây thêm sân bóng rổ, vừa rồi nhìn quá tồi tàn."

"Ai, Chị Mẽ, chị nghiêm túc à?"

"Sao lại không, cần gì phải nói đùa với cậu?"

"Đừng lại đi, hai người rất không hợp, thật sự, em đã nghe nói cậu ta cực kỳ lạnh nhạt với con gái, không chỉ không nói chuyện yêu đương mà còn làm con gái tức đến phát khóc."

"Cậu đừng nghe lời nữa, là tôi theo đuổi chứ không phải cậu."

"Chị Mẽ à, chị không hiểu về con người của Lộ Lâm, em đoán chị theo đuổi chỉ hai ngày là phải từ bỏ, em sợ chị mất công mất sức, trong lớp em có một người, theo đuổi 2 tháng mà Lộ Lâm người ta còn không biết tên cậu ta là gì."

"Người kia có đẹp bằng nửa tôi không?"

Mẽ Đường khinh thường nói.

"Một nửa chắc có thể....." Tạ Phong nghĩ.

"Được rồi, cậu có thể rút."

"Chị Mễ, thật sự, em không nói dối, nếu chị theo đuổi được thì em sẽ quỳ xuống chân chị."

Mễ Đường: "Được, để tôi nói chuyện với ba, nhờ ông tìm lãnh đạo trường sắp xếp cho vào học lớp 3, cậu cứ chờ để quỳ xuống gọi mẹ đi."

Nghe Mễ Đường nói muốn vào lớp tốt nhất khối, Mễ Viễn vô cùng ủng hộ, sau đó nhanh chóng giúp con gái làm xong mọi chuyện.

Mễ Viễn đi công tác ở tỉnh khác, mấy ngày nữa mới về được, cho nên chỉ gọi cho cô cho số điện thoại của chủ nhiệm lớp 3, để cô liên hệ trực tiếp với chủ nhiệm lớp.

Chủ nhiệm lớp họ Liễu, là giáo viên giỏi của trung học Trường Lễ, trong lớp của cô mỗi một giáo viên đều là người ưu tú.

Khối 11 có 13 lớp trong đó khoa xã hội 5 lớp, còn khoa tự nhiên 8 lớp, mà lớp 1103 còn là lớp khoa học tự nhiên tốt nhất.

Mễ Đường lưu lại số điện thoại, đến giờ cơm chiều, tùy tiện ăn một chút rồi đeo cặp sách đến trường học.

Tối cổng trường, cô gọi điện thoại cho chủ nhiệm lớp.

Chủ nhiệm lớp nhấn cô đến văn phòng tìm cô ấy.

Văn phòng chủ nhiệm lớp của trung học Trường Lễ không cùng dãy với văn phòng của các thầy cô giáo khác, văn phòng chủ nhiệm lớp thì ở khu dạy học bên phải, còn văn phòng của các thầy cô khác thì ở tòa đơn độc phía sau sân bóng rổ.

Khu này vào ban ngày Mễ Đường đã tới, kiến trúc phong cách thật ra cũng không khác gì trường học cũ của cô, đều là hình lõm.

Mễ Đường nhanh chóng tìm được văn phòng, cô gõ cửa, nghe thấy có tiếng từ bên trong "vào đi", cô ngó vào trong rồi nhẹ giọng hỏi: "Có Cô Liễu ở đây không ạ?"

Thầy giáo khác nghe được liền nói: "Có, Cô Liễu, có học sinh tìm cô."

"Chào cô, em là Mễ Đường, vừa rồi có điện cho cô ạ."

"Vào đi." Cô Liễu có tên là Liễu Tiểu Nhan, thoát nhìn khoảng 35 tuổi, đeo mắt kính, ăn mặc rất đơn giản, khuôn mặt dễ nhìn. Cô ngồi trong bàn làm việc tại vách ngăn thứ 2, lúc ngẩng đầu lên tiện thể nâng mắt kính.

Mễ Đường đi đến trước mặt cô ấy, Liễu Tiểu Nhan nhìn kỹ cô vài lần, ánh mắt liền thay đổi.

Nghĩ đến lời lúc hiệu trưởng gọi điện cho mình Liễu Tiểu Nhan liền cảm thấy đau đầu.

Học sinh ở lớp 3 đã đủ cho cô bận tâm rồi, lại thêm một tổ tông nữa, không những mặt mũi quá hấp dẫn mà thành tích lại cũng khó coi.

Nhưng việc đã đến nước này, cô cũng không có cách nào khác mà hiệu đã lên tiếng rồi.

Liễu Tiểu Nhan đứng lên nói: "Đi thôi, trước tiên đưa em đến phòng học, nhanh để vào học."

Mễ Đường: "Vâng ạ."

Trên hành lang, Liễu Tiểu Nhan nói: "Nghỉ hè xong trường có tổ chức lớp học thêm 1 tháng trước, lúc đó đã phân lớp xong rồi, các bạn trong lớp cũng đã quen thuộc với nhau, lát nữa tới lớp em tự giới thiệu nhé."

Mễ Đường nói: "Vâng, được ạ."

Liễu Tiểu Nhan: "Đồng phục còn chưa có đúng không?"

Mễ Đường: "Vâng."

Liễu Tiểu Nhan: "Sáng ngày mai đến thư viện ở tầng một, đó là nơi nhận đồng phục."

Mễ Đường: "Dạ."

Liễu Tiểu Nhan: "Sách giáo khoa thì sao?"

"Vẫn chưa ạ." Hôm nay Tạ Phong bảo cô đi nhận, nhưng cô ngại mang về quá nặng cho nên không lấy, định ngày mai mới đi.

Liễu Tiểu Nhan nghĩ rồi nói: "Vây chút nữa xem chung với bạn cùng bàn, ngày mai cô sẽ nhờ một bạn nam đi cùng em để lấy."

Mễ Đường cong khóe miệng, "Vâng thưa cô."

Liều Tiểu Nhan càng nhìn càng cảm thấy cô bé này đẹp đến quá đáng.

Rất cuộc cái chuyện yêu sớm thì ở cao trung lúc nào cũng có, đều là mối tình đầu, tuổi trẻ nên hormone dồi dào, mặc dù thành tích lớp 3 tốt nhất nhưng vẫn có trường hợp yêu sớm.

Liều Tiểu Nhan tất nhiên không muốn học sinh chỉ nghĩ đến chuyện tình yêu mà không đem tâm tư vào trong việc học tập, chuyện lát nữa sắp xếp Mễ Đường ngồi ở đâu cũng là một chuyện đau đầu.

"Thật ra chuyện học tập trong lớp áp lực rất lớn, đặc biệt là lớp 3 của chúng ta, thường xuyên bị kiểm tra, hơn nữa bài tập cũng rất nhiều, hy vọng em sẽ nhanh chóng thích ứng."

Mễ Đường nhìn Liều Tiểu Nhan, bộ dáng rất nghe lời, "Vâng ạ. Cô giáo, em sẽ cố gắng."

Liều Tiểu Nhan ngưng, có chút nghi ngờ những lời này của cô nàng, rồi nhẹ giọng nói, "Chỉ cần em tập trung học, thi nhất định sẽ tiến bộ, không cần để ý đến thành tích trước kia, ở Trường Lễ học sinh có thành tích kém chỉ cần cố gắng một hai năm thi cũng có hi vọng đỗ đại học."

Mễ Đường: "Vâng thưa cô."

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh đã đến cửa phòng học lớp 3.

Không thể không nói, bầu không khí trong lớp rất tốt, đa số học sinh đều đang chăm chú đọc sách rất ít người nói chuyện.

Liều Tiểu Nhan đưa cô vào trong lớp, cầm lấy thước, gõ lên trên bục giảng.

"Các bạn."

Cả lớp đồng thời ngẩng đầu lên.

"Đây là bạn học mới của lớp chúng ta —— Mễ Đường, mọi người đón chào nào."

Ánh mắt của tất cả bạn học trong lớp đều dừng ở trên người cô.

Dưới ánh sáng của bóng đèn, da thịt cô trở nên trong suốt như tuyết, đôi mắt sáng ngời ướt át như hạt pha lê, hai bên má ửng hồng, phía bên phải ấn đường có một nốt ruồi màu đỏ tươi, mặc một chiếc váy trắng, mái tóc thật dài buông xuống vòng eo.

"Học sinh chuyển trường thật đẹp"

"Đúng vậy, thật xinh đẹp, vóc dáng cũng rất cao."

"Quần áo của cậu ấy mặc cũng rất đẹp."

"Cậu có cảm thấy cô ấy nhìn rất lạnh lùng không? Chắc cũng dễ sống chung lắm!."

Trong phòng học sôi xục hẳn lên.

"Mễ Đường, em tự giới thiệu bản thân đi."

Liều Tiểu Nhan vẫy tay với cô, chỉ cô đi lên bục giảng.

Mễ Đường nhấc chân đi lên bục giảng, cô nhìn về phía các bạn học bên dưới, giọng nói không cao không thấp nói: "Chào mọi người, mình là Mễ Đường, Mễ trong mặt trong, còn Đường là kẻ đường."

Cô vừa nói vừa cầm phấn viết tên mình lên bảng.

Tuy thành tích của Mễ Đường không được tốt, nhưng chữ viết lại rất đẹp, nét bút cứng cáp, tự nhiên phóng khoáng.

Liều Tiểu Nhan nhìn mà còn có chút giật mình, còn trong đầu các bạn học ở bên dưới lại cảm thấy học sinh chuyển trường này thành tích chắc rất tốt.

Bởi vì trong lớp họ không có ai thành tích kém, cho nên nếu học sinh chuyển trường không có thành tích tốt thì cũng sẽ không được xếp vào lớp 3.

Mễ Đường nghĩ một chút, không định nói gì nữa, quay đầu lại nhìn Liều Tiểu Nhan, "Cô giáo, em đã nói xong."

Liều Tiểu Nhan gật đầu, ánh mắt nhìn xung quanh phòng học, nói: "Nhan Mộng Mộng, em đổi chỗ ngồi bên cạnh Lý Gia Thanh đi, để chỗ của em cho bạn học mới."

"Thưa cô, để bạn học mới ngồi luôn bên cạnh Lý Gia Thanh đi ạ." Nhan Mộng Mộng không muốn đổi chỗ.

Liều Tiểu Nhan nói: "Đổi đi, vóc dáng bạn học mới cao, ngồi phía trước che hết mọi người."

Nhan Mộng Mộng bấu môi, đứng lên, lấy cặp sách trong ngăn kéo ra, rồi đem tất cả sách vở đồ vật trên bàn cho vào cặp sách, rõ ràng là không vui, nhưng cũng không dám thể hiện nhiều. Cô ta quay đầu nhìn Lộ Lâm phía sau mình, thấy anh không có chút phản ứng gì, sắc mặt cô nàng liền trắng bệch.

Lúc này Mễ Đường đã đi tới, Nhan Mộng Mộng ngẩng đầu trừng mắt với Mễ Đường, rồi lại nhìn thấy cô híп mắt cười với Lộ Lâm.

Đôi mắt cô cong thành hình trăng khuyết, như giấu hết cảnh đẹp bên trong, khuôn mặt thì lạnh lùng nhưng ánh mắt lại rất mê hoặc lay động lòng người.

Tác giả có lời muốn nói: Ngủ ngon

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Bánh lava chocolate

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

Nhan Mộng Mộng nghi ngờ nhìn Mễ Đường mấy lần, lại có chút khó chịu, nhưng Liễu Tiểu Nhan vẫn đang trên bục giảng, cô ta cũng không dám tỏ thái độ gì chỉ đành đến chỗ ngồi mới của mình.

Mà Mễ Đường không để ý đến cái nhìn của cô ta, để cặp sách lên trên bàn rồi ngồi xuống.

Liễu Tiểu Nhan đứng một lúc trên bục giảng rồi cũng đi luôn.

Nhiều thầy cô còn chưa đến, mà cô làm chủ nhiệm lớp nên có rất nhiều việc phải làm, vì thế buổi tự học tối nay cô định cho học sinh tự học.

Ngồi cùng bàn với Mễ Đường là cô gái mặt tròn xoe, da trắng, mắt một mí, đôi mắt tròn mà không hề nhỏ, giống như con thỏ rất đáng yêu.

"Chào cậu, mình tên là Du Mông Dương, Du trong bơi lội (tiếng hán là Du vịnh), Mông trong Mông Cổ, Dương trong Khoai tây (Dương Dụ)." Du Mông Dương vừa cười vừa nói.

Mễ Đường là người không nhiệt tình, cho nên bạn bè rất ít, trong khi đó cô lại đẹp, điều kiện gia đình tốt, thêm tính tình không được tốt lắm, cho nên bạn bè cùng lứa lại càng ít, ở thủ đô bạn gái của cô chỉ có hai người, một người học xong sơ trung thì xuất ngoại, còn một người vẫn ở trường cũ.

"Xin chào." Thái độ của Mễ Đường không nóng không lạnh, nhưng so với bình thường đã nhẹ nhàng hơn nhiều, vì cô phát hiện các cô gái phương nam nói chuyện đều rất mềm mại không giống phương bắc của cô.

Du Mông Dương ngơ ngác chớp mắt, "Tên của cậu thật là dễ nghe, rất ngọt ngào."

Mễ Đường ngẩn người, lần đầu tiên có người nói cô như vậy, cô hơi chần chờ xong vẫn nói thêm câu "Cảm ơn."

Du Mông Dương tò mò nhìn chằm chằm Mễ Đường, không biết sao lại nghĩ tới trái dưa được uống tối qua, bạn học mới thật đẹp, làn da vừa trắng lại vừa mềm như ruột trái dưa.

Mễ Đường quay đầu lại nhìn Lộ Lâm, thấy anh đang đọc một quyển sách rất dày.

Cô hơi cạnh thi, nên nhìn qua thấy chỉ chít toàn là chữ tiếng Anh. Nếu đổi thành người khác đọc thì Mễ Đường đã muốn nói ngay một câu mẹ nó chứ giả vờ.

Nhưng lúc này trong lòng cô lại đang nghĩ, lần trước cậu cô mang cho cô mấy quyển sách tiếng anh bản gốc luôn, may mắn có người để tặng rồi.

Những quyển sách đó vừa dày lại khó hiểu, cô nhìn mà thấy đau đầu, định ném đi, nhưng nữ sĩ Mạnh Viện nói những quyển sách này là của một tác giả nổi tiếng bạn tốt của cậu đưa, rất quý giá, cậu lại chuyển cho cô, cũng không biết định ôm kỳ vọng gì với mình, có lẽ do năm lớp 11 cô tâm huyết dâng trào có nói một câu muốn xuất ngoại.

Tóm lại cô vẫn không vất đi, để ở trong thư phòng, lần chuyển đến Nam Thành, không biết ai lại đặt trên xe của cô, hôm qua lúc nhìn thấy còn muốn đau trướng đấy.

"Cậu đang đọc gì đấy?" Mễ Đường gõ tay xuống bàn học của Lộ Lâm.

Lộ Lâm ngẩng đầu, đối mặt với cô.

"Trong giờ tự học không thể nói chuyện."

Lúc anh nói chuyện giọng rất nhẹ, giống như tiếng sáo, âm sắc êm dịu, tạo nhã, phát ra tiếng trầm sâu lắng.

Mễ Đường nhướn mày, cũng không tức giận, "Được, nhưng mình không có việc gì thì phải làm sao?"

"Cậu có thể đọc sách."

Lộ Lâm cup mắt xuống, Mễ Đường có thể nhìn thấy lông mi của anh, vừa dài lại cong vút, dày đặc như lông mi giả.

Mễ Đường bỗng nhiên muốn được chạm vào để đếm xem có bao nhiêu cái.

Cô nghĩ thật ra cô có mang sách đến, vì thế quay đầu lấy cặp sách từ trong ngăn bàn ra. Lấy từ mấy quyển truyện tranh Nhật bản tháng trước bạn bè đi Đài Loan mua giúp cô từ trong cặp ra, tất cả đều là tiếng Trung Phồn Thể.

Cô đem hết ra có rất nhiều thể loại, người bạn lúc ấy hỏi cô muốn đọc loại gì, cô nói tùy cho nên người đó mua cho cô 2 valy, kỳ nghỉ này đều ra ngoài chơi nên cô chưa kịp xem, mà lần này cô chỉ cầm một valy tới thôi.

Du Mông Dương đang làm bài tập, thấy Mễ Đường lấy ra bốn năm quyển truyện tranh sắc màu, đôi mắt lập tức sáng lên.

Ở mặt trên cùng là hai quyển có tên làm cho người ta đỏ mặt, như《Dã thú với thiếu niên thiếu nữ》《Lần đầu tiên làm nữ sinh》

Du Mông Dương nuốt nước bọt, nhỏ giọng hỏi: "Mễ Đường, đây là truyện tranh à?"

Mễ Đường cũng nhìn thấy tên truyện, trợn mắt lên, Hạ Tuệ Dao này mua cho cô cái quỷ gì thế này.

Cô lúc đi tiện tay cầm mấy quyển nên cũng không nhìn kỹ, rồi lại nhìn ba quyển còn lại, may mắn trong đó có một quyển bình thường, là thể loại trinh thám khủng bố cô thích.

"Cậu muốn xem không? Vậy cái này tặng cậu." Mễ Đường thấy Du Mông Dương rất muốn đọc, liền đem bốn quyển truyện kia đến trước mặt cô ấy.

"Không cần không cần." Du Mông Dương đỏ mặt, vội vàng xua tay, thật ra cô muốn nói không cần cho, quá xấu hổ chỉ cần mượn đọc là được rồi.

Nhưng Mễ Đường cho rằng cô ấy không lấy, nên tiện tay ném xuống bên cạnh, nghĩ thầm sau khi vất đi xong buổi tối về phải gọi điện nói chuyện từ từ với Hạ Tuệ Dao.

Du Mông Dương ngẩn ngơ, thấy cô hiểu lầm, nhưng lại ngại giải thích, đành cắn môi cúi đầu.

Thời gian một tiết trôi rất nhanh, chuông tan học vừa vang lên, Du Mông Dương liền đứng lên chuẩn bị đi WC, cô nghĩ một chút rồi hỏi Mễ Đường: "Mễ Đường, cậu có đi WC không?"

Mị Đường hơi ngạc nhiên, từ nhỏ bắt đầu đi học đến giờ, không có một bạn học nữ nào rủ cô có đi WC cùng không.

"Mình không đi."

"Ừ." Du Mông Dương thở dài trong lòng.

Lúc này Nhan Mộng Mộng đi tới, "Dương Dương, chúng ta cùng đi đi."

Du Mông Dương nhìn người bạn đã từng ngồi với mình, có chút do dự, nhưng vẫn gật đầu, "Được."

Quan hệ của cô với Nhan Mộng Mộng thật ra cũng không thân cho lắm, tháng cuối cùng của học kỳ một, hai người mới ngồi cùng bàn, thành tích của Nhan Mộng Mộng rất tốt, thành tích của cô thì bình thường, cho nên Nhan Mộng Mộng không thích cô, thi thoảng hỏi bài nhưng Nhan Mộng Mộng cũng không trả lời, hơn nữa cô ta rất thích quay lại hỏi bài Lộ Lâm ngồi đằng sau sau.

Nhưng Du Mông Dương biết những bài đó là do Nhan Mộng Mộng cố ý lấy ở trên quyển sách Olympic Toán mà cô ta mua.

Lần trước Lộ Lâm đã nói thẳng ra, Nhan Mộng Mộng lại nghĩ là cô mách lẻo, cho nên Du Mông Dương cũng không thích cô ta, lần này được đổi bạn cùng bàn mới, Du Mông Dương rất vui vẻ.

Thái độ thù địch của Nhan Mộng Mộng, tất nhiên Mễ Đường cảm nhận được, nhưng đối với loại nữ sinh này, cô không để trong mắt nên cũng mặc kệ.

Lúc Nhan Mộng Mộng đang muốn đi, thì thấy được mấy quyển truyện tranh trên bàn.

Cô ta mở lớn mắt cầm lấy quyển truyện tranh nó "Cậu đang đọc cái gì đây? Dã thú với thiếu niên thiếu nữ!"

Lúc đọc giọng cô ta rất to, như sợ người khác không nghe thấy "Sao cậu lại thích xem loại sách này, không sợ đọc nhiều thành ngốc à?"

Các bạn học khác rất thích chú ý tới học sinh mới chuyển này, cho nên đều nhìn về phía đó, cũng thấy quyển truyện tranh trong tay Nhan Mộng Mộng.

"Nhìn bề ngoài lại không giống với nữ sinh thích đọc loại sách như vậy."

"Đây hình như là truyện tranh Nhật Bản? Mình đã từng thấy ở hiệu sách, hình như rất khó mua được, mà nhìn không giống với bản lậu."

Có mấy nữ sinh nhỏ giọng bàn tán.

Mẽ Đường thấy thật bất đắc dĩ, học sinh mới đều sẽ gặp loại chuyện như vậy sao, tuy nhiên cũng rất mới mẻ, ở trường trước kia không có một học sinh nữ nào dám chọc vào cô, ngay cả nam sinh còn sợ cô.

Cô đứng lên, cao hơn nửa cái đầu so với Nhan Mộng Mộng nhìn cô ta nói: "Vậy thì sao?"

Nhan Mộng Mộng bị cô nhìn như thế có chút khó chịu, nhíu mày.

"Trong lớp Lý không được xem loại sách này." Nhan Mộng Mộng cắn răng, lấy dũng khí nói.

"Thì sao? Cậu quản à?" Mẽ Đường nhướn mày.

"Mình....."

Mẽ Đường cười, ánh mắt châm chọc, cô lấy lại sách trên tay Nhan Mộng Mộng, quay đầu ném thẳng xuống thùng rác trong góc phòng học.

Bịch một tiếng, trực tiếp ném vào thùng rác.

Mà khoảng cách giữa thùng rác tới chỗ cô khá xa, các bạn học trong lớp nhìn đến sững sờ.

Đặc biệt là Nhan Mộng Mộng, ngay người mất mấy giây mới bình tĩnh được.

"Nhắc cho cậu một câu, đừng chạm vào đồ của tôi, nếu không lần sau cái thứ bị ném đi là cậu đấy." Mẽ Đường cúi sát vào Nhan Mộng Mộng, từ trên cao nhìn chằm chằm vào cô ta.

Giọng của Mẽ Đường càng nói càng lạnh, Nhan Mộng Mộng không tự chủ được mà bước lui về phía sau.

Mặt cô ta đỏ lên, "Cậu!"

Mẽ Đường không để ý đến cô ta, mà ngồi xuống, tiếp tục đọc truyện của mình.

Nhan Mộng Mộng vô cùng khó chịu, há miệng thở dốc, nhưng lại không nói được gì, ánh mắt vừa rồi của Mẽ Đường làm cho cô ta sợ hãi, mũi đau xót, đôi mắt hơi đỏ lên, dậm dậm chân, cũng không đi WC, mà xoay người về chỗ ngồi của mình.

Du Mông Dương nhìn Mẽ Đường, rồi lại nhìn Nhan Mộng Mộng, mím môi không biết nên nói gì cho đúng.

Mẽ Đường không ngắt đầu mà chỉ nói một câu: "Không phải muốn đi WC sao, không đi nhanh lại vào học bây giờ."

Du Mông Dương hơi chần chừ, nhưng vẫn đi.

Ra khỏi phòng học, cô nhìn vào thùng rác, nghĩ thầm, bạn học mới cùng bàn hình như rất nóng tính, nếu không cẩn thận làm cô ấy tức giận có thể bị đánh không.

Lộ Lâm đã đọc được khoảng tám phần, nếu như tốc độ bình thường của anh, thì chỉ cần ba bốn phút cũng đủ cho anh đọc xong rồi.

Anh ngược mắt lên, dừng ở sau gáy của Mẽ Đường, không biết cô đã dùng thun buộc tóc mái tóc dài lên khi nào, lộ ra cái cổ trắng tinh thon dài, phía sau vành tai có mấy nốt ruồi đen nho nhỏ, càng nổi bật thêm làm da trắng nõn còn thêm chút gợi cảm.

Vành tai cô rất đẹp, phía trên có hai lỗ nhỏ, ngay cả vành trên cũng có ba cái, nhìn là biết không phải nữ sinh ngoan ngoãn.

Dáng ngồi của cô hết sức lười biếng, không hề ngồi thẳng, gần như nằm úp sấp trên bàn.

Đến khi tiếng chuông vào học vang lên, Lộ Lâm mới như tỉnh lại, hóa ra mình đã nhìn cô ấy lâu như vậy.

Sắc mặt của anh tối đi, có chút tái nhợt, nặng nề mà khép sách lại, lấy trong bàn học ra quyển sách bài tập rất dày...

Tiết tự học buổi tối của lớp 11, vẫn không có thầy cô đến, có một bạn nam đặt ghế ngồi trên bục giảng.

Chắc là lớp trưởng hoặc là uỷ viên học tập, Mễ Đường không quan tâm đến chuyện này.

Cô đọc truyện đến mê mẩn, lại qua một tiết, lúc tiếng chuông tan học vang lên thì cô cũng đứng lúc xem xong quyển này.

Cô vuron eo ra, đang muốn đi ra ngoài hít thở không khí.

"Chị Mễ!"

Mễ Đường ngẩng đầu, nhìn thấy Tạ Phong đang cười hề hề trước cửa gọi cô.

Tất cả bạn học đều khiếp sợ nhìn Tạ Phong xuất hiện ở cửa, rồi lại nhìn thấy cậu ta vẫy tay gọi Mễ Đường còn cười như đang lấy lòng.

Tạ Phong có tiếng ở Trường Lễ.

Chuyển trường vào Học kỳ 1, không đến một tháng, thì đánh nhau với lão Đại của trường, một chọi mười, một trận thành danh, trở thành lão đại của Trường Lễ.

Nhưng phòng học của cậu ta ở tầng 2, ở cấp ba tất cả đều là lớp thực nhiệm, bình thường cậu ta sẽ không đi đến, bọn họ cũng không mấy khi nhìn thấy cậu ta chỉ nghe nói đến chiến tích mà thôi.

Ví dụ như cùng đánh nhau cùng nam sinh trường khác, đoạt bạn gái của người ta, còn có rủ các bạn học hát hò trong lớp, tiết tự học buổi tối liền đánh nhau từ nhà WC lên tận sân thượng.

Tóm lại đều không phải chuyện tốt đẹp gì, đối với các bạn học trong lớp 3 này mà nói, loại nam sinh lưu manh này mà nhìn thấy thì nên trốn xa là tốt nhất.

Nhưng cậu ta còn chạy đến lớp bọn họ để tìm học sinh chuyển trường.

Còn gọi cô ấy là chị Mễ?!

Không phải Mễ Đường, mà là Chị Mễ.

Tạ Phong thấy Mễ Đường không để ý đến cậu, cho rằng cô không nghe thấy, lại gọi to lần nữa: "Chị Mễ, ra đây! Em mang theo các tiểu đệ từ đến để đón tiếp chị."

Mễ Đường giật miệng, mắng một câu: Cái đồ ngu ngốc này.

Du Mông Dương nghe thấy được, mặt mày choáng váng.

Lộ Lâm cũng như rụng mắt.

Mễ Đường đứng lên, bắt đầu đi ra ngoài.

Cô vừa đi ra khỏi phòng học, thì thấy hai hàng nam sinh đang đứng chỉnh tề trước cửa.

Người ở tầng trên cũng nhìn xuống chỗ này, mà trên cầu thang bên cạnh cũng đứng đầy người xem.

"Gọi chị Mễ!" Tạ Phong khoe khoang nói.

"Chị Mễ!" Hai mươi người trăm miệng một lời mà gọi, tiếng nói vang vọng toàn khu dạy học

Mễ Đường đen mặt.

Tác giả có lời muốn nói: chào chị Mễ!!!

Mị Đường: Rất tốt, Tạ Phong, cậu hãy rửa cổ sạch sẽ đi.

Từ đó về sau, trung học Trường Lễ có thêm một đại tỷ.

Gấu bụng bự: mn ngủ ngon ☐

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chocolate latte đá xay

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

Gấu bụng bự: lúc tìm hình tự dung gấu thấy thêm quá

Mấy bạn nam phía sau đang hào hứng thảo luận.

Bạn học A nói với bạn học B cùng bàn: "Ai chà, học sinh chuyển trường này có vẻ rất trâu bò, Tạ Phong còn gọi cô ấy là chị Mễ!"

Bạn học C ngồi sau đứng lên vươn người lên phía trước, "Hình như hai người họ đã quen biết từ trước."

Đồng học D nghe vậy cũng nói: "Nghe nói Tạ Phong tới từ thủ đô, trong nhà rất nhiều tiền, ba cậu ta mở công ty, mình thấy cậu ta đi học đều ngồi BMW."

Bạn B nói: " (BMW) thì có gì đâu, đầu năm nay, một chiếc (BMW) cũng không tính là có nhiều tiền."

Bạn A nói: "Nhưng lần trước mình đi mua ăn sáng ở cổng trường gặp cậu ta, thấy cậu ta mua bánh mì trứng mà làm thêm 5 quả trứng gà...vậy là nhiều tiền đúng không?"

Các bạn b, c, d đồng thời gật đầu: "Thực sự có tiền!"

Bạn C: "Vậy học sinh chuyển trường kia cũng là con nhà giàu."

Ba người còn lại gật đầu: "Mình cũng nghĩ vậy."

.....

Mễ Đường có thể cảm nhận được ánh mắt kinh ngạc từ bốn phương tám hướng tập trung trên người cô.

Ngày đầu tiên tới đã ồn ào như vậy, là ngoài dự kiến của cô.

Tạ Phong cái đồ chim ngu ngốc này, không biết đầu óc có phải bị dính keo vào không.

"Thế nào? Anh em của em cũng không tệ lắm đúng không?" Tạ Phong mặt mày hớn hở, kiểu cười nhìn cực kỳ thiếu đồn.

Mễ Đường híp mắt cười khẩy một cái, tiếng cười làm cho Tạ Phong giật mình.

"Cậu tới để tìm niềm vui sao?" Giọng Mễ Đường lạnh lùng còn hơi thiếu kiên nhẫn.

Tạ Phong sùng sốt và lập tức biết rằng Mễ Đường đang không vui.

"Chị Mễ, em chỉ muốn cho anh em gặp chị, để tránh sau này làm chị mất hứng, chị yên tâm, bình thường bọn chúng cũng không dám đến làm phiền chị đâu, có việc gì chị cần nói một tiếng là được, em sẽ nói với bọn nó, chị là sếp của em cũng là sếp của bọn nó."

Mễ Đường nhìn hai hàng đàn em, đều cao tầm trên dưới mét 7, dáng người khác nhau có béo có gầy, Tạ Phong đứng ở bên cạnh thật sự là lão đại.

"Được rồi, các cậu đi đi, nếu cậu đến đây tìm tôi, thì nhớ nói trước một câu." Mễ Đường xua tay, bộ dạng không muốn nhìn thấy cậu ta.

Tạ Phong nhìn thoáng trong phòng học của cô, "Chị Mễ, cảm giác ở lớp 3 thế nào?"

"Cậu hỏi nhiều như vậy làm gì, đi nhanh lên." Mễ Đường nói xong thì quay người vào phòng học, cô không muốn bị vây xem như thế, hơn nữa người tới ngày càng nhiều, cả tầng hai và tầng 4 đều đến, cầu thang chật kín người.

"Vậy chúng mày nói tạm biệt với chị Mễ đi." Tạ Phong ra lệnh cho đàn em.

Bọn tiểu đệ không nghĩ lão đại lại dẫn bọn họ đến gặp chị cả mà xinh đẹp như thế, cả đám nhìn Mễ Đường đến choáng váng, lúc này mới nghe Tạ Phong nói liền gập cổ lên hô to: "Bọn em chào chị Mễ, gặp lại chị sau ạ."

Hai hàng giọng nói này còn lớn hơn so với lúc đến, toàn bộ tòa nhà đều vang lên tiếng nói của bọn họ. Mễ Đường chỉ muốn che kín lỗ tai.

"Các em đang làm cái gì vậy!"

Thầy cô trong văn phòng đều bị ảnh hưởng, các chủ nhiệm lớp đều đi tới chỗ bọn Tạ Phong rồi hét lên

Tạ Phong cùng đám anh em lập tức giải tán, lên lầu xuống lầu, hai bên hành lang, tất cả chạy vào trong đám người bốn phương tám hướng, tốc độ nhanh như chạy giặc, chủ nhiệm muốn bắt một người cũng không được.

"Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Bọn chúng có gây rắc rối gì không?"

Chủ nhiệm lớp 2 là thầy giáo hói đầu bụng bía, khuôn mặt nghiêm trang, đang nghiêm túc hỏi các bạn học xung quanh.

Nhưng tất cả mọi người đều lắc đầu nói không rõ, các giáo viên chủ nhiệm đều phải lên tầng trên để hỏi.

Mễ Đường trở lại chỗ ngồi, Du Mông Dương vẫn còn đang ngẩn ngơ hỏi, "Mễ Đường? Cậu quen biết người kia à?"

Mễ Đường nói: "Ừ, là bạn học trước."

"Sao cậu ta lại gọi cậu như vậy?" Du Mông Dương tò mò hỏi.

"Trước kia cậu ta là đàn em của mình." Mễ Đường ăn ngay nói thật.

Du Mông Dương nhìn Mễ Đường từ trên xuống dưới, rồi ngập ngừng hỏi: "Cậu cũng từng đánh nhau sao?"

"Không giống à?"

Du Mông Dương lắc đầu, "Cậu đẹp như vậy, không giống."

Mễ Đường bị những lời của cô ấy chọc cười, "Ngu ngốc, đẹp thì không thể đánh nhau sao, ai nói cho cậu thế?"

Cô cười rộ lên, đẹp hơn nhiều so với lúc không cười.

Du Mông Dương không biết nói gì, chỉ nhìn cô ngượng ngập rồi đỏ mặt.

Mễ Đường nhẹ nhàng mỉm cười, sau đó quay đầu lại nhìn Lộ Lâm, thấy anh vẫn đang xem quyển sách kia không ngẩng đầu lên, trên người cảm giác được sự lạnh nhạt từ chối người đến gần.

Nhưng nghiêm túc như vậy thật đẹp trai.

Mễ Đường không khỏi nhớ tới hình ảnh anh hút thuốc sáng nay, lạnh nhạt lại cấm dục, khác hẳn với hiện tại.

Cô đưa tay ra che trên sách anh, năm ngón tay khẽ mở ra, ngăn cản động tác muốn lật sách của anh

"Tan học rồi, bây giờ có thể cho mình biết cậu đang xem sách gì không."

Lộ Lâm: "Kiêu hãnh và định kiến."

"Định kiến khiến bạn không thể tiếp nhận tôi, sự kiêu hãnh làm cho tôi không có cách nào yêu bạn." Mễ Đường không đọc quyển sách này, nhưng có cô xem phim, trong ấn tượng của cô câu này hình như là lời kịch kinh điển

Trí nhớ của cô không được tốt lắm, lúc nói câu này, còn suy nghĩ cẩn thận vì vậy nói rất chậm, từng chữ một, câu chữ rõ ràng, giọng điệu nhẹ hơn so với lúc nói chuyện bình thường.

Bởi vì tự nói, nên đôi mắt của cô ngước lên trên, ánh mắt trong veo phản chiếu trong mắt anh.

Chờ Mễ Đường nói xong, khi mà ánh mắt của cô trở lại trên khuôn mặt anh lần nữa thì anh đã dời mắt đi.

Tiếng chuông vào học lại vang lên, lớp học dần dần yên tĩnh lại.

Du Mông Dương nhắc nhở Mễ Đường, "Một lúc nữa cô Liễu sẽ đến, cậu cất những quyển sách này đi."

Mễ Đường định nói không có việc gì, nhưng nghĩ lại, vẫn cất đi.

Lúc nhìn thấy ba quyển truyện tranh thiếu nữ kia, cô nhún mày đứng lên để chuẩn bị ném chúng nó đi.

Du Mông Dương hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Mình không đọc mấy quyển này, ném"

Du Mông Dương mở to đôi mắt, khuôn mặt trẻ con phúng phính đỏ ửng "Từ từ....."

Mẽ Đường nhìn sang chờ cô nói tiếp.

Du Mông Dương bối rối nói: "Nếu cậu không đọc, có thể cho mình hay không?"

Cô nàng nói xong, còn nhanh chóng nói thêm, "Không được thì thôi."

"Trường cậu không thích chứ?"

"Minh....." Du Mông Dương không biết giải thích như nào.

Nhưng Mẽ Đường cũng chỉ thuận miệng nói mà thôi, không thật sự muốn nghe cô ấy giải thích, cô đặt truyện tranh lên bàn cho cô ấy, "Cho cậu, nhà mình còn rất nhiều mà mình không đọc, mai sẽ mang cho cậu."

"Cậu đều vứt đi sao? Vậy sao cậu....." Du Mông Dương sợ mình hỏi quá nhiều sẽ làm cô khó chịu cho nên chỉ nói một nửa rồi dừng.

Những quyển truyện tranh này vừa nhìn đã biết không phải bản lậu, chất lượng giấy rất tốt, lại còn mới, giống như vừa mới mua, cho nên Du Mông Dương mới ngạc nhiên khi Mẽ Đường muốn ném đi.

Thật ra đối với Mẽ Đường những thứ không cần thì sẽ vứt, là rất bình thường.

"Bạn mua dùm, mình không thích." Mẽ Đường thuận miệng giải thích.

Một nam sinh ngồi bàn một đột nhiên ho lớn lên.

"Khụ khụ! Khụ....."

Du Mông Dương nhanh chóng cất truyện vào trong bàn, cầm hai ba quyển sách giáo khoa ra, một quyển đưa cho Mẽ Đường, một quyển đặt ở chỗ mình, không kịp nói gì, nhanh chóng cầm bút lên.

Mẽ Đường không kịp phản ứng xem cô nàng làm gì, thì nghe thấy tiếng bước chân.

Liều Tiểu Nhan đã xuất hiện ở trên hành lang, cô đang đứng ở ngoài cửa sổ, nhìn xuyên qua cửa kính vào trong lớp học, vẻ mặt nghiêm túc.

Cô đứng một lúc, bước vào từ phía sau, đi vòng quanh lớp học, sau đó mới bước lên bục giảng.

Liều Tiểu Nhan: "Tôi sẽ nói một vài vấn đề."

Ngay khi cô nói, tất cả mọi người đều đặt sách và bút trong tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn cô.

"Ngày mai bắt đầu học chính thức, mới vừa khai giảng, cho nên không tập thể dục buổi sáng, vì vậy các em có thể ngủ thêm 20 phút. Hãy nhớ thời gian tự học buổi sáng, học sinh nội trú 6 giờ rưỡi, học sinh ngoại trú 7 giờ đến lớp, đừng đến trễ, trễ một phút cũng là đến trễ, em nào đến trễ lớp trưởng nhớ ghi lại cho cô, sau khi hết giờ tự học thì đến sân thể dục chạy ba vòng."

Tiếng kêu than vang lên trong lớp học hết đợt này đến đợt khác.

Trường cũ của Mẽ Đường không có quy định như vậy, khi nghe thấy điều này vẻ mặt của cô trở nên vi diệu.

Cô chưa từng dậy sớm như vậy lâu rồi

"Ngày mai bắt đầu mặc đồng phục, không mặc đồng phục sẽ bị phạt tiền, mỗi lần phạt 50 tệ bỏ vào quỹ lớp, phạt 5 lần sẽ mời phụ huynh, lớp chúng ta về vấn đề đồng phục này vẫn làm rất tốt, học kỳ 1 chỉ bị trừ 2 lần, học kỳ này mọi người tiếp tục duy trì," Liều Tiểu Nhan nói, dừng lại nhìn về phía Mẽ Đường,

"Mẽ Đường, ngày mai đi lấy đồng phục sau giờ tự học buổi sáng, sau đó thay đồ, tiết đầu tiên vào ngày mai sẽ làm lễ khai giảng."

Mẽ Đường: "Vâng."

Liều Tiểu Nhan tiếp tục nói: "Hiện tại các em đã chính thức tiến vào lớp 11 của năm cấp 3, lớp 11 là năm chênh lệch thành tích lớn nhất đối với các em, mặc dù một số bạn học thành tích không cao nhưng chỉ cần nỗ lực hơn thì lớp 12 sẽ đạt được kết quả tốt hơn. Xét cho cùng thì kết thúc lớp 11 sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến thành tích của cấp 3, thậm chí là thành tích thi đại học, cho nên...Mỗi người các em phải viết cho cô bài mục tiêu cho năm học mới, nội dung chủ yếu là hiểu biết về năm lớp 11 này, tổng kết kinh nghiệm, kế hoạch học tập trong năm nay, không ít hơn tám trăm chữ, giao vào buổi sáng ngày mai, tất cả đều phải viết."

Cái gì mà bài mục tiêu? Còn phải viết tổng kết? Cảm giác? Kế hoạch học tập? Đây là cái gì? Mẽ Đường chưa từng nghe thấy.

Cô chợt nhận ra rằng mình thật sai lầm khi tới ban Lý.

Liều Tiểu Nhan nói thêm vài câu nữa rồi đi, lớp học vốn đang yên tĩnh bỗng ồn ào hẳn lên.

Mẽ Đường hỏi Du Mông Dương: "Không viết thì như thế nào?"

Du Mông Dương: "A?"

"Minh nói, không viết sẽ như thế nào?" Mẽ Đường hỏi lại lần nữa.

"Không viết bài mục tiêu sao? Không viết không được, Cô Liễu sẽ thu rồi kiểm tra."

Mạch não của Du Mông Dương hiển nhiên không cùng đường với Mẽ Đường.

Mẽ Đường lười phải hỏi cô nàng.

Cô nằm bò trên bàn, có chút nhớ nhưng trường học trước kia.

Nếu cô ở thủ đô, chắc đêm nay đang tụ tập chơi đùa rồi.

Nghĩ đến đây, cô lấy di động ra nhìn, trước đó cô đã tắt tiếng, không nhớ tới để xem.

Ấn vào màn hình, thấy một loạt các tin nhắn hiện lên.

Mẽ Đường click mở WeChat, lớp nhóm, có hơn 200 tin nhắn, còn có tin nhắn riêng của nữ sĩ Mạnh Viện và Hạ Tuệ Dao.

Trong nhóm rất sôi nổi, tất cả đều đang nhảy nhót hát hò ở câu lạc bộ Hoàng Đế, còn tag Mẽ Đường.

Nữ sĩ Mạnh Viện chính là mẹ của Mẽ Đường, tháng trước bà đột nhiên tâm huyết dâng trào nói muốn mở một bệnh viện thẩm mỹ cho nên đã cùng mấy chị em đi Hàn Quốc.

Nữ sĩ Mạnh Viện: Nhãi con

Nữ sĩ Mạnh Viện: Nhãi con, sao không trở về với mẹ?

Nữ sĩ Mạnh Viện: Mẹ thật thương tâm, nhãi con đến thành phố Nam với ba con liền quên mẹ?

Nữ sĩ Mạnh Viện: Chuyển khoản cho con ¥ 52000.00 (Gấu bụng bự: khoảng hơn 180.000.000 vnd nha, mẹ chỉ ý thật cmn trâu bò)

Tác giả có lời muốn nói: phương thức kêu gọi bà mẹ thổ hào

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Bánh quy matcha

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

Gấu bụng bự: nay hứng nên đăng 2 chương cho ae thoải mái nhớ

Mẽ Đường dờ khóc dờ cười, gửi cho nữ sĩ Mạnh Viện một cái sticker biểu cảm.

Nữ sĩ Mạnh Viện: Nhãi con, cuối cùng con cũng để ý đến mẹ, con có nhớ mẹ không?

Mẽ Đường: Con đang đi học.

Nữ sĩ Mạnh Viện: vậy con nhận được tiền chưa, dùng để mua quần áo nhé.

[tặng hoa.jpg]

Mẽ Đường: Vàng ~

Nữ sĩ Mạnh Viên: Tiền tiêu vật tháng này đã tiêu hết chưa? Ba con có cho con tiền không?

Mẽ Đường: Chưa tiêu hết, ba có cho.

Nữ sĩ Mạnh Viên: Có đủ không? Không đủ thì để mẹ nói, lần trước mẹ đã nói với ba con cho nhiều tiền hơn, vì con chuyển trường còn phải mời các bạn ăn cơm.

Mẽ Đường: Đủ rồi.

Nữ sĩ Mạnh Viên: Nhãi con thật lạnh lùng với mẹ, cũng không nói nhớ mẹ. [khóc]

Mẽ Đường đánh phách cho bà biểu cảm ôm hôn, rồi ngọt ngào với bà vài câu.

Nữ sĩ Mạnh Viên: Chờ mẹ về Nam Thành với con, yêu con.

Nói chuyện với Nữ sĩ Mạnh Viên xong, cô mới trả lời Hạ Tuệ Dao.

Chưa nói được mấy câu, thì chuông tan học vang lên.

"Mẽ Đường, cậu có ở trong trường không?" Du Mông Dương hỏi.

"Minh về nhà." Mẽ Đường cầm lấy cặp sách.

"Minh cũng về nhà, chúng ta đi cùng nhau nhé." Du Mông Dương có chút vui vẻ.

"Ừ." Mẽ Đường nghĩ nghĩ rồi không từ chối.

Hai người vừa ra khỏi lớp, Lộ Lâm cũng cầm lấy cặp sách, chuẩn bị về.

Ngồi cùng bàn với Lộ Lâm tên là Diệp Hàm, thấy anh đứng lên liền hỏi: "Hôm nay cậu về sớm vậy?"

Lộ Lâm nói: "Ừ."

Diệp Hàm cảm thấy kỳ lạ, "Bình thường không phải chờ mọi người về hết thì cậu mới về sao?"

"Về ký túc xá sớm một chút còn trải giường chiếu." Lộ Lâm nhìn ra phía ngoài lớp học.

Diệp Hàm: "Thế à, vậy chúng ta đi cùng nhau."

"Ừ."

Ra khỏi lớp, trên cầu thang chật kín người.

Du Mông Dương nói: "Những bạn học về đầu tiên là những người ở lại trường, họ phải tranh thủ về để lấy nước nóng không thôi sẽ phải xếp hàng, một lát nữa sẽ bớt đông thôi."

Khi Mẽ Đường sắp xuống cầu thang, cảm giác phía sau có người, cô theo bản năng xoay người lại thì lòng bàn chân thấy không vững, nhìn xuống hóa ra đang dẫm vào chân của người khác.

Cô ngước mắt lên vừa đúng lúc nhìn vào mắt Lộ Lâm.

Đôi mắt trong suốt của anh thêm chút sâu xa, dưới ánh trăng nhàn nhạt, khuôn mặt lạnh lùng trở nên dịu dàng hơn.

Mẽ Đường đứng không vững, cơ thể lao đảo ngã về phía sau, nhưng phía sau lại là cầu thang, cô thấy sắp bị ngã xuống thì một bàn tay nắm chặt lấy cánh tay cô, kéo cô lại thật mạnh.

Hình ảnh trước mắt chợt lóe lên, cơ thể quay lại đụng vào một bộ ngực rắn chắc.

"Mẽ Đường, Cậu không sao chứ?" Du Mông Dương gần như kinh ngạc hét lên.

Tóc của Mẽ Đường tạo thành một vòng cung giữa không trung, một vài sợi lướt qua chóp mũi của Lộ Lâm, trong nháy mắt đó, anh ngửi thấy mùi thơm hương hoa tỉnh tể ngọt ngào mà không ngán.

Một tay của Mẽ Đường bị Lộ Lâm kéo, còn tay kia đặt trước ngực Lộ Lâm, cách lớp quần áo mà vẫn cảm nhận được nhịp tim đập dồn dập.

Hai người nhìn nhau, thời gian yên lặng vài giây.

Lúc Lộ Lâm buông cô ra, thì nhanh chóng rời mắt đi

"Cảm ơn." Mễ Đường cười rộ lên, khuôn mặt mềm mại động lòng người, cảnh xuân tràn đầy trong mắt.

"Không có gì." Lộ Lâm không nhìn cô, anh cảm thấy vẫn còn ngửi được mùi hương vừa rồi, muốn bỏ đi cũng không được.

Anh vòng qua Mễ Đường, muốn đi xuống cầu thang.

"Giày của cậu bị mình giẫm bẩn rồi." Mễ Đường chặn anh lại.

Lộ Lâm cúi xuống nhìn, lông mày cũng không hề nhăn lại chút nào, "Không có việc gì."

Mễ Đường đến trước mặt anh muốn anh phải nhìn mình.

Cô cong môi, cười làm cho người ta không rời được mắt, "VẬY? Mình phải cảm ơn cậu như nào?"

Lộ Lâm: "Không cần."

"Không được, ngày mai mình sẽ mang cho cậu một món quà." Mễ Đường chớp mắt.

Không cho Lộ Lâm cơ hội từ chối, Mễ Đường nhón chân lên chạm vào mặt anh nói, "Được rồi, mình đi trước đây."

.....

Ra khỏi tòa nhà, Du Mông Dương ngập ngừng hỏi Mễ Đường: "Cậu thích lớp trưởng phải không?"

"Lộ Lâm là lớp trưởng?"

"Ừ." Du Mông Dương gật đầu.

"Ừ." Mễ Đường không hề che dấu, "Thích vì cậu ấy đẹp trai."

Du Mông Dương ngẩn người, sau đó cười: "Tất cả mọi người đều nói lớp trưởng đẹp trai."

"Đúng vậy, nhưng khi mình theo đuổi được thì cậu ấy là của mình."

Mễ Đường cười rộ lên, đôi mắt như trăng khuyết rất quyến rũ, "Mình và cậu ấy có xứng đôi không?"

Du Mông Dương nhìn đến ngây ngẩn cả người, trong đầu xuất hiện hình ảnh Lộ Lâm cùng Mễ Đường vừa rồi, thật sự rất đẹp.

"Ừ, rất xứng đôi." Cô trả lời một cách nghiêm túc.

Mễ Đường thấy cô nàng ngốc nghếch, nhìn không được vô đầu cô, "Bạn cùng bàn thật là ngoan."

Du Mông Dương xấu hổ mà cúi đầu, mặt và lỗ tai đều đỏ lên.

Lúc đến cổng trường, Du Mông Dương hỏi: "Nhà cậu có xa không?"

"Không xa, lái xe mất mấy phút." Mễ Đường nói.

Du Mông Dương: "À, mình đi xe đạp về, còn cậu?"

"Ngồi xe, tài xế chắc đã đợi sẵn ở cửa."

Mễ Đường cầm điện thoại lên nhìn vào, đã thấy được tin nhắn của bác Dương.

Nghe Mễ Đường nói, Du Mông Dương ngẩn người.

Đối với người trong gia đình khá giả ở thành phố nhỏ này, lại còn có tài xế đưa đón cô thật sự chưa bao giờ tiếp xúc qua

Du Mông Dương nghĩ thầm: Mễ Đường không chỉ xinh đẹp, gia cảnh cũng rất tốt, thành tích khẳng định cũng rất giỏi, được ngồi cùng bàn với cô ấy, thật may mắn.

Du Mông Dương tìm được xe đạp của mình bị khóa ở ven đường. "Mình đi trước, chào nhé."

"Được." Mễ Đường từ xa đã nhìn thấy chiếc xe hơi màu đen đang bật đèn sáng trong xe.

Rất ít xe ô tô riêng đỗ ở trường học, cho nên một chiếc xe cao cấp như này nhìn rất nổi bật, liếc mắt một cái là thấy.

Lúc Mễ Đường kéo cửa xe để đi vào, rất nhiều học sinh nhìn cô chăm chăm.

Sau khi lên xe, Mễ Đường mới thấy trong xe còn có một người khác.

"Anh, sao anh lại đến đây?" Mễ Đường hơi ngạc nhiên, "Anh không ở trường à?"

"Đến để xem em một chút."

Đang nói chuyện là anh trai của Mễ Đường —— Mễ Phong.

Mễ Phong cùng Mễ Đường, hoàn toàn kế thừa genes tốt nhất của Mễ gia, đáng người diện mạo đều là trầm đậm mới tìm được một, Mễ Phong thì giống với nữ sĩ Mạnh Viện hơn, vừa đẹp trai lại nam tính

Nữ sĩ Mạnh Viện là người lai hai dòng máu Trung và Pháp, cho nên khuôn mặt hai anh em Mễ Phong, Mễ Đường cũng có chút pha trộn, nhìn thì không quá rõ, chủ yếu ở mũi và đôi mắt to.

Mễ Phong lớn hơn Mễ Đường năm tuổi, vẫn đang là thiếu niên, học ở thành phố Z, hôm nay lái xe từ thành phố z đến Nam thành mất hơn 2 giờ.

Biết Mễ Đường hôm nay khai giảng, nên Mễ Phong lái xe từ trường học đến đây

"À." Mễ Đường gật đầu, "Khi nào anh quay lại trường."

Mễ Phong liếc nhìn cô, "Anh vừa đến, em đã muốn anh đi luôn?"

"Chỉ hỏi chút thôi." Mễ Đường cười nói.

Mễ Phong: "Trường mới thế nào? Lúc chiều sao không trả lời tin nhắn của anh."

Mễ Đường: "Lúc chiều em hơi bận nên không kịp nhìn điện thoại, trường học giống như nhau, không có gì đặc biệt."

Mễ Phong: "Ừ, tiền còn đủ không?"

"Đủ." Mễ Đường cảm thấy mọi người lớn trong nhà đều muốn hỏi cô câu này, cho dù vẫn liên tục cho cô tiền tiêu vặt.

Mễ Đường lấy điện thoại ra nhìn, tin nhắn vẫn hiện liên tục.

Hạ Tuệ Dao hỏi cô đã về đến nhà chưa.

Mẹ của Hạ Tuệ Dao và mẹ của Mễ Đường vừa là bạn bè vừa là hàng xóm với nhau từ rất lâu rồi, sau đó thế nào mà Mễ Đường lại nhận mẹ của Hạ Tuệ Dao làm mẹ nuôi, cho nên hai người chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, quan hệ rất tốt.

Mễ Đường: Sắp về đến nhà

Hạ Tuệ Dao trả lời rất nhanh: Cậu chậm quá!

Mễ Đường: Không phải, do anh tớ đến đón.

Hạ Tuệ Dao: Anh ấy tới làm gì? Anh ấy không cần đến lớp sao?

Mễ Đường: Tới để xem, chắc cũng sắp đi rồi.

Hạ Tuệ Dao: À, chắc là đến gặp cậu, anh cậu đối xử với cậu tốt thật tốt

Mễ Đường: Hâm mộ?

Hạ Tuệ Dao: Không phải, đúng rồi, có việc hỏi cậu.....

Mễ Đường: Hử?

Hạ Tuệ Dao: Phó Khi tìm tớ, muốn tớ cho cậu ta địa chỉ, cậu ta muốn chuyển cho cậu cái gì ý, có cho không?

Mễ Đường: - -

Hạ Tuệ Dao: Tớ nên cho không?

Mễ Đường: Cho cậu ta làm gì.

Hạ Tuệ Dao: Được.

Mễ Đường ban đầu muốn nói chuyện về Lộ Lâm với Hạ Tuệ Dao, nhưng suy nghĩ lại, để tránh phiền phức nên tạm thời không nói, Hạ Tuệ Dao cùng lớp với Phó Khi, Phó Khi thích cô cũng do Hạ Tuệ Dao giật dây.

Cách có mấy phút, Mễ Đường còn chưa cảm giác gì đã thấy đến cửa nhà.

Ngôi nhà mới mà Mễ gia mua là căn nhà ba tầng hiện đại, trong khu phố tốt nhất mà cách trường của Mễ Đường cũng rất gần.

Mễ Đường vừa vào cửa đã về luôn phòng mình, cô ở tầng hai, phòng đã được sắp xếp xong xuôi, hôm nay Mễ Phong mới đến lần đầu nhưng trên đường đi đón Mễ Đường, dì giúp việc đã sắp xếp căn phòng mới cho anh ở.

Sau khi trở về phòng, Mễ Đường nhìn thấy một túi giấy trên giường mình.

Trong túi giấy là một cái hộp giấy lụa có một con búp bê gốm tinh xảo nằm bên trong, rất xinh đẹp, khuôn mặt có ba phần giống Mễ Đường, đôi mắt màu xanh lam, búp bê mặc một chiếc váy màu đỏ, có điểm thêm đá cùng ngọc trai.

Mặc dù từ nhỏ Mễ Đường không có hứng thú với những đồ chơi của bé gái, nhưng cô phải thừa nhận rằng con búp bê này rất đẹp, cô rất thích.

Trong nhà chỉ có Mễ Phong, nhưng Mễ Đường cảm thấy đây không phải món quà của anh, anh ấy sẽ không mua kiểu quà này để tặng cô, Mễ Phong giống hệt nữ sĩ Mạnh Viện, chỉ thích chuyển khoản cho cô, còn người mà mua cho cô các món quà như này chỉ có thể là cậu cô.

Thương hiệu búp bê gốm này, Mễ Đường biết, rất khó để đặt hàng, có tiền cũng chưa chắc đã mua được, hơn nữa con búp bê này có thể giống cô như vậy thì chắc chắn không thể tùy tiện mua được.

Mễ Đường nghĩ, vẫn nên xuống tầng hỏi Mễ Phong.

Khi cô đi đến cầu thang nhìn thấy phòng bếp sáng lên, Mễ Phong đang đứng đưa lưng về phía cô, mùi thức ăn bay trong không khí.

"Anh đang làm gì đấy?"

Mễ Phong quay đầu lại, "Nấu mì, em ăn không?"

Mễ Đường cũng cảm thấy đói, "Ăn."

Mễ Phong không thấy bất ngờ, thuận miệng hỏi: "Có thêm trứng gà không?"

"Có."

Mễ Phong mở ra tủ lạnh lấy hai quả trứng gà, nghĩ một chút rồi lại cầm hai lon bia.

Mễ Đường đi đến cạnh anh nhìn anh thuần thục đánh trứng gà.

Mễ Đường: "Anh chưa ăn tối?"

Mễ Phong: "Ăn rồi, nhưng lại đói bụng."

Một lúc sau, mì đã nấu xong.

Mễ Đường ném, hương vị cũng không tệ lắm, ngon hơn cô nấu nhiều.

Cô không ăn nhiều vào buổi tối, cho nên chỉ cần một bát mì là xong.

Cô đặt đĩa xuống rồi hỏi: "Quà là do anh cầm đến?"

Mễ Phong đã ăn xong rồi, ngồi ở bên cạnh chơi điện thoại, "Ừ, cậu bảo anh đưa cho em."

"Vâng, được rồi, em về phòng trước, anh rửa bát nhé."

"Ừ."

Trở về phòng Mễ Đường gọi điện thoại ngay cho cậu.

Cậu là em trai của nữ sĩ Mạnh Viện, hơn ba mươi tuổi vẫn còn độc thân, rất thương Mễ Đường, thường xuyên mua quà cho cô, lúc thì mua cho cô một cái nhà, nếu không phải cô còn nhỏ chưa có bằng lái thì chắc mua luôn cho cô mấy chiếc xe hơi, trừ bỏ những thứ này, thì ngày lễ ngày tết, đều sẽ có quà lớn quà bé cho cô.

Sống trong một gia đình như vậy, Mễ Đường người cũng như tên, lớn lên trong hũ đường, người trong nhà ý đều chiều theo ý cô.

Trên tầng 3 trong một gian phòng đã tắt đèn ở ký túc xá trung học Trường Lê.

Phòng này có 6 người, tất cả đều là nam sinh lớp 3.

Trong phòng yên tĩnh rất lâu, nhưng đột nhiên có người lên tiếng: "Mọi người cảm thấy học sinh mới chuyển trường như nào?"

"Mẽ Đường sao?"

"Ừ, đúng vậy, làm gì có ai khác ngoài cô ấy?"

"Khá tốt."

Nam sinh nói chuyện đầu tiên cười nói, "Khụ, các cậu có thấy cô ấy là nữ sinh đẹp nhất trường không?"

"Đúng vậy."

"Nhưng trông cô ấy rất lạnh lùng, con gái đến từ thủ đô đều như vậy sao?"

"Các cậu nghĩ cô ấy có quan hệ gì với Tạ Phong, Tạ Phong gọi cô ấy là chị Mẽ."

"Hai người bọn họ đều đến từ thủ đô, chắc học cùng một trường, có lẽ Mẽ Đường cũng là đầu gấu."

"Tạ Phong đánh nhau lợi hại như thế mà còn gọi cô ấy là chị Mẽ, có phải Mẽ Đường cũng biết đánh nhau?"

"Chắc không phải đâu, cô ấy nhìn gầy như thế, cánh tay cùng cái eo nhỏ kia không giống như đánh nhau được, cũng không thấy nhuộm uốn tóc."

"Chân cũng rất dài....."

Trong ký túc xá im lặng.

"Cái cậu này, Lâm Xuyên, nhìn không ra, còn nhìn tới chân người ta nhé."

"Chuyện này có sao đâu, các cậu không phải không thấy."

"Eo thon nhỏ, chân dài, xinh đẹp, ngày mai chắc chắn sẽ rất nhiều nam sinh tới lớp chúng ta."

Mọi người trò chuyện càng ngày càng sôi nổi, đột nhiên có người phát hiện chỉ có Lộ Lâm không nói câu nào.

"Lộ Lâm, sao cậu không nói câu nào, ngủ rồi à?"

Tác giả có lời muốn nói: Ký túc xá của nam sinh về đêm..

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Pho mát sa kỳ mã*

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

*Pho mát Shaqima: một loại bánh của Tung Cua, làm Gấu tưởng cheese tìm loạn lên ko thấy, còn tưởng bà tác giả chế hồ hồ

Gấu bụng bự: đa tạ tất cả các anh e đã ủng hộ, hãy đợi món quà bất ngờ to bự mà Gấu đã hứa nhé, thân ái và quyết thắng

- - - - -

"Không." Lộ Lâm đang ngủ ở tầng trên, âm thanh lạnh lẽo, và giọng nói trong trẻo, chỉ cần nghe âm thanh đã cảm thấy anh như một tiên nhân cô đơn thuần khiết. Không hợp thảo luận vấn đề này với bọn họ.

"Cậu nghĩ thế nào về Mẽ Đường? Có thấy rất đẹp không?"

Anh im lặng vài giây rồi nói: "Không để ý."

Mọi người sững sờ, có người hoà giải hoàn cảnh xấu hổ này, "Học bá đúng là không giống mình ha ha, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến học tập, em gái xinh đẹp như vậy ngồi ở trước cậu mà cậu cũng không để ý."

Thấy Lộ Lâm nói như vậy, mọi người cảm thấy thảo luận thật vô nghĩa.

"Ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm."

"Đúng vậy, mình không muốn phải chạy vòng quanh sân thể dục đâu, các cậu nhớ gọi mình."

"Không phải trường có chuông báo thức sao? Kêu to như vậy mà còn không đánh thức được cậu, cậu là heo à!"

"Lần trước ai gọi mãi còn không dậy nổi, còn để mình phải chờ."

.

Sáng hôm sau, chuông báo thức bắt đầu vang lên lúc 6 giờ, Mễ Đường tắt đồng hồ báo thức, tiếp tục ngủ, 6 giờ hai mươi cô mới nhớ rằng sáng nay có tiết tự học buổi sáng.

Cô xốc chăn lên và đi xuống giường, vội vàng rửa mặt rồi thay quần áo, khi đi xuống cầu thang liền nhìn thấy Mễ Phong đang chuẩn bị ra ngoài.

Mễ Phong: "Tỉnh rồi? Sớm như vậy."

"Vâng, 7 giờ đã có tiết tự học, anh phải đi à?" Mễ Đường lười biếng nói, hơi thiếu tinh thần.

Mễ Phong: "Ừ, chiều nay trường có hoạt động, cuối tuần anh lại đến."

"Đúng rồi, khi nào có thể mang Shaqima đến?"

Shaqima là con mèo giống Ragdoll nuôi trong nhà, đã hơn một tuổi, là một con mèo đực, cả nhà Mễ Đường đều rất thích nó, vì không yên tâm trong quá trình gửi, nên vẫn để ở thủ đô, hôm trước Mễ Phong nói sẽ lái xe về Thủ đô để mang mèo đến đây.

Mễ Phong nghĩ rồi nói: "Cuối tuần đi, cuối tuần này anh có thời gian rảnh."

Mễ Đường: "Vậy bây giờ ai chăm sóc nó?"

Mễ Phong: "Bạn của anh."

"Được rồi, vậy anh đi đường cẩn thận." Mễ Đường ngáp một cái, "Tạm biệt."

Mễ Phong đi được vài bước rồi dừng lại, nói: "Trên bàn có món quà nhỏ cho em, hôm qua quên không đưa, em xem có thích không, không thích thì tặng người khác."

Mễ Đường nhú mày, nói: "À, Được."

Mễ Phong cúi xuống thay giày, sau đó cầm chìa khóa ở lối ra vào và đi ra ngoài.

Mễ Đường đi đến phòng khách, nhìn thấy một chiếc hộp trên bàn trà, cô cầm lấy nó và mở ra, hóa ra là một chiếc iwatch, là một phiên bản của Hermes, dây đồng hồ được chế tác thủ công, chất liệu da dê màu nâu rất mềm mại, bên cạnh được mài giữa thật sự tinh tế.

Mễ Đường tiện tay ném vào trong túi, bữa sáng cũng không ăn, cầm hộp sữa chua và một quả táo từ tủ lạnh rồi ra cửa.

Tài xế chờ ở cửa, nhìn thấy cô liền hạ cửa sổ xuống, "Nhị tiểu thư, buổi sáng tốt lành."

Mễ Đường gạt đầu, kéo cửa để lên xe.

Cô đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, "Từ từ, cháu còn đồ chưa lấy."

"Được."

Mễ Đường mở cửa chạy lên tầng, cầm mấy quyển truyện tranh và hai quyển sách tiếng Anh bản gốc.

Cặp sách trở nên rất nặng.

Lúc lên xe cô đặt chiếc túi ở bên cạnh xe, rồi lấy điện thoại ra chơi một lát.

Không vài phút, đã đến cổng trường, hôm nay trên đường rất thông thoáng, không hề bị kẹt xe.

"Nhị tiểu thư, tới rồi."

"Vâng." Mễ Đường nhìn lên rồi cầm lấy cặp sách xuống xe.

Buổi sáng Trung học Trường Lễ ẩn trong sương mù nhàn nhạt, tuy rằng ban ngày thời tiết rất nóng, nhưng buổi sáng lại rất mát mẻ.

Các học sinh trên đường đều mặc đồng phục, nhìn đi nhìn lại, chỉ có Mễ Đường mặc váy màu đỏ rượu, thế cho nên trên đường cô rất dễ nhận ra.

Khi đến khu lớp học, một tiếng "Chị Mễ" chột vang lên, tiếng gọi là một giọng vịt đực vừa to lại thô, Mễ Đường làm như không nghe thấy, nhưng người kia lại càng cung kính hét to hơn, "Chào chị Mễ!"

Người kia chạy đến trước mặt Mễ Đường, "Chị Mễ, em là đàn em của anh Phong, đã gặp chị tối hôm qua."

"Ừ." Thái độ Mễ Đường lạnh nhạt.

"Kia chính là học sinh mới chuyển trường ở lớp ba sao?"

"Đúng thế, hôm qua ồn ào lớn như thế là vì cô ấy, nghe nói cô ấy cùng hội với Tạ Phong"

"Oa! Lợi hại như vậy sao?"

"Không biết thật giả, nghe nói thế."

"Nhưng nhìn không giống mà."

"Nhìn rất xinh đẹp, từ thuở tới, cậu nhìn quần áo cô ấy mặc đi, đều là thương hiệu nổi tiếng. Minh chỉ nhìn thấy trên tạp trí, rất đắt."

Tai của Mễ Đường rất thính, nên đều nghe thấy những lời bàn luận phía sau, tuy rằng đã quen nhưng vẫn cảm thấy phiền.

Cô tăng tốc bước chân nhanh hơn.

Khi bước vào khu lớp học, lại gặp một người khác gọi chị Mễ, Mễ Đường có chút đau đầu, quyết định hôm nay phải nói chuyện với Tạ Phong, để cậu ta dừng ngay chuyện này lại.

Trong lớp đã đầy người, tiếng đọc sách rất to, cô nhìn thời gian, mới hơn 7h10 phút mà cô đã là học sinh cuối cùng đến lớp.

Những người này thật sự chăm chỉ.

Mễ Đường đi đến chỗ ngồi của mình, nhìn thấy các bạn ngồi trước sau đều đang đọc sách tiếng Anh, chắc hôm nay tiết tự học buổi sáng là tiếng Anh.

Lộ Lâm cũng cúi đầu, Mễ Đường chú ý hình dạng tai của anh cũng rất đẹp, hơi giống tai của hoàng tử ELF trong phim chúa tể của những chiếc nhẫn, cô đã rất thích nhân vật đấy.

Mễ Đường mỉm cười nhẹ nhàng, cất cặp sách vào trong bàn học, lấy những quyển truyện tranh ra đặt trên bàn của Du Mông Dương, "Cho cậu."

Du Mông Dương đang cúi đầu đọc từ đơn, ngẩng người, nhớ tới chuyện hôm qua Mễ Đường nói với cô, lúng túng nói: "Cảm ơn cậu, tớ xem xong sẽ trả lại cho cậu."

"Không có gì." Mễ Đường cũng không nói phải trả lại, dù sao cũng không quan trọng.

Sau khi cô ngồi xuống, lục bàn học, đột nhiên quay đầu lại nhìn Lộ Lâm, ai ngờ Lộ Lâm cũng đang nhìn cô.

Anh cúi xuống rồi nhanh chóng rời mắt.

Mễ Đường nghĩ đến cảm giác được Lộ Lâm kéo vào trong lòng tối hôm qua lúc trên cầu thang.

Ấm áp, kiên định, tim còn đập rất nhanh, làm cô muốn được một lần nữa.

Cô nói: "Lộ Lâm, mình còn chưa có sách giáo khoa, có thể cho mình mượn quyển sách được không."

Lộ Lâm không nói chuyện, tìm một quyển sách từ vưng Tiếng Anh giành cho học sinh trung học từ cặp sách ra đưa cho Mễ Đường.

Mễ Đường nhận lấy, chớp mắt nói: "Cảm ơn."

Lộ Lâm: "Không có gì."

Nói xong anh lại cúi đầu tiếp tục đọc sách, thái độ vẫn rất xa cách lạnh nhạt.

Diệp Hàm thắc mắc nhìn hai người nghĩ thầm, Lộ Lâm không bao giờ cho con gái mượn sách mà?

Mễ Đường mở sách ra, trang đầu tiên là chữ viết tên Lộ Lâm, chữ của anh cũng mỏng mà sạch sẽ, chữ giống như người có loại khí chất kiêu ngạo

Mễ Đường sờ hai chữ này, trong đầu nghĩ một chút, rồi hỏi Du Mông Dương: "Này, tiểu Dương, cho tớ mượn cây bút."

Tự dưng được thêm một biệt danh Du Mông Dương ngỡ ngàng mà chỉ vào mình,

"A?"

"Cho tớ mượn bút."

Tâm trạng Mễ Đường rất tốt, nhoẻn miệng cười.

"À, à, cậu muốn mượn bút gì?" cô nàng lấy ra một cái hộp bút màu hồng nhạt có họa tiết hoạt hình, bên trong có hơn mười cái bút, "Bút chì, bút lông, bút bi hoặc là bút đánh dấu màu?"

Mễ Đường dừng một chút, "Bút chì đi."

Du Mông Dương gật đầu, lấy một cái bút chì cho cô.

Bút chì cũng màu hồng nhạt, mặt trên còn có rất nhiều hình trái tim, rất có cảm giác nữ tính.

Mễ Đường chưa từng mua văn phòng phẩm kiểu như này, lại cảm thấy mình hoàn toàn không hợp.

Cô cầm bút và viết lên chữ của Lộ Lâm tên viết mấy chữ, còn vẽ thêm ít họa tiết.

Khi còn nhỏ cô đã từng học vẽ nửa năm cũng xem như có chút tài năng, chỉ là cô không kiên trì, nên chỉ nhớ được một chút.....

Tiếng chuông vào học đúng giờ vang lên, trong lớp tiếng đọc sách càng lớn hơn nữa, âm thanh đọc bài của lớp ngữ văn bên cạnh cũng vang lên, cả khu nhà được bao phủ bởi các loại âm thanh như vậy, vô cùng có tinh thần.

Mễ Đường có một loại cảm giác không biết mình đang ở đâu, cảm giác này khiến cô phải đối diện với sự thật về việc thay đổi trường, thay đổi lớp và bạn học cũng thay đổi.

Nhưng cô không phải là người hay bị cảm xúc chi phối, chỉ hơi khó chịu một chút mà thôi.

Giáo viên tiếng Anh là một thầy giáo hơn 30 tuổi, tóc tai gọn gàng, sau khi ngồi vào chỗ trên bục giảng, cầm quyển sách tiếng anh trong tay, đọc rất nghiêm túc.

Mễ Đường ngồi một tư thế rất lâu rồi, cảm thấy mệt nên thay đổi tư thế nằm lên bàn, khi quay đầu lại thấy giáo viên chủ nhiệm lớp Liễu Tiểu Nhan đứng bên ngoài lớp học, nhìn qua cửa sổ, không biết đã đứng bao lâu rồi.

Mễ Đường lấy hai quyển sách tiếng Anh bản gốc mình mang đến ra, lật lại, Tất cả các môn học thì chỉ có tiếng anh đối với cô là không có khó khăn gì, vì từ nhỏ cô đều học trường song ngữ, từ nhà trẻ đã bắt đầu học Tiếng Anh lúc lên cấp 3 còn muốn đi du học, tuy rằng không quan tâm nhưng cô có suy nghĩ như thế vì tiếng Anh cũng không tồi, ít nhất có thể giao tiếp bình thường với người nước ngoài.

Nếu không cậu đã không đưa cho cô những quyển sách này.

Đây là hai quyển mà tối hôm qua cô chọn ra, Một trong số đó là tiểu thuyết tâm lý trinh thám của Allen Poe là The Fall of the Usher House (sự sụp đổ của ngôi nhà Usher), đây là quyển sách cô đã đọc qua rồi cũng không tệ lắm, cảm giác Lộ Lâm sẽ thích, cho nên định đưa cho anh.

Còn lại là tác phẩm của Jane Austen——《Emma》, quyển sách này Mễ Đường đặc biệt lựa chọn, ngay trang đầu tiên cô có viết một câu: Mở trang xxx ra.

Chờ Liễu Tiểu Nhan đi, Mễ Đường đưa tay trái đặt sách trên bàn của Lộ Lâm rồi viết cho Lộ Lâm mở tờ giấy, phía trên ghi:

Tặng cho cậu, cảm ơn cậu chuyện tối qua

—— Mật đường của cậu

Lộ Lâm nhìn hai chữ mật đường kia, bỗng nhiên hơi khát nước, anh cất tờ giấy vào trong túi, sau đó yên lặng mở hai quyển sách trên bàn.

Anh đã nghe nói về quyển sách (Sự sụp đổ của ngôi nhà Usher) này, nhưng chưa được đọc.

Khi mở quyển《Emma ra, anh thấy được dòng chữ viết trên trang tiêu đề.

Lộ Lâm đang do dự, nhưng vẫn làm theo mở trang xxx.

Trong một loạt dòng chữ tiếng anh dày đặc, có một câu được đánh dấu bằng đường lượn sóng:

"If i love you less, maybe i say more sweet ". (nếu tôi yêu bạn ít hơn, thì có lẽ bạn sẽ nói những lời ngọt ngào hơn với tôi)

Đây là một câu danh ngôn kinh điển.

Nhưng bên cạnh còn thêm một câu, do chính Mễ Đường viết.

"I want to say a little less. what do you think?" (tôi muốn nói ít hơn một chút, bạn cảm thấy thế nào?)

Ánh mắt Lộ Lâm trở nên sâu lắng, anh mím môi, thần sắc ngơ ngẩn, nhìn không thấy cảm xúc, giữ nguyên động tác một lúc lâu, rồi anh chậm rãi đóng quyển sách dày lại, ngẩng đầu nhìn Mễ Đường.

Tác giả có lời muốn nói: Sửa lại chút, Chị Mễ nghĩ ra được lời tỏ lộ sao? Thế nào

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Bánh kem hoa anh đào

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyên Du

- - - - -

Sau giờ tan học, Du Mông Dương hỏi Mễ Đường có đến căng tin để ăn sáng không, Mễ Đường có mang theo đồ ăn, nhưng vẫn muốn đến căng tin nhìn một chút nên đồng ý.

Sau khi cô đứng dậy, quay đầu nhìn Lộ Lâm, rồi gõ vào mặt bàn của anh, trả lại quyển sách từ vụng tiếng Anh cho anh.

Giọng nói của cô cao lên một chút, rất ý tứ mà nói một câu: "Cảm ơn sách của cậu."

"Ừm."

Ừm? Ừm là có ý gì?

Mễ Đường cong đôi mắt thành hình trăng non, cảm giác anh có chút xấu hổ nhưng còn tốt hơn so với chuyện cứ lịch sự với nhau.

"Mễ Đường đi nhanh thôi, không đến căn tin sớm lại phải xếp hàng rất lâu." Du Mông Dương nói.

"Ừm, được rồi."

Nhan Mộng Mộng cũng chuẩn bị đi căng tin, nghe Du Mông Dương nói thế, liền thì thầm với bạn cùng bàn: "Trước đây cũng không biết Du Mông Dương lại là người như vậy, lúc ngồi cùng bàn với mình không thấy thân thiết như thế."

Chỗ của hai người cách đây không xa nên Du Mông Dương và Mễ Đường cũng nghe thấy.

Trước đây Du Mông Dương đã từng rủ Nhan Mộng Mộng đến căng tin, nhưng đều bị từ chối nên cô không rủ nữa, Nhan Mộng Mộng nói thế là không đúng.

Du Mông Dương nhìn Mễ Đường, thấy cô không phản ứng gì giống như không nghe thấy, nên cũng cảm thấy dễ chịu hơn.

Bạn cùng bàn với Nhan Mộng Mộng không nói câu gì, chờ Mễ Đường đi rồi mới nói: "Cậu bị ngốc à, sao lại nói thế, nhờ Mễ Đường tức giận thì sao? Hôm qua cậu không thấy Tạ Phong gọi cậu ấy là chị Mễ sao?"

"Sao phải sợ, cậu ta có thể làm được gì chứ? Mình không nhìn nổi Du Mông Dương nịnh nọt cậu ta như thế."

"Bạn ngồi cùng bàn đi ăn với nhau không phải bình thường à? Có gì mà nịnh nọt cậu thật kỳ lạ, mình cũng phải đi ăn sáng đây."

Bạn cùng bàn nhìn Nhan Mộng Mộng ghét bỏ, rồi sau đó đi luôn.

Nhan Mộng Mộng tròn to mắt lên vì tức giận.

Trung học Trường Lễ có hai nhà ăn, một là giành cho học sinh, còn một cái là giành cho các nhân viên trong trường, nhưng nhà ăn cho nhân viên thì học sinh vẫn đến ăn được chỉ là hơi đắt một chút, căn tin của trường gồm có hai tầng, tầng một là nơi nấu ăn, còn tầng hai là chỗ để gọi món.

Nơi này kém hơn nhiều so với trường học trước đây của Mễ Đường, trường cũ của cô tuy chỉ có một nhà ăn nhưng diện tích rất lớn, hơn nữa còn là ba tầng, tầng một làm đồ ăn, tầng hai gọi món ăn, tầng ba là nhà ăn cao cấp.

Có rất nhiều học sinh ở trong căng tin của trường, xếp hàng đến tận cửa của nhà ăn, Mễ Đường nhìn thấy đội ngũ này đã không muốn vào nhưng Du Mông Dương đã đi xếp hàng, còn vẫy tay cho cô ở phía sau.

Mễ Đường đành phải đi tới.

"Chị Mễ!"

Không biết tiếng gọi vang lên ở chỗ nào

"Chị Mễ, ăn sáng à, đến phía trên đây này."

Một tên mập đứng ở bên trên nghe bạn học nói có mỹ nữ, lập tức nhìn sang thì nhận ra ngay

Hàng chục con mắt đồng loạt quay sang

Du Mông Dương khẽ nói: "Cậu quen à?"

"Không quen." Mễ Đường nói.

Du Mông Dương: "Vậy cậu muốn qua đây không?"

Mị Đường: "Không qua."

Tên mập kia vẫn đang nhìn về phía này, bỗng mắt sáng lên cậu ta vẫy tay về phía trước, "Đại ca, đại ca bên này!"

Tạ Phong đi cùng mấy nam sinh khác đang đi vào trong căng tin, nghe thấy giọng nói quen thuộc, nhìn lên là tên mập lớp cậu ta, đang đứng xếp hàng.

Cậu ta mặc kệ, một nam sinh bên cạnh đẩy cậu, "Anh Phong, Anh nhìn kia."

"Có phải chị Mễ không à?"

Mắt Tạ Phong sáng lên, "Ha, đúng vậy."

Cậu chạy đến, "Chị Mễ, sao chị lại ở đây?"

Mễ Đường quay đầu nhìn Tạ Phong, "Đến xem, thuận tiện ăn cơm."

"Nhưng ở đây ăn không ngon, em không ăn ở đây đều ăn ở nhà ăn giành cho nhân viên trong trường, đi thôi, qua bên kia em mời khách."

"Cậu muốn mời khách?" Mễ Đường lạnh nhạt nói.

"Không muốn không muốn, em nói sai rồi, chị Mễ đi thôi, đồ ăn ở đây chắc chị ăn không quen, không quá mặn thì quá cay, em ăn một lần xong thì không ăn nữa, lần trước ăn cay muốn chết, sao mọi người ở đây có thể ăn cay như vậy."

Mễ Đường nhú mày, "Thế à?"

Cô hay ăn đồ ăn miền Bắc, tuy bình thường cũng hay ăn lẩu nhưng chắc không thể ăn cay bằng người Nam Thành được

"Tiểu Dương, Cậu đi cùng mình nhé?" Mễ Đường hỏi Du Mông Dương.

Tạ Phong lúc này mới nhìn thấy nữ sinh đứng trước Mễ Đường.

Tóc ngắn, mắt to, trông ngốc nghếch đáng yêu.

Tạ Phong hơi ngạc nhiên, nói: "Chị Mễ, đây là bạn học của chị à?"

"Ngồi cùng bàn với tôi."

Tạ Phong cười hì hì nói: "Chào bạn cùng bàn, đi thôi, đến nhà ăn của nhân viên, tớ mời cậu nhé? Bên này phải xếp hàng, bên kia ít người hơn lại vừa làm vừa bán nên có thể bảo đầu bếp cho bớt cay đi."

Du Mông Dương đã từng nhìn thấy Tạ Phong đánh nhau, nghĩ cậu ta rất hung dữ, nên cảm thấy hơi sợ, nhưng bây giờ nhìn cậu ta thế này lại cảm thấy rất bình dị gần gũi.

Hình như Mễ Đường rất quen thuộc với cậu ta, cô do dự rồi nhìn Mễ Đường.

Mễ Đường nói: "Đi thôi, không có việc gì."

"Ở đây xếp hàng rất lâu chờ đến lượt mình sợ không còn đồ gì ăn mất." Tạ Phong lại nói thêm một câu.

"Vậy được rồi." Du Mông Dương gật đầu.

"Thế đi thôi." Tạ Phong nói với nam sinh thấp bé bên cạnh: "Mày lên tầng hai lấy chỗ đi."

Nam sinh thấp bé vội gật đầu, "Dạ anh Phong."

Đi cùng những người này vô cùng bất mắt, Du Mông Dương còn chưa bao giờ gặp phải tình huống như thế, cô cúi đầu xuống, không dám nhìn người bên cạnh.

Tạ Phong nói nhỏ với Mễ Đường: "Chị Mễ, bạn cùng bàn của chị rất có ý tứ."

Mị Đường nhướn mắt lên, nhìn cậu ta, "Có ý tứ gì?"

"Ách, tức là cô ấy rất thú vị."

"À, rất chăm, rất ngoan."

"Đúng rồi, Chị Mễ, chị với Lộ Lâm kia sao rồi? Nhận lời chưa?"

"Cậu quan tâm nhiều như vậy làm gì, chờ quỳ xuống gọi anh rể đi." Mễ Đường khẽ cười một tiếng.

Tạ Phong tỏ vẻ không tin, "Được được được, em mới mắt mong chờ."

"Anh Phong, hình như lần đầu tiên em thấy anh nói thành ngữ."

"Cút, anh Phong đây có gì mà không nói."

.

Nhà ăn cho nhân viên trong trường cách nhà ăn học sinh không xa, chỉ hai phút là đến.

Nhóm bọn họ đi thẳng đến cầu thang đến lên tầng hai.

Tầng hai ngoài gọi món ăn thì còn bán rất nhiều món ăn sẵn khác, ví dụ như, lẩu thịt hầm, đồ ăn nhẹ Shaxian snacks, cơm thịt kho, bánh bao sủi cảo, còn ốc đậu hũ thối, so với nhà ăn học sinh thì đồ ăn nơi này giá cao gấp đôi nên rất ít học sinh đến đây ăn, đặc biệt vào buổi sáng lại càng ít.

Tạ Phong ân cần hỏi: "Chị Mễ ăn gì? Để em đi lấy cho chị."

Mễ Đường nghĩ nghĩ, "Cũng không đói lắm, cậu giới thiệu món nào ngon đi?"

"Hoành thánh của Shaxian*, khá ngon, còn có bánh mì Mr. Yang*, nhân rất nhiều, vỏ lại mềm."

*Thương hiệu đồ ăn của Trung Quốc

"Mỗi thứ một phần, nếm thử một chút."

"Được, nghe thấy không? Mày đi mua đi."

Tạ Phong chỉ đàn em.

"Vâng, vâng." Đàn em tung tăng đi mua đồ ăn.

"Còn cậu, bạn học, gọi Tiểu Dương đứng không? Cậu ăn gì?" Tạ Phong nhìn về phía Du Mông Dương.

"Mình ăn hoành thánh." Giọng của Du Mông Dương rất nhỏ.

"Được, mình cũng ăn hoành thánh. Nhưng, mình phải ăn thêm một bát mì nữa." Tạ Phong cười rất tươi, lộ ra hai hàm răng trắng sáng.

Du Mông Dương nhìn cậu ta, đỏ mặt.

Bởi vì ít người, cho nên đồ ăn rất nhanh đã được mang ra.

Hoành thánh nóng hôi hổi, hành lá nổi rõ trong bát canh, vỏ hoành thánh vừa mỏng mà nhân thì nhiều, nhìn rõ bên trong.

"Đây có dầu mè, nước tương cùng hạt tiêu, thích thì thêm vào, bỏ thêm dầu mè ăn sẽ ngon hơn." Tạ Phong cầm lấy chai dầu mè đưa cho Mễ Đường.

"Không cần." Mễ Đường không thích thêm thứ gì vào trong đồ ăn.

Tạ Phong lại đưa cho Du Mông Dương, "Tiểu Dương, cậu có thử không? Cho một chút ăn rất ngon."

Du Mông Dương sững sốt rồi nhận lấy, nhỏ giọng nói: "Được."

"Ai, không cần cho nhiều như vậy, nhiều quá sẽ không ngon, à..... cậu ăn của mình đi, mình chưa cho vào đâu, mình thích ăn mặn, để đổi cho cậu."

Chai dầu mè này không biết ai đã chọc lỗ rất lớn, cho nên đổ một cái ra rất nhiều, Du Mông Dương không nắm được lực, đổ một phát hơn mười ml, làm cho món canh ban đầu được phủ thêm một tầng dầu mỡ.

Du Mông Dương còn chưa kịp phản ứng gì thì bát của cô đã bị Tạ Phong đổi sang "Anh Phong đổi với em gái thật tốt, lần trước A Sở đổ nhiều còn bị nằng một trận." Nam sinh ngồi bên cạnh vừa ăn phở vừa than thở nói.

"Vô nghĩa, em gái thì làm sao mà giống."

Tạ Phong khinh bỉ nhìn cậu ta.

Sau khi ăn sáng xong đi ra nhà ăn, Tạ Phong nói muốn dẫn Mễ Đường đi dạo quanh trường nhưng đã bị Mễ Đường từ chối, "Không đi, tôi về phòng học có việc."

Du Mông Dương nói: "Đúng rồi, hôm qua cô giáo nói sau tiết tự học thì đi lấy đồng phục, sáng nay khai giảng phải mặc, không sẽ bị kiểm tra."

Mễ Đường: "Hình như vậy, cậu không nói thì mình cũng quên mất, lấy ở đâu?"

Du Mông Dương: "Tầng 1 ở thư viện."

Mễ Đường nhìn Tạ Phong và mấy nam sinh đi cùng, nói: "Chỉ hai chúng tôi đi thôi, mọi người đi đi."

Tạ Phong: "Chị Mễ, chị còn chưa lấy sách đúng không, có muốn bọn em lấy giúp chị không, sách rất nặng."

Mễ Đường nhướn mày, "Không cần, có người giúp rồi."

"Được, vậy bọn em đi đây, có việc gì xuống tầng gọi em."

Lộ Lâm ăn sáng xong trở lại phòng học, vừa ngồi xuống, Diệp Hàm cũng đã tới.

"Vừa rồi ở nhà ăn sao mình không thấy cậu? Cậu không đi ăn à?" Diệp Hàm hỏi.

"Không đi, mình về ký túc xá có việc."

"À, vừa rồi mình có gặp bạn học mới, còn có Du Mông Dương, hai cậu ấy đi cùng nhóm Tạ Phong ăn ở nhà ăn cho nhân viên, cậu biết không, hôm nay rất nhiều người tới hỏi về Mễ Đường, mình đã bị mấy bạn hỏi rồi."

Lộ Lâm không nói gì về mặt lạnh nhạt.

"Mình thấy buổi sáng cô ấy đưa cậu hai quyển sách, sách gì mà thấy rất dày." Diệp Hàm hỏi.

Lộ Lâm: "Không có gì, sách tiếng Anh."

"Chà, cậu ấy thật lợi hại." Diệp Hàm nhìn thấy anh lạnh lùng, thay đổi đề tài, "Tiết tiếp theo là gì nhĩ?"

Lộ Lâm: "Tiếng Anh."

Diệp Hàm: "À, mình chuẩn bị bài một chút."

Lộ Lâm nhìn vào quyển sách từ vựng tiếng Anh trên bàn, hơi do dự, cầm lấy mở ra cảm thấy ngại người.

"Cậu có lên phát biểu vào lễ khai giảng ngày hôm nay không?" Diệp Hàm thuận miệng hỏi, quay đầu nhìn thấy Lộ Lâm đang ngẩn người.

Lần đầu tiên nhìn về mặt này của Lộ Lâm, cậu ta hơi kinh ngạc, thấy anh chăm chăm nhìn vào quyển sách, cậu ta ngó lại gần, hỏi: "Đây là cái gì? Ai vẽ trên sách cậu thế?"

Trên trang đầu tiên viết tên Lộ Lâm nhưng bên cạnh vẽ rất nhiều viên kẹo cùng hình trái tim, sau đó viết hai chữ: MT.

"MT là cái gì? Tên cậu là MT?" Trong đầu Diệp Hàm chỉ nghĩ đến trò chơi gì đó.

Lộ Lâm: "....."

"Là ai vẽ thế? Đây là cách để tỏ lộ với cậu à? Chắc không biết là cậu ghét nhất vẽ linh tinh trên sách." Diệp Hàm nhướn mày nhìn xung quanh.

"May là dùng bút chì, có thể xóa đi."

Lộ Lâm không nói gì đóng sách lại

Diệp Hàm: "Dùng tẩy xóa đi."

Lộ Lâm: "Không có tẩy."

Diệp Hàm: "À, không sao, mình có, cho cậu mượn."

Lộ Lâm: "Không cần, trong ký túc xá có."

Lộ Lâm đặt sách vào trong bàn học.

Diệp Hàm không hiểu, thế tẩy của cậu có độc à? Cậu ta dùng một chút là được mà.

Tác giả có lời muốn nói:

Lộ Lâm: Cái này mà có thể xóa đi sao? Không có mắt nhìn à?

Mật đường hôm nay vẫn rất ngọt ~

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Sữa đậu nành hộp

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

*Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa: một brand sữa đậu nành của TQ

Mễ Đường sau khi nhận đồng phục thì đến nhà vệ sinh thay, lúc cô mặc đồng phục đi vào lớp khiến cho rất nhiều bạn học nam nhìn thấy mà choáng váng.

Đồng phục mùa hè là áo ngắn tay rộng thùng thình kiểu dáng rất bình thường, nhưng Mễ Đường mặc vào lại lộ vòng eo mảnh khảnh, dáng người yếu điệu, ngay cả chiếc quần dài xấu xí mặc trên người cô làm nổi bật hai chân thon dài thẳng tắp.

Trước khi hết tiết thứ nhất, Liễu Tiểu Nhan tới, nhìn thấy toàn thể học sinh đều mặc đồng phục chỉnh tề cô vừa lòng gật đầu.

Chờ chuông tan học vang lên cô đi vào, "Khi nào có loa thông báo, các em mang ghế đến sân thể dục, lớp trưởng dẫn đầu đội hình, hướng dẫn các bạn tìm đúng vị trí của lớp mình, xếp hàng xong thì ngồi xuống không được ầm ĩ."

Liễu Tiểu Nhan nói thêm những việc cần phải chú ý, "Ngày hôm nay, toàn bộ thầy cô lãnh đạo đều ở đây, tất cả các em đều phải biểu hiện cho tốt."

Nói xong cô liền đi ra ngoài, Mễ Đường đứng lên: "Cô Liễu."

Liễu Tiểu Nhan dừng lại nhìn cô cười hỏi: "Làm sao vậy?"

Mễ Đường: "Một lúc nữa em có thể nhờ lớp trưởng đi lấy sách giúp được không ạ?"

"Em còn chưa lấy sách giáo khoa?" Liễu Tiểu Nhan nhún mày.

Mễ Đường: "Vâng."

Liễu Tiểu Nhan nghĩ rồi nói: "Được, sau khi lễ khai giảng kết thúc, Lộ Lâm em dẫn Mễ Đường đi."

Lộ Lâm nhìn Mễ Đường nói: "Vâng ạ."

Mễ Đường lặng lẽ cong môi lên

Rất nhanh, trên loa phát thanh vang lên giọng nói của người đàn ông trung niên, "Toàn thể học sinh chú ý, lễ khai giảng lập tức bắt đầu, các lớp mang ghế tập hợp tại sân trường, mỗi lớp xếp thành hai hàng....."

Không biết là ai gào lên một câu, "Đi thôi."

Tất cả mọi người cầm ghế đi ra ngoài.

Mễ Đường nhìn qua cửa sổ thấy trên cầu thang đang chật kín người.

"Chờ một chút rồi đi, quá nhiều người." Mễ Đường không di chuyển nói với Du Mông Dương

"Ừm, được." Du Mông Dương gật đầu, cũng cảm thấy quá nhiều người nên không muốn chen lấn lắm.

Mễ Đường quay đầu lại nói với Lộ Lâm với giọng điệu trêu đùa, "Lộ Lâm, chút nữa cậu với mình ngồi gần nhau nhé, sau khi khai giảng xong thì đi lấy sách."

Lộ Lâm không nhìn cô, "Được."

Mễ Đường lại không nghĩ tới anh đồng ý thoải mái như vậy, chớp đôi mắt lấp lánh nhìn anh.

Du Mông Dương kéo tay Mễ Đường, hỏi nhỏ cô, "Mễ Đường, cậu thật sự muốn theo đuổi lớp trưởng à?"

"Ừm, làm sao vậy?" Mễ Đường gật đầu.

"Tĩnh tĩnh Lớp trưởng quá lạnh lùng, chúng mình đều lên nói cậu ấy không thích con gái." Du Mông Dương nói xong thấy hơi chột dạ nhìn Lộ Lâm.

"Thật không?" Mễ Đường cười, mặt mày đẹp như vẽ, "Không có việc gì, mình cứ thích thế."

Du Mông Dương nhìn Mễ Đường tự tin kiêu ngạo, không thể không hâm mộ người bạn mới này.

"Đi thôi." Mễ Đường nhìn thấy người bên ngoài đã ít đi nhiều.

"Được." Du Mông Dương đứng lên đi theo cô.

"Lộ Lâm, chúng ta cũng đi thôi." Diệp Hàm cầm ghế nói.

Mọi người lớp ba đều ra muộn, nên khi tới sân trường đã thấy chật kín người, nhìn một cái đều là đồng phục màu trắng và xanh giống như màu xanh mây trắng trên bầu trời.

Lúc này mặt trời đã lên, chiếu ánh nắng rực rỡ khắp toàn sân trường, Mễ Đường sợ nóng, mới vừa xuống dưới mặt đã nhận lại đau khổ.

"Làm sao vậy?" Du Mông Dương nhìn sắc mặt không tốt, nghi ngờ hỏi.

"Buổi sáng mình quên bôi kem chống nắng, mặt trời quá nắng." Mễ Đường thờ dãi.

"A?"

Du Mông Dương chưa bao giờ dùng kem chống nắng, nên không thể hiểu được lo lắng của Mễ Đường.

"Ngày nào cậu cũng dùng cái đấy sao?"

"Gần như thế, nhưng sáng nay vội quá nên quên mất." Bình thường cô đã bao giờ đi sớm như vậy đâu, năm đầu tiên cô cũng chưa từng phải đến lớp sớm thế, đi học đều rất ung dung.

"Khó trách cậu trắng như vậy!" Du Mông Dương cảm khái.

Mẽ Đường nghĩ, bản thân từ nhỏ có ý thức như vậy là do nữ sĩ Mạnh Viện nói cho cô, cái gì mà con gái phải bảo vệ da của mình, phải trắng nõn sạch sẽ, nên từ cấp hai đã bắt đầu mua mỹ phẩm dưỡng da cho cô.

Lúc ấy các bạn gái quanh cô đều như thế cho nên cũng không cảm thấy mình khác biệt gì.

Cô nhìn Du Mông Dương, nói: "Da của cậu cũng rất đẹp, chỉ hơi khô thôi."

"Mình cũng cảm thấy thế, nhìn các loại mỹ phẩm dưỡng da quảng cáo trên TV có nói với mẹ mình nhưng bà nói còn nhỏ không thể dùng chỉ cho mình bôi kem giành cho trẻ em." Du Mông Dương mím môi nói.

Mẽ Đường cười, "Hôm sau mình mang cho cậu một lọ dùng thử xem."

Du Mông Dương khần trương xua tay, sợ Mẽ Đường hiểu lầm, "Không cần không cần, mình không có ý đó."

Mẽ Đường cũng không nói gì nữa.

Một người đàn ông đầu Địa Trung Hải (tức là hói đầu) mặc bộ comple màu xám cầm loa đứng ở phía sau đội ngũ, nhìn học sinh đi ra từ khu lớp học, vẻ mặt nghiêm túc thúc giục: "Nào, xếp hàng nhanh lên, sao lại đi chậm như vậy, hai em kia đi đường còn sát nhau thế kia làm gì? Đi nhanh lên."

Du Mông Dương nói: "Đây là thầy hiệu trưởng, rất khó tính."

"À, thế à." Trước kia Mẽ Đường thường xuyên giao lưu với thầy hiệu trưởng, nhưng trên cơ bản hiệu trưởng đều bị bọn họ làm cho tức đến dậm chân, không có biện pháp với bọn họ.

"Ừm, lần trước mình nhìn thấy thấy ấy bắt một nam sinh đang hút thuốc, đưa cậu ta đến văn phòng dạy dỗ cả một buổi sáng, cuối cùng còn gọi cha mẹ đến, rất đáng sợ." Du Mông Dương nghiêm túc nói.

"Trường học đối với việc hút thuốc rất nghiêm à?" Mẽ Đường hỏi.

"Đúng vậy, không được phép hút thuốc." Du Mông Dương nói.

"À." Mẽ Đường nhướn mày.

"Mình đã thấy các bạn lớp mình rồi, ở bên kia."

"Vậy đi qua đi."

Mẽ Đường chỉ nhìn vào trong đám đông cũng thấy được Lộ Lâm, anh đứng ở đằng trước đội ngũ tay cầm bảng tên của lớp 1103, nói chuyện với Liễu Tiểu Nhan vây xung quanh là các bạn học.

Dưới ánh mặt trời, nét mặt anh rạng ngời, đôi mắt đen như mực bình tĩnh không gợn sóng, khi nói chuyện đôi môi hé ra, dù không làm gì nhưng đứng ở đó cũng thu hút ánh nhìn của mọi người.

Mẽ Đường không thể không nhìn anh, bỏ qua cả cái bảng tên xấu xí kia trên tay anh.

Lộ Lâm thực sự rất đẹp trai.

Liễu Tiểu Nhan hỏi Lộ Lâm, "Chuẩn bị đến đâu rồi, lúc nữa gọi đến đại diện cho học sinh thì em đi lên."

Lộ Lâm "Chuẩn bị xong rồi ạ."

"Tốt." Liễu Tiểu Nhan vừa lòng gật đầu, cô rất yên tâm với Lộ Lâm.

Cô nhìn trái nhìn phải, thấy mấy học sinh đều đứng vây quanh thì neho mắt nói: "Mọi người đứng hết đây làm gì, ngồi xuống đi, chuẩn bị bắt đầu rồi."

Mọi người vội vàng ngồi xuống, Mẽ Đường lập tức đi đến gọi cô: "Cô Liễu."

Liễu Tiểu Nhan quay đầu lại, nhìn thấy cô "Mẽ Đường à, tìm một chỗ ngồi xuống đi."

"Vâng thưa cô." Mẽ Đường đặt ghế phía sau Lộ Lâm.

"Em ngồi ở đây?" Liễu Tiểu Nhan khó hiểu nhìn cô.

Mẽ Đường: "Vâng ạ, ngồi ở phía trước nghe cho rõ."

Liễu Tiểu Nhan nhìn cô mấy lần nhưng cũng không nói gì, chỉ nhắc Lộ Lâm để ý các bạn học phía trước, không để các bạn nói chuyện, còn cô đứng ở phía sau đội ngũ

Lộ Lâm gật đầu nói được, Liễu Tiểu Nhan đi luôn.

Sau bài Quốc ca thầy hiệu trưởng cầm microphone nói: "Lễ Khai giảng chào mừng năm học mới bắt đầu, chuẩn bị nghi thức chào cờ, toàn thể học sinh nghiêm cúi chào."

Một nam sinh cao lớn chạy lên, chậm rãi kéo quốc kỳ, lá cờ màu đỏ tung bay trên bầu trời.

Mẽ Đường đứng phía sau Lộ Lâm, ánh mặt trời đã được anh chặn lại, không còn bị phơi nắng như lúc này, cô giả vờ cúi chào nhưng thực tế là đang che mặt, khẽ nói với Lộ Lâm: "Lộ Lâm, cậu có nóng không?"

Vài giây sau, Lộ Lâm mới nói: "Không nóng."

Mẽ Đường: "Minh nóng quá, cậu lui về sau gần mình thêm chút nữa, chắn giúp mình."

Lộ Lâm không nói, Mẽ Đường đợi một lúc cũng không nghe thấy giọng của anh, nhưng khoảng cách giữa hai người lại ngắn hơn một chút.

Mẽ Đường híp mắt, đôi mắt kia lại càng thêm vẻ quyến rũ, cô kiễng chân nghiêng người nhìn mặt Lộ Lâm.

Về mặt Lộ Lâm không thay đổi, mắt nhìn thẳng trên bục sân khấu, nhưng đôi mắt lại không tập trung mà đang suy nghĩ gì đó.

Mẽ Đường ngẩng đầu lên, nhìn trên sân khấu, một bàn tay đưa lên trước chạm vào eo Lộ Lâm.

Lộ Lâm nhấn mày lại, muốn xoay người nhưng lại nhịn.

Anh không nói chuyện mà cơ thể căng cứng lại.

Mẽ Đường liếm môi, mặc dù mặt không cười nhưng khóe mắt lại tràn ngập ý cười, đuôi mắt cong lên còn đáy mắt lại lóe lên sự đắc ý.

Tay cô vẫn đặt trên eo Lộ Lâm, mọi người chung quanh đều không để ý tới bên này, hơn nữa khoảng cách giữa hai người rất gần nếu không tới gần thì không thể nhìn thấy.

Mẽ Đường càng trắng trợn hơn.

Tác giả có lời muốn nói: Mẽ Đường: Ngựa không?

Editor: Lộ Lâm có khả năng thê nô lắm cơ..bạn Đường nói gì cũng gật..

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Semi-cooked cheese*

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

*Phô mai bán chín (bên trên là từ thuật ngữ nên Gấu giữ nguyên): tức là trong quá trình làm phô mai nhiệt độ được sử dụng chỉ trong khoảng 37-48 độ C

Chờ xong lễ chào cờ, hiệu trưởng cho mọi người ngồi xuống, lúc này Lộ Lâm mới được thả lỏng.

Mẽ Đường ở phía sau lưng anh cười khế

Lộ Lâm cụp mắt xuống, về mặt khó lường, đôi mắt đen sâu thẳm có một loại kích động không hiểu được.

"Mời đại diện học sinh lớp 1103 ở phía dưới lên bục phát biểu—— Lộ Lâm."

Lộ Lâm quay đầu đưa bảng tên lớp cho Mẽ Đường, "Cầm hộ tôi một chút."

Mẽ Đường cười giảo hoạt với anh, "Minh được gì chứ."

Lộ Lâm ngẩn ra, mày nhăn lại.

Mề Đường cầm lấy bảng tên, "Được rồi, cậu đi đi."

Lộ Lâm "Ừm" một tiếng, đi lên trên sân khấu, vừa đi được hai bước anh đã nghe thấy tiếng Mề Đường nói nhỏ, "Thật xấu."

Khi Lộ Lâm lên bục sân khấu, hiệu trưởng đưa cho anh cái microphone, dùng ánh mắt thương thức nhìn anh, rồi vỗ nhẹ vào vai anh.

Các nam sinh đứng ở lớp 1103 ồn ào la hét.

Tất cả nữ sinh cũng cùng nhau hét theo tên Lộ Lâm.

Vừa rồi các học sinh còn tương đối im lặng, nhưng khi Lộ Lâm đi lên liền mồm năm miệng mười bàn tán, phía dưới sân trường vang lên những tiếng ồn ào.

Lộ Lâm nhìn phía dưới, mới nói được câu đầu tiên thì toàn bộ mọi người đã yên lặng.

"Oa, lớp trưởng đã viết xong bài phát biểu, thật lợi hại."

"Lớp trưởng vẫn lợi hại như vậy, hơn nữa còn rất đẹp trai, luôn luôn tỏa sáng."

"Ài, mình cũng cảm thấy, nếu lớp trưởng không lạnh lùng như vậy thì tốt quá, mình còn không dám hỏi bài cậu ấy."

"Ai nói không dám hỏi, một học bá như thế mà không dám hỏi, thật phí phạm của trời."

"Các cậu còn muốn đi hỏi bài cậu ấy sao? Có động cơ khác đúng không?."

Mề Đường nghe thấy mấy nữ sinh đang thì thầm phía sau, cô nhìn Lộ Lâm phía trên bục, bỗng nhiên cảm thấy anh lạnh lùng như vậy thật tốt.

Bài phát biểu cũng không dài, Mề Đường rất gần nên có thể nhìn thấy mồ hôi trên trán Lộ Lâm, trời nóng như vậy, mà không có cái gì che chắn, chắc nóng như muốn phoi ra.

Mề Đường cũng đang rất nóng, nhìn thấy Lộ Lâm, lại có tác dụng như được giải nhiệt.

Chờ anh nói xong phía dưới mọi người đều vỗ tay hoan hô.

Đại đa số là tiếng hò hét của nữ sinh cực kỳ nhiệt tình.

Mề Đường không mở miệng, cô không muốn giống như những nữ sinh kia hò hét vì anh. Cô nhìn Lộ Lâm đi về phía mình, dưới ánh nắng chói chang, đôi mắt anh trong suốt mà nhìn vào cô.

Hai tai Mề Đường như bị đốt cháy, không biết do nóng hay do xấu hổ, tim đập giống như hươu chạy.

Tay cô siết chặt bảng tên, cảm thấy miệng khô lưỡi khô, muốn uống nước.

Khi Lộ Lâm đi đến chỗ cô, cô càng cảm thấy khó chịu hơn.

Lộ Lâm nhìn đôi má ửng hồng của cô, hơi nhăn mày, nhìn cô thêm một chút rồi mới ngồi xuống.

"Trà cậu." Mề Đường đưa bảng tên cho anh.

Lộ Lâm nhận lấy, do dự một chút rồi nói "Cảm ơn."

Mề Đường nhướn mày, học theo giọng điệu của anh: "Ừm."

Lộ Lâm cong môi một chút nhưng rất nhanh lại bày bộ mặt lạnh lùng ra.

Lễ khai giảng đã được diễn ra hai tiếng đồng hồ, Mề Đường cảm giác mình sắp nóng tới mức ngất đi rồi.

Thế chất Mề Đường rất tốt, nhưng lại sợ nhất là nóng, cảm giác nóng đến tức ngực, nhìn một chút, lại càng thêm khó chịu, không chỉ da nóng đến bỏng rát, mà đầu còn có cảm giác choáng váng muốn nôn, sắc mặt chuyển từ đỏ ửng sang tái nhợt.

Cô đặt tay lên vai Lộ Lâm khẽ nói: "Lộ Lâm, mình muốn uống nước."

Lộ Lâm định nói mình không có nước, nhưng nghe giọng của cô không bình thường nên quay đầu lại nhìn thấy sắc mặt cô rất kém.

Lộ Lâm: "Cậu làm sao vậy?"

Mễ Đường: "Không thoải mái lắm, quá nóng."

Lộ Lâm: "Cậu bị cảm nắng rồi, cậu chờ một chút."

Anh nhìn bảng tên trên tay mình rồi vẫn tự cầm, cúi người đi xuống đội ngũ phía dưới.

Mễ Đường nhìn xem anh đi đâu, chỉ thấy anh khó khăn đi lại giữa hai hàng người không có khe hở, còn cúi người nhưng vì quá cao nên dù cong người vẫn bị nhìn thấy.

Du Mông Dương lúc này mới nhìn mặt Mễ Đường kinh ngạc hỏi: "Mễ Đường, cậu bị sao vậy?"

"Có thể là bị cảm nắng." Mễ Đường không còn sức để nói chuyện, bình thường cô rất ít khi chảy mồ hôi mà bây giờ toàn thân đang đổ mồ hôi lạnh.

Cô chưa bao giờ đứng quá lâu dưới ánh mặt trời, từ bé đều được nuông chiều, nên lần đầu tiên mới biết mình không thể như thế..

Cô cũng rất khó chịu, sao lại bị như này cô không thích thể hiện sự yếu đuối của mình trước mặt người khác, nên với tình trạng này cô không muốn người khác nhìn thấy.

Có loại cảm giác bất lực.

Mễ Đường cúi đầu, Du Mông Dương nói chuyện với cô, cô lười không muốn trả lời chỉ muốn đi nhanh khỏi nơi này.

Khi Liễu Tiểu Nhan cùng Lộ Lâm đi vòng từ bên cạnh đến, sắc mặt Mễ Đường không hề khá hơn, cảnh trước mắt đã biến thành màu đen, đầu có chút choáng váng.

"Mễ Đường." Liễu Tiểu Nhan ngồi xổm xuống nhìn Mễ Đường, hoảng sợ.

Lộ Lâm bình tĩnh lại nói: "Cô giáo, để em đưa bạn ấy đến phòng y tế."

"Mau đi đi, em cẩn thận một chút, cảm nắng không phải chuyện nhỏ." Liễu Tiểu Nhan nghiêm túc nói.

Mễ Đường cảm giác được cánh tay mình bị nhắc lên, cô nhìn sang bên thấy mặt của Lộ Lâm, hai người dựa rất gần.

Anh quay đầu lại nhìn cô, "Có thể đi không?"

Mễ Đường gật đầu, miễn cưỡng đứng lên.

Tuy rằng tay chân không có sức, nhưng cô vẫn muốn tự mình đi, nhưng đi được hai bước cơ thể run rẩy thiếu chút nữa ngã xuống.

Liễu Tiểu Nhan hoảng sợ, "Lộ Lâm, em cùng bạn đi."

"Vâng." Lộ Lâm gật đầu, ngồi xổm xuống dưới.

"Mễ Đường, để Lộ Lâm cùng em." Liễu Tiểu Nhan nói.

Lúc này, xấu hổ cũng vô dụng, có thể làm gì nếu không đi được chứ.

Mễ Đường đành phải nằm lên lưng Lộ Lâm để anh cùng lên.

Du Mông Dương nói: "Cô Giáo, nếu không cô cho em đi cùng luôn ạ."

"Lộ Lâm đi cùng là được rồi, vẫn đang trong buổi lễ, em đừng đi." Liễu Tiểu Nhan lắc đầu, từ chối luôn.

Du Mông Dương lo lắng nhìn Mễ Đường.

Phòng y tế ở bên cạnh thư viện, cách sân trường hơi xa, lúc Lộ Lâm cùng Mễ Đường, rất nhiều người nhìn thấy, ai cũng mở to mắt ra nhìn bọn họ.

Thậm chí có người còn hét lên, hình như Mễ Đường nghe được tiếng của đám người Tạ Phong.

"Chị Mễ! Thật trâu bò!"

"Chị Mễ!"

Mễ Đường không còn sức mà tức giận, sợ rằng bọn Tạ Phong đang nghĩ là cô giả vờ.

Sau khi hai người đi xa, Mễ Đường khẽ hỏi Lộ Lâm, "Mình có nặng không?"

Lộ Lâm lắc đầu, "Không nặng."

Mẽ Đường: "Cảm ơn."

Lộ Lâm: "Ừm."

Mẽ Đường cười, nụ cười này làm cô cảm thấy không còn tức ngực cũng như sự khô nóng như được một trận gió lạnh thổi tan.

Mẽ Đường: "Lộ Lâm."

Lộ Lâm: "Ừm."

Mẽ Đường: "Vừa rồi cậu đọc bài phát biểu trên bục rất đẹp trai."

Lộ Lâm: "....."

Mị Đường: "Thật sự, mình rất thích."

Lộ Lâm: "Tối rồi."

Mẽ Đường vừa ngẩng đầu, bọn họ đã đến cửa phòng y tế.

Mẽ Đường liếm môi, cúi đầu ghé vào cổ anh, thở nhẹ nhàng

Lộ Lâm định nhấc chân lên bậc thang, thì động tác trở nên cứng đờ, cô rút lại một chút.

"Nhột sao?" Mẽ Đường hỏi nhỏ.

Lộ Lâm lắc đầu, "Không nhột."

"À, cậu dùng sữa tắm mùi dâu tây à?" Mẽ Đường bỗng nhiên nói.

Lộ Lâm nhú mày, "Không phải."

Mẽ Đường: "Sao mà mình lại ngửi thấy mùi dâu tây nhỉ, rất ngọt."

Lộ Lâm không trả lời cô, bước qua bậc cửa đẩy vào phòng y tế.

"Bác sĩ, bạn ấy bị cảm nắng."

Bác sĩ của trường là một người đàn ông trẻ tuổi, khoảng hai bảy hai tám tuổi, "Để cho em ấy ngồi đây, tôi khám xem nào."

Bác sĩ hỏi cô mấy câu, rồi kiểm tra một chút, "Là bị cảm nắng, nằm xuống đây đi."

Lộ Lâm đỡ Mị Đường nằm xuống giường bệnh.

Một lát sau bác sĩ cầm khăn ướt đặt lên trán Mẽ Đường để giảm nhiệt độ, rồi nói với Lộ Lâm: "Em đi lấy cốc nước cho bạn nhé, cốc uống nước để ở trong ngăn tủ dưới."

Lộ Lâm lấy nước đưa cho Mẽ Đường, Mẽ Đường ngước mắt lên nhìn anh một lúc mới nhận cốc nước uống.

"Một lúc nữa nhiệt độ giảm xuống sẽ không khó chịu nữa, tôi sẽ lấy cho em một lọ hoắc hương chính khí dạng nước, đợi một chút rồi uống."

Mẽ Đường nghe được năm chữ đấy, lập tức lắc đầu, "Em không uống."

Bác sĩ cũng không ngạc nhiên, "Có chút khó uống nhưng bị cảm nắng mà uống thuốc này là tốt nhất."

Mẽ Đường vẫn từ chối, kiên quyết không uống.

"Uống vào sẽ khỏe hơn."

"Cái này quá ghê." Mẽ Đường lúc nhỏ đã từng uống một lần, suýt nữa nôn sạch dạ dày.

Bác sĩ có nói thế nào cũng không nghe, đành bất lực nhìn về phía Lộ Lâm: "Bạn học, em khuyên bạn đi nhé."

Mẽ Đường lật ngửa lại không để Lộ Lâm mở miệng, đã nói luôn: "Đừng, cậu không được khuyên, mình sẽ không uống thứ này."

Lộ Lâm còn chưa cất lời đã bị cô nàng chặn lại.

Mễ Đường thấy anh mím môi, không nói chuyện, thì nhướn mi cười nói, "Minh thật sự không uống."

"Ừm." Lộ Lâm khẽ gật đầu.

Điện thoại bác sỹ vang lên, anh đi ra ngoài nhận điện thoại.

Phòng y tế chỉ còn hai người.

Mễ Đường thấy anh thật sự không khuyên mình thì nhẹ nhõm hẳn lên, hài hước nói: "Nếu cậu đồng ý với mình một chuyện thì mình sẽ uống."

Lộ Lâm không chớp mắt hỏi: "Chuyện gì?"

Mễ Đường chỉ thuận miệng nói mà thôi, nghĩ một chút rồi nói một lý do mà chắc anh sẽ không đồng ý "Ăn cơm trưa với mình."

Lộ Lâm: "Được."

Mễ Đường ngờ ngẩn, "Thật sự?"

"Ừm." Lộ Lâm gật đầu, sau đó đứng lên lấy lọ thuốc mà bác sỹ đặt ở kia đưa cho cô, "Uống thuốc đi."

Mễ Đường cười gượng: "Minh đói ý có kịp không? Đột nhiên không muốn ăn cơm với cậu nữa."

Tác giả có lời muốn nói:

Lộ Lâm: Ngoan

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Thạch sữ dâu tây

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

- - - - -

Mễ Đường cười gượng: "Minh đói ý có kịp không? Đột nhiên không muốn ăn cơm với cậu nữa."

Lộ Lâm: "....."

Sau khi Mễ Đường uống thuốc, cảm thấy như mình mất đi nửa cái mạng, nôn nửa giờ trong phòng y tế.

Lộ Lâm không ngờ phản ứng của cô lại lớn như thế, bị hoảng sợ, bác sỹ của trường cũng nói chưa từng thấy ai như vậy.

Tình hình cảm nắng của Mễ Đường đã được chuyển biến hơn, mặc dù mặt mũi vẫn còn xanh xao, nhưng nhiệt độ cơ thể đã giảm.

Tuy nhiên, đừng nói đến cơm trưa, mà thậm chí cơm tối cô cũng không ăn được.

Mễ Đường thấy mình như người bị thiếu năng trí tuệ, ký kết một hiệp ước thiếu năng với Lộ Lâm.

Không những không được ăn cơm, còn tự làm mình như thế này, thật là mất nhiều hơn được.

Thế xác và tinh thần Mễ Đường mệt mỏi, tiết học buổi chiều vẫn luôn trong trạng thái buồn bã ỉu xiu.

Tan học tiết thứ tám, toàn bộ trường học phải tổng vệ sinh, uỷ viên thể dục sắp xếp Mễ Đường lau bảng đen đổ rác, còn Lộ Lâm xuống dọn vệ sinh ở dãy phòng học tầng dưới.

Mễ Đường lười đi chuyển khỏi chỗ, chờ mọi người trong lớp đi hết, cô gọi cho Tạ Phong bảo cậu ta đến đây giúp cô.

Tạ Phong nói đang ở nhà ăn, sẽ đến ngay.

Mễ Đường nằm bò rồi ngủ mất.

Không biết nằm bao lâu, cô nghe thấy có người gọi lớp trưởng, mới mơ mơ màng màng ngẩng đầu.

Ánh mắt cô có hơi mơ hồ, sau một lúc cô mới nhìn được rõ, Lộ Lâm đang đứng trên bục giảng lau bảng.

Cùng lúc đó, ở cửa lớp vang lên giọng nói của Tạ Phong "Chị Mễ, em tới rồi."

Mễ Đường nhú mày, nhìn thấy động tác của Lộ Lâm dừng lại, anh nhìn ra cửa lớp học, nhưng nhanh chóng quay lại, tiếp tục lau bảng.

"Chị Mễ, có chuyện gì vậy, muốn em làm gì?"

Mễ Đường hơi mở miệng, chống bàn đứng lên, nhìn xuống phía dưới lớp học.

Thùng rác vốn đầy mà bây giờ đã trống không.

Mễ Đường cảm giác mình như mình được truyền dinh dưỡng hương vị dầu tây, lập tức đủ máu hồi sinh.

Đáy lòng ngọt ngào, đầu lưỡi đang đắng ngắt cũng ngọt hẳn lên.

"Chị Mễ? Chị làm sao vậy?"

Lộ Lâm đứng trên bục giảng, chỉ nhàn nhạt nhìn cô, sau đó đi ra khỏi lớp.

Mễ Đường sững sốt không hiểu ánh mắt anh như thế có ý gì.

Tạ Phong: "Chị Mễ, buổi khai giảng hôm nay chị bị sao thế? Em nhìn thấy chị được Lộ Lâm công, chị làm thế nào đấy?"

"Cậu đi đi, không có chuyện gì." Mễ Đường xua tay, muốn tổng cổ cậu ta đi.

"Vừa tới đã đuổi em đi, có chuyện gì? Em còn chưa kịp ăn cơm đã chạy tới đây." Tạ Phong gỡ tóc, vẻ mặt mờ mịt.

Mễ Đường nhìn đồng hồ, còn hơn mười lăm phút nữa mới vào học, cô ngủ một giấc xong cảm thấy hơi đói bụng, vì trưa không ăn cho nên cả ngày hôm nay chỉ ăn mỗi bữa sáng "Đi thôi, đi cùng tôi mua đồ ăn."

Tạ Phong: "Chị Mễ chị cũng chưa ăn?"

Mị Đường: "Úm"

Tạ Phong: "Đi thôi, nhà ăn chắc cũng không còn, đến quầy bán quà vặt xem đi."

"Tùy tiện mua gì cũng được." Mễ Đường đói bụng.

Hai người cùng nhau đi xuống, Tạ Phong lại hỏi lúc khai giảng cô bị sao vậy

"Bị cảm nắng, cậu ấy đưa tôi đến phòng y tế" Mễ Đường bị cậu ta hỏi phát phiền, dứt khoát nói cho cậu ta biết.

Tạ Phong: "Chỉ như vậy?"

"Không thì sao? Cậu muốn như thế nào?" Mễ Đường lạnh lùng nhìn cậu ta.

"Ha ha, em còn tưởng chị dùng kế gì hay chứ." Tạ Phong cười sâu hơn.

"Cút đi, chị Mễ của cậu là người dễ dãi như vậy sao?" Mễ Đường chế giễu nhìn cậu ta.

"Không phải, là em nghĩ ngắn." Tạ Phong vội vàng nói.

Mễ Đường trừng mắt với cậu ta, "Được rồi, tôi lười không muốn nói với cậu."

Hai người ra khỏi tòa nhà, đi đến quầy bán quà vặt, lại nhìn thấy Lộ Lâm đang đi từ phía đối diện tới.

Anh đang cầm một chai nước, một cái bánh mì và kẹo cao su trong tay.

Tạ Phong: "Là Lộ Lâm."

Mễ Đường: "Thấy rồi, tôi không mù."

Nhìn thấy Mễ Đường và Tạ Phong, Lộ Lâm không biểu hiện gì, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ.

Anh bước tới chỗ hai người, mắt nhìn thẳng, ánh mắt lạnh nhạt không nhìn Mễ Đường

"Cậu chưa ăn cơm?" Khi chỉ cách anh khoảng một mét, Mễ Đường dừng lại. "Ừ", Lộ Lâm trả lời xong đi luôn.

Tạ Phong quay lại nhìn theo bóng dáng của Lộ Lâm nói: "Xem đi, người ta vừa lạnh lùng lại kiêu ngạo, như một khối băng, em còn chưa từng thấy cậu ta cười."

"Cậu nói quá nhiều." Mễ Đường không hiểu sao cứ cảm thấy là lạ.

"Đi thôi, nhanh lên, sắp vào học rồi." Tạ Phong nhún vai, thức thời không nói.

Mễ Đường không có cảm giác thèm ăn, tùy tiện mua cái bánh mì, chai nước, lúc tính tiền nghĩ đến Lộ Lâm mua kẹo cao su, cũng cầm một phong kẹo vị dâu tây.

"Chị Mễ xong rồi sao?" Tạ Phong cầm cái bánh nướng ăn chưa đầy nửa phút đã xong.

"Ừm." Mễ Đường đưa tiền cho thu ngân.

Trở lại phòng học, Du Mông Dương đã đến, nhìn thấy Mễ Đường cầm đồ ăn, nói: "Cậu đi mua đồ ăn à, mình sợ cậu chưa ăn, còn mang cho cậu một ít bánh tay."

Trên bàn Mễ Đường thực sự có một cái bánh tay, thoạt nhìn ngon hơn nhiều so với bánh mì cô mua

Mễ Đường: "Cảm ơn, mình sẽ ăn bánh của cậu."

Du Mông Dương rất vui vẻ, "Được, mình ăn cơm rồi, cậu mà không ăn thì mai sẽ bị hỏng mắt."

Mễ Đường quay đầu lại nhìn Lộ Lâm, anh vẫn cúi xuống đọc sách, không ngẩng đầu lên.

Mễ Đường liếm môi, có chút thất vọng.

Du Mông Dương: "Mau ăn đi, chỉ còn mấy phút nữa vào học rồi."

"Ừ."

Mễ Đường ăn còn thừa hai miếng cuối cùng thì tiếng chuông vào học vang lên.

Cô cũng ăn khá no rồi, nhưng vẫn cố ăn phần còn lại, rồi lấy khăn giấy lau miệng.

Tiết đầu tiên của buổi tự học tối là tiết toán, Du Mông Dương lấy sách giáo khoa toán cùng sách bài tập ra, làm theo ví dụ của giáo viên.

"Cậu không làm bài tập sao?" Du Mông Dương nhìn Mễ Đường.

"Không có sách." Trưa Mễ Đường định đi lấy sách, ai biết giữa chừng lại bị cảm nắng, nên không kịp lấy.

"Đây không phải sách của cậu sao? Lúc mình đến đã thấy trên bàn cậu." Du Mông Dương chỉ vào tập sách giáo khoa rất dày trên bàn cô.

"Đây là của mình?" Vừa rồi Mễ Đường không để ý.

Cô nghĩ một chút, rồi chợt hiểu ra quay xuống nhìn Lộ Lâm.

Lộ Lâm đang nghiêm túc làm bài tập.

Mễ Đường cong môi lên, lấy một mảnh giấy, viết một vài chữ lên đó rồi xé xuống đưa cho Lộ Lâm.

Tác giả có lời muốn nói: Lộ Lâm là đồ khấu thị tâm phi.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Vải, hoa hồng, dâu tằm*

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

*3 nguyên liệu này kết hợp làm được rất nhiều loại tráng miệng như cupcake, bánh kem, kem, macaron....

- -----

Lộ Lâm cầm lấy mảnh giấy bị xé không được ngay ngắn, phía trên là những dòng chữ nhìn rất vui tai vui mắt,【Đã đồng ý ăn trưa với mình nhưng hôm nay không ăn, chuyển sang ngày mai nhé? 】

Lộ Lâm ngược mắt nhìn lên bục giảng, giáo viên dạy toán đang tập trung chuẩn bị bài, không chú ý đến học sinh phía dưới.

Anh lấy một quyển vở nháp từ trong bàn ra, viết lên mấy chữ, sau đó dùng bút chấm nhẹ vào vai Mễ Đường, rồi đưa quyển vở nháp cho cô.

Mễ Đường nhìn lại là một quyển vở, hơi ngạc nhiên, nghĩ thầm, vở, học bá quả thật là học bá, đưa giấy cũng có ý tưởng hơn so với cô, dùng vở an toàn hơn nhiều so với dùng giấy.

Cô mở quyển vở nháp ra, ở giữa có một trang được gấp lại, mặt trên chỉ viết một câu:【Đã giúp cậu lấy sách】

Điều này có nghĩa gì?

Là muốn nói, ăn cơm được thay bằng lấy sách?

Mễ Đường bĩu môi xuống, cô nghĩ một chút, viết ngay dưới câu nói kia của Lộ Lâm:【Mình mời cậu ăn cơm vào trưa mai nhé, trả ơn cậu đã lấy sách giúp mình】

Khi đưa quyển nháp lại lên bàn của Lộ Lâm, bị Diệp Hàm nhìn thấy, Diệp Hàm nghiêng người qua hỏi nhỏ: "Quyển vở của cậu sao cậu ấy lại cầm?"

Lộ Lâm lặng lẽ cầm quyển sách cho vào bàn: "Roi xuống đất, cậu ấy nhặt lên giúp mình."

Diệp Hàm: "À."

Mễ Đường nghe thấy, cong khóe miệng lên, hóa ra Lộ Lâm cũng nói dối, còn rất đáng yêu.

Cô không nhìn được quay xuống nhìn Lộ Lâm.

Lộ Lâm vừa định lấy quyển vở ra, cảm thấy có người đang nhìn mình, anh thu tay lại, biểu cảm trên mặt cũng không có gì thay đổi, vừa đứng đắn lại vừa lạnh lùng.

Mễ Đường càng nhìn càng thấy rung động.

Lúc nhìn thẳng với Mễ Đường, mắt Lộ Lâm chớp hai cái, Mễ Đường như nghĩ thấy được hơi thở ngọt ngào.

Cô lấy phong kẹo cao su vừa mới mua ở trong túi ra, mở niêm phong kẹo, lấy ra một viên, lại xé một mảnh giấy nháp viết lên trên: Hôm nay người cậu có mùi dâu tây, rất muốn ăn.

Cô bọc kẹo cao su trong tờ giấy, sau đó úp mu bàn tay đưa về phía sau, đặt ở trên bàn Lộ Lâm.

Lộ Lâm nhìn thấy bàn tay nhỏ của Mễ Đường bất chợt chạm lên bàn của anh làm anh nghĩ đến lần đầu gặp nhau, tay của Mễ Đường nắm lấy tay anh, cảm xúc kia rất mềm mại.

Anh ngáp ngừng cảm nó lên, mở ra nhìn, trong phút chốc, đôi mắt lạnh lùng và lãnh đạm của anh bỗng trở nên thâm thúy sâu như nước biển xanh, nhìn thêm lần nữa, là lấp lánh ánh sáng.

.....

Lộ Lâm vẫn chưa trả lời Mễ Đường, cho đến khi tan học, Mễ Đường mới quay đầu lại gõ lên bàn của anh, không nói mà chỉ mỉm cười lấy một cái kẹo cao su bỏ vào miệng nhìn anh.

Lộ Lâm nhìn Mễ Đường, nghi ngờ hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Không có chuyện gì." Giọng của Mễ Đường lười biếng kéo dài ra.

Lộ Lâm đặt bút xuống, khép sách lại, gật đầu, "Ừ."

Giọng anh nhàn nhạt, Mễ Đường cảm thấy điểm nào trên người Lộ Lâm cũng làm cho cô mê muội.

Nhận ra được điều này làm cho cô vô cùng sung sướng.

Mẽ Đường vừa lòng mà cong môi lên, nhìn về phía Du Mông Dương, "Tiểu Dương, đi thôi, về nhà."

"A, được rồi." Du Mông Dương thấy tâm trạng của cô rất tốt nhưng không hiểu chuyện gì, ngoan ngoãn cầm cặp sách đi theo cô ra khỏi lớp học.

Trên đường, Mẽ Đường hỏi Du Mông Dương: "Tiểu Dương, hỏi cậu chuyện này."

Du Mông Dương: "Chuyện gì?"

"Rất nhiều người theo đuổi Lộ Lâm à?"

Giọng điệu của Mẽ Đường rất tự nhiên.

"Có vẻ là rất nhiều, trong lớp cũng có mấy người thích cậu ấy, nhưng có theo đuổi hay không mình không biết." Du Mông Dương về phương diện này tương đối chậm chạp, cũng không hay để ý.

Mẽ Đường: "Lộ Lâm có hay đi cùng với nữ sinh nào không?"

Du Mông Dương nghĩ rồi nói: "Mình không thấy, cậu ấy rất ít khi nói chuyện với con gái, mới đầu có rất nhiều người đến hỏi bài cậu ấy, nhưng dần dần cũng không còn ai."

"Vì sao?" Mẽ Đường nhướn mày.

Du Mông Dương: "Không biết, có thể do cậu ấy chỉ nói cho có lệ, trước đây Nhan Mộng Mộng rất thích hỏi bài cậu ấy, sau này cũng không hỏi nữa, lần cuối cùng mà Nhan Mộng Mộng tìm hỏi về bài tập vật lý, cậu ấy trực tiếp nói tên quyển sách có bài tập giống y như thế để Nhan Mộng Mộng tự xem."

Mẽ Đường: "Sau đó?"

Du Mông Dương mỉm cười, "Sau đó Nhan Mộng Mộng nói mình không có quyển sách đấy, muốn mượn của cậu ấy, kết quả cậu ấy nói, chồng sách trên bàn kia của cô ta, đếm từ trên xuống quyển thứ năm chính là nó. Từ đó về sau Nhan Mộng Mộng không dám hỏi cậu ấy nữa."

Mẽ Đường: "Cái phương pháp này quá cũ rồi, mình sẽ không làm thế."

Du Mông Dương: "Mẽ Đường, cậu muốn theo đuổi lớp trưởng à?"

Mẽ Đường nói: "Không theo không theo, chỉ trêu chọc."

Du Mông Dương ngáy người, đôi mắt bối rối tỏa ra ánh sáng mờ mịt.

"Chà chà, Tiểu Dương à, cậu không hiểu, không phải là chủ động theo đuổi, mà là hấp dẫn, biết không?"

Du Mông Dương lắc đầu: "Không hiểu."

Mẽ Đường: "Thích thì trêu, chứ mình không theo đuổi cậu ấy."

Du Mông Dương nhìn Mẽ Đường, tuy không hiểu lắm, nhưng cũng rất hâm mộ cô ấy.

Đến cổng trường, hai người chia tay, Mẽ Đường hỏi: "Đúng rồi, cậu có WeChat của Lộ Lâm không?"

Du Mông Dương: "Không có."

Mẽ Đường: "Lớp chúng ta có lập nhóm không?"

Du Mông Dương: "Có."

Mẽ Đường: "Vậy mình quét WeChat của cậu, thêm cậu trước rồi cậu đưa mình vào nhóm của lớp."

"Mình không mang điện thoại." Du Mông Dương chớp mắt.

"Sao lại không mang điện thoại?"

"Ba mẹ mình không cho, nói là đi học không thể chơi điện thoại." Du Mông Dương nghiêm túc nói, cô lấy cặp sách xuống, lấy ra một cái bút và một quyển sổ ghi chú, viết trên đó một dãy số, "Đây là số WeChat của mình."

Mẽ Đường nhìn rồi cười nói: "Được, để mình về rồi thêm cậu."

Cô liếc nhìn cổ tay Du Mông Dương, trên có một đồng hồ trắng điện tử, cô cho cặp sách xuống, lấy cái iwatch kia ra, "Đồng hồ này cho cậu, vừa lúc cảm ơn đã mua bánh cho mình."

Du Mông Dương chưa từng thấy iwatch, nhưng cũng biết rằng nó rất đắt tiền, cô vội vàng lắc đầu, "Một cái bánh có mấy đồng thôi mà, mình không thể nhận cái này."

"Cầm đi, cái này rất tiện, hơn nữa mình cũng không dùng được vì không thích đeo đồng hồ, anh trai mình nói để tặng cho bạn, đúng lúc không có ai tặng." Mễ Đường cầm tay cô, đặt vào trong tay, "Tài xế nhà mình đến rồi, mình đi trước."

Mễ Đường xách chiếc cặp còn chưa kịp kéo khóa đi mất, Du Mông Dương nhìn cái đồng hồ, vừa thấy cảm động rồi lại có chút rối rắm.

Về đến nhà, Mễ Viễn Sơn gọi điện cho cô, nói cuối tuần về, đến lúc đó sẽ mang quà về cho cô.

Mễ Đường nói: "Ba, người đã quyên tiền cho Trường Lễ chưa?"

Mễ Viễn Sơn: "Hôm qua ba đã nhắc thư ký chuyển tiền rồi, con hỏi chuyện này làm gì?"

Mễ Đường: "Ba quyên góp thêm đi, hôm nay con đến trường thấy nhà ăn quá nhỏ, đồ ăn cũng không ngon, ba quyên nhiều thêm để cải thiện nó một chút."

Mễ Viễn Sơn: "Như vậy à, được rồi, ngày mai ba gọi cho thư ký Trần, quyên thêm hai ngàn vạn."

Mễ Đường: "Ba, ba thật sự rất tốt."

Mễ Viễn Sơn: "Ha ha ha, đó là đương nhiên, ba của con không tốt thì còn ai tốt, được, con đi ngủ sớm đi."

Mễ Đường: "Dạ vâng, tạm biệt ba."

Vừa mới cúp máy, thì điện thoại lại vang lên.

Là Hạ Tuệ Dao gọi tới.

Mễ Đường ấn nghe, thì thấy giọng nói mềm mại của Hạ Tuệ Dao.

"Mễ Đường! Sao cậu không trả lời WeChat của mình?"

Mễ Đường nhìn vào giao diện WeChat, năm phút trước Hạ Tuệ Dao có nhắn tin cho cô: "Nhanh lên, chị em! Mau ra đây! Mễ Đường a a a a "

Mễ Đường cho rằng có chuyện gì, "Làm sao vậy? Mình vừa nói chuyện với ba."

Hạ Tuệ Dao: "Ai nha, vội muốn chết, cậu mau thay đổi hình nền WeChat đi, rồi ghi bảo bối ngoan, sờ sờ đầu."

Mễ Đường: "Cái quỷ gì vậy?"

Hạ Tuệ Dao: "A a a, cứ cúp máy trước, chúng mình nói trên WeChat."

Mễ Đường bắt đầu dĩ mà nói: "Được."

Ba giây sau, Mễ Đường nhận được tin nhắn của Hạ Tuệ Dao.

Hạ Tuệ Dao: Cậu đổi ảnh của soái ca lạnh lùng đi rồi gửi WeChat cho mình, rồi ghi: Bảo bối ngoan, sờ sờ đầu.

Mễ Đường: Vì sao?

Hạ Tuệ Dao: Giúp chị em chuyện này đi, chị em sẽ nhớ kỷ ân tình này của cậu!

Mễ Đường: [vô ngữ]

Hạ Tuệ Dao: Ài, mình muốn chụp để post lên vòng bạn bè.

Mễ Đường: Có bệnh?

Hạ Tuệ Dao đã gửi đến một icon cái kéo, sau đó lại gửi một tấm hình.

Trên màn hình là ảnh chụp màn hình vòng bạn bè của Doãn Hàn.

Doãn Hàn là bạn trai cũ của Hạ Tuệ Dao, hai người quen nhau trong vòng nửa năm, đến lớp 11 thì chia tay.

Hạ Tuệ Dao: Tên cậu này có người mới nên post ân ái lên cho toàn bạn bè biết.

Mẽ Đường: Cho nên?

Hạ Tuệ Dao: Mình không thể yếu thế, mình cũng muốn post.

Mẽ Đường: Rất xin lỗi, mình không có.....

Hạ Tuệ Dao: Chị em thân thiết đến lúc chị em cần thì cũng có thể biến thành đàn ông!

Mẽ Đường: Từ hôm nay không còn là chị em nữa.

Tác giả có lời muốn nói: chị em, hướng vệt

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nước gừng

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

- - - - -

Hạ Tuệ Dao: Khóc! Bị thương nghịch lưu thành hà*, nước Tây Hồ chứa nước mắt của mình..... mình đã bị chết chìm bên trong dòng sông nước mắt.

*đây là bộ tiểu thuyết đã được chuyển thể thành phim nói về vấn đề bạo lực học đường

Mẽ Đường thở dài, mở Baidu ra tìm hình ảnh nam sinh nào đó vừa đẹp trai lại lạnh lùng, chọn đại một cái rồi thay, sau đó nhắn tin cho Hạ Tuệ Dao: Bảo bối ngoan, sờ sờ đầu, đi ngủ sớm một chút, đừng thức đêm.

Phải đến mấy phút sau, Hạ Tuệ Dao mới trả lời: Được, được, em biết anh yêu em nhất, moah moah.

Mẽ Đường nén cười, qua một lát sau cô mở danh sách bạn bè ra, không thấy Hạ Tuệ Dao post trạng thái mới: Cậu có post không thế? Sao mình không nhìn thấy?

Hạ Tuệ Dao: Chỉ có tên cậu nam nhân cùng bạn bè của cậu nam nhân mới nhìn thấy được thôi.

Mẽ Đường: Cậu có phải vẫn thích Doãn Hàn không, phải giả vờ ân ái ái đến mức này sao? Hơn nữa cậu đã chia tay rồi sao không kéo cậu ta vào danh sách đen (blacklist)?

Hạ Tuệ Dao: Không, mình không kéo, mình muốn để cho hắn biết sau khi chia tay mình vui vẻ như nào.

Mẽ Đường: Được rồi.

Hạ Tuệ Dao: Cậu không hiểu mình, tại cậu chưa từng yêu.

Hôm qua Mẽ Đường còn chưa muốn nói chuyện Lộ Lâm cho Hạ Tuệ Dao, nhưng hôm nay lại muốn nói, con gái quả nhiên hay thay đổi, cô nghĩ rồi nói: Có khả năng mình cũng đang yêu.

Hạ Tuệ Dao: Oa, tình huống như thế nào?

Mẽ Đường: Một nam sinh trong trường mới, mình với cậu ấy cùng lớp.

.....

Biết khuê mật của mình lần đầu biết yêu, Hạ Tuệ Dao biểu hiện vô cùng kích động và vui vẻ, hai người nói chuyện rất lâu trước khi ngủ còn luyến tiếc, sau đó không gượng được nữa mới chúc nhau ngủ ngon.

Mẽ Đường sợ buổi sáng không dậy được nên đặt bốn lần báo thức, nhưng hôm sau đồng hồ vang lên một tiếng cô đã tỉnh.

Nghĩ đến chuyện ăn cơm với Lộ Lâm hôm nay, trước khi ra cửa Mẽ Đường soi gương sửa soạn lâu hơn bình thường gấp đôi.

Cô còn cố ý mang theo cái ô che nắng trong cặp sách, bôi hai lớp kem chống nắng rồi mới ra cửa.

Vào lớp học, Mễ Đường phát hiện mình gần như đến sớm nhất.

Thời gian vào học còn chưa tới, Mễ Đường lấy bánh sandwich trong túi ra ăn.

Du Mông Dương nhìn cô, "Bây giờ cậu đã ăn sáng rồi à?"

"Ừm." Sáng nào đi giúp việc đều làm bữa sáng nhưng cô lười ngồi xuống ăn cho nên tùy tiện cầm lấy cái gì dễ đến trường ăn.

Bởi vì biết thói quen này của Mễ Đường, cho nên tủ lạnh trong nhà lúc nào cũng đầy ắp sữa bò, trái cây và đồ ngọt.

Hôm qua cô cũng mang theo quả táo, nhưng học xong lại đến nhà ăn nên đã quên mất về nhà mới nhớ.

Du Mông Dương hơi chần chờ hỏi: "Một chút nữa cậu không đến nhà ăn à?"

Mễ Đường: "Hôm nay lười đi, làm sao vậy?"

Du Mông Dương lắc đầu, "Không có chuyện gì, mình chỉ hỏi chút thôi, cậu ăn đi."

Mễ Đường: "Ừm."

Du Mông Dương đột nhiên nhớ đến cái đồng hồ iwatch kia, cô lấy ra, nói: "Cái này mình trả lại cho cậu, mình đã kiểm tra rồi, đến mấy ngàn tệ, mình không thể nhận."

Mễ Đường đã tặng thì sẽ không bao giờ nhận lại, hơn nữa cô cũng không đeo cái này, chắc Mễ phong cũng tiện mua mà thôi, cô thuận miệng nói: "Cậu cầm đi, tặng cậu, cậu có đưa lại mình cũng không cần, nếu cậu không thích có thể tặng cho người khác hoặc vứt đi."

"Nhưng....." Du Mông Dương vẫn cảm thấy hơi xấu hổ.

Mễ Đường nói: "Thế này đi, cậu cho mình biết, cậu có thích hay không?"

Du Mông Dương chần chờ một chút nói, "Thích, chỉ là cảm thấy cái này quá quý giá."

"Nhưng với mình mà nói, cho cậu cái này với chuyện cậu đưa cho mình cái bánh không khác gì nhau, mình ăn bánh cậu đưa, thì tặng cậu lại món quà nhỏ mà thôi, cậu không cần phải để ý đến giá cả của nó." Mễ Đường hiếm khi nghiêm túc giải thích cho cô ấy biết, chủ yếu cũng do Du Mông Dương là cô gái nhỏ rất đơn thuần, tâm tư trong sáng.

Du Mông Dương liếm môi, "Vậy được, cảm ơn cậu."

Cô nghĩ rồi lại nói: "Trưa mình mời cậu đi ăn được không?"

Mễ Đường lắc đầu, cong môi lên nói: "Trưa nay không được. Mình có hẹn rồi."

Du Mông Dương: "Vậy ngày mai."

Mễ Đường: "Ừ, ngày mai rồi nói sau."

Mễ Đường ăn xong bánh sandwich, thì đúng lúc chuông vào lớp vang lên, cô ném giấy gói sandwich đi, nhìn thấy trong túi còn một hộp sữa, trắng hồng xen nhau, phía trên viết về thành phần sữa kèm theo hình con bò sữa rất đáng yêu.

Mễ Đường quay đầu lại nhìn Lộ Lâm, sau đó lấy một cái bút trong cặp ra, tối qua cô đã cho một hộp bút nước đủ màu sắc vào trong cặp sách.

Mễ Đường dùng một cái bút màu hồng vẽ đơn giản trên vỏ hộp sữa, hình vẽ là một cô gái đưa một hộp sữa bò cho chàng trai, xung quanh hai người còn có bong bóng hình trái tim.

Sau khi vẽ xong, cô cảm thấy rất hài lòng, lại viết thêm một câu, rồi bỏ hộp sữa vào trong bàn học để tìm cơ hội đưa cho Lộ Lâm.

Sau khi kết thúc tiết tự học, Du Mông Dương chuẩn bị đến căngtin, cô lấy quyển sách bài tập đặt ở chỗ nhìn thấy trên bàn, thuận miệng hỏi một câu: "Mễ Đường, cậu đã viết xong kế hoạch học tập chưa? Hôm nay phải nộp rồi."

"Kế hoạch học tập gì?"

"Hôm trước cô Liễu giao mà, mục tiêu kế hoạch học tập cho năm học mới, cả lớp đều phải viết, chắc lát nữa là nộp rồi."

Mễ Đường hoàn toàn quên mất chuyện này.

"Mình không viết."

"A?" Du Mông Dương ngáy người, "Vì sao?"

"Quên mất." Cô không để trong lòng, hơn nữa cũng không muốn viết.

"Vậy phải làm sao? Bây giờ mà cậu viết thì vẫn kịp thời gian đó?." Du Mông Dương lo lắng cho cô

Mễ Đường vẫn thờ ơ mà xua tay, "Không sao, cậu chuẩn bị đi nhà ăn mà? Mau đi đi."

Du Mông Dương: "Có phải cậu không biết viết như thế nào không? Cậu có thể nhìn bài viết của mình."

Mễ Đường: "Không cần đâu, mình lười viết."

Du Mông Dương không phải người thông minh, cô có thể vào lớp ba chủ yếu dựa vào nỗ lực của bản thân, nhưng cho dù cô có cố gắng thế nào thì thành tích vẫn đội sổ trong lớp, mà lớp lý này khác với tất cả các lớp khác, cho dù vào được nhưng vẫn có thể bị loại ra, mỗi tháng trường đều tổ chức làm bài khảo sát kiểm tra, nếu kết quả nhiều lần không tốt thì sẽ bị chuyển ra lớp bình thường, cho nên cô càng phải nỗ lực hơn.

Mà Mễ Đường có thể vào trong lớp này, chắc chắn do thành tích của cô ấy tốt hoặc cô ấy rất cố gắng hay có tài năng được như Lộ Lâm.

Sau khi nghe Mễ Đường nói lười viết, ánh mắt Du Mông Dương nhìn cô tràn ngập sùng bái và hâm mộ.

Thành tích của Mễ Đường chắc chắn rất tốt! Cho nên không sợ cô giáo trách mắng, mà thái độ của các thầy cô đối xử với học sinh thiên tài thường khác nhau.

Học sinh trong trường thành tích càng tốt thì ưu đãi càng nhiều, chuyện này không có gì không công bằng.

Du Mông Dương nghĩ thầm, Mễ Đường đẹp như vậy, tính cách cũng tốt, lại thông minh, con gái như vậy thật tuyệt, có thể ngồi cùng với Mễ Đường cô rất may mắn, lại càng phải cố gắng hơn, tiếp tục làm bạn bè với cô ấy.

Mễ Đường bị ánh mắt đó của cô ấy nhìn đến khó hiểu.

Du Mông Dương: "Vậy được rồi, mình đi ăn nhé."

"Ừm."

Mễ Đường ở trong lớp, nhìn thấy mọi người không còn nhiều lắm mới để hộp sữa vào trong bàn học của Lộ Lâm, định đặt ở bên trong, nhưng cô sợ Lộ Lâm không nhìn thấy vì thế lại lấy ra đặt ở nơi dễ nhìn hơn.

Cô cúi đầu chơi điện thoại, bạn học trong lớp từ từ đi hết, trong lớp chỉ còn một mình cô

"Bạn học."

Mễ Đường nghe thấy tiếng gọi, lười biếng ngẩng đầu lên nhìn ra phía cửa.

Là một cô gái nhỏ nhắn, cầm rất nhiều đồ ăn vặt và chocolate linh tinh.

"Có việc gì?" Mễ Đường hỏi.

Cô gái nhỏ nhìn Mễ Đường đến gần người, hơi xấu hổ nói: "Xin hỏi bạn có biết Lộ Lâm ngồi ở đâu không?"

"Làm gì?" Mễ Đường cảnh giác.

"Không có gì, mình muốn đưa cho bạn ấy ít đồ, bạn ấy ngồi ở đâu vậy?." Nữ sinh đỏ mặt.

Mễ Đường nhìn thấy tay của cô ta hình như cầm một phong thư.

Đây là đến đưa thư tình?

Mễ Đường nhếch mắt lên, nói: "Bạn muốn theo đuổi cậu ấy? Cậu ấy đã có bạn gái."

"A?" Cô gái mở to mắt không dám tin nhìn cô.

"Ừ, không tin sao?"

Cô gái cắn môi, "Nhưng bạn ấy chưa đi cùng với một cô gái nào mà."

Mễ Đường lười biếng nói: "Yêu ngầm, học sinh giỏi như vậy làm sao có thể yêu đương một cách quang minh chính đại, phải giấu diếm chứ."

Cô gái hơi tin nhưng nhìn vào vẻ mặt của Mễ Đường lại thấy không đúng lắm.

Mẽ Đường nói: "Cậu ấy ngồi ở đây, bạn muốn đưa thi để vào bên trong đi, người đưa cho cậu ấy quá nhiều nhưng tôi thấy cậu ấy không ăn, toàn ném."

Cô gái kinh ngạc nói: "Thật vậy à? Vì sao?"

Mẽ Đường: "Cậu ấy nói sợ có độc, đồ ăn không rõ nguồn gốc không thể ăn."

Cô gái chán chừ nhìn đồ vật trong tay, vẫn kiên trì nói: "Dù sao cũng đã đưa cho bạn ấy, bạn ý xử lý thế nào thì cứ làm như thế, chỉ cần bạn ý biết đến tấm lòng của mình là được rồi."

"Ok, để đấy đi, ở đây này."

Mẽ Đường chỉ chỗ phía sau mình.

Cô gái đi chậm tới, Mẽ Đường lạnh nhạt nhìn, môi hơi cong, cười như không cười, nhìn làm cho cô gái xấu hổ còn hơi tự ti.

Lúc cô để lễ vật xuống, thấy Mẽ Đường không nhìn, lặng lẽ mở sách của Lộ Lâm ra nhìn thấy tên ở trên, trong lòng có chút khổ sở.

Cô còn nghĩ rằng cô gái này lừa mình, nhưng chỗ này thật sự là của Lộ Lâm.

Cô gái bỏ đồ vật vào rồi xoay người đi ra ngoài, đi được vài bước, cô ta quay lại nhìn Mẽ Đường, hỏi: "Bạn ấy thật sự có bạn gái sao?"

"Ừm, không tin cũng được." Mẽ Đường tiếp tục cúi đầu chơi trò chơi, không để ý đến cô ta nữa.

Cô gái khẽ cắn môi, lại đi đến, cầm lại tất cả đồ cùng thư, sau đó chạy đi mà không hề quay đầu lại.

Mẽ Đường nhướn mày, vừa chơi game, vừa nói: "Bạn gái tương lai, chính là tôi nhá."

Cô vừa dứt lời, thì đã thắng tiếp một ván trong trò chơi.

Đang chuẩn bị chơi ván tiếp theo thì Mẽ Viễn Sơn gọi điện tới.

Mọi người bắt đầu vào lớp, Mẽ Đường đứng lên đi ra ngoài, đi ra hành lang để nói chuyện.

Mẽ Viễn Sơn nói: "Ba đã liên hệ với lãnh đạo nhà trường của con, hôm nay sẽ chuyển tiền sang, bên đó nói sân thể dục và thư viện sẽ được đưa vào sửa chữa còn chuyện nhà ăn thì phải dần dần."

Tâm trạng Mẽ Đường không tồi, "Vâng, đều được ạ."

Mẽ Viễn Sơn: "Thứ hai ba về, con muốn ba mang gì về cho con?"

Mẽ Đường: "Không cần đâu ạ"

Mẽ Viễn Sơn: "Đúng lúc mấy ngày tới là ngày nhà giáo, ba định mời giáo viên và các bạn học của con ăn bữa cơm, con thấy sao?"

"Ăn ở đâu ạ?"

"Ba để thư ký Trần đặt ở khách sạn, mời đầu bếp từ Hongkong đến, ba đã ăn một lần rồi, có mấy món ăn không tồi, chắc bạn học của con sẽ thích." Giọng nói của Mẽ Viễn Sơn trong điện thoại nghe rất trầm ấm lại có từ tính, khi cười lên cảm giác rất mạnh mẽ.

Mẽ Đường cảm thấy thế nào cũng được, việc mời giáo viên bạn bè ăn uống là rất bình thường, trường học trước kia giáo viên như vậy, các ngày lễ ngày tết, phụ huynh đều tặng quà hoặc mời cơm, Mẽ Viễn Sơn cũng thường xuyên làm thế

Mẽ Đường: "Vâng, vậy ba bảo thư ký Trần liên hệ với giáo viên chủ nhiệm của con nhé, để cô ấy nói với các thầy cô khác."

Mẽ Viễn Sơn: "Được."

Mẽ Đường: "Mẹ con bao giờ thì về ạ?"

Mẽ Viễn Sơn: "Hai ngày nữa là về, ba cũng vừa gọi cho mẹ con."

"Vâng, thế con cúp máy đây." Mẽ Đường vừa thấy Lộ Lâm về lớp học.

Lộ Lâm đi ăn sáng cùng Diệp Hàm, giáo viên vào thì hai người mới vừa ngồi xuống, Diệp Hàm hỏi anh cái kế hoạch kia viết như thế nào, đưa cho cậu ta xem

Lộ Lâm đang định lấy từ trong bàn ra thì thấy được hộp sữa bò kia.

Hộp sữa màu hồng nhạt rất dễ thấy, Diệp Hàm cũng nhìn thấy.

Trên bàn của Lộ Lâm thường xuyên có các đồ ăn uống lành tinh, kể cả thư tình cũng thường xuyên có, cho nên Diệp Hàm không hề ngạc nhiên.

Lộ Lâm không ăn mấy thứ này, thư tình cũng không bao giờ đọc, đều ném đi.

Diệp Hàm thỉnh thoảng sẽ bảo anh đừng ném để cậu ta ăn giúp luôn. Lộ Lâm cũng không thấy sao, cậu ta thích ăn thì cứ ăn.

Đúng lúc Diệp Hàm khát nước, nhìn thấy hộp sữa này cũng không khách khí cầm lấy.

"May quá, vừa rồi không mua đồ uống, sữa này của cậu mình uống giúp nhé."

Lộ Lâm không nhìn kỹ, cũng không nói gì tỏ vẻ tùy ý.

Diệp Hàm: "Ai, phía trên còn vẽ nữa."

Lộ Lâm không trả lời, cúi đầu lấy bài tập kế hoạch hôm qua viết ra.

"Vẽ rất đẹp, còn viết chữ này." Diệp Hàm cười ha ha, "Cái gì nhỉ, Lộ Lâm, cậu nhìn xem."

Lộ Lâm theo bản năng liếc nhìn, rồi sững sờ.

Diệp Hàm đọc lớn lên: "Hôm nay là hương vị gì nhỉ? Mình muốn ăn."

Có mười mấy người trong lớp, các nam sinh nghe thấy thế đều cười to lên.

Diệp Hàm: "Này, ai lại viết ngọt như vậy, wow, Lộ Lâm, em gái lần này rất lợi hại, trong lớp chúng ta à?"

Lộ Lâm đoạt lấy hộp sữa kia, "Đừng đọc."

"Cậu làm sao vậy?" Diệp Hàm thấy sắc mặt Lộ Lâm không đúng, giọng nói cũng khác lạ

Lộ Lâm: "Không có việc gì."

"Vậy hộp sữa?" Diệp Hàm chỉ vào hộp sữa anh cầm rất chặt trong tay.

Hộp sữa bị lõm vào bởi vì anh nắm chặt, nếu thêm chút lực nữa là hỏng rồi.

Lộ Lâm thả lỏng bàn tay ra, cắt hộp sữa vào ngăn bàn, rồi đưa bài kế hoạch cho cậu ta.

Diệp Hàm nhìn anh, vẻ mặt khó hiểu.

Ách..... Không phải mới nói để mình uống sao?

Tác giả có lời muốn nói: Diệp Hàm: cậu trước kia không phải như thế.

Lộ Lâm: Hôm nay đột nhiên muốn uống sữa bò...

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Pudding sữa dâu

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

Khi Mễ Đường trở lại lớp học, Diệp Hàm vẫn trông mong nhìn Lộ Lâm.

Diệp Hàm: "Cậu không cho mình?"

Lộ Lâm nhú mày: "Ừ."

Diệp Hàm ngẩn người, không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy rất kinh ngạc.

Cậu ta khịt mũi, cầm xem bản kế hoạch học tập của Lộ Lâm.

Mẽ Đường không biết chuyện gì, lúc đi qua bàn học của Lộ Lâm có ý nhìn vào bên trong bàn học, hộp sữa kia đã không còn ở đó nữa chắc là Lộ Lâm đã lấy rồi.

Mẽ Đường cười trở lại ngồi chỗ của mình.

Còn chưa đến giờ vào lớp, Mẽ Đường cầm điện thoại ra nhìn thời gian. Một loạt tin nhắn WeChat gửi đến, một chút mà bắn tới hơn 10 tin nhắn.

Mẽ Đường click vào đọc, đây là tin nhắn trong nhóm của lớp học ở trường cũ, cô không để thông báo tin nhắn nhưng trong nhóm mọi người lại tag cô.

Nói là các bạn trong lớp đang chuẩn bị đi du lịch, đã bàn luận rất nhiều nơi, nơi thì có người không thích nơi thì có người đi rồi, sau đó có người đề nghị đến chỗ Mẽ Đường chơi, không nghĩ mọi người lại đồng loạt nhất trí.

Vì thế mọi người thay phiên tag Mẽ Đường, hỏi cô có đồng ý đưa bọn họ đi ăn nhậu chơi bởi hay không.

Tần Học Xuyên: "Chị Mẽ, cầu mạng em @mật đường không ngọt"

Tư Đồ Cánh: "Chị Mẽ, cầu bao nuôi, @mật đường không ngọt."

Tạ Hiểu Gia: "Chị Mẽ, cầu..... Cầu dẫn đường? @ mật đường không ngọt."

Tư Đồ Cánh: "Lầu trên không đúng, rút về."

.....

Mẽ Đường không thích nói chuyện trong nhóm, cho nên mấy hôm trước bọn họ gọi cô nhưng cô không trả lời, nhưng lần này mọi người cùng như thế cô không trả lời thì không hay lắm, mà bọn họ lại muốn đến chơi, được rồi những người này đều giàu có, muốn cô dẫn đi cũng chỉ đùa thôi, dự đoán đến lúc đó cũng chỉ ăn cùng nhau bữa cơm.

Mẽ Đường: "Được, đến đây đi."

Tư Đồ Cánh: "Chị Mẽ, cuối cùng cũng xuất hiện."

Mẽ Đường: "Ừ, đi học, bạn."

Lời này của Mẽ Đường làm cho mọi người yên tĩnh khoảng ba phút.

Tư Đồ Cánh lại gửi một cái icon xấu hổ để giảm bớt xấu hổ.

Tạ Hiểu Gia: "Chị Mẽ, chị không ở đây, mùa giải mới em không thể thắng được rồi QAQ."

Tạ Hiểu Gia trước đây ngồi cùng bàn với Mẽ Đường, quan hệ cũng không tồi.

Mẽ Đường chơi game rất giỏi, thường xuyên mang theo cô ấy cùng với mấy cô gái khác chơi game, về cơ bản có thể lên tới đẳng cấp tỉnh điệu.

Mẽ Đường: "Bây giờ mình không chơi nhiều, cậu bảo Tư Đồ mang cậu đi."

Tạ Hiểu Gia: "Bọn họ không muốn dẫn mình, chê mình quá kém."

Tạ Hiểu Gia: "@ Tư Đồ, chị Mẽ đã nói rồi, cậu không dẫn là không được."

Tư Đồ Cánh: "Được, dẫn thì dẫn, cậu đừng mang theo người bạn cấp hai kia của cậu là được, mang theo thì cũng không cần di chuyển."

Tạ Hiểu Gia: "Cái gì, mỗi lần chị Mẽ mang theo bọn mình đi đều có thể ghi bàn thắng dài tận ba hàng, mà cậu sao lại không làm được?"

Tư Đồ Cánh: "Bởi vì chị Mẽ trâu bò, còn mình không làm được, cái người bạn học cấp hai kia của cậu quá cùi bắp."

Tần Học Xuyên: "Tư Đồ Cánh, cậu không mang thì mình mang."

Tạ Hiểu Gia: "Cậu á, trình độ của hai đứa mình không khác nhau lắm, còn mang theo mình."

Trong nhóm rất náo nhiệt, Mễ Đường chỉ cười nhưng không trả lời.

Trước khi vào học, ủy viên học tập đứng trên bục giảng, nhắc các tổ trưởng chuẩn bị đi thu bài kế hoạch học tập do cô Liễu yêu cầu viết.

Tổ trưởng của Mễ Đường là một bạn nam cao gầy tên Trần Húc, Khi cậu ta đến trước mặt Mễ Đường để thu bài, mặt đỏ lên, giọng nói nhẹ hẫng đi hỏi: "Bạn học, nộp bài kế hoạch của cậu đi."

Mễ Đường: "Mình không viết."

Trần Húc ngơ ngẩn, không hiểu cô nói ý gì, "Hả?"

Mễ Đường: "Mình không viết, không có kế hoạch học tập, cậu nói với ủy viên học tập để cô ấy nói với giáo viên."

Chắc do thái độ của Mễ Đường rất thờ ơ, giọng nói cũng lạnh nhạt, Trần Húc đứng đó một lúc cũng không biết nói gì đành xấu hổ mà đi.

Lộ Lâm ngồi phía sau nghe thấy lời của cô, nhìn cô một cái, rồi đưa bài kế hoạch của mình cho Trần Húc.

Trần Húc thu xong tổ của mình, liền đi giao cho ủy viên học tập, còn uyển chuyển truyền lại lời của Mễ Đường cho ủy viên học tập.

Ủy viên học tập cũng không hiểu, đây là sao, chủ nhiệm lớp giao bài tập mà bạn học mới lại không làm.

Ủy viên học tập nhìn Mễ Đường mấy lần, nghĩ ngợi nhưng cũng không nói gì.

Sau khi thu xong, ủy viên học tập kiểm tra lại, quả nhiên chỉ thiếu mỗi bài của Mễ Đường, cô ấy mang đến văn phòng chủ nhiệm lớp, nói cho chủ nhiệm lớp chuyện này.

Khi cô đến thì cô Liễu đang soạn bài, nhìn thấy cô cầm một chồng giấy trong tay, ra hiệu cô để trên bàn là được.

Ủy viên học tập không đi luôn mà ở lại nói: "Cô Liễu."

Liễu Tiểu Nhan: "Làm sao vậy?"

Ủy viên học tập: "Bạn học mới không viết bài kế hoạch ạ."

Liễu Tiểu Nhan ngẩng đầu, "Em đang nói đến Mễ Đường?"

Ủy Viên học tập: "Vâng ạ, là bạn ấy."

Liễu Tiểu Nhan: "Cô biết rồi, cô sẽ nói chuyện với bạn ấy, em về lớp đi."

Ủy viên học tập sững sốt, cô giáo, hình như cũng không kinh ngạc hay tức giận gì, trong lòng cô nghi ngờ nhưng cũng không thể hiện ra, gật đầu nói: "Vâng."

Chờ ủy viên học tập đi, Liễu Tiểu Nhan cầm tập kế hoạch học tập kia lên xem, lật qua lật lại, các học sinh đều viết rất kỹ càng tỉ mỉ,

Nghĩ đến Mễ Đường, Liễu Tiểu Nhan thở dài.

Không có cách nào, lãnh đạo trường đã sớm nhắc nhở cô rồi, đại tiểu thư như Mễ Đường tới lớp cô, chỉ có thể giáo dục nhẹ nhàng, miễn là không gây chuyện ảnh hưởng đến các bạn học khác thì làm gì cũng tùy em ý đi.

Nhưng Liễu Tiểu Nhan nói sẽ gọi Mễ Đường lên nói chuyện là thật sự, trong mắt của cô, cho dù học sinh gì đều có thể giáo dục, Mễ Đường nhìn rất thông minh thành tích kém chắc do không muốn học.

Nếu em ấy chịu học hành tử tế thì kết quả sẽ được cải thiện hơn.

Liễu Tiểu Nhan vẫn có sự tự tin này, nhưng sáng nay cô không có tiết, để buổi chiều hoặc tiết tự học buổi tối đến gặp em ấy vậy.

.....

Một buổi sáng cứ trôi qua như vậy, sau khi lớp thứ tư tan học, Mễ Đường ngồi tại chỗ không di chuyển, Du Mông Dương hỏi cô:

"Cậu không phải có hẹn à? Sao lại chưa đi?"

Mễ Đường: "Cậu đi trước đi, mình chờ trong lớp."

Du Mông Dương gật đầu: "Ừ, vậy được rồi, mình đi trước nhé."

Diệp Hàm cũng hỏi Lộ Lâm, "Đi ăn cơm đi."

Lộ Lâm: "Cậu đi đi, chút nữa mình ra ngoài."

Diệp Hàm: "Đi ra ngoài làm gì?"

Lộ Lâm: "Mua ít đồ."

Diệp Hàm: "Làm thế nào để ra ngoài?"

Ngày thường Học sinh nội trú không thể ra cổng trường.

Lộ Lâm: "Nhờ thầy cô cho phép."

Diệp Hàm: "Được rồi, mình đi trước đây, chết đói tới nơi rồi."

Lộ Lâm: "Ừm."

Mễ Đường ngồi phía trước nên nghe rõ, không thể không cong miệng lên cười.

Chờ mọi người trong lớp đều đi hết, Lộ Lâm đứng lên, đi đến cạnh cô, "Đi thôi."

Mễ Đường ngẩng đầu, thấy Lộ Lâm đang nhìn cô, ánh mắt nhàn nhạt đường cong khuôn mặt mềm mại cho Mễ Đường một cảm giác trắng thanh gió mát.

"Ừ." Mễ Đường định ăn trong nhà ăn ở trường học, không nghĩ Lộ Lâm lại muốn ra ngoài ăn.

Như vậy cũng được ăn ở nhà ăn, sẽ khó tránh bị các học sinh nhìn thấy, quá xấu hổ.

Mễ Đường lấy cái ô trong túi, vừa ra khỏi tòa nhà liền mở ra.

Chiếc ô của cô rất nhỏ, chỉ che đủ một người, không cần hỏi cũng biết Lộ Lâm sẽ không đi chung ô với cô, cho nên cô tự đi một mình.

Phòng chống nắng đối với cô là chuyện khá quan trọng

Hai người một trước một sau mà đi, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt trên đường, không biết là trùng hợp hay như nào, bọn họ không gặp một người bạn cùng lớp nào cả.

"Sữa bò đã uống chưa?" Mễ Đường cười hỏi.

"Chưa uống."

"Có nhìn thấy chữ phía trên không?"

"Ừ."

Kể từ khi quen biết với Lộ Lâm, Mễ Đường cảm thấy cái từ "Ừ" này vô cùng tuyệt vời, lúc Lộ Lâm nói ra, có cảm giác rất gọi cảm.

Chỉ cô viết trên đó cũng chỉ muốn trêu anh, cho nên không cần anh phải trả lời, vì thế cũng không tiếp tục hỏi.

Thấy cô không nói nữa, Lộ Lâm nhìn lại, chiếc ô đã che khuất khuôn mặt của cô, từ góc nhìn của anh thì không thấy gì, chỉ lộ ra cánh tay mảnh khảnh cùng đôi chân thon dài.

Tầm mắt anh nhìn xuống dưới rồi nhanh chóng thu lại.

Hai người ra tới cổng trường, Mễ Đường lấy thẻ học sinh ngoại trú ra, Lộ Lâm lấy giấy chấp thuận của giáo viên cho bảo vệ xem, hai người thuận lợi ra khỏi cổng trường.

"Cậu muốn ăn gì?" Mễ Đường hỏi.

Lộ Lâm: "Còn cậu?"

Mễ Đường nhướn mày: "Mình mời cậu, đương nhiên là do cậu chọn."

Lộ Lâm: "Ăn cơm đi, đằng trước có một quán cơm."

"Được."

Đi được một nửa đường, Mễ Đường bỗng nhiên dừng lại, "Cậu chờ chút, mình đi mua chút đồ uống."

Lộ Lâm quay đầu lại nhìn cô, chỉ thấy cô chạy sang phía đường đối diện, chiếc váy tung bay, lộ ra cẳng chân trắng tinh, đường cong rất đẹp, dáng người của cô rất uyển chuyển, chẳng mấy chốc đã đến đường bên kia.

Cô quay lại tìm anh, dưới chiếc ô màu lam, da thịt cô trắng nõn loá mắt, trong ánh mặt trời chiếu lên cả người cô đều rực rỡ lấp lánh, mùa hè giống như đang dừng ở đây, bầu trời xanh như trở thành phông nền, trong bức họa đầy sắc màu này cô là đẹp nhất.

Lộ Lâm nhìn hình ảnh này đến xuất thần, nụ cười của cô được ánh lên, rực rỡ như những bông hoa mùa hè.

Cửa hàng trà sữa này mặt tiền rất nhỏ, cô đứng ở cửa nhìn bảng danh sách đồ uống nói với nhân viên cửa hàng: "Một ly trà sữa pudding sữa đậu với một ly nước chanh buối bạc hà."

"Vâng ạ."

"Trà sữa ngọt ba phần ít đá còn những cái khác đá bình thường, cho vào hết trong cốc."

Đợi khoảng ba phút, Mễ Đường lại quay đầu tìm Lộ Lâm, anh vẫn đứng ở một chỗ, mặt trời nắng như vậy mà anh dường như không sợ nóng, dưới ánh mặt trời thiêu đốt, khuôn mặt tuấn tú sạch sẽ tuấn tú hiện lên khí chất không giống bình thường, không còn lạnh lùng mà lại có chút mềm mại.

"Trà sữa pudding sữa đậu với nước chanh buối bạc hà." Nhân viên cửa hàng đóng gói đồ uống rồi đặt ở trước mặt Mễ Đường.

Mễ Đường xách hai cái túi rồi chạy về cạnh Lộ Lâm.

Mễ Đường: "Trà sữa pudding sữa đậu với nước chanh buối bạc hà, cậu uống loại nào?"

Lộ Lâm nói: "Trà sữa đi."

Mị Đường mỉm cười: "Kết quả thí nghiệm, cậu quả nhiên thích đồ ngọt."

Cô đưa trà sữa cho Lộ Lâm, lúc Lộ Lâm đưa tay ra định nhận thì ngón út của Mễ Đường vô tình chạm vào tay anh, trong giây lát anh sững sờ, cô ngước lên nhìn anh và gõ nhẹ vào ngón tay anh.

Trong tim như bị cái gì đó quét qua, tê tê dại dại, những giai điệu ngọt ngào bỗng nhiên vang lên theo từng nhịp.

"Mình uống trà sữa cùng cậu được không?" Mễ Đường hí mắt cười.

Tác giả có lời muốn nói: Mình uống trà sữa cùng cậu được không = Muốn hôn cậu

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Trứng cuộn chuối chiên giòn

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

- - - - -

Lộ Lâm nhìn cô không nói gì, đôi mắt lóe sáng, ánh mắt nhìn cô càng sâu hơn.

Mễ Đường cũng không cố chấp phải có câu trả lời cho bằng được, mà thay đổi chủ đề khác: "Lúc mua trà sữa mình đã nghĩ, nếu cậu chọn trà sữa thì sẽ phải cho mình Wechat."

Ngày hôm qua hỏi WeChat của Du Mộng Dương, định vào nhóm của lớp để thêm bạn với Lộ Lâm.

Nhưng Mễ Đường nghĩ lại muốn để Lộ Lâm tự mình đưa số WeChat cho cô.

Mễ Đường: "Cho nên, cậu có thể cho mình không?"

"Có mang điện thoại không?" Lộ Lâm hỏi.

"Mình có mang." Mễ Đường lấy điện thoại trong túi ra, click mở WeChat, đưa QR Wechat của mình cho anh.

Lộ Lâm cũng rất thoải mái lấy điện thoại ra và quét, sau đó gửi yêu cầu kết bạn.

Tên của Lộ Lâm trên WeChat rất đơn giản, chỉ có hai chữ LL.

Mẽ Đường sau khi chấp nhận kết bạn, mới click ảnh của anh để nhìn kỹ, đó là hình một con chó Corgi.

Corgi "Chân ngắn nhỏ" rất đáng yêu, trong ảnh nó nằm trên một chiếc thảm màu trắng, bụng lộ ra còn vui vẻ mà thè lưỡi.

Mẽ Đường cũng rất thích Corgi, có tiếng là "Chạy bằng mông", nhìn là cảm thấy vui vẻ.

Mẽ Đường hỏi anh: "Hình đại diện là chó của cậu à?"

Lộ Lâm: "Ừm."

Mẽ Đường: "Nó tên là gì?"

Lộ Lâm: "Hạt dẻ."

Không nghĩ tới trong nhà Lộ Lâm lại nuôi một con chó đáng yêu như vậy, tên cũng rất dễ thương, đột nhiên ấn tượng của Mẽ Đường với Lộ Lâm cũng có chút thay đổi, dù sao con trai mà thích động vật nhỏ sẽ rất tình cảm.

Mẽ Đường nghĩ đến con Shaqima mình nuôi trong nhà, anh trai Mẽ Phong nhà cô trước mặt người ngoài cũng là kiểu người sống chờ gần, đừng có trêu chọc, nhưng khi ở nhà chơi cùng Shaqima lại vô cùng dịu dàng, nên Shaqima cũng rất thích chơi với anh ấy, dính mọi lúc mọi nơi thậm chí còn ngủ cùng một giường.

"Mình có nuôi một con mèo, tên là Shaqima, cho cậu xem ảnh của nó nè." Mẽ Đường mở album ảnh trong điện thoại ra, lựa vài bức ảnh của Shaqima.

Lộ Lâm cầm điện thoại của cô rồi từ từ xem mấy bức ảnh.

Mẽ Đường hỏi: "Thế nào?"

Lộ Lâm ngược lên nhìn cô và nhận xét: "Rất đáng yêu."

Mẽ Đường mượn cơ hội đến gần anh, gần như là dựa hẳn vào cánh tay anh. nói: "Cậu thấy tấm nào đẹp nhất? Để mình dùng nó làm hình đại diện."

Cô vừa mới lại gần nhưng bức ảnh trên màn hình điện thoại đã bị Lộ Lâm trượt thay đổi, anh nói: "Tấm này."

Đó là ảnh mà Shaqima đang đoan trang ngồi trên sofa, nhìn về một hướng, trên người nó mặc chiếc váy công chúa màu trắng mà Mẽ Phong mua cho, đầu còn đeo một chiếc băng đô.

Thật sự rất đáng yêu

Mẽ Đường cầm điện thoại và hơi xấu hổ nói: "Tấm này, tấm này có vẻ không phù hợp với mình lắm."

Lộ Lâm nói nhỏ: "Rất thích hợp."

Mẽ Đường nhìn mình, chẳng lẽ trong mắt Lộ Lâm cô là loại phong cách kiểu loli như này á?

Không phải chứ?

Nhưng vừa rồi tay anh lướt qua nhanh như vậy, lúc ấy anh đang xem cái gì?

Mẽ Đường đi chậm lại, click mở toàn bộ album.

Lúc này mới phát hiện, hóa ra trước bức ảnh của Shaqima là ảnh chụp của cô.

Trong bữa tiệc chúc mừng năm mới của trường hồi năm ngoái, lớp của cô có một tiết mục mà Mẽ Đường phải đóng một vai trong đó, tuy chỉ là vai phụ nhưng trang phục hóa trang là loại tốt nhất, dù sao cũng do mỗi học sinh tự bỏ tiền mình ra, một cơ hội tốt để thể hiện bản thân như vậy nên lớp bọn họ đã góp được hơn một ngàn, đã sử dụng hết để chuẩn bị cho tiết mục này.

Vào thời điểm đó Mẽ Đường đóng vai một cô bé 12 tuổi, trong kịch bản mô tả nhân vật này vừa đẹp lại tinh tế, vừa đáng yêu có chút kiêu ngạo, mặc dù diễn không nhiều nhưng lại rất quan trọng với cốt truyện, cuối cùng mọi người bỏ phiếu chọn Mẽ Đường, cô cũng quên mất mình đồng ý diễn vai đấy như thế nào.

Ảnh chụp Mẽ Đường mặc bộ váy dài Châu Âu thời Trung cổ, tương tự như cô gái quý tộc trẻ tuổi trong bộ phim điện ảnh "Kiêu hãnh và định kiến", váy cỏ xanh theo phong cách phù thủy xứ Oz làm cho làn da của cô càng trở nên trắng nõn dịu dàng, để phù hợp với cốt truyện, ủy viên trong ban vui chơi giải trí yêu cầu chuyên gia trang điểm chấm thêm mấy nốt tàn nhang nhỏ trên mặt cô, thoát nhìn càng non nớt lại đáng yêu, khác hẳn với phong cách bình thường của Mẽ Đường, như một con búp bê tình xảo.

Lúc ấy chắc người khác đã lấy điện thoại của cô chụp, cô rất ít khi xóa ảnh, cho nên vẫn luôn để đấy.

Không nghĩ tới ngay cạnh ảnh của Shaqima, nên không dám chắc chắn vừa rồi Lộ Lâm có phải là nhìn tấm này không.

Mễ Đường không thích nghĩ lung tung, vì thế cô giờ điện thoại lên, đưa bức ảnh đến trước mặt Lộ Lâm, "Vừa rồi nhìn cái này hả?"

Lộ Lâm chỉ liếc nhìn, "Ừ."

Mễ Đường bỗng nhiên có cảm giác hơi kỳ lạ, không biết là do xấu hổ hay là vui sướng, cảm xúc như bị ảnh hưởng bởi Lộ Lâm, không biết nên diễn tả như nào.

"Đẹp không?" Cô nhướn mày, trong ánh mắt sáng lên rạng rỡ.

Lộ Lâm nhìn thẳng vào mắt cô, khoe miệng cong lên như có như không.

Mễ Đường bị hút vào bởi đôi mắt sâu thẳm như bầu trời đêm của anh, lúc cô hoàn hồn thì hình như nghe thấy anh ừ một tiếng, rồi lại làm như không có gì.

Trong nháy mắt này, thỉnh thích, thỉnh thích nhịp tim đập cũng trở nên ngọt ngào.

Cô uống một ngụm nước chanh bạc hà, trong miệng toàn vị chua và lạnh của đá, nhưng cô lại uống một hớp lớn với cảm giác vui vẻ.

.....

Buổi chiều có một tiết hóa của Liễu Tiểu Nhan, sau giờ học, Liễu Tiểu Nhan gọi Mễ Đường đến văn phòng.

Diệp Hàm hỏi Du Mông Dương: "Này, bạn cùng bạn với cậu bị gọi đi làm gì vậy?"

Du Mông Dương lắc đầu, "Mình cũng không biết."

Diệp Hàm: "Không có gì sao cô Liễu lại gọi cô ấy?."

Thật ra Du Mông Dương nghĩ là có thể bởi vì chuyện Mễ Đường không viết bài kế hoạch học tập, nhưng cô không chắc nên không nói ra, cô liếm môi rồi tiếp tục lắc đầu.

Diệp Hàm nhìn cô thấy cô cũng không biết, cũng lười hỏi lại.

Cậu nghe thấy các bạn nam tổ bên cạnh đang bàn luận về nhà ăn và sân thể dục, liền đi đến và hỏi: "Các cậu đang nói chuyện gì đấy? Nhà ăn trong trường thay đổi người kinh doanh?"

Từ Kha trong lớp nói: "Không khác lắm, mình nghe ba nói, nhà ăn với sân thể dục của trường chúng ta sẽ được cải tạo lại, hiệu trưởng yêu cầu ông phải đi đặt rất nhiều thăm dò, hơn nữa sân bóng rổ cũng được thay đổi, toàn bộ mặt đất phải đổi thành nhựa, thế nào, có phải tin tốt hay không?."

Ba của Từ Kha chủ nhiệm văn phòng của trường.

Diệp Hàm: "Thật hay giả vậy? Hiệu trưởng của chúng ta nổi tiếng keo kiệt, lấy đâu ra nhiều tiền như vậy, cho dù có thì ông ấy cũng sẽ không nghĩ đến việc làm mấy thứ này."

Từ Kha: "Chính tai mình nghe ba nói, chắc không phải giả đâu, ông nói nhà ăn đang chuẩn bị cải tạo, thay đổi bàn ghế mới, còn đổi luôn cả người nhận thầu để cải thiện thực phẩm trong căng tin, nói tóm lại sau này học sinh có thể nhìn thấy thịt trong căng tin rồi."

Diệp Hàm: "Trời đất quý thần ơi, tin tức này quá lớn"

"Bình tĩnh bình tĩnh, sau này sẽ còn có nhiều chuyện to hơn thế." Từ Kha nói một cách thần bí.

"Sao lại nói thế?" Giọng của Diệp Hàm cũng nhỏ lại, nhưng không thấp đi nhiều, người bên cạnh vẫn có thể nghe thấy.

"Ba mình đã tiết lộ cho mình một tin, nhưng không thể nói được." Từ Kha chớp mắt.

Diệp Hàm: "Ai, đừng như vậy chứ, nói nhanh lên coi."

Từ Kha: "Lý do tại sao Hiệu trưởng đột nhiên cải thiện nhiều như vậy là vì một phụ huynh trong trường đã quyên góp hàng chục triệu để cho ông ta làm, người đó nói thẳng muốn cải tạo lại sân bóng rổ, sân thể dục, vì đã quá cũ, nhà ăn thì nói nhà ăn của học sinh ăn không ngon, xếp hàng quá lâu..... Đưa tiền để hiệu trưởng chỉnh đốn và cải cách lại."

Diệp Hàm: "Mình nói này, phụ huynh của học sinh nào lại có giác ngộ như vậy?"

Từ Kha: "Chẳng lẽ không phải nói, phụ huynh của học sinh nào có tiền như vậy sao?"

Diệp Hàm: "Có tiền có giác ngộ! Đáng sợ! Nếu sửa nhà ăn thì chúng ta ăn cái gì? Đi đến nhà ăn của nhân viên ăn sao?"

Từ Kha: "Đúng vậy, cho nên trong quá trình sửa chữa lại nhà ăn học sinh, thì tầng một của nhà ăn nhân viên sẽ cùng giá với nhà ăn học sinh, thế nào? Tuyệt không!?"

Diệp Hàm: "Thật quá tốt, nếu mình biết học sinh này là ai, mình nhất định sẽ cúi đầu cảm tạ vì cậu ấy đã tạo phúc cho toàn trường."

.....

Trong văn phòng giáo viên chủ nhiệm.

Liều Tiểu Nhan nhìn Mễ Đường, "Gọi em tới là có chuyện muốn hỏi em."

Mễ Đường gật đầu, "Cô nói đi ạ."

Liều Tiểu Nhan: "Cô sẽ nói thẳng, thật ra ở ban lý của Trường Lễ áp lực học tập rất lớn, đặc biệt tại lớp 3 của chúng ta, thường xuyên sẽ có bài kiểm tra, bài tập cũng rất chặt chẽ, chuyện này trước đây em có biết không?"

Mễ Đường lắc đầu.

Liều Tiểu Nhan tiếp tục nói: "Cô nghe nói em chủ động muốn tới lớp ba, sợ em không biết, những chuyện này vẫn phải nói với em, để em có sự chuẩn bị tinh thần."

Liều Tiểu Nhan nói, Mễ Đường thấy không thành vấn đề, nhưng cô vẫn lễ phép gật đầu: "Vâng thưa cô."

Thấy thái độ của cô khá tốt, Liều Tiểu Nhan do dự một chút nói: "Thật ra chỉ cần em chú tâm cho việc học, thì em nhất định sẽ tiến bộ, không liên quan tới thành tích kém trước đây, các bạn với thầy cô giáo trong lớp chúng ta đều rất tốt, chỉ cần em muốn học, hỏi chi tiết và chịu học hỏi hơn thì nhất định sẽ cải thiện được thành tích, nếu em muốn cô sẽ nhờ một bạn có thành tích tốt kèm cặp cho em."

Mễ Đường nghe được lời này, trong lòng nghĩ rồi nói: "Cô giáo, thật sự có thể chứ ạ? Có ảnh hưởng tới bạn học không ạ, em rất muốn học chăm chỉ nhưng nền tảng còn kém."

Liều Tiểu Nhan nói: "Lớp chúng ta vẫn luôn cùng nhau tiến bộ, giúp đỡ lẫn nhau, về chuyện này em có thể yên tâm rằng, có thể cùng cô kiến thức cho em thì việc học sẽ không có vấn đề gì."

"Vậy hãy để bạn học có thành tích tốt nhất lớp dạy kèm cho em được không?" Mễ Đường hí mắt cười.

Tác giả có lời muốn nói:

Mễ Đường: Cô giáo, không biết bạn học có thành tích tốt nhất trong lớp là ai?

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Matcha Tiramisu

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

Liều Tiểu Nhan suy nghĩ một lúc rồi nói: "Thành tích tốt nhất trong lớp là Lộ Lâm, ngồi đằng sau em, các em đã làm quen với nhau chưa?"

Mễ Đường: "Vâng, có nói qua mấy câu ạ."

Liều Tiểu Nhan: "Vậy nếu em có gì không hiểu có thể hỏi Lộ Lâm, cô cũng sẽ nói với bạn ấy."

Mễ Đường: "Vâng, cảm ơn cô, em sẽ nỗ lực."

Liều Tiểu Nhan hơi ngạc nhiên, nhìn Mễ Đường với con mắt khác, cô gật đầu, "Ừ, vậy em trở về lớp học đi."

Trên đường trở về lớp học, Mễ Đường về lại chỗ ngồi, vừa ngồi xuống Du Mông Dương đã hỏi cô: "Làm sao vậy? Không có việc gì chứ?"

Mễ Đường: "Không có việc gì, có thể có chuyện gì chứ."

Du Mông Dương: "Vậy là tốt rồi, cô giáo nói chuyện gì với cậu thế?"

Mễ Đường: "Nhắc mình chăm chỉ học tập, không hiểu thì hỏi bạn học khác."

Du Mông Dương ngây thơ gật đầu: "À."

Du Mông Dương chợt nghĩ, thành tích của Mễ Đường đã rất tốt rồi mà, sao cô Liễu lại nói có gì không hiểu có thể hỏi các bạn khác? Có thể là cô hiểu lầm.

Cô hơi nghi ngờ nhưng sẽ cảm thấy xấu hổ nếu mở miệng hỏi, đúng lúc tiếng chuông vào học vang lên, trong chớp mắt chuyện này cũng bị quăng ra sau đầu luôn.

Sau khi buổi tối tan học, Mễ Đường cầm điện thoại lướt trang cá nhân Wechat của Lộ Lâm.

Ở trường cô đã xem qua một lần, nhưng về nhà lại muốn nhìn một lần nữa, xem có tìm được cái gì hay không, nhưng trang của anh cũng chỉ có mười tin suốt 6 tháng, ngay cả ảnh chụp cũng không có, không có gì để nhìn.

Điện thoại rung lên có tin nhắn mới.

Mặc dù biết không phải Lộ Lâm gửi nhưng trong lòng Mễ Đường vẫn cảm thấy căng thẳng.

Click mở ra, thật sự không phải, là tin Hạ Tuệ Dao gửi tới.

Hạ Tuệ Dao: "Ha ha ha ha, cái đồ ngốc Doãn Hàn kia muốn quay lại với mình."

Mễ Đường: "Cậu ta không phải có bạn gái rồi sao?"

Hạ Tuệ Dao: "Cậu ấy nói dối, đây chỉ là ảnh ghép."

Mễ Đường: "Cái gì?"

Mễ Đường: "Sao cậu biết?"

Hạ Tuệ Dao: "Mình hỏi người khác, cậu ấy không có bạn gái, chỉ là do giận mình thôi, sau đó mình đã cười nhạo Doãn Hàn, kết quả cậu ấy chỉ nói một câu: Nhớ em.....[Nhớ muốn điên lên rồi]"

Mễ Đường: "Cho nên cậu làm hòa với cậu ta rồi à?"

Hạ Tuệ Dao: "Không, mình chỉ nói là mình post lên như thế cũng do giận cậu ấy."

Mễ Đường: (' - ')

Hạ Tuệ Dao: "Cậu nghĩ mình có nên quay lại với cậu ấy không? Ai nha, mình rồi rắm quá đi."

Mễ Đường: "Mình thấy cậu như thế thật ra là rất muốn quay lại."

Hạ Tuệ Dao: "....."

Mễ Đường: [ngoan ngoãn.jpg]

Hạ Tuệ Dao: "Được rồi, cậu nói đúng..... nhưng mình không thể cứ quay lại như vậy được, lúc chia tay cậu ta không hề níu kéo mình, sau mấy tháng thì lại dùng thủ đoạn ấu trĩ này để chọc tức mình, cậu không biết chứ, mấy hôm trước ngày nào mình cũng tức đến đau gan."

Mễ Đường: "Vậy cậu nên kiểm tra cậu ta thêm mấy ngày nữa đi."

Hạ Tuệ Dao: "Kiểm tra như thế nào? Nếu không xem WeChat của cậu ấy, thì mình càng cảm thấy đau khổ hơn, cậu không biết chứ ngày nào mình cũng check điện thoại biết bao nhiêu lần, đều là tên rác rưởi kia hại mình! Huhuhu, Đường Đường, sao cậu không ở bên cạnh mình."

Mễ Đường: "Hiện tại mình không muốn ở bên cạnh cậu....."

Hạ Tuệ Dao: "Người anh em, đừng như vậy!"

Mễ Đường: "Người anh em, mình không nói chuyện với cậu nữa, hôm nay mình đã thêm WeChat của Lộ Lâm."

Hạ Tuệ Dao: "Oa, tốc độ quá nhanh, vậy cậu mau nói chuyện với cậu ta đi, phải báo cáo lại tiến trình với mình nhé!"

Mễ Đường: "Được rồi ~"

.....

Mễ Đường nhìn thời gian, cảm thấy vẫn còn sớm, cô đánh răng rửa mặt trước, thay đồ ngủ, sau khi nằm lên giường mới cầm điện thoại lên nhắn tin cho Lộ Lâm.

Mễ Đường: "Ngủ chưa?"

Tin nhắn vừa mới gửi đi, Mễ Đường cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, cô cầm điện thoại, nhìn chăm chăm vào màn hình năm giây, sau đó đặt điện thoại lên bàn đầu cạnh giường phía bên trái.

Cô nằm xuống đắp chăn, nhìn điện thoại chăm chăm, không phát sáng.

Cô mím môi, nhìn đèn bàn bên phải, sau đó lại ngồi dậy, lấy một cái gối ôm màu trắng lót ở phía sau người.

"Quên đi, chơi game vậy."

Trò chơi mới được mở ra thì nhận được tin nhắn.

Cô không kịp nghĩ, lập tức rời khỏi giao diện trò chơi.

Lộ Lâm: "Chưa."

Ngón tay Mễ Đường nhanh chóng nhấp vào trên màn hình, viết ra vài dòng cảm thấy không vừa lòng lại xóa bớt đi.

Cuối cùng cô hỏi: "Mai là thứ sáu, cuối tuần có lịch gì không?"

Lộ Lâm: "Phải về nhà."

Mễ Đường: "Nhà cậu có xa không?"

Lộ Lâm: "Bình thường."

Mễ Đường: "Hạt dẻ ở nhà sao?"

Lộ Lâm: "Ở nhà, đến lúc đó sẽ chụp ảnh cho cậu xem."

Mễ Đường lập tức bật cười, cầm điện thoại đọc lại những lời này, mặt mày hớn hờ.

Mễ Đường: "Bỗng cảm thấy cậu giống như là kem vậy."

Lộ Lâm: "Vì sao?"

Mễ Đường: "Lạnh như băng, nhưng rất ngọt."

Mễ Đường liếm môi, khi viết những lời này thấy như có lông chim đang chạm khẽ vào lòng.

Lộ Lâm mãi cũng không trả lời.

Mễ Đường thấp thỏm chờ, vì thế lại gửi thêm một tin nữa: Cậu đoán mình đang làm gì?

Lộ Lâm: "Ăn kem."

Mễ Đường...

Mễ Đường đỏ mặt.

Mễ Đường: "Làm sao cậu biết mình muốn nói điều này?"

Rõ ràng đây là lời cô chuẩn bị nói nhưng lại bị Lộ Lâm nói ra, cô cảm thấy trên mặt nóng bừng như lửa đốt, trái tim đập mạnh.

Cô siết chặt chăn, mặt đỏ đến tận cổ, hít một cái thật sâu.

Lộ Lâm: "Đoán."

Mễ Đường: "Vậy cậu đang làm gì?"

Lộ Lâm: "Nói chuyện với cậu."

Mễ Đường lật mình thở dài nhẹ nhõm, mặt cô đã nóng đến choáng váng.

"Lộ Lâm còn biết nói đùa sao? Minh đây là đang bị trêu ngược lại à?"

Không biết Lộ Lâm có phải cố ý hay không.

Mễ Đường không thể ngừng cười, hỏi anh: "Đã uống sữa chưa?"

Lộ Lâm: "Vừa mới uống xong."

.....

Hôm sau, Mễ Đường tỉnh dậy từ trong mộng đẹp, tuy rằng đã quên mất là mơ thấy gì, nhưng khóe miệng vẫn cong lên.

Đến trường, cô không biết phải làm gì, cũng không dám nhìn thẳng Lộ Lâm, có trời biết, đây là lần đầu tiên từ nhỏ đến lớn cô có cảm giác thẹn thùng.

Nhưng loại cảm giác này cũng chỉ trong nháy mắt.

Mễ Đường trở lại bình tĩnh một cách nhanh chóng.

Đài phát thanh của trường sẽ phát các bài hát vào giờ ăn cơm buổi sáng và buổi chiều mỗi ngày, tất cả đều là do học sinh, hai mươi phút vào buổi sáng và ba mươi phút vào buổi chiều, một bài hát là một đồng, có thể tặng bài hát sinh nhật hoặc tặng cho người nào đó.

Mễ Đường cũng mới biết chuyện này, bởi vì tiết thứ tư buổi chiều được nghỉ cho nên tiết tự học sẽ được đẩy lên, Mễ Đường lập tức đi tìm Tạ Phong.

Hai người gặp nhau ở cầu thang.

Mễ Đường đưa cho cậu ta một mảnh giấy, "Giúp tôi đưa đến đài phát thanh của trường, năm bài hát viết ở trên đó."

"Năm bài nhiều như vậy, đều gửi cho Lộ Lâm à?" Tạ Phong liếc vào tờ giấy kia, nhếch mép cười, "Chị Mễ, chị đã nghe những bài này chưa?"

"Đừng nói chuyện vô nghĩa, nhanh đi làm đi, đây tiền đăng kí bài hát, nhắc đài phát thanh nhất định phải phát hết." Mễ Đường đưa cho cậu ta một trăm tệ.

"Được, chị Mễ yên tâm, chuyện này giao cho em." Tạ Phong vỗ ngực bảo đảm, "Em khẳng định sẽ làm tốt, nữ sinh trực ở đài phát thanh kia là bạn gái của đứa đàn em."

Mễ Đường: "Được rồi, nhớ phải nhắc cô ấy đọc hết những gì tôi đã viết."

Tạ Phong: "Được, em đi đây."

.....

Tạ Phong không phụ sự kỳ vọng, Mễ Đường trong phòng học không đợi lâu đã nghe thấy giọng nói non nớt của bạn học trong đài phát thanh nói: "Chào buổi sáng tốt lành các bạn học, hôm nay ánh mặt trời thật đẹp, chúng tôi nhận được rất nhiều bài hát từ các bạn học sinh, bài hát đầu tiên hôm nay đến từ bạn học Shaqima, cô ấy gửi bài "Nhật ký người điên" của Trần Dịch Tấn cho bạn Lộ Lâm lớp 1103."

"Bài hát này do Lâm Tịch viết lời, bên trong có một câu mà tôi cũng rất thích, cũng là lời mà bạn học Shaqima muốn nói với bạn Lộ Lâm—— Tôi hy vọng người tôi yêu sẽ không cô đơn, tôi hy vọng người tôi yêu cũng yêu tôi, ách..... Nào, chúng ta hãy thưởng thức bài hát này nhé."

Lộ Lâm đang trên đường đi đến lớp, bên cạnh có mấy bạn học đi cùng, sau khi nghe lời được gửi tới, cười vang rồi hỏi Lộ Lâm, "Shaqima là ai? Bạo dạn dữ, dùng cách này để tỏ lộ với cậu, thật trâu bò."

Lộ Lâm không nói gì, khuôn mặt vẫn lạnh nhạt, mọi người cho rằng anh không thích trêu đùa như vậy nên cũng không nói tiếp nữa.

Vào trong lớp học, thi bài "Nhật ký người điên" cũng kết thúc, các nam sinh trong lớp đều nhìn Lộ Lâm, tất cả cùng trêu ghẹo anh.

Mễ Đường lười biếng nằm bò trên bàn, một tay cầm điện thoại chơi, ngược lên Lộ Lâm, giống như không biết gì nhưng khóe miệng cong lên đã làm cô bại lộ,

Lộ Lâm nhìn cô thật sâu, không nói gì, đi thẳng đến chỗ ngồi.

Mễ Đường bị cái liếc mắt kia của anh làm cho tim đập mạnh.

Các nữ sinh ngồi phía trên chụm đầu thì thầm, "Ai, các cậu nghĩ ai mà to gan như vậy, dùng bài hát để tỏ tình à?"

"Không biết, tên gì mà Shaqima thì làm sao biết là ai? Trong trường chúng ta có ai họ Sa sao?"

"Sa này là họ sao?"

"Có, diễn viên trong phim "Võ lâm ngoại truyện" không phải tên là Sa Dật sao."

"Ồ, mình cũng không nghe thấy trong trường có ai họ Sa."

"Chắc chắn là tên giả."

"Mình cũng thấy vậy, nhưng thật sự to gan, không biết ban lãnh đạo nhà trường có tức giận hay không."

.....

Trong khi các cô gái hào hứng bàn luận thì tiếng của phát thanh viên trong đài phát thanh lại vang lên, "Bài hát tiếp theo cũng là tặng cho bạn Lộ Lâm lớp 1103."

Mọi người ngây ngốc không hẹn mà cùng nhìn về phía Lộ Lâm.

"Đây là bài "Ngọt ngào" của Chu Kiệt Luân, người tặng có nick name là Hạt dẻ, cô ấy muốn nói với bạn Lộ Lâm rằng: Bạn như thế nào thì mình cũng đều thích. Tiếp theo chúng ta hãy thưởng thức bài hát rất ngọt ngào này."

Giai điệu nhẹ nhàng được phát ra từ radio.

"Em nhẹ nhàng mà nếm thử hương vị khi anh nói yêu em

Vẫn còn đây dư vị của sự dịu dàng mà anh dành cho em

Em nhẹ nhàng mà nếm thử hương thơm của sự cảm giác

Anh như thế nào thì em đều thích"

Bỗng nhiên có người nói câu: "Trời ạ, hôm nay là ngày của Lộ Lâm à?"

Đây có lẽ là lời muốn nói của toàn bộ học sinh trong trường

Tác giả có lời muốn nói: Tiếp theo, còn mấy bài, tất cả đều tặng cho bạn Lộ Lâm 1103.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bánh trứng caramel

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

"Nào, các bạn học, thời gian trôi qua nhanh quá, thời gian phát thanh buổi trưa chỉ còn lại vài phút, sắp đến lúc nói lời tạm biệt với mọi người, tôi hy vọng những giai điệu động lòng người này có thể làm dịu đi không khí khẩn trương và có thể khiến cho các bạn thư giãn hơn, hiệu suất học tập cao hơn, cuối cùng bạn học Dầu Tây mang đến cho mọi người bài hát được tặng cho bạn Lộ Lâm 1103 "Thích hình dáng bây giờ của anh".

Đài phát thanh phát liên tiếp năm bài hát, tất cả gửi cho Lộ Lâm với năm nick name khác nhau, cả trường sôi sục, ngay cả văn phòng thầy cô giáo đều đang bàn luận sôi nổi.

Tiết thứ hai buổi chiều, là tiết hóa của Liễu Tiểu Nhan, khi cô bước vào lớp, sắc mặt rất tệ, cả lớp đều cảm thấy lo lắng.

Liễu Tiểu Nhan đặt các tài liệu giảng dạy trên bục giảng, ánh mắt lướt qua phòng học một vòng.

"Trước khi vào lớp, tôi nói một vài điều, mọi người chắc cũng đoán được chuyện tôi muốn nói." Ánh mắt Liễu Tiểu Nhan dừng trên người Lộ Lâm.

Tất cả mọi người trong lớp cũng nhìn về phía Lộ Lâm, nhưng Lộ Lâm vẫn lạnh nhạt thờ ơ.

"Các bài hát trên đài phát thanh ngày hôm nay, ban lãnh đạo trường đều đã biết và có đến hỏi tôi." Liễu Tiểu Nhan dừng một chút, "Hỏi có phải là bạn trong lớp chúng ta không, tôi đã đảm bảo với lãnh đạo nhà trường rằng chắc chắn không phải người trong lớp chúng ta, các bạn trong lớp chỉ chú tâm vào học tập sẽ không nghĩ ra được ý tưởng như vậy, chắc chắn là lớp khác."

Mễ Đường cup mắt, khóe miệng cong lên.

Lộ Lâm nhìn chằm chằm vào phía sau gáy của Mễ Đường, khóe mắt cũng cong lên một chút.

Liễu Tiểu Nhan lại nói: "Nhưng! Lộ Lâm, cô cảm thấy em vẫn nên giảm bớt một chút, không thể thu hút nữ sinh nhiều như vậy, rất dễ bị ảnh hưởng đến học tập."

Cả lớp đều cười, Mễ Đường quay đầu nhìn Lộ Lâm, dùng khẩu hình miệng nói một chữ "Đúng" với anh.

Diệp Hàm cười khúc khích bên cạnh, nói với Lộ Lâm: "Đúng vậy, cậu nên giảm bớt một chút, có cậu ở đây thì nữ sinh chẳng còn nhìn thấy bọn mình đâu."

Liễu Tiểu Nhan: "Tôi nhấn mạnh lần nữa, lớp chúng ta không được phép yêu sớm, nếu muốn yêu sớm thì phải chờ tốt nghiệp xong, kết thúc kì thi đại học, các em muốn yêu thế nào thì yêu."

Một bạn nam ngồi đằng sau nói: "Thưa cô! Tốt nghiệp xong thì không còn yêu sớm nữa."

Liễu Tiểu Nhan: "Tôi không quan tâm, các em phải chấp nhận, lớp chúng ta là một gia đình, mà người một nhà thì không thể yêu đương, biết không?"

Lại có học sinh nói: "Bọn em có thể yêu lớp khác không?"

Liễu Tiểu Nhan xụ mặt, "Tề Tử Hạo, em đứng lên cho tôi, em nói xem, em định yêu bạn lớp nào? Nói đi để cô nói cho ba mẹ em, để họ đến cửa cầu hôn cho em."

Tề Tử Hạo xấu hổ nói: "Em chỉ nói đùa thôi, cô đừng tưởng thật."

Liễu Tiểu Nhan: "Tóm lại, tôi nói lại một lần nữa, nếu tôi bắt được bạn nào đang yêu đương, sẽ trực tiếp mời ba mẹ đến."

Mễ Đường nghe xong rất ngạc nhiên, hóa ra ở đây thầy cô mỗi lần ra đòn sát thủ đều là mời cha mẹ, vậy cô còn sợ cái gì, cứ yên tâm lớn mật mà làm.

Cô nghĩ một chút, thấy không ổn, chưa chắc nhà Lộ Lâm đã thoải mái như nhà cô.

Chắc là do ngày mai được nghỉ nên thời gian buổi chiều trôi qua rất nhanh.

Khi tiếng chuông tan học tiết thứ tư vang lên, cả lớp có chút kích động.

Giáo viên vật lý yêu cầu ban cán sự lớp phát bài kiểm tra cho mọi người, nói là bài tập cuối tuần, hôm nay hầu hết các môn đều có một bài kiểm tra, tổng 6 bài tất cả.

Mỗi giáo viên đều nói là không nhiều, chỉ một tờ giấy mà thôi, không khác gì với giáo viên ở trường trước đây của Mễ Đường.

Mễ Đường cất các bài kiểm tra vào trong cặp, giáo viên vừa nói tan học, ủy viên vệ sinh vội vàng lên bục giảng, trong lúc mọi người còn chưa kịp về nhanh chóng đọc xong danh sách làm vệ sinh sau khi tan học.

Mễ Đường không có tên trong danh sách nên có thể về nhà luôn, nhưng Lộ Lâm lại phải dọn vệ sinh chỗ ngồi gần bảng đen.

Mễ Đường nghĩ một chút rồi quyết định ở lại.

Cô gửi tin nhắn cho lái xe, để cho ông không phải đợi nữa, cô sẽ tự về sau.

Sau khi Du Mông Dương dọn dẹp sách vở xong xuôi, thấy Mễ Đường vẫn còn ngồi thì hỏi: "Mễ Đường cậu không về sao?"

Mễ Đường: "Chú lái xe của mình còn chưa tới, mình đợi một chút, cậu cứ về trước đi."

Du Mông Dương: "Cậu có cần mình chờ cùng không?"

"Không cần, cậu đi đi." Mễ Đường lắc đầu.

Du Mông Dương nghĩ rồi lại hỏi: "Cuối tuần cậu có đến thư viện không?"

Mễ Đường: "Đến thư viện làm gì?"

"Đọc sách, làm bài tập về nhà." Du Mông Dương thích đến thư viện để đọc sách, trên cơ bản cô sẽ đi khi có thời gian.

Mễ Đường nói: "Không, mình không có hứng thú."

Du Mông Dương hơi thất vọng, gật đầu, "Được rồi, mình về trước đây, cậu cũng về sớm đi nhé"

Mọi người đều háo hức về nhà, đặc biệt là học sinh nội trú, một tuần mới được về một lần, có người ở xa thì nửa tháng mới về một chuyến, trong chốc lát chỉ còn lại năm sáu người đang quét dọn vệ sinh.

Mễ Đường không phải làm vệ sinh nên ngồi tại chỗ chơi điện thoại.

Vừa mới vào trò chơi đã có người kéo cô vào trận cùng, Mễ Đường nhìn thời gian rồi nhận lời mời.

Cô chỉnh âm lượng của trò chơi thấp nhất nhưng vẫn bị nghe thấy.

Mễ Đường đến trường đã trở thành đại tỷ, cô vừa cao ráo lại lạnh lùng, bình thường cũng không thấy cô nói chuyện với các bạn học khác, mọi người đều nghĩ cô không dễ hòa đồng, một tuần sau, số lần cô nói chuyện với bạn cùng lớp có thể đếm trên đầu ngón tay.

Mọi người thấy cô chơi game, chỉ dám lén lút nhìn vài lần, cũng không ai nói gì.

Nhan Mộng Mộng cũng ở lại làm vệ sinh, cô ta chịu trách nhiệm nhóm đầu tiên và đổ rác, cô ta tùy tiện quét qua rồi chạy tới hỏi Lộ Lâm có cần giúp đỡ không, kết quả lại bị anh lạnh nhạt mà từ chối.

Cô ta đành phải ngồi ở một bên chờ cho mọi người dọn dẹp xong xuôi hết mới có thể đổ rác.

Chỗ của Mễ Đường là ở tổ ba, quét dọn ở tổ này là nam sinh cùng ký túc xá với Lộ Lâm _ Trần Từ Minh, cậu ta nhìn thấy những mảnh giấy vụn dưới chỗ Mễ Đường ngồi, muốn quét một chút, thì nghe thấy âm thanh từ điện thoại của Mễ Đường truyền ra, tiếng nói rất nóng nảy: "double kill, triplekill, quar kill,....."

Trần Từ Minh cũng chơi trò này, vì thế theo bản năng đưa mắt nhìn.

Vừa nhìn thấy cậu đã ngây người.

Ngón tay Mễ Đường điên cuồng di chuyển trên màn hình, anh hùng màn hình các chương trình rồi thao tác, cậu ta nhìn mà hoa cả mắt, cuối cùng khi nghe thấy "penta kill" năm lần giết liên tiếp, anh ta không thể không nói: "Tuyệt!"

Mễ Đường nghe thấy giọng nói quay đầu lại nhìn cậu ta, cũng không để ý mà tiếp tục chơi.

Trần Từ Minh cũng không đi, đứng bên cạnh và theo dõi trận chiến.

Lần đầu tiên anh ta thấy một cô gái chơi game giỏi như vậy, mặc dù trình độ của cậu ta cũng không tồi, bình thường cũng sẽ mang người đi đánh, nhưng khi nhìn thấy thao tác của Mễ Đường thì trình độ kia của cậu ta hơi xa tầm tay.

Cậu đứng trong năm phút, trận đấu kết thúc, nhanh không thể tưởng tượng được, đối phương bị áp đảo hoàn toàn mà không thể đánh trả được gì.

Trần Từ Minh không thể không hỏi: "Cậu đang ở cấp bậc nào?"

Nếu là cấp bậc thấp, thì còn ảo tưởng một chút.

Mễ Đường nhìn cậu ta, nói khẽ: "Làm sao vậy?"

Trần Từ Minh lập tức lắc đầu, "Không có gì, mình thấy cậu chơi rất giỏi, hỏi một chút."

Mễ Đường: "À, vương giả."

Ánh mắt của Trần Từ Minh lập tức không giống nhau.

"Tuyệt thật, chỉ là người mới mà cậu có thể chơi được giỏi như vậy."

Mễ Đường: "À, tôi mới luyện được hai ngày hôm nay."

Trần Từ Minh nghĩ thầm, quả nhiên đại tỷ có khác không giống với nữ sinh bình thường.

Mễ Đường: "Cậu đứng đây làm gì?"

Trần Từ Minh xấu hổ nói: "Mình quét rác, dưới bàn này của cậu có giấy, mình quét một chút."

"À." Mễ Đường đứng lên, còn giúp cậu ta dịch ghế ra, "Quét đi."

Trần Từ Minh vừa quét xong, vẫn muốn nói tiếp thì cảm giác có người đang đứng đằng sau.

Cậu ta quay đầu lại nhìn thấy Lộ Lâm đang lạnh lùng nhìn cậu ta.

"Làm sao vậy Lộ Lâm?" Trần Từ Minh nghi ngờ hỏi.

"Chỗ ngồi." Lộ Lâm về mặt lạnh lẽo.

Trần Từ Minh nhìn mọi người trong lớp, tất cả đều đã dọn sắp xong chỉ còn mình cậu ta vừa rồi nhìn Mễ Đường chơi game nên chưa làm xong, lập tức cảm thấy hơi xấu hổ

"À à, Mình quét xong ngah đây."

Lộ Lâmr "Ừ."

Mễ Đường thoát khỏi trò chơi, nhìn Lộ Lâm, chớp mắt nhìn anh.

Lộ Lâm không phản ứng gì, sắp xếp bàn của cô cho ngay ngắn rồi quay đi.

Qua một lát, các tổ đã vệ sinh xong hết, Nhan Mộng Mộng cùng một bạn nam khác đi đổ rác, trong phòng học chỉ còn lại hai người Mễ Đường và Lộ Lâm.

Lộ Lâm đang xếp lại hàng ghế cuối cùng, Mễ Đường hét lên gọi anh: "Này."

Động tác của Lộ Lâm dừng lại nhưng không quay đầu nhìn cô.

Mễ Đường biết anh đang nghe, "Cậu còn nhớ những bài hát mình đã tặng cho cậu không?"

"Ừ."

Cửa sổ mở ra, giọng Lộ Lâm nhàn nhạt như tiếng gió mùa hè mát lạnh thổi qua bên tai Mễ Đường.

"Cậu có thích nó không?" Mễ Đường đứng lên hỏi to

Lộ Lâm xoay người nhìn cô nói: "Lần sau đừng làm như vậy."

"Vậy có thích không?"

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Bánh ngàn lớp phô mai hình trái tim*

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

Lộ Lâm không nói chuyện, xoay người tiếp tục sắp xếp lại chỗ ngồi.

Mễ Đường thấy anh ngầm thừa nhận, trái tim tràn đầy vị ngọt, cô mím môi, không giấu được nụ cười: "Mình giúp cậu lau bảng nhé."

Lộ Lâm thế nhưng lại đồng ý: "Ừ."

Mễ Đường nhướn mày, chạy lên bục giảng, cầm lấy giẻ lau bảng, cùng các dòng chữ trên bảng mà nhảy múa.

Lúc này Nhan Mộng Mộng đã quay lại, cô ta thấy Mễ Đường đang lau bảng, rồi lại nhìn Lộ Lâm trong phòng, về mặt cô nàng suy sụp

Nhan Mộng Mộng không cam lòng khề cán môi, "Mẽ Đường sao cậu lại lau bảng, danh sách trực nhật hôm nay không có tên cậu."

Trên bảng cũng không còn nhiều chữ nữa, cho nên Mẽ Đường rất nhanh đã lau xong, những bụi phấn rơi xuống đầu làm cô có chút không vui.

Mẽ Đường: "Cậu có đến từ Đôn Hoàng không?"

"Có ý gì?" Nhan Mộng Mộng không hiểu,

Mẽ Đường không để ý đến cô ta, bỏ giẻ lau xuống, vỗ hai tay vào nhau để phủi bụi, sau đó trở về chỗ ngồi.

Nhan Mộng Mộng mất hứng nhìn cô, "Ý cậu là gì, vì sao không nói cho tôi biết?"

"Tự mình tìm hiểu."

"Cậu nói cho tôi biết không được sao." Nhan Mộng Mộng nói xong, giọng điệu như có chút tùy hứng làm nũng.

Mẽ Đường nhìn Lộ Lâm, anh cũng vừa làm xong mọi việc, đang đi về phía này, lúc Nhan Mộng Mộng nói chuyện còn cố tình liếc nhìn Lộ Lâm.

Mẽ Đường nghĩ thầm cô Liễu nói đúng, Lộ Lâm nên thu mình lại một chút.

Cô vừa định nói chuyện thì điện thoại đột nhiên rung lên, là điện thoại của Nữ sĩ Mạnh Viện.

Mẽ Đường cầm điện thoại và ấn nút nghe, chợt phát ra giọng nói như chị đại.

Nữ sĩ Mạnh Viện: "Nhóc con, có nhớ mẹ không? Mẹ nhớ con muốn chết."

Mẽ Đường: "Mẹ về rồi?"

Nữ sĩ Mạnh Viện: "Oa, bảo bối con thật thông minh, con đoán xem mẹ đang ở đâu?"

Mẽ Đường: "Ở nhà phải không?"

Nữ sĩ Mạnh Viện: "Không phải, mẹ đang ở trước cổng trường con, mẹ tới đón con, đã mua rất nhiều quà cho con."

Mẽ Đường nghĩ ngợi, "Vậy mẹ chờ con một chút, con ra ngay đây."

Định đi về cùng Lộ Lâm mà bây giờ đành thôi.

Cô nhìn Lộ Lâm, cũng không nói gì cầm lấy cặp sách đi ra ngoài.

Mới ra khỏi lớp, hình như cô nghe thấy Nhan Mộng Mộng hỏi Lộ Lâm: "Lộ Lâm, vừa rồi Mẽ Đường nói thế là có ý gì? Cậu có biết không?"

Lộ lâm: "Biết."

Nhan Mộng Mộng: "Thật sao, vậy cậu nói cho mình biết đi."

Lộ lâm: "Đôn hoàng tới, bích hoạ nhiều."

Nhan Mộng Mộng vẫn không hiểu, "Bích Họa gì?"

Lộ Lâm thân nhiên nhìn cô ta, cầm lấy cặp sách trên bàn, rồi xoay người đi

Nhan Mộng Mộng nhú mày, vẻ mặt mờ mịt.

.....

Mẽ Đường vừa mới ra khỏi cổng trường đã thấy được chiếc xe Maserti đỗ ở đó, chiếc xe này là phiên bản giới hạn mà nữ sĩ Mạnh Viện mua mấy năm trước, cũng là chiếc xe yêu thích của bà.

Cửa xe được mở ra từ bên trong, nữ sĩ Mạnh viện với đôi chân dài bước ra

"Nhóc con." Nữ sĩ Mạnh Viện đi giày cao gót mà vẫn bước đi như bay, tốc độ chạy làm cho người khác phải kinh ngạc.

"Mẹ chậm một chút." Mẽ Đường được bà ôm lấy.

Chiều cao của Nữ sĩ Mạnh Viện tương đương với Mẽ Đường nhưng vì đi đôi giày cao búp nên nhìn cao hơn rất nhiều.

"Nhóc con, con sao lại không nhiệt tình như vậy?"

"Con rất nhiệt tình mà." Mẹ Đường nở nụ cười.

Nữ sĩ Mạnh Viện nói: "Được rồi, lên xe trước đi, nhìn xem quà mà mẹ mua cho con."

Mẹ Đường biết rằng ghế sau và cốp xe chắc đã bị nhồi đầy vào, dù sao mười mấy năm làm mẹ con, cô vẫn rất hiểu bà, đối với những món quà mà Mạnh Viện mua cô không cảm thấy hứng thú lắm, vì thế cười cho có lệ nói, "Vâng, để về nhà con xem, con rất đói bụng."

Nữ sĩ Mạnh Viện: "Được rồi, lên xe đi, đưa con đi ăn cơm trước, con muốn ăn gì? Hôm nay chúng ta ra ngoài ăn đồ miền Nam nhé."

Mẹ Đường: "Mẹ muốn ăn đồ miền Nam còn hỏi con làm gì."

Nữ sĩ Mạnh Viện tự biết nói lỡ, cười ha ha hai tiếng, "Được rồi được rồi, mẹ lái xe, nhóc con chỉ đường, chúng ta xuất phát."

Mẹ Đường bắt đầu đi: "Con cũng không biết đường, con đến đây còn chưa đi ra ngoài chơi lần nào, chỉ biết một số quán ăn gần đây, rồi mở hướng dẫn chỉ đường cho mẹ đi."

"Đi."

Nữ sĩ Mạnh Viện ngạc nhiên nói: "Nhóc con, con đã đến đây một tuần rồi, sao không đi ra ngoài chơi một chút?"

Mẹ Đường: "Ngày nào con cũng phải đi học, làm gì có thời gian đi chơi?"

Nữ sĩ Mạnh Viện hơi nghi ngờ hỏi, "Thật vậy không?"

Mẹ Đường không trả lời câu hỏi của bà, "Lái xe đi, ở phía trước có một cái trung tâm thương mại, đến đó ăn đi, mẹ mở hướng dẫn chỉ đường ra."

"Được, con thắt dây an toàn vào nhé."

Xe vừa khởi động, Mẹ Đường tùy ý nhìn ra ngoài cửa sổ, đúng lúc nhìn thấy Lộ Lâm từ trong trường đi ra.

Mẹ Đường hạ cửa kính từ từ xuống, nhìn thấy Lộ Lâm ở phía xa.

Cũng không biết Lộ Lâm có nhìn thấy cô hay không, Mẹ Đường cảm giác hình như anh nhìn thoáng qua phía này.

.....

Lộ Lâm đứng đợi vài phút ở trạm xe bus trước cổng trường, sau khi anh lên trong xe không có khách, anh đi đến phía sau tìm một chỗ bên cạnh cửa sổ và ngồi xuống

Anh lấy tai nghe ra và cắm nó vào điện thoại, mở máy nghe nhạc theo thói quen ấn vào những bài được đề cử mỗi ngày.

Lọt vào tai là một giai điệu xa lạ, giọng nam ấm áp lại dịu dàng.

Lộ Lâm cầm điện thoại nhìn tên bài hát, nhất thời đôi mắt sâu thẳm hiện lên ánh sáng, sạch sẽ trong suốt.

Có lẽ gần đây anh nghe rất nhiều bài hát tiếng Quảng Đông thích những bài hát do Lâm Tịch viết, cho nên phần mềm âm nhạc đã đề cử cho anh một bài hát tiếng Quảng Đông—"Mặt Đường".

Hóa ra màu hồng trà nhìn lại đẹp như vậy

Hóa ra bầu trời xanh mờ ảo trong không gian~

Lộ Lâm nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt vô thức, lạnh nhạt cũng trở nên dịu dàng rất nhiều.

Ngón tay anh nhấp vào trên màn hình hiện lên hình trái tim đỏ rực.

Mẹ Đường cùng nữ sĩ Mạnh Viện say khi ăn cơm xong lại đi dạo trong trung tâm thương mại, Mạnh Viện nhìn trúng hai chiếc váy màu hồng bắt Mẹ Đường phải thử nó, cô chưa bao giờ mặc loại phong cách quần áo đáng yêu dễ thương như này

Cô thích những trang phục khỏe khoắn, nhưng cô không chịu nổi nữ sĩ Mạnh Viện không ngừng quấy rầy đành gạt đầu đi vào phòng thử đồ.

Nữ sĩ Mạnh Viện đứng ở ngoài phòng thử đồ chờ cô, nói: "Nhóc con, chúng ta đã lâu lắm rồi không cùng nhau đi mua sắm."

Mẹ Đường đang kéo khóa, thuận miệng lên tiếng, "Vâng"

"Con thay xong chưa?"

Mẽ Đường: "Ngay lập tức đây ạ."

Chiếc váy này là size nhỏ nhất, Mẽ Đường nhìn thì gầy, nhưng ngực cũng khá lớn nên hơi khó mặc. Cô cũng không muốn thay đổi size lớn hơn đành phải kéo khóa lên.

Mẽ Đường kéo rèm và đi ra ngoài.

Nữ sĩ Mạnh Viện nói lớn lên: "Wow, chiếc váy này rất hợp với con"

Mẽ Đường cau mày không quá tin tưởng: "Thật không ạ"

"Thật sự, rất dễ thương". Nữ sĩ Mạnh Viện kéo Mẽ Đường đến trước gương để soi.

Người bán hàng cũng khen ngợi một cách chân thành: "Thực sự rất hợp, da của quý khách rất trắng, làm nổi bật lên khuôn mặt xinh đẹp nhìn như công chúa Bạch Tuyết."

Mẽ Đường nhìn người trong gương một chiếc váy không tay thắt cùng với chiếc thắt lưng màu xanh nước biển, chất liệu và đường may quần áo rất tốt, dáng người hết sức tinh tế, vòng eo vừa nhỏ lại đẹp, khuôn ngực cũng rất đẹp. Phía dưới ngực là đôi chân dài, chiếc váy xòe đến đúng đầu gối, lộ ra đôi chân thon dài thẳng tắp.

Thật sự rất đẹp

Chỉ là cô cảm thấy không quen, mặc như này không phải phong cách của cô.

"Nhóc con, trông con thật sự rất xinh đẹp. Mẹ phải chụp cho con để post lên mạng cho bạn bè nhìn." Nữ sĩ Mạnh Viện lấy điện thoại ra, mở camera, "Nhóc con, cười một cái nào"

Mẽ Đường: "Mẹ, thôi bỏ đi."

"Chụp một bức là được rồi."

Nữ sĩ Mạnh Viện ngoài miệng thì nó một bức thôi nhưng ngón tay lại điên cuồng ấn vào camera, chụp mọi góc độ.

"Nhóc con, chuyển hành động khác đi, đáng yêu một chút."

Mẽ Đường bất đắc dĩ, đành phải đổi hướng khác để cho bà chụp, lúc cô quay đầu lại và nhìn về phía bên kia, thấy một nam sinh rất cao đang đứng trước cửa hàng cầm điện thoại hướng về phía cô.

Nam sinh mặc áo len màu xám, quần bò màu sẫm, chân rất dài, tóc nâu nhạt hơi cuộn lên, đeo một cặp kính, bộ dáng nhìn vừa đứng đắn lại xấu xa, nhìn Mẽ Đường khóe miệng nhếch lên nụ cười ranh mãnh.

O

Mẽ Đường nhú mày, hét vào mặt anh ta, "Anh chụp cái gì đấy!"

Nam sinh nhướn mày, "Chụp em"

Mẽ Đường nghiêm mặt, bước nhanh tới.

"Xóa đi." Mẽ đường lạnh lùng nói.

Nam sinh: "Em tên gì?"

"Liên quan gì đến anh, tôi yêu cầu anh xóa đi."

"Xóa cái gì?" Nam sinh cười lên, lộ ra chiếc răng khểnh nhỏ.

Mẽ Đường híp mắt, "Anh vừa rồi anh chụp."

"Anh nói chưa kịp chụp em có tin không?" Nam sinh nhìn chằm chằm vào mắt cô.

"Tôi nói lại lần nữa, xóa đi." Mẽ đường ghét nhất con trai nói năng ngọt xớt.

"Được rồi, em cho anh biết tên thì anh sẽ xóa." Nam sinh giơ tay lên cao.

Anh ta cao khoảng một mét 85, giơ tay lên cao, Mẽ Đường không thể với lấy điện thoại của anh ta.

"Nhóc con, làm sao vậy?" Nữ sĩ Mạnh Viện đi tới, không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Mễ Đường sốt ruột nói: "Anh ta chụp ảnh con, con đang yêu cầu anh ta xóa đi."

Nam sinh lập tức nở nụ cười, rất có lễ phép mà nói một tiếng, "Em chào chị."

Mạnh Viện được một chàng trai nhỏ tuổi như vậy gọi là chị, tâm trạng vô cùng tốt "Cậu vừa chụp ảnh à? Có thấy đẹp không? Vừa rồi tôi cũng chụp rất nhiều."

Nam sinh gật đầu, trong đôi mắt đầy sự hứng thú: "Vâng, đúng vậy, vừa rồi thấy rất đẹp nên đã chụp mấy tấm, nếu em ấy không thích thì em sẽ xóa đi"

Mễ Đường thấy anh ta mở album ra, bên trong quả thật có ảnh chụp của Mễ Đường, đúng khoảng khắc Mễ Đường bắt đầu quay người, trong bức ảnh cô vừa sống động lại rất xinh đẹp làm cho người ra rung động, vẻ mặt lạnh nhạt bắt đầu đi trái ngược với chiếc váy loli đáng yêu mà cô mặc.

Nam sinh ấn vào nút xóa, "Được rồi, đã xóa."

Nữ sĩ Mạnh Viện nói nói: "Nhóc con, cậu ấy cũng không có ác ý, đừng tức giận."

Mễ Đường liếc anh ta, "Con đi thay quần áo."

"Vẫn còn một bộ nữa con không thử sao?" Nữ sĩ Mạnh Viện hỏi.

Mễ Đường không quay đầu lại, "Không thử"

"Vậy mẹ mua cả hai bộ nhé!"

"Mẹ tùy tiện." Mễ Đường nói từ phòng thử đồ ra.

Tiết Lãm cũng đi cùng em gái nhà mình mua quần áo, cảm thấy nhàm chán nên đi ra ngoài dạo một chút, mới nhìn thấy Mễ Đường, liếc mắt đã bị hấp dẫn, cho nên mới nhìn không được lấy điện thoại ra chụp, cảm thấy hối hận sao mình không mang theo máy ảnh.

Nữ sĩ Mạnh Viện nở nụ cười với Tiết Lãm, nói: "Con gái tôi không thích bị người lạ chụp, cậu chỉ cần xóa là được rồi"

Tiết Lãm giả vờ kinh ngạc, "Cô ấy là con gái của chị? Nhìn không ra, em còn tưởng hai người là chị em"

Lời của Tiết Lãm làm cho Mạnh Viện rất vui vẻ, nhưng những lời này bà cũng đã nghe không ít, cho nên chỉ cười, xoay người nói với người bán hàng: "Tôi lấy đồ vừa thử kia và còn một bộ khác nữa cũng gói hết vào."

Người bán hàng tưởng rằng không mua, lại không ngờ vị nữ sĩ này lại dễ chịu như vậy, con gái không thích cũng vẫn mua, vì vậy người bán hàng rất vui mừng đứng lên đi lấy một cái mới.

Mễ Đường từ phòng thay quần áo đi ra, Tiết Lãm vẫn còn đứng đấy, anh ta thấy đồng phục của cô, cong miệng lên nói: "Hóa ra em học ở Trường Lễ, anh ở Minh Đường."

Mễ Đường cũng không quan tâm đến anh ta, cái gì mà Minh Đường, chưa từng nghe thấy.

Tiết Lãm mỉm cười càng sâu, có ánh sáng lóe lên trong đôi mắt dưới cặp kính, anh ta nói: "Tên anh là Tiết Lãm."

Mễ Đường nhìn anh ta, vẫn như cũ không có biểu cảm gì.

Lúc này, em gái Tiết Lãm gọi điện thoại tới, anh ta nhận điện thoại nói nhanh "Anh ở ngay gần thôi, em đừng đi linh tinh, anh quay lại ngay đây."

Nữ sĩ Mạnh Viện trả xong tiền, người bán hàng đưa túi đồ cho bà, "Đồ của ngài đây ạ, còn đây là quà cho ngài, ngài có muốn làm thẻ hội viên không ạ, là hội viên sẽ có quà tặng."

"Không cần đâu cảm ơn." Nữ sĩ Mạnh Viện cười nhẹ nhàng.

"Mẹ, đi về thôi." Mễ Đường nói.

Nữ sĩ Mạnh Viện: "Không đi mua sắm sao? Còn gì muốn mua nữa không? Mẹ vừa nhìn thấy một cửa hàng nội thất dưới kia, trong phòng con còn thiếu gì nữa không?"

Mễ Đường: "Không cần, cái gì cũng không thiếu."

"Được rồi, chúng ta về thôi."

Hai người đi thang máy tới bãi đậu xe dưới tầng hầm, mới ra thang máy, Mễ Đường đột nhiên nghĩ ra gì đó, cau mày lại.

Nữ sĩ Mạnh Viện: "Làm sao vậy?"

Mẽ Đường hơi khó chịu nói: "Vừa rồi quên để người kia xóa luôn ảnh trong album đã xóa."

Nữ sĩ Mạnh Viện: "Chắc không sao đâu, Mẹ nghĩ rằng cậu ta khá lịch sự, chắc cũng gần bằng tuổi con."

Mẽ Đường: "Không biết, nhưng vẫn hơi khó chịu."

Nữ sĩ Mạnh Viện nửa thật nửa đùa hỏi: "Cậu ta cũng khá đẹp trai, ăn mặc cũng khá, con không thích kiểu này à?"

Mẽ Đường: "Con không thích."

Nữ sĩ Mạnh Viện: "Vậy con thích kiểu người như nào? Trong trường có thích bạn nào không?"

Mẽ Đường biết, nếu nói thật, chắc chắn sẽ bị Mạnh Viện hỏi không ngừng, cho nên cô sẽ không nói với bà, "Không có."

"Nhóc con nhà ta xinh đẹp như vậy, cũng không biết ai sẽ thu phục được đây."

Mẽ Đường nghĩ đến Lộ Lâm, bỗng nhiên cảm thấy hơi mất mát, hai ngày tới không được nhìn thấy anh, sao cô lại không chụp bức ảnh nào của anh, thật thất bại!!

Cô bừa bãi, lấy điện thoại ra nhìn vào Wechat.

Lộ Lâm không gửi tin nhắn cho cô.

Nếu không mình hỏi xem cậu ấy đã về đến nhà chưa?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu ca mới, nhả nhận bại hoại trong ngoài không đồng nhất, cùng với Lộ Lâm tranh Mạt Đường.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Tiramisu quả mọng waffles

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

Mẽ Đường nghĩ một chút, lại cảm thấy không đúng.

Đã lâu như vậy thì chắc cũng đã sớm về đến nhà, đoán chừng còn ăn cơm xong rồi.

Nữ sĩ Mạnh Viện hỏi: "Nhóc con, anh trai con mấy hôm trước đã về đúng không?"

Mẽ Đường: "Vâng, đã về, ở một đêm, hôm sau lại đi."

Nữ sĩ Mạnh Viện: "Vậy con cũng không nói với mẹ."

Mẽ Đường: "Nói cái gì?"

"Nói về chuyện anh trai con về thăm con, mẹ là nghe đi giúp việc nói mới biết, con nói anh trai con, lần trước không phải mẹ chỉ giới thiệu bạn gái cho nó thôi sao, nó còn chế giễu, sau đó không thèm để ý tới mẹ nữa, nửa tháng nay không có tin tức gì, mẹ chuyển tiền cũng không nhận, thật đáng ghét." Nữ sĩ Mạnh Viện bắt đầu kể khổ.

Mẽ Đường đặt điện thoại xuống. Tò mò hỏi: "Bạn gái gì?"

Nữ sĩ Mạnh Viện tủi thân nói: "Đó là...con gái của gia đình chú Trương, khá xinh đẹp, trầm tính nhẹ nhàng, miệng lại ngọt, rất thích anh trai con, chú Trương nói với mẹ mấy lần muốn giới thiệu hai đứa với nhau, nên mẹ mới hẹn cô gái đó với anh trai con ăn cơm."

Mẽ Đường cười nói: "Lần sau mẹ cũng đừng giới thiệu bạn gái cho anh ấy nữa, sẽ làm anh ấy khó chịu."

"Nó sẽ không khó chịu đâu, mẹ nghe nói trong trường rất nhiều người theo đuổi anh con." Nữ sĩ Mạnh Viện lập tức thay đổi giọng điệu, "Nếu không phải do mẹ sinh ra nó đẹp trai như vậy, thì con nghĩ nó sẽ có nhiều người thích như thế sao?"

"Đúng vậy, đều là công lao của mẹ." Mẽ Đường phụ họa nói.

Nữ sĩ Mạnh Viện: "No, con đã quên, còn có phần của ba con."

Mẽ Đường: "Vâng vâng, công lao của hai người."

Một lát sau, Nữ sĩ Mạnh Viện lại lo lắng sốt ruột nói: "Lần sau anh con gọi điện nhớ phải nói giúp mẹ mấy câu, để anh con nhận tiền, mẹ sợ ở trường không đủ tiền."

Mẽ Đường: "Sao anh ấy lại không có tiền, anh ấy rất giàu, mẹ không cần lo lắng."

"Anh con vào đại học phải chi tiêu rất lớn, một tháng này mẹ chuyển khoản qua WeChat nhưng anh con không nhận, mẹ hỏi ba con, ông ấy cũng không gửi tiền." Nữ sĩ Mạnh Viện nghiêm túc nói.

Mẽ Đường thờ dãi, "Sao mẹ không chuyển cho anh ý bằng Alipay? Chuyển qua số điện thoại không phải là được sao, anh ấy không thể không nhận."

"Đúng rồi, nhóc con sao lại thông minh như vậy?" Nữ sĩ Mạnh Viện gật đầu.

Nhưng chỉ một phút sau, nữ sĩ Mạnh Viện lại nói: "Cũng không được nhóc con ạ, chuyển qua Alipay, không phải anh con tự nguyện, anh con vẫn không cần, mà mẹ lại vội vàng muốn chuyển cho nó, thật không thú vị, mẹ chuyển qua WeChat, chắc chắn anh con xác nhận, nếu không mẹ sẽ rất mất mặt. Cho nên con vẫn nên nói cho anh con, để nó nhận tiền, để anh con quan tâm tới mẹ."

Mẽ Đường đành phải nói: "Vâng ạ."

Trở về nhà, Mẽ Đường đã bị nữ sĩ Mạnh Viện bắt đi xem quà, bà đi Hàn Quốc về mang hơn mười túi đồ, đa số đều là mỹ phẩm dưỡng da, và rất nhiều phụ kiện trang sức

"Nhóc con, con để lại một ít cho mình, chỗ còn lại đưa cho bạn học, mẹ đã mua hầu hết những thứ mà mọi người hay mua, nghĩ con mới chuyển đến trường mới, để quen bạn học mới thì nên có chút quà, mẹ có phải rất tuyệt vời hay không?"

Mẽ Đường nở một nụ cười tinh tế: "Mẹ, lời này mẹ học ở đâu đấy?"

"Từ các chị em trong nhóm. Sao? Mẹ theo kịp xu hướng thời đại phải không?" Nữ sĩ Mạnh Viện chớp mắt.

Vì để tránh cho nữ sĩ Mạnh Viện dùng loạn ngôn ngữ trên mạng, cô đành phải chọc niềm tự hào của bà, "Nhưng lời này không được tốt."

Nữ sĩ Mạnh Viện rất kinh ngạc, "À?"

"Lời này có nghĩa là châm chọc hoặc mỉa mai, tương đương với câu: Trí tuệ thiếu năng."

Mẽ Đường nói xong vỗ vào vai bà trấn an, "Mẹ à, đừng khổ sở, sau này chúng ta sẽ tránh được những sai lầm như vậy."

Bà Mạnh Viện dường như cũng không khổ sở lắm, xấu hổ mà cười: "Hôm qua mẹ nói những lời này với ba con..... sau đó ông ấy ra về, còn chụp hình post lên khoe với bạn bè, nói mẹ khen ông ấy....."

Mẽ Đường: "....."

Nữ sĩ Mạnh Viện: "Mẹ có thể nói sự thật với ba con không?"

Mẽ Đường nghĩ rồi nói: "Chuyện này, mẹ tự quyết định đi, con phải về phòng đây."

Mẽ Đường lên phòng rồi nói chuyện này với Hạ Tuệ Dao, Hạ Tuệ Dao đã gửi mấy trăm chữ ha ha ha cho cô, bày tỏ cảm xúc của cô ấy vào lúc này.

Hai người trò chuyện rồi lại nói tới Lộ Lâm.

Hạ Tuệ Dao hỏi cô sau khi tan học về đã gửi tin cho Lộ Lâm chưa, Mẽ Đường nói chưa gửi, kết quả đã bị Hạ Tuệ Dao giáo dục một trận.

Hạ Tuệ Dao: "Cậu như vậy là không được, vất vả lắm mới có ngày nghỉ, sao không hẹn người ta ngày mai đi chơi?"

Mẽ Đường: "Chơi cái gì?"

Hạ Tuệ Dao: "Ha ha ha, một đại tỷ của trường trung học lại không biết chơi cái gì? Cậu không phải biết chơi nhất sao? Dẫn anh ta phóng túng một lần đi! Buông thả bản thân ra."

Mẽ Đường: "Cút....."

Hạ Tuệ Dao: "Không cút, chúng ta tiếp tục."

Mẽ Đường: "Một mồi..... Cậu cùng Doãn Hàn đốt cháy đến đâu rồi?"

Hạ Tuệ Dao: "Còn thể nào nữa ha ha ha, ngày hôm qua cậu ta chờ mình tan học về *thẹn thùng*"

Mẽ Đường: "Được lắm, không ăn thức ăn cho chó nữa, mình đi tìm Lộ Lâm ăn đường."

Mẽ Đường kết thúc cuộc trò chuyện với Hạ Tuệ Dao, cô muốn nhắn tin hỏi Lộ Lâm tối ăn gì.

Lộ Lâm đang nói chuyện với ba Lộ Thanh Thành.

Trong TV đang phát quảng cáo, hai cha con ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, Lộ Lâm thay một bộ quần áo ngắn tay quần đùi, Lộ Thanh Thành vẫn đang mặc áo sơ mi, diện mạo hai người có năm phần giống nhau, chỉ khác là Lộ Lâm trẻ tuổi nên đẹp trai hơn, còn Lộ Thanh Thành thoạt nhìn hơi tiêu tụy, có một chút râu, nhưng vẫn là người đàn ông thành thực quyến rũ.

Hạt Dẻ đang ngồi dưới chân Lộ Lâm, đuôi đang lắc lư.

Lộ Thanh Thành hỏi anh "Mẹ con mấy hôm trước có gọi điện cho con không?"

Lộ Lâm: "Vâng."

"Nói như nào?" Lộ Thanh Thành cầm cốc lên nhấp một ngụm trà.

"Không có gì để nói." Lộ Lâm không biểu hiện gì, đôi mắt nhìn đi nơi khác.

Lộ Thanh Thành: "Mẹ con muốn con đến thủ đô, sao con không đi?"

Lộ Lâm lạnh lùng nói: "Không đi."

"Con vì lo lắng cho ba nên vẫn không muốn sống cùng mẹ đúng không?" Lộ Thanh Thành nhìn anh.

"Không phải." Lộ Lâm nói với vẻ mặt vô cảm.

"Ba nghe mẹ con nói, mấy hôm nữa bà ấy quay về thăm con nhưng con không cho bà ấy tới?" Lộ Thanh Thành thờ dãi

"Không có, con về phòng trước làm bài tập." Lộ Lâm còn chưa nói xong đã đứng lên.

Hạt Dẻ thấy Lộ Lâm đi chuyển cũng đứng lên theo.

Lộ Thanh Thành còn chưa kịp nói hết, anh đã quay người về phòng mình rồi đóng cửa lại.

Lộ Thanh Thành đặt chén trà xuống, trong mắt lộ sự bất lực.

Hạt Dẻ nhảy nhót đi theo Lộ Lâm vào phòng ngủ, sau đó nhảy vào ổ của mình, trong góc đặt một cái đệm mềm mại, phía trên còn trải thêm một tấm thảm.

Lộ Lâm đứng lúc nhìn thấy điện thoại di động đặt trên giường sáng lên, nhưng anh không cầm lên luôn mà rút sặc ra trước, rồi cầm điện thoại đi ra ban công, lấy bao thuốc từ trong túi ra, rút một điếu đặt lên miệng, lúc này mới mở WeChat ra đọc tin nhắn.

Mẽ Đường: "Cậu ăn xong chưa?"

Lộ Lâm nhìn thấy là tin nhắn của Mẽ Đường, vẻ mặt hơi thay đổi, ngón tay di chuyển trên màn hình: "Ăn rồi."

Mẽ Đường: "Bây giờ cậu đang làm gì?"

Lộ Lâm nhìn điếu thuốc trong tay, ngập ngừng trong giây lát rồi tắt điếu thuốc, "Không làm gì."

Mẽ Đường: "Buổi tối định làm gì?"

Lộ Lâm: "Không biết."

Mẽ Đường: "Hạt Dẻ đâu? Không cho mình xem à."

Lộ Lâm nhướn mày, ném điếu thuốc đi, vẫy tay về phía Hạt Dẻ, "Hạt Dẻ, lại đây."

Anh gọi một tiếng. Hạt Dẻ lập tức chạy tới, chân ngắn nhỏ lạch cạch. Cái mông rung lên vô cùng buồn cười.

Lộ Lâm mở chế độ chụp WeChat, nhấn nút quay, nói: "Hạt Dẻ nằm sắp xuống."

Hạt Dẻ nghe thấy lập tức tách bốn chân ra, bụng dán chặt trên mặt đất.

"Lên."

Hạt Dẻ lại đứng dậy, vẫy đuôi liên tục, đặc biệt sung sướng.

Lộ Lâm gửi video ngắn cho Mễ Đường.

Mễ Đường xem mấy lần, chủ yếu là nghe giọng nói của Lộ Lâm, mang theo giọng điệu chỉ huy, nhưng rất nhẹ nhàng, giọng nói nhàn nhạt, làm cho lỗ tai cũng muốn mang thai.

Mễ Đường khen: "Nó thật đáng yêu."

Lộ Lâm: "Ừ."

Mễ Đường: "Còn giọng nói của cậu rất hay."

Lộ Lâm không trả lời, Mễ Đường nghĩ anh xấu hổ.

Mễ Đường nghĩ một chút những vẫn là quyết định nghe theo Hạ Tuệ Dao, hẹn anh mai ra ngoài chơi.

Mễ Đường: "Ngày mai cậu có làm gì không?"

Lộ Lâm: "Không biết, chắc đọc sách."

Mễ Đường đang nghĩ xem phải hẹn anh như nào, hẹn anh đi đâu mới được thì Lộ Lâm lại gửi tin tới hỏi.

Lộ Lâm: "Cậu thì sao?"

Mễ Đường vừa mừng vừa sợ, rồi bỗng nhiên không biết phải trả lời như nào.

Cô nhanh chóng gửi cho Hạ Tuệ Dao xem, hỏi cô ấy nên trả lời thế nào, có nên nói thẳng với anh là hẹn anh đi chơi hay không.

Hạ Tuệ Dao nhanh chóng cho cậu trả lời: "Cậu phải rụt rè một chút, cậu nói cho mình biết cậu định hẹn người ta đi làm gì?"

Mễ Đường: "Không biết, mình chưa nghĩ ra."

Hạ Tuệ Dao: "Nghĩ nhanh lên."

Mễ Đường: "Đi hát? Xem phim?"

Mễ Đường nghĩ các học bá thường thích học tập, vì thế lại nhấn thêm hai câu, "Đi thư viện? Đi hiệu sách?"

Hạ Tuệ Dao: "Thành tích của cậu ta rất tốt hả?"

Mễ Đường: "Đúng đầu."

Hạ Tuệ Dao: "Được, nếu như vậy, cậu cứ nói mai cậu không làm gì, chắc ở nhà thôi, Sau đó cậu gửi hình biểu cảm gì đó thể hiện mình đang nhàm chán, rồi cậu nói muốn đi hiệu sách mua mấy quyển sách tham khảo, nhưng không biết mua sách gì hỏi anh ta có thể đi cùng hay không, có thể tư vấn cho cậu."

Mễ Đường: "Đúng là thông minh! Người anh em, lợi hại!"

Hạ Tuệ Dao: "Ha ha ha ha ha ha, người anh em đi thôi."

Mễ Đường: "Nhưng vấn đề là..... Mình phải gửi biểu cảm gì?"

Hạ Tuệ Dao: "Cậu có loại biểu cảm vừa lạnh lạnh lại không làm ra vẻ còn có chút đáng yêu không?"

Mễ Đường: "Không có, các gói biểu cảm của mình đều là cậu gửi cho mình"

Hạ Tuệ Dao: "Không nói chuyện vô nghĩa nữa, mình cũng có gói biểu cảm tiểu tiên nữ đáng yêu!"

Mễ Đường: "Mau mau gửi mình!"

Hạ Tuệ Dao lập tức gửi 10 gói biểu cảm cho cô.

Mễ Đường lưu từng cái một, sau đó hỏi: "Cậu gửi cho mình nhiều như vậy, mình phải gửi cho cậu ấy cái nào?"

Hạ Tuệ Dao chọn một cái, "Gửi cái này đi! Một chút lạnh lùng, một chút đáng yêu, lại có chút quyến rũ! Quả thực hoàn mỹ, yêu yêu."

Mễ Đường: "Được, người anh em mình đi đây."

.....

Mễ Đường theo lời Hạ Tuệ Dao nói nhấn lại cho Lộ Lâm: "Mình cũng không biết, không làm gì, chắc ở nhà thôi."

Mễ Đường: [biểu cảm đáng yêu lạnh lùng quyến rũ]

Mễ Đường: "Mình muốn đi hiệu sách mua mấy quyển tham khảo, nhưng không biết mua loại gì, cậu có thể đi cùng mình tư vấn giúp mình một chút được không? Mình mời cậu ăn cơm."

Mễ Đường tự khen ngợi mình còn thêm cơ hội ăn cơm với nhau, thật tuyệt vời.

Nhưng..... cô đợi khoảng mười lăm phút, không thấy Lộ Lâm trả lời.

Mễ Đường hỏi Hạ Tuệ Dao, "Sao không trả lời cho mình nhỉ? Là không đồng ý sao?"

Hạ Tuệ Dao: "Không đồng ý thì có thể nói không rảnh, không trả lời cái quỷ gì?"

Mễ Đường: "Không biết, mệt tim quá."

Một lúc sau, Lộ Lâm mới nhắn tin trả lời.

Mễ Đường vui mừng click mở ra đọc.

Lộ Lâm: "Có chút việc, nói chuyện sau."

Hai mắt Mễ Đường nhủ lại, mím môi, chụp lại màn hình đối thoại của hai người gửi cho Hạ Tuệ Dao.

Mễ Đường: "Ai..... Cậu ấy trả lời thế này cho mình."

Hạ Tuệ Dao: "Cầu nam nhân."

Mễ Đường: "Cầu nam nhân."

Hạ Tuệ Dao: "Đại móng heo!"

Mễ Đường: "Móng heo."

Hạ Tuệ Dao: "Đừng để ý đến cậu ta nữa."

Mễ Đường: "Aiya, Không để ý tới thì không để ý tới nữa."

Hạ Tuệ Dao: "Bỏ rơi anh ta đi, cầu nam nhân, đàn ông đều là đại móng heo! Lại dám đối xử với cậu như vậy!? Tức giận, không cho cậu để ý đến anh ta nữa."

Mễ Đường: "Cậu nói rất đúng! Không bao giờ để ý đến cậu ta nữa."

Hạ Tuệ Dao: "Có đẹp nhiều không? Mà lại cuồng như vậy?"

Mễ Đường: "Rất đẹp."

Hạ Tuệ Dao: "Hơn Phó Khi sao?"

Mễ Đường: "Đẹp hơn Phó Khi."

Hạ Tuệ Dao: "Còn đẹp hơn Ngô Ngạn Tổ với Ngô Diệp Phàm sao?"

Mễ Đường: "..... Mình cảm thấy như thế."

Hạ Tuệ Dao: "Không được rồi, cậu đã bị trúng độc!"

Tác giả có lời muốn nói:

Mẽ Đường: Không bao giờ để ý đến cậu nữa, tức giận!

Thật thương cho dự định của Đường Đường,

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bánh phô mai hai tầng

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

Mẽ Đường: (' - ')

Hạ Tuệ Dao: Được rồi, chị em đừng buồn, vì đàn ông không đáng đâu.

Mẽ Đường: Thế giới này không đáng.

Hạ Tuệ Dao: Ôm cậu một cái.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Nữ sĩ Mạnh Viện nói ở cửa: "Nhóc con."

Mẽ Đường đặt điện thoại xuống ra mở cửa.

Nữ sĩ Mạnh Viện nhìn cô cười: "Nhóc con, xuống ăn hoa quả nào, mẹ đã bảo đi cắt dưa hấu rồi, có cả dâu tây và anh đào nữa, dưa hấu đã ướp lạnh nên rất ngọt."

Mẽ Đường thích ăn hoa quả, mùa hè mà ăn dưa hấu ướp lạnh là ngon nhất, vì thế nói: "Vâng, con xuống luôn đây."

Cô về phòng cầm điện thoại nhìn lại tin nhắn Lộ Lâm gửi lần nữa, trong lòng đọc lại một lần, suy đoán có lẽ anh thật sự bận nên không thể nói chuyện được.

Quên đi, chờ mình đi ăn dưa hấu trước rồi quyết định xem có muốn nói chuyện với anh nữa không.

Mẽ Đường cũng hoàn toàn quên mất, vừa rồi ai nói với Hạ Tuệ Dao là không quan tâm tới Lộ Lâm nữa.....

Đi xuống cầu thang, Mẽ Đường thấy Nữ sĩ Mạnh Viện đang vừa ăn anh đào vừa xem TV, "Nhóc con, mau tới đây ngồi cạnh mẹ."

Mẽ Đường ngồi xuống gần nữ sĩ Mạnh Viện, với lấy một miếng dưa hấu, cắn một miếng, quả thật rất ngọt.

Nữ sĩ Mạnh Viện cười hỏi: "Ăn ngon không?"

Mẽ Đường gật đầu: "Vâng, ăn ngon."

Nữ sĩ Mạnh Viện nhìn cô, lấy một tờ giấy từ trên bàn trà xuống đưa cho cô, "Cẩn thận một chút, đừng ăn rơi vào quần áo, ba con hai ngày nữa sẽ về."

Mẽ Đường lau miệng và cầm, dưa hấu này hơi nhiều nước mà nước vừa lạnh lại ngọt, "Ông cũng gọi điện nói với con rồi."

Nữ sĩ Mạnh Viện nói: "Nghe ba con nói, ngày nhà giáo mời các thầy cô và bạn của con ăn cơm?"

Mẽ Đường nói: "Vâng."

Nữ sĩ Mạnh Viện: "Vậy con có muốn mẹ đi cùng hay không?"

Mẽ Đường: "Mẹ muốn đi thi đi, mẹ không phải về thủ đô à?"

Nữ sĩ Mạnh Viện: "Nhóc con muốn mẹ đi thi đương nhiên mẹ phải đi."

Mẽ Đường: "Mẹ bận thì đi đi, mẹ ở đây cũng lo tới lo lui, ăn cơm cũng không thú vị."

Cô ăn xong một miếng dưa hấu, lau tay, còn muốn lấy một miếng nữa thì điện thoại lại reo lên, cô cầm lấy thấy đó là tin nhắn Lộ Lâm gửi tới.

Cô ngần ra rồi click mở tin nhắn Lộ Lâm: "Bạn xong rồi."

Mẽ Đường ban đầu muốn trực tiếp trả lời một chữ "À" nhưng cô nghĩ lại thêm một dấu phẩy.

Lộ Lâm: "Buổi chiều ngày mai có thể đi."

Mẽ Đường không kịp phản ứng, ý của anh là gì.

Mẽ Đường: "Đi đâu?"

Lộ Lâm: "Dẫn cậu mua sách tham khảo."

Mẽ Đường nhìn những chữ này cảm thấy còn ngọt hơn so với ăn dưa hấu, chỉ là dưa hấu thì mát còn lúc này trong tim lại ấm áp.

Cô đứng lên, "Mẹ, con về phòng trước."

"Con không ăn à? Ăn thêm miếng nữa." Nữ sĩ Mạnh Viện hơi ngạc nhiên, bình thường Mẽ Đường có thể ăn được mấy miếng dưa hấu mà, đặc biệt hôm nay dưa lại rất ngọt.

Mẽ Đường xua tay, cũng không quay đầu lại, chạy lên trên tầng, "Không ăn, con đi lên đọc sách."

Nữ sĩ Mạnh Viện: "Con nhỏ này, đọc sách gì?"

Mẽ Đường: "Đọc truyện tranh."

Nữ sĩ Mạnh Viện: "Mẹ bảo đi giúp việc để dưa hấu vào tủ lạnh, con muốn ăn thì đi lấy nhé."

"Vâng, con biết rồi."

Mẽ Đường trở về phòng, sau khi đóng cửa rồi thì nhắn tin trả lời Lộ Lâm.

Mẽ Đường: "Buổi chiều mấy giờ?"

Lộ Lâm: "Bốn giờ sẽ không quá nóng."

Mẽ Đường nín cười, mặt mày sáng rực đẹp như tranh vẽ: "Cậu là sợ mình nóng sao?"

Lộ Lâm: "Sợ cậu bị cảm nắng."

Mẽ Đường: "Cùng một ý như thế."

Lộ Lâm không trả lời, đó chính là chấp nhận

Mẽ Đường đang có chút không vui, lúc này tâm trạng đã trở nên rõ ràng thông suốt hơn, "Bốn giờ thì hơi muộn, hai giờ đi, mình không sợ nóng"

Lộ Lâm: "Cậu muốn mua ở đâu?"

Mẽ Đường: "Cậu quyết định đi, mình mới chuyển đến đây, không quen với chỗ này."

Lộ Lâm: "Có một cái ở công trường."

Mẽ Đường: "Có nơi nào khác không?"

Lộ Lâm: "Nhà sách Tân Hoa."

Mẽ Đường nghĩ vẫn nên đến hiệu sách lớn thì tốt hơn, trước cổng trước lúc ngồi trên xe cô đã nhìn qua rất nhỏ.

"Vậy đến nhà sách Tân Hoa."

Lộ Lâm: "Được."

Mễ Đường: "Cậu mang theo Hạt Dẻ chứ?"

Lộ Lâm: "Không, nó quá ồn ào, hiệu sách không cho vào."

Mễ Đường: "Nhìn nó rất ngoan mà."

Lộ Lâm: "Đi ra ngoài thì rất nghịch."

Mễ Đường cười lên rồi tưởng tượng cảnh Lộ Lâm mặt mũi nghiêm túc nhấn những tin này cho cô, nhất định rất đáng yêu.

Một lát sau, Mễ Đường nói với anh: "Hôm nay tặng cậu mấy bài hát, cậu nhớ nghe đấy."

Lộ Lâm: "Ừ."

Mễ Đường: "Mình gửi cho cậu năm bài, cậu có muốn tặng mình lại một bài không?"

Lộ Lâm: "Có thể."

Mễ Đường vốn chỉ tùy tiện hỏi thôi, nghĩ rằng Lộ Lâm sẽ không đồng ý, ai ngờ anh lại nói dễ dàng có thể như thế, trong lòng tràn ngập niềm vui, nhảy nhót ở trên giường.

Lộ Lâm: "Đây là bài hát mà tôi vô tình nghe được hôm nay."

Mễ Đường nhận được một liên kết giới thiệu bài hát từ Lộ Lâm, phía trên ghi "Mật đường".

Mễ Đường ngo ngắc, trái tim như đang ăn một loạt kẹo ngọt có hương vị trái cây đầy màu sắc, nổ tung, bùm bùm, hương vị trái cây chua ngọt nổ tung trong lòng cô.

Cô đưa tay ra và nhấp vào liên kết.

Giây tiếp theo, tiếng nhạc vang lên.

Giọng hát nhẹ nhàng đi kèm với bài hát ấm áp, ca từ cũng rất hay, gương mặt Mễ Đường từ từ đỏ lên.

Cô khẽ làm bầm, "Trong phòng sao lại nóng như vậy, điều hòa bao nhiêu độ, sao lại không mát chút nào."

Cô đi lại hai vòng, đi ra cửa nhìn nhiệt độ của điều hòa.

Hai mươi lăm độ, nhưng mặt cô lại nóng bừng.

Mễ Đường: "Cậu nghe thấy hay không?"

Lộ Lâm: "Cũng không tệ lắm."

Mễ Đường: "Cậu đưa cho mình 'Mật đường', mình có thể đầu gối đi dạo, báo chí đi lý*?"

*Tức là cậu ném cho mình một quả đào thì mình cũng biếu lại cậu một thứ

Cậu đưa cho mình "Mật đường", mình đưa lại cậu Mễ Đường được không?

Mễ Đường cảm thấy Lộ Lâm có thể hiểu ý của cô, nhin không được cắn môi dưới rồi cười lên, những lời này có phải quá chủ động không?

Mặc kệ, cũng không hề nói thẳng ra, mà rút về lại càng xấu hổ hơn.

Cô đợi một phút, Lộ Lâm cũng không trả lời, lại nhấn thêm một tin nữa: "Ý của mình là mình học xong sẽ hát cho cậu nghe."

Lộ Lâm: "Cậu hát được tiếng Quảng Đông?"

Mễ Đường: "Biết một chút."

Lộ Lâm: "Ừ."

Mễ Đường trong lòng nghĩ, muốn trêu anh nên lại nhắm thêm một câu: "Cậu có biết có bài hát tên là 'Em muốn hát cho anh nghe.' không?"

Mễ Đường nhấn xong những lời này không nhin được cười, ném điện thoại lên giường ngã ra nằm lên giường, lật người vùi đầu vào trong chăn, rầu rĩ nói: "Mễ Đường, mày đủ rồi đấy, đúng là xuân tâm phơi phới! Mày trúng độc thật rồi!"

Cô phát hiện ra, chỉ cần cô nói ít lời ám muội, Lộ Lâm sẽ không trả lời, cô nói sang chuyện khác, anh trả lời ngay, như vậy chắc không phải không muốn nói chuyện với cô mà là xấu hổ?

Nghĩ đến đây, Mễ Đường càng muốn trêu anh.

Cô cầm lấy điện thoại, bấm vào nút thoại, đặt microphone điện thoại ở trên môi, hát mấy câu rồi gửi cho Lộ Lâm

Lộ Lâm thấy Mễ Đường gửi tới tin nhắn thoại khoảng nửa phút, chần chờ hai giây, ánh mắt hơi sáng lên.

Anh ấn nút phát rồi đặt điện thoại ở bên tai nghe.

Giọng hát mềm mại nhẹ nhàng tinh tế truyền đến tai anh.

"Em hát cho anh nghe,

Cho em nụ cười hồn nhiên của anh đi.

Em hát cho anh nghe,

Dùng tình cảm nóng bỏng của em để lay động anh?"

Lộ Lâm nghe xong một lần, im lặng một lúc lâu, ngón tay lại ấn vào nút phát lần nữa.

Mễ Đường thật ra cũng hát rất hay, trước đây khi đi ktv hát, tất cả mọi người đều yêu cầu cô hát hai bài, nhưng quá nhiều lần làm cho cô lười không muốn hát.

Sau khi gửi tin nhắn đi, Mễ Đường cũng hơi lo lắng, tuy rằng cô tự tin về giọng hát của mình nhưng Lộ Lâm vẫn không trả lời, cô lại không biết phải nói gì thêm.

Đợi rất lâu, cô cũng không biết mình đã lật bao nhiêu cái ở trên giường, nhử mi bao nhiêu lần.

Cho đến khi Lộ Lâm cũng trả lời cô.

Lộ Lâm: "Không còn sớm, tôi đi ngủ."

Mễ Đường nhìn thời gian, lúc này còn chưa tới 10 giờ.

Cô bất mãn nói: "Cậu là người già à? Sao ngủ sớm như vậy."

Những lời này cô cũng chỉ dám tự nói với mình, khi gửi cho Lộ Lâm lại là: "Cậu còn chưa nói mình hát có được không?"

Ước chừng một phút đồng hồ sau, Lộ Lâm mới trả lời: "Để nghe."

Mễ Đường lúc này mới hài lòng gửi một tin nhắn thoại với anh: "Ngủ ngon."

Lộ Lâm: "Ừ, mơ đẹp."

Mễ Đường cười trả lời: "Vậy phải có cậu trong mơ mới được."

Tác giả có lời muốn nói:

Chị Mễ nói không ngừng...

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Socola hạnh nhân

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

NOTE: Đim nay có cô ấy rất không vui chương 16 nha bà con

Hôm sau là một ngày đẹp trời, buổi sáng có một cơn mưa nhỏ, làm cho nhiệt độ giảm đi rất nhiều, đi ra ngoài không hề nóng, nhưng Mễ Đường vẫn mang theo một chiếc mũ, nếu không phải vì đẹp có lẽ cô còn mang theo áo chống nắng để mặc vào.

Hai người gặp nhau ở cửa hiệu sách, Mễ Đường tránh nắng ở bóng râm dưới mái hiên, cô đến trước mười phút.

Một phút sau, một chiếc xe bus đi từ phía đối diện hiệu sách rồi dừng lại, có một vài người từ trên xe xuống, trong đó có Lộ Lâm.

Chiếc xe bus từ từ tăng tốc rồi đi, Mễ Đường mới nhìn thấy Lộ Lâm.

Anh không mặc đồng phục, cho nên nhìn không giống với vẻ lạnh lùng bình thường, nhìn anh hôm nay dịu dàng hơn so với thường ngày, nhưng vẫn rất sáng chói, Lộ Lâm đón ánh mặt trời đi tới, ánh nắng chiếu lên mặt anh hơi híp mắt nghiêng đầu tránh đi.

Mễ Đường nhìn thấy, không khỏi cong khóe miệng lên.

Lộ Lâm từ trong xe đã nhìn thấy Mễ Đường, cô mặc chiếc váy màu đen, ngắn tay, thắt lưng cao lên, làn da trắng nõn, dáng người thon gọn, cầm chiếc mũ màu trắng đang vẫy tay với anh.

Ánh mắt của Lộ Lâm hơi thay đổi.

Lộ Lâm đi đến trước mặt Mễ Đường, ánh mắt rơi trên khuôn mặt cô rồi dừng lại: "Đi vào thôi."

Mễ Đường gật đầu.

Vào hiệu sách, bên trong có rất nhiều người, hiệu sách này rất lớn tổng cộng có ba tầng, tầng một là đồ dùng học tập, tầng hai và tầng ba là sách, Lộ Lâm cũng đã đến đây mua sách mấy lần nên quen thuộc dẫn Mễ Đường đi lên tầng hai khu vực gần tường bên trái, tất cả sách ở đây đều là sách tham khảo của học sinh trung học và một ít sách giáo khoa.

Mễ Đường cùng Lộ Lâm đi cạnh nhau, cô cúi đầu, nhưng vẫn giữ tần suất đi bộ giống Lộ Lâm.

"Tôi hôm qua mình đã nghe bài hát kia rất nhiều lần."

Lộ Lâm đã nhìn thấy tin trên Wechat của cô, cũng không nói gì, chỉ gửi bài hát này

"Chờ mình học xong sẽ hát cho cậu nghe." Lúc Mễ Đường nói chuyện vẫn nhìn vào mặt của Lộ Lâm, ánh mắt không che dấu được sự dịu dàng, có một chút xấu hổ, trên khuôn mặt trắng nõn càng trở nên xinh đẹp hơn.

Vốn nghĩ rằng Lộ Lâm còn hay xấu hổ hơn so với cô, di chuyển tầm mắt thì ai ngờ anh cũng đang nhìn Mễ Đường, đôi ngươi trong suốt sạch sẽ như muốn hút cô vào, trái tim Mễ Đường có chút không chịu đựng được, sau lưng như có dòng điện chạy qua, cuối cùng xấu hổ quay mặt đi nơi khác.

Rõ ràng là mình trêu ghẹo trước anh cũng chưa nói câu nào, vì sao cuối cùng mình lại là người xấu hổ?

Mễ Đường đặt câu hỏi trong lòng, khóe miệng cong lên nụ cười không được tự nhiên.

"Cậu muốn mua mấy môn?" Lộ Lâm đến trước một cái giá sách rồi dừng lại, ánh mắt nhìn toàn bộ quyển sách phía trước.

"Đều mua, đều phải mua hết." Mễ Đường nghĩ rồi nói, môn học nào của mình cũng không tốt, Tiếng Anh thì khá hơn một chút nhưng cứ mua hết.

Lộ Lâm nhìn cô rồi từ trên giá sách rút ra hai quyển, lật lại rồi đưa cho cô, "Hai quyển này đều được."

"Ừ." Mễ Đường cũng không nhìn tên sách, cầm luôn, sau đó nhìn Lộ Lâm.

Lộ Lâm đi lên phía trước vài bước, đổi sang một giá sách khác, rồi đưa cho cô ba quyển.

"Cậu không xem một chút à? Tôi không biết nền tảng của cậu như nào, cho nên cái này chưa chắc đã thích hợp với cậu."

"Không sao, bây giờ mình cũng không biết nó có phù hợp với mình không." Dù sao Mễ Đường đọc cũng không hiểu, "Nếu không hợp thì sẽ đổi."

Khi nghe xong những lời của Mễ Đường, Lộ Lâm cũng hiểu về cơ bản cô học tập không được tốt lắm.

Anh ngập ngừng giây lát rồi nói: "Cậu đưa mấy quyển vừa rồi cho tôi."

Mễ Đường: "Có chuyện gì vậy?"

Lộ Lâm nói: "Tôi sẽ đổi hai quyển sách khác."

Mễ Đường đưa sách cho anh, anh rút hai quyển từ trong năm quyển sách ra rồi đặt lại, sau đó cẩn thận nhìn lại những quyển sách trên giá chọn ra hai quyển khác.

Không giống như lúc này anh chỉ nhìn một cái liền lấy ra luôn.

"Hai quyển kia làm sao vậy? Sao phải đổi chúng?" Mễ Đường cảm thấy sao cũng được dù mua hết cũng không vấn đề.

"Hai quyển sách này tốt hơn." Lộ Lâm xoay người rẽ sang bên phải.

Thật ra quá trình chọn sách rất nhanh, không đến nửa giờ đã xong, Lộ Lâm tìm cho cô mười quyển sách.

Mễ Đường nghĩ rằng có thể đi tính tiền, nhưng Lộ Lâm lại muốn đi xem những quyển sách khác, Mễ Đường cảm những quyển sách này quá có sức đánh nói: "Minh xuống tầng tính tiền trước, quay lại tìm cậu sau."

Lộ Lâm: "Sách rất nặng, tôi cầm giúp cậu."

Mễ Đường nhớ tới các bạn nam trước đây, nếu đi cùng cô thì thường chủ động trả tiền, mặc dù Lộ Lâm không làm chuyện này nhưng Mễ Đường cảm thấy tự mình làm cũng không vấn đề gì. "Không cần đâu mình tự cầm được, mình đi trước."

Mễ Đường nói xong liền đi về phía cầu thang cuốn, Lộ Lâm nhìn cô đi tới thang cuốn mới xoay người tìm sách của mình.

Mễ Đường đặt sách lên quầy thu ngân, nói vài câu với nhân viên thu ngân mình cần phải đi lên tầng lần nữa.

Khi cô vừa bước lên thang cuốn nghe phía sau có người gọi một tiếng, nhưng cô không quay đầu lại.

Rất nhanh vai cô bị người ta vỗ một cái, cô nhú mày nhìn về phía sau

Đó là nam sinh gặp ở trung tâm thương mại lúc mua quần áo ngày hôm qua, cô vẫn còn nhớ anh ta.

"Thật sự là em, còn nhớ anh chứ?" Tiết Lâm cong khóe miệng, đôi mắt hoa đào dưới cặp kính sáng rực rỡ

Kiểu tóc hôm nay hơi khác so với ngày hôm qua, mái tóc xoăn màu nâu nhạt rất bông bênh và hơi rối, không còn cảm giác nhả nhặn nữa mà giống như một con hồ ly lười biếng.

Mễ Đường lạnh lùng nói: "Không nhớ."

Tiết Lâm lúng túng có chút ngạc nhiên, "Thật sự không nhớ sao? Chỉ mới hôm qua thôi."

Mễ Đường nhìn đáng vẻ không thể tin được của anh ta, lại cảm thấy buồn cười.

Chắc anh ta cảm thấy vẻ bề ngoài của mình làm người ta gặp khó có thể quên được, các cô gái thì càng ấn tượng sâu sắc hơn. Tuy rằng đáng vẻ của anh ta quả thật không tồi nhưng Mễ Đường không thích loại hình này, cho nên mặc kệ anh ta.

Mễ Đường thuận miệng nói: "Tôi hay quên."

"Được rồi, vậy làm quen lại một lần nữa?" Tiết Lâm nháy mắt với cô

Mễ Đường không nhìn anh ta, "Không muốn làm quen."

Trước mặt con gái Tiết Lâm chưa bao giờ kinh ngạc như vậy, mặt mũi có chút xấu hổ

Lúc này thang cuốn đã đưa hai người đến tầng hai, Mễ Đường nhắc chân đi lên trước, Tiết Lâm đang chuẩn bị đi theo thì nghe thấy bạn ở dưới tầng gọi

"Tiết Lâm, cậu lên đây làm gì?"

Tiết Lâm đứng ở trên lan can tầng hai vọng xuống nói: "Minh lên tầng hai để xem, cậu cứ mua đi, khi nào xong thì gọi mình."

Nói xong anh ta chạy đuổi theo Mễ Đường.

Hôm qua sau khi về nhà, anh ta chỉ ngắm bức ảnh chụp lên Mễ Đường, đúng như Mễ Đường lo lắng, anh ta thật sự khôi phục lại bức ảnh trong album đã xóa

Ngoại hình của Mễ Đường là mẫu người lý tưởng của anh ta, thuần khiết quyến rũ, khí chất lạnh lùng, đáng người rất hoàn mỹ, Tiết Lâm nghĩ rất nhiều, cảm thấy mình đã yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Ban đầu anh ta muốn đưa ảnh chụp cho bạn mình ở cấp hai học tại Trường Lễ, xem có biết cô gái trong bức ảnh hay không nhưng sau lại tiếc không muốn cho người khác xem ảnh, đành phải thôi rồi quyết định hôm nào tìm cơ hội đi đến Trường Lễ

Ai ngờ hôm nay đi cùng bạn đến hiệu sách mua văn phòng phẩm lại gặp được cô.

Tiết Lãm coi đây là điều bất ngờ nên tâm trạng vô cùng tốt.

Ai biết, Mễ Đường lại nói không biết anh, còn rất lạnh lùng với anh ta, điều này làm cho Tiết Lãm buồn bực khó chịu, lại kích thích sự kiêu ngạo.

"Em chờ một chút." Tiết Lãm chân dài chỉ vài bước đã đuổi kịp Mễ Đường, theo ngay phía sau cô.

Mễ Đường: "Anh đi theo tôi làm gì?"

Tiết Lãm cười, "Chỉ muốn hỏi tên của em."

"Nhưng tôi không muốn cho anh biết"

Tiết Lãm hiềm khi bị như thế trước mặt con gái, nhưng anh cũng không tức giận, vẫn rất lịch sự, "Vì sao?"

Mễ Đường hơi thiếu kiên nhẫn, "Không có lý do."

Cô nhìn xung quanh nhưng không tìm thấy Lộ Lâm, các kệ sách đều chặn tầm nhìn nên không thể tìm được người, cô cũng không hét lên được, đang nghĩ có nên gửi tin nhắn Wechat cho Lộ Lâm hỏi một chút.

"Em đang tìm gì? Muốn anh tìm giúp hay không?" Tiết Lãm hỏi.

Mễ Đường thấy anh ta vẫn còn đi theo mình đành dừng lại, giọng nói lạnh nhạt: "Anh muốn làm gì? Đừng đi theo tôi nữa."

Tiết Lãm nhướn mày và nhếch miệng lên, cười rất vui vẻ, "Chỉ muốn làm bạn với em..."

Mễ Đường lạnh lùng nhìn anh ta, "Anh quá nhàm chán, tôi không thiếu bạn."

Tiết Lãm thấy cô lại muốn đi, thốt ra: "Vậy em có thiếu bạn trai không?"

Giọng anh thì hơi tùy ý nhưng ánh mắt lại rất nghiêm túc.

Mễ Đường không phải không có người thổ lộ, nhưng Tiết Lãm đối với cô mà nói chỉ là người xa lạ gặp một lần, nên cô hơi bất ngờ khi được hỏi cô có thiếu bạn trai không.

Mễ Đường: "Không thiếu."

Tiết Lãm: "Anh biết em học ở Trường Lễ, trường anh cách đây không xa, anh muốn theo đuổi em."

Mễ Đường định trả lời anh ta thì nghe thấy tiếng của Lộ Lâm.

"Mễ Đường."

Mễ Đường quay đầu lại, thấy Lộ Lâm đang cầm hai quyển sách đi về phía mình, so với Tiết Lãm, Lộ Lâm lạnh lùng lại thâm trầm hơn, trên người luôn có loại hơi thờ ờ hững hờ. Nhưng lại làm cho Mễ Đường thích, làm cho cô mê muội, Tiết Lãm này mặc dù đẹp trai cũng không kém Lộ Lâm, đáng người không tồi nhưng cô không có một chút cảm giác nào.

Tiết Lãm nhàu mày nhìn thấy Lộ Lâm đến, chào hỏi với anh, "Lộ Lâm...Đã lâu không gặp."

Hai người là bạn cấp hai, lớp bên cạnh, hai người trước kia vẫn luôn thi đua nhau trong các cuộc thi ở trường, cùng là lớp trưởng thành tích và ngoại hình đều tốt.

Nên luôn bị so sánh với nhau, Đến năm cấp ba Tiết Lãm chọn trung học Minh Đường. Sau đó anh ta hơi thất vọng khi nghe nói Lộ Lâm chọn Trường Lễ.

Lộ Lâm nhìn Tiết Lãm với ánh mắt lạnh lẽo, "Ừ, đã lâu rồi."

Chiều cao của hai người gần như nhau, khi đối diện lại có loại cảm giác kỳ lạ.

"Hai người quen nhau?" Tiết Lãm nhìn thấy Mễ Đường và Lộ Lâm, đột nhiên nhớ ra rồi cười nói: "Đúng rồi, hai người đều ở Trường Lễ, cùng một lớp đúng không?"

Lộ Lâm: "Ừ."

Tiết Lãm nhớ ra Lộ Lâm vừa gọi tên Mễ Đường cười hỏi: "Em tên là Mễ Đường? Là hai chữ nào?"

"Mễ trong mặt trăng, còn đường trong kẹo ngọt." Mễ Đường thấy hai người quen nhau, giọng điệu cũng nhẹ nhàng hơn, không còn khó chịu như vậy.

Tiết Lãm đẩy gọn kính nói, "Anh tên là Tiết Lãm, Lãm trong nghiêm khắc."

Mễ Đường cũng không để ý đến tên anh ta, thay vào đó là cười với Lộ Lâm "Cậu xong chưa? Chúng ta đi thôi."

Mễ Đường cười lên rất đẹp, cả khuôn mặt mang theo vẻ duyên rũ, ngũ quan lại dịu dàng nhẹ nhàng, khác hẳn với lúc cô lạnh lùng. Mỗi người đều có nét duyên rũ riêng nhưng khi cười lên đôi mắt mê người kia lại rất thu hút người khác.

Tiết Lãm kinh ngạc nhìn Mễ Đường, trong mắt hiện lên sự kinh diễm.

Về mặt của Lộ lâm thay đổi, "Ừ, có thể đi rồi."

Tiết Lãm đi nhanh đến chỗ hai người, nói: "Chờ một chút, có thể thêm Wechat không?"

Tiết Lãm nói lời này là với Mễ Đường, cô ngước mắt lên nhìn Lộ Lâm thấy anh không có biểu hiện gì, vẫn rất lạnh lùng, nghĩ rằng anh không quan tâm, trong lòng cô cảm thấy không thoải mái lắm, nghĩ rồi gật đầu nói: "Được rồi, anh quét đi."

Tiết Lãm không nghĩ rằng lúc này Mễ Đường lại dễ nói chuyện như vậy, đôi mắt lóe lên niềm vui, vội vàng lấy điện thoại ra.

Mễ Đường mở mã QR ra cho Tiết Lãm, hai người đều cúi đầu, nên không nhìn thấy đôi mắt Lộ Lâm tối sầm lại, sắc mặt cũng không tốt.

"Được rồi, đi thôi." Sau khi nhìn thấy lời mời kết bạn của Tiết Lãm, Mễ Đường quay sang nói với Lộ Lâm.

Lộ Lâm không nói gì.

Tiết Lãm chủ động nói: "Chúng ta đi cùng nhé, nếu không đi uống gì đây?"

Mễ Đường tất nhiên không muốn Tiết Lãm quấy rầy đến thế giới hai người của cô và Lộ Lâm, "Không cần, chúng tôi còn có việc."

Tiết Lãm nhìn để đoán mối quan hệ giữa hai người, chắc không phải quan hệ bạn trai bạn gái, theo như anh biết Lộ Lâm đối với con gái rất lạnh lùng, anh có thể đến hiệu sách với Mễ Đường ít nhiều chắc cũng có cảm tình.

Nhưng chưa ở bên nhau thì anh vẫn còn cơ hội

Anh thấy Lộ Lâm đi bên trái Mễ Đường liền chủ động sang bên phải

Lông mày của Lộ lâm hơi cau vào một chút.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Chúa tể đám chua sắp login

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Bánh mousse trà sữa

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

Khi đi đến thang cuốn để xuống tầng, cho dù thang cuốn rộng như vậy nhưng ba người không thể đứng cùng nhau, Mễ Đường đặt chân xuống đầu tiên, Tiết Lãm vừa định đi cùng, đã thấy Lộ Lâm đi trước, anh đứng bên cạnh Mễ Đường, Tiết Lãm đành phải đi sau bọn họ.

"Cậu mua sách gì đấy?" Mễ Đường nhìn quyển sách trên tay Lộ Lâm

Lộ Lâm: "Ba thể", mấy ngày hôm trước đã đọc xong bộ đầu tiên."

"Hay không?" Mễ Đường đã nghe qua về quyển sách này, nhưng ấn tượng không sâu.

Lộ Lâm: "Hay."

Mễ Đường: "Đây là thể loại gì?"

Lộ lâm: "Khoa học viễn tưởng."

Mễ Đường hay thích đọc các thể loại huyền huyền kinh dị, nhưng khoa học viễn tưởng thì cô cũng thích, "Minh về sẽ kiểm tra một chút."

Tiết Lâm đi rất gần, cho nên có thể nghe thấy cuộc trò chuyện của hai người, "Anh cũng mới đọc nó mấy hôm trước, đọc cả ba bộ, thực sự rất hay, nếu thích khoa học viễn tưởng thì anh khuyên em nên đọc nó."

Mễ Đường "Ừ" một tiếng, hỏi Lộ lâm: "Lộ Lâm, nếu không cậu cho mình mượn bộ thứ nhất?"

Tiết Lâm nói: "Cả ba bộ anh đều có, anh cho em mượn."

Mễ Đường: "Không cần, rắc rối, tôi mượn Lộ Lâm là được."

Lộ Lâm: "Ừ, thứ hai tôi sẽ mang đến cho cậu."

Sau khi xuống cầu thang, Lộ Lâm thanh toán tiền sách, Mễ Đường nói còn có việc phải làm cho nên Tiết Lâm cũng không đi theo nữa.

Đúng lúc bạn của Tiết Lâm cũng mang đồ đến đây tính tiền nên anh ta chỉ đành nói một câu "lần sau ra ngoài chơi nhé", rồi nhìn Mễ Đường và Lộ Lâm đi trước.

Ra khỏi hiệu sách, mới thấy mặt trời bên ngoài đã rất nóng bức, Mễ Đường khó chịu vì bị một cơn sóng nhiệt độ đánh thẳng vào mặt, vội vàng đội mũ.

Đi được mấy bước, cô ngược lên nói với Lộ Lâm: "Chúng ta mua gì để uống đi? Mình khát."

"Ừ, để tôi đi mua."

Lộ Lâm nhìn bốn phía, tìm thấy một quán trà sữa, "Ồ bên kia, cậu ở đây chờ tôi."

"Được." Mễ Đường nhìn anh chủ động đi mua trà sữa, chút khó chịu vừa rồi đột nhiên tan biến.

Cô nheo mắt rồi lấy tay che ở trên, nhìn thấy Lộ Lâm đang đi về phía quán trà sữa, tư thế đi đường của anh không giống với các nam sinh khác, có vẻ vững vàng hơn, so với tên Tiết Lâm kia thì có sức hút hơn.

Có thể nói tình nhân trong mắt hoá Tây Thi, Mễ Đường nhìn Lộ Lâm, dù thế nào cũng đều hài lòng.

Một lúc sau, Lộ Lâm cầm hai cốc trà sữa quay lại, đưa cho Mễ Đường một cốc.

Mễ Đường cầm lấy thì nhận ngay được cảm giác mát mẻ, "Đây là cái gì?"

Lộ Lâm: "Trà Ô Long vị dâu tây."

Mễ Đường nhìn thấy cốc kia trong tay anh, "Vậy còn cậu?"

Lộ Lâm: "Giống cậu."

Mễ Đường không hiểu sao lại cảm thấy rất vui vẻ, hỏi anh: "Vì sao lại mua giống nhau?"

Lộ Lâm: "Mua tùy ý."

Mễ Đường: "À ~ mình biết, bởi vì cậu muốn uống giống như mình."

Lộ Lâm không trả lời, cúi đầu uống một ngụm trà.

Mễ Đường: "Mình không ngại uống chung cốc với cậu."

Lộ Lâm uống một ngụm trà, vẻ mặt khác thường, không nhìn Mễ Đường.

Mễ Đường đã rất khát, cười rồi uống theo, mùi vị trà đậm đà quanh quẩn trong môi răng của cô, mang theo hương vị dâu tây thơm mát, dùng sức hút một hơi, có thể uống đến tận đáy cốc, mùi vị sẽ càng đậm hơn nhưng lại không quá ngọt, cũng không mất đi cảm giác mát lạnh.

Mễ Đường: "Vị này uống rất ngon, cậu đã từng uống rồi?"

Lộ Lâm vẫn nhìn sang đường bên kia, tầm mắt hiếm khi rơi trên người Mễ Đường, "Ừ, uống qua một lần."

"Xem ra cậu thực sự thích vị dâu tây, mình đã đoán đúng rồi." Mễ Đường tiến lên một bước, đi đến trước mặt Lộ Lâm, cầm cái cốc nhấp nháp rồi uống, vừa nhìn anh cười vừa đi nghiêng người về một phía.

Lộ Lâm: "Ừ."

Anh uống nhanh hơn Mễ Đường rất nhiều, Mễ Đường chỉ mới uống một chút, trong cốc Lộ Lâm chỉ còn một phần ba.

"Bây giờ chúng ta đi đâu?"

Mễ Đường vừa nói xong, Lộ Lâm buông chiếc cốc đang cầm trong tay ra, cùng với một tiếng "cẩn thận", cốc trà Ô Long vị dâu tây kia rơi trên mặt đất, nước đổ ra.

Tay trái Lộ Lâm cầm hơn 10 quyển sách hai người vừa mua, tay phải nắm lấy cổ tay của Mễ Đường.

Mễ Đường còn không kịp phản ứng, cô bị hoảng sợ đang muốn quay đầu lại nhìn xem có chuyện gì thì Lộ Lâm kéo cô về phía trước "Đừng nhúc nhích."

Cơ thể của Mễ Đường được Lộ Lâm kéo vào trong ngực, đập vào ngực anh, cốc trà trong tay Mễ Đường bị đổ ra ngoài, nước trà thông qua ống hút phun toàn bộ vào áo của Lộ Lâm.

Cô hét lên "A" một tiếng, lông mày nhăn lại vội vàng nói: "Đồ hết lên người cậu rồi."

Mễ Đường nhanh chóng lấy khăn tay từ trong túi ra lau vết trà trên áo Lộ Lâm.

"Không có gì, về giặt sạch là được." Lộ Lâm nhìn vào những vết bẩn trên người, hít một hơi thật sâu, rồi mắt đi không nhìn vào nó nữa, anh có tính sạch sẽ nên nhìn quần áo bẩn rất khó chịu.

Mễ Đường: "Thật sự không sao? Bị ướt thế mà không khó chịu?"

"Không sao." Lộ Lâm lắc đầu.

Mễ Đường quay đầu lại hóa ra vừa rồi cô suýt chút nữa đâm vào cột điện.

"Vừa rồi cảm ơn cậu."

Lộ Lâm: "Không có việc gì, lần sau phải chú ý nhìn đường."

Mễ Đường nghe thấy sự nghiêm túc trong giọng nói của anh, trong lòng có hơi ấm, lại có chút xấu hổ, "Ừ, mình biết, nhưng trà của cậu đồ hết rồi."

Cốc trà Ô Long nằm thẳng trên mặt đất, toàn bộ nước trà bên trong chảy ra ngoài, trong không khí toàn mùi hương trà vị dâu tây.

Lộ Lâm: "Không sao đâu, cũng uống sắp hết rồi."

Mễ Đường: "Mình đi mua cho cậu một cốc khác."

Cô nói xong quay đầu định đi mua, mới đi được một bước, Lộ Lâm đã giữ chặt cổ tay cô, "Không cần, tôi không uống."

Mễ Đường quay đầu lại, nhìn tay hai người, vừa rồi Lộ Lâm cũng kéo cổ tay cô, nhưng sợ chạm vào cô nên nhanh chóng thả ra.

Mễ Đường còn chưa kịp cảm nhận cái gì, nhưng lần này cô cảm thấy tay Lộ Lâm chạm vào cổ tay cô, những ngón tay mềm mại ấn lên mạch đập của cô, cảm xúc ấm áp làm cho lòng cô bối rối.

"Cậu cầm tay mình, lần thứ hai." Mễ Đường nhìn chằm chằm vào tay anh, khẽ nói.

Lộ Lâm giật mình, không biết vì sao cũng không thả ra mà nhìn chăm chú vài giây vào hai má ửng hồng của cô rồi mới buông tay ra, nhẹ giọng nói: "Không cần đi mua."

Cái Mễ Đường quan tâm bây giờ không phải là chuyện đi mua trà hay không mà là chuyện Lộ Lâm chủ động cầm tay cô, vừa rồi là dưới tình huống khẩn cấp nhưng lần thứ hai thì sao?

Điều này có nghĩa là anh cũng muốn gần gũi với cô.

Mễ Đường liếm môi, nhin cười, cô ý phụng phịu nói: "Cậu cầm tay mình hai lần, trả lại mình một lần, không quá phận chứ?"

Lộ Lâm nghi ngờ nhìn cô, không hiểu lời cô nói.

Mễ Đường cầm tay Lộ Lâm, không phải cầm cổ tay anh mà là cả bàn tay, tay cô thì nhỏ nên không có cách nào nắm toàn bộ ngón tay anh, cho nên chỉ cầm ngón út, ngón áp út và ngón giữa.

Trong nháy mắt, Mễ Đường cảm giác tim như ngừng đập, dòng điện chạy từ tay chui vào trong tim, làm cả người cô tê dại run rẩy.

Cảm giác này quá thật, chưa bao giờ nghĩ chỉ cầm tay mà cũng có cảm giác sung sướng mãnh liệt như vậy

Chỉ có một suy nghĩ trong đầu óc trống rỗng của Mễ Đường lúc này.

Bàn tay anh mềm mại, dịu dàng và thật thoải mái

Không muốn buông tay nên cứ nắm như vậy.

Mễ Đường cúi đầu, chiếc mũ đã che khuôn mặt cô làm cho Lộ Lâm không nhìn thấy được biểu cảm của cô.

Có con sóng ngầm mãnh liệt trong mắt của Lộ Lâm, như một ngọn lửa nóng bỏng đốt trong nước, trái tim như muốn run rẩy. Đó là cảm giác mà anh chưa từng có.

Không biết qua bao lâu, Mễ Đường mới miễn cưỡng thả ngón tay anh ra, chỉ để lại ngón út, cô liếm môi dùng ngón út của mình móc móc vào tay anh, trong lòng tự lẩm bẩm một câu " Sau này ngày nào mình cũng nắm tay cậu, ngoéo tay."

Lộ Lâm vẫn nhìn thấy, tất nhiên có chú ý tới hành động mờ ám của cô, khóe miệng hơi di chuyển.

Mễ Đường ngừng đầu, cười nói "Được rồi, giờ thì công bằng."

"Ừ." Lộ Lâm nhìn đi nơi khác, trên mặt không nhìn ra cảm xúc, chỉ nhìn vào trong đôi mắt như có lửa nóng kia mới có thể nhìn ra chút tâm tư được giấu kín dưới đáy mắt.

Mễ Đường vẫn còn chìm trong cảm giác nắm tay, cả người đang vui vẻ hạnh phúc, "Cậu thật sự không uống à?"

Lộ Lâm: "Ừ, không uống."

"Được rồi."

Mễ Đường bước hai bước, mặt trời buổi chiều chiếu từng ánh sáng nhỏ trên cơ thể cô, chiếc váy bay lên, cẳng chân tròn bóng trắng mịn đọng đưa trong mắt Lộ Lâm

Mễ Đường: "Mình cho cậu uống của mình nhé, được không?"

Lộ Lâm không trả lời, nhìn vào đôi mắt sáng như đuốc của cô.

Mễ Đường cười như không cười quay lại nhìn anh, nói: "Uống chung một ly, sẽ gián tiếp hôn môi phải không? Cậu dám không?"

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Sandwich kẹp kem

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

Mễ Đường vừa về tới nhà, thì nghe thấy tiếng của Mễ Viễn Sơn.

Mễ Đường đã lâu rồi chưa gặp Mễ Viễn Sơn, thay giày xong chạy ngay ra phòng khách, kêu lên, "Ba, ba về khi nào vậy ạ?"

Mễ Viễn Sơn đến Nam Thành vào lúc hơn hai giờ chiều, sau đó đi thẳng về nhà

Mễ Viễn Sơn: "Vào hai giờ chiều, về nhà thì nghe mẹ nói con đi ra ngoài."

Mễ Đường: "Vâng, ra ngoài mua sách."

"Mua sách? Trong nhà nhiều truyện như vậy đã đọc hết rồi?" Nữ sĩ Mạnh Viện đi dép lê, từ phòng bếp ra trên tay cầm một đĩa dưa hấu.

"Không phải, mua sách tham khảo."

"Sách tham khảo?" Mẹ Viễn Sơn cùng nữ sĩ Mạnh Viên cùng đồng thanh nói.

"Vâng, sao mọi người lại ngạc nhiên như vậy?" Mẹ Đường thay giày bước vào, đặt túi sách lên trên ghế salon.

"Không ngạc nhiên, rất tốt, nhóc con vào lớp lý của Trường Lê quả nhiên khác biệt! Không tệ không tệ." Mẹ Viễn Sơn cười đầy phấn khích

Nữ sĩ Mạnh Viên: "Nào, nhóc con, ăn một miếng dưa hấu, trời có nóng không? Chiều hôm nay lại nóng hơn, buổi sáng chỉ mát được một chút, thời tiết ở đây thật là thất thường."

Mẽ Đường: "Vẫn tốt ạ, trong hiệu sách không nóng, con đi rửa tay trước rồi sẽ ăn sau."

Mẽ Viễn Sơn và nữ sĩ Mạnh Viên nhìn nhau.

Nữ sĩ Mạnh Viên thì thầm nói: "Ông đi xem đứa con yêu này có phải mua sách tham khảo không."

Mẽ Viễn Sơn: "Con nói mà em còn không tin."

Ông vừa nói vừa cầm lấy cái túi sách lật xem, "Đúng là sách tham khảo."

Nữ sĩ Mạnh viên: "Lạ thật, nhóc con đã từng mua loại sách này trước đây rồi à?"

Mẽ Viễn Sơn: "Hình như chưa từng."

Nữ sĩ Mạnh Viên: "Ông xã, anh nói xem, nếu con yêu của chúng ta, mà cô gắng học rồi thi đậu Thanh Hoa thì làm sao bây giờ?"

Mẽ Viễn Sơn gật đầu nói: "Rất có thể, bảo bối bình thường không thích học, nếu lần này cố gắng không chừng thành tích thật sự có tiến bộ"

"Khụ khụ..."

Nghe thấy tiếng bước chân, Nữ sĩ Mạnh Viên ho hai lần.

Mẽ Đường từ toilet ra, mỉm cười rồi cúi đầu nhìn điện thoại.

Mẽ Viễn Sơn ngồi thẳng, "Đường bảo bối, tới ăn dưa hấu."

Mẽ Đường thuận miệng trả lời rồi ngồi đối diện với Mẹ Viễn Sơn và nữ sĩ Mạnh Viên, lấy một miếng rồi hấu rồi cắn một cái, sau đó nhắn tin cho Lộ Lâm

Mẽ Đường: "Cậu đến nhà chưa?"

Lộ Lâm: "Chưa."

Mẽ Đường: "Minh về rồi, cậu ngồi xe buýt hả?"

Lộ Lâm: "Ừm."

Lúc này Lộ Lâm đang ngồi trên xe buýt, tin nhắn trong nhóm Wechat gửi đến liên tục.

Anh bấm vào rồi nhìn một chút, bị thu hút bởi một tin trong đấy.

Từ Lỗi: "Kể cho các cậu nghe một tin bất ngờ, người mà quyền tiền để sửa chữa sân bóng rổ và nhà ăn là học sinh trong lớp chúng ta!!!!"

Diệp Hàm: "Ai vậy? Trâu bò như vậy."

Từ Lỗi: "Mọi người đoán đi!"

Sở Gia Nhất: "Có phải Tần Phong không?"

Nhà Tần Phong giàu có mọi người đều biết, gia đình làm về bất động sản.

Từ Lỗi: "Không phải. [cười xấu xa] "

Sở Gia Nhất: "Đừng gây tò mò như vậy chứ, là ai."

Từ Lỗi: "Học sinh mới chuyển đến."

Diệp Hàm: "Mẽ Đường?"

Tề Tư Tư: "Tôi nhỏ vào..."

Từ Lỗi: "Cha mình còn nói, ngày nhà giáo bố mẹ Mễ Đường muốn mời toàn bộ thầy cô và học sinh trong lớp chúng ta đến khách sạn Vạn Hào ăn cơm! Ha ha ha ha..."

Tề Tư Tư: "Thật không? Nhưng hôm đấy là thứ ba mà?"

Từ Lỗi: "Đúng vậy, cha mình nói hiệu trưởng đã đồng ý, đúng lúc tiết thứ tư buổi sáng hôm đấy của chúng ta là tiết thể dục, sau khi tan học đến thẳng công trường có xe đặc biệt đưa đón."

Trần Tử Minh: "Tuyệt vời!"

Diệp Hàm: "Quá sung sướng! Chúng ta cũng dính chút ánh sáng của ngày nhà giáo."

Tề Tư Tư: "Nhà cô ấy giàu như vậy à, đến Vạn Hào ăn thì cũng phải một hai ngàn mỗi người."

Từ Lỗi lắc đầu, đưa ngón tay ra bấm liên tục: "No, không phải có tiền..."

Diệp Hàm: "?"

Từ Lỗi: "Mà là có quặng mỏ!"

Tề Tư Tư: "Thật ngưỡng mộ, vừa xinh đẹp lại giàu có như vậy... thì người thường như chúng ta phải sống như nào đây?"

Trần Tử Minh: "À, hôm qua mình nhìn thấy cô ấy chơi vương giả, chơi Lý Bạch, điều hành từ 6 đến một B, là vương giả đẳng cấp."

Diệp Hàm: "Mẹ nó, thật trâu bò."

Tề Tư Tư: "Chua chua, tôi là chanh tinh."

Diệp Hàm: "Aiya... Mọi người không nên ghen tỵ với cô ấy, được cái này thì mất cái kia, cô ấy mặc dù có tiền nhưng sẽ có những phiền não khác!"

Tề Tư Tư: "Cút..."

Lý Tuyết: "Gia đình cô ấy làm gì? Trong nhà có mỏ thật à?"

Diệp Hàm: "Giống như mình chỉ có thể chơi với thợ mỏ thợ đá chứ thế giới khoáng sản to lớn mình không hiểu."

Tề Tư Tư: "Có thể vào lớp chúng ta chắc thành tích cũng rất tốt, cô ấy còn có khuyết điểm gì không?"

Diệp Hàm: "Cô ấy không có trong nhóm à?"

Tề Tư Tư: "Không có, ai có Wechat của cô ấy không? Để kéo vào?"

Diệp Hàm: "Du Mông Dương chắc là có? @ Du Vịnh con cừu nhỏ "

Du Mông Dương: "Ừm "

Tề Tư Tư: "Du Mông Dương, cậu có biết nhà cô ấy giàu như vậy không?"

Du Mông Dương: "Mình cũng không biết, nhưng chắc rất tốt."

Nhan Mộng Mộng: "Có tiền cũng không phải của cô ta, đều là do cha mẹ, có cái gì mà phải thổi phồng lên."

Tề Tư Tư: "Chưa quá, mọi người cùng nhau liếm chanh, cậu khó chịu làm gì, tiền của cậu cũng không phải của cha mẹ cậu à."

Nhan Mộng Mộng: "Mình không thèm chua, chỉ là không nhìn được các cậu cứ thổi phồng cô ta như thế"

Nhan Mộng Mộng nghĩ đến ngày đấy Mễ Đường nói cô từ Đôn Hoàng tới, cô tra trên mạng mới biết được là cái gì, Lộ Lâm còn giúp cô ta, làm cô đến bây giờ vẫn còn giận.

...

Cả lớp ồn ào lên tiếng, một số người chuyển chủ đề khác, lại có người nói đến chuyện thứ ba đến Vạn Hào phải ăn một bữa thật ngon.

Lộ Lâm nhìn đến đây thì không xem tiếp nữa.

Thoát ra khỏi giao diện, nhìn thấy có tin của Mễ Đường chưa đọc.

Mễ Đường: "Mình đang ăn dưa hấu, rất ngọt."

Lộ Lâm: "Ừm."

Mễ Đường đang nghĩ xem nhìn cái gì cho anh, thì tiếng điện thoại vang lên, cô rời khỏi cuộc nói chuyện, thấy Tiết Lâm gửi lời mời kết bạn.

Lần đầu tiên gửi Mễ Đường không chấp nhận, chắc đợi lâu qua nhìn không được mới gửi thêm lần nữa

Mễ Đường nghĩ rồi hỏi Lộ Lâm: "Cậu có quen biết với Tiết Lâm không?"

Lộ Lâm trả lời rất nhanh: "Làm sao?"

Mễ Đường: "Anh ta gửi cho mình mấy lời mời kết bạn, nếu cậu không quen thì mình sẽ không đồng ý."

Lộ Lâm: "À, không quen."

Mễ Đường cười cười, "Vậy mình sẽ không thêm cậu ta."

Lộ Lâm: "Ừm."

Mễ Đường: "Cậu có phải không muốn mình đồng ý đúng không?"

Mễ Đường một tay cầm miếng dưa hấu chân chườm không cắn, còn tay kia cầm điện thoại gõ chữ, khoe miệng mang theo cười, đôi mắt chứa đầy ý xuân.

Nữ sĩ Mạnh viện và Mễ Viễn Sơn nhìn cô, vẻ mặt vô cùng nghi ngờ.

"Nhóc con, có chuyện gì đấy?" Nữ sĩ Mạnh viện hỏi.

Mễ Đường lúc này mới ngẩng đầu, "Chuyện gì?"

Nữ sĩ Mạnh viện: "Con cầm dưa hấu mà mãi không ăn, chỉ cười."

Mễ Đường: "Không có gì, vừa rồi Hạ Tuệ Dao có kể một chuyện cười cho con, rất thú vị."

Mễ Viễn Sơn: "Chuyện cười gì?"

Mễ Đường: "Chuyện vợ vẫn thôi ạ, con không ăn nữa, con muốn lên tầng đọc sách, ba mẹ ăn đi."

Mễ Đường đặt dưa hấu xuống, rút một tờ giấy ra lau tay, cầm túi sách lên rồi đi.

Một lúc lâu sau Lộ Lâm mới trả lời cô: "Không có."

Mặc dù Lộ Lâm không công nhận, nhưng Mễ Đường cảm thấy Lộ Lâm không muốn cô kết bạn với Tiết Lâm.

Tuy nhiên cô không định trêu anh nữa mà chuyển đề tài khác.

...

Sau khi ăn xong cơm tối, Mễ Đường nhớ tới chuyện sáng nói đi về sẽ kiểm tra thêm về quyển sách "Tam thể" này viết cái gì, Lộ Lâm đang đọc nên cô cũng muốn đọc, điều này cũng gia tăng thêm tiếng nói chung, chứ không lâu lâu lại không có chuyện để nói.

Mễ Đường bật máy tính lên để kiểm tra một chút, đọc phần giới thiệu vắn tắt của quyển truyện, đọc một vài nhận xét, cảm thấy hơi mơ hồ đành quyết tâm hỏi Lộ Lâm quyển sách này nội dung về cái gì.

Lộ Lâm tóm tắt cho cô một chút về các nhân vật chính và cốt truyện của tập đầu tiên, Mễ Đường cảm thấy anh nói so với cô đọc lên mạng hay hơn nhiều nên muốn anh nói nhiều một chút.

Có lẽ Lộ Lâm cảm thấy đánh chữ khá phiền phức liền gửi tin nhắn thoại cho cô.

Sau khi nhận được một tin nhắn rất dài, Mễ Đường phản kích đến nỗi cười không ngừng.

Giọng nói của Lộ Lâm rất êm tai, cô nghe đi nghe lại nhiều lần không chán, theo lời kể của anh, câu chuyện có phần bí hiểm này đã trở nên thú vị hơn, Mễ Đường dường như cũng đắm chìm trong câu chuyện này.

Bộ đầu tiên rất dài, Lộ Lâm nói ngắt quãng rất nhiều, Mễ Đường nghe nói đến một số vấn đề phát sinh trong câu chuyện, thỉnh thoảng cũng sẽ gửi một vài cảm nhận ngay thơ, dù sao đối với một học sinh cấp ba như cô mà nói một câu chuyện như vậy có vẻ hơi nặng nề và xa vời.

Thời gian trôi qua rất nhanh, câu chuyện còn chưa kể xong nhưng đã rất muộn rồi.

Lộ Lâm: "Không còn sớm, nên ngủ thôi."

Mề Đường: "Minh còn chưa muốn ngủ, cậu buồn ngủ chưa?"

Lộ Lâm: "Hoi hoi."

Mề Đường nhìn thời gian nói: "Vậy cậu ngủ đi, mình đi tắm rồi cũng chuẩn bị ngủ."

Lộ Lâm: "Ừm."

Chờ Mề Đường tắm rửa xong đi ra, nhìn ra ngoài cửa sổ mặt trăng vừa sáng lại vừa tròn, những ngôi sao cũng vô cùng rực rỡ, cô không nhịn được lại nhắn tin cho Lộ Lâm: "Trăng đêm nay nhìn rất đẹp."

Không nghĩ tới chỉ một lát sau, Lộ Lâm đã trả lời: "Ừm."

Mề Đường viết một câu, xóa rồi sửa, do dự nhưng vẫn gửi đi.

"Minh đã nói với mặt trăng, mình nhớ cậu, để nó nói lại cho cậu, chúc ngủ ngon."

Cô nhìn chăm chăm vào điện thoại, trong lòng im lặng đếm một giây hai giây ba giây...

Khoảng nửa phút sau, Lộ Lâm mới trả lời.

Lộ Lâm: "Ngủ ngon."

Trong lòng Mề Đường ngọt lịm, giống như được đổ một bình mật ong, cô bỗng trở nên tham lam hơn, "Muốn nghe cậu nói chúc ngủ ngon."

Qua rất lâu, Lộ Lâm cũng không trả lời.

"Ai, có vẻ như sẽ không nhắn lại rồi." Mề Đường khẽ nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Sầu riêng

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

Gấu bụng bự: 6h sáng Gấu thức dậy ở một nơi xa, trong căn phòng thơm mùi cà phê ngọt ngào, cùng chút nắng ban mai chiếu rọi ngoài cửa sổ, thêm chút câu hát nhẹ nhàng dịu êm. Mọi người buổi sáng tốt lành. Các bé 2k1 thi thật tốt nha!!

Mề Đường cảm thấy hơi mắt mát, vén chăn bò lên giường chuẩn bị đi ngủ.

Điện thoại đột nhiên vang lên.

Mề Đường cầm điện thoại lên, mở khóa, mở Wechat, bật tin nhắn thoại, động tác liền mạch nhanh chóng.

Khi cô nghe thấy tiếng chúc ngủ ngon kia, trái tim bỗng trở nên tê dại, cô nắm lấy gối ôm lăn trên giường một vòng, cười đến mức lông mày như đang nhảy múa.

Mề Đường tay cầm điện thoại, ngồi trên giường, nghe lại lời chúc ngủ ngon của Lộ Lâm nhiều lần, còn trả lời lại bằng một đoạn tin nhắn thoại.

"Lộ Lâm này!" Mề Đường mím môi, không biết mình muốn nói gì, mặt đỏ bừng, tim nhảy loạn lên như hươu chạy, khó mà bình tĩnh được.

Cô nhắm mắt lại, cảm thấy xung quanh mình đều là bong bóng màu hồng vị dâu tây, đang bao lấy cô, cuộn vào người như muốn đưa cô bay lên vậy.

Mề Đường nhịn không được post lên trên vòng bạn bè: "Mặt trăng nói với tôi, chúc ngủ ngon"

Đêm hôm khuya khoát cũng có rất nhiều người không ngủ được.

Hầu hết bạn bè trên Wechat của Mễ Đường đều là các bạn học và thân thích trong nhà, cô post lên như này thì đã có ý chặn Mễ Viễn Sơn, nữ sĩ Mạnh Viện và những họ hàng thân thích kia, cho nên người đầu tiên trả lời cô là bạn cùng lớp.

Mễ Đường là người không có tế bào nghệ thuật, rất ít khi post lên bạn bè cũng như không nói chuyện yêu đương, đột nhiên gửi lên một câu văn đầy thâm ý như vậy làm cho rất nhiều người kinh ngạc.

Mọi người đều đoán chắc cô có vấn đề về tình cảm, không dám hỏi cũng chỉ like, nếu quan hệ tốt mới hỏi đến.

Tâm trạng của Mễ Đường rất tốt, lại không muốn chia sẻ khoảng khắc tươi đẹp này với người khác, cô ôm gối, bật nhạc nghe lại bài "Mặt đường" rồi lặng lẽ ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau là chủ nhật, Mễ Đường ngủ đến 9 giờ mà vẫn chưa dậy, vì là ngày nghỉ nên mọi người cũng không gọi cô để cho ngủ thêm một lúc nữa, nhưng Mễ Phong lại gọi điện đánh thức cô.

Mễ Đường nghe thấy tiếng chuông điện thoại liền mở mắt ra, sờ tìm điện thoại để ấn nút nghe

Mễ Phong: "Còn chưa dậy à?"

Mễ Đường: "Ừm, em chưa dậy."

Mễ Phong: "Anh hôm nay về thủ đô, thứ tư anh sẽ mang Shaqima tới."

Mễ Đường nghe thế tỉnh táo hơn, "Vâng, vậy nó vẫn ổn chứ ạ? Có ngoan không."

Mễ Phong: "Rất tốt, chờ lát nữa sẽ gửi video cho em."

Mễ Đường: "Ừm, có béo lên chút nào không?"

Mễ Phong: "Không, vừa vặn, không béo không gầy."

Mễ Đường: "A" một tiếng.

Mễ Phong dừng lại hỏi: "Có bạn trai hả?"

Mễ Đường: "Gi cơ ạ?"

Mễ Phong: "Thấy em post lên."

Mễ Đường: "A?"

Mễ Phong: "Em quên chặn tài khoản khác của anh."

Mễ Đường: "..."

Cái này cô thực sự quên, Mễ Phong có một Wechat khác cô cũng không để ý nên dần dần cũng quên mất. Ngày hôm qua lúc chặn đã bỏ quên nó.

Mễ Phong: "Cuối tuần anh về, có muốn ăn cơm cùng nhau không?". (ý anh là rủ cả bạn Lộ Lâm ý)

Mễ Đường: " Anh nghĩ nhiều rồi, em chỉ post bình thường thôi".

Mễ Phong: " A, em cứ hẹn thời gian đi, anh giúp em kiểm tra".

Mễ Đường: " Anh không tin thì quên đi"

Mễ Phong: "Anh sẽ nói cho ba mẹ".

Mễ Đường: "Thực sự không phải yêu đương".

Mễ Phong: "Anh sẽ trực tiếp đến trường tìm em".

Mễ Đường vẫn còn muốn giãy dụa thì Mễ Phong đã dứt khoát cúp điện thoại.

Cô nhìn vào điện thoại có chút đau đầu, cả đêm không chạm vào điện thoại vừa mới cầm thì thấy hơn 30 tin nhắn chưa đọc và hơn 40 bình luận khi post lên trên vòng bạn bè hôm qua, đại đa số là like và bình luận.

Tối qua cô nên chặn tất cả mọi người chỉ để cho Lộ Lâm nhìn thấy.

Hạ Tuệ Dao cũng gửi cho cô rất nhiều tin nhắn trên Wechat

Hạ Tuệ Dao: "Người anh em, thành công rồi?"

"Bạn bè đều hỏi mình có phải cậu đang yêu không, tối qua Phó Khi còn gọi điện cho mình"

"Cậu còn chưa dậy à"

.....

Xem xong tin nhắn của cô, Mễ Đường day day cái trán.

Cô vén chăn lên rồi đi giày vào, vừa đi vào trong phòng tắm vừa trả lời tin của cô ấy "Vẫn chưa, thích thì gửi lên thôi, anh trai mình nói muốn gặp Lộ Lâm".

Chờ Mễ Đường rửa mặt xong, thay bộ quần áo xong xuôi mới nhận được tin nhắn trả lời của Hạ Tuệ Dao.

Hạ Tuệ Dao: "Cậu là cái đồ xuân tâm nhộn nhạo, mình tưởng cậu đã thành công rồi"

Mễ Đường: "Cậu ấy chúc mình ngủ ngon, nên mình vui vẻ thôi".

Hạ Tuệ Dao: "Mình cảm thấy cậu ta là cái đồ muối tào". (tức là ngoài lạnh trong nóng)

Mễ Đường: "Không muối cũng không tào, vừa đáng yêu lại đẹp trai".

Hạ Tuệ Dao: "Mẹ nó! Cậu đã bị trúng độc quá sâu rồi."

Mễ Đường: "Trước đây khi cậu ở cùng Doãn Hàn cũng như vậy đúng không."

Hạ Tuệ Dao: "Đừng nhắc đến cái đồ Doãn Hàn kia, mình đang cãi nhau với cậu ta."

Mễ Đường: "Làm sao? Không phải vừa làm lành à, cậu ta lại làm gì cậu?"

Hạ Tuệ Dao: "QAQ, không phải... Lần này là cậu ta giận, không để ý tới mình."

Mễ Đường: "Hiếm có, có chuyện gì vậy?"

Hạ Tuệ Dao: "Chuyện thì thật ra rất đơn giản, là do cậu ta già mồm cãi láo."

Mễ Đường: "À..."

Hạ Tuệ Dao: "Hôm qua không phải thứ bảy sao, hai bọn mình đi xem phim, mình nhìn thấy một bé trai con lai."

Mễ Đường: "Sau đó thì sao?"

Hạ Tuệ Dao: "Mình cảm thấy bé trai kia rất đáng yêu, trắng trắng mềm mềm, đôi mắt to lại còn màu xanh, mình nói con lai thật đáng yêu, mình cũng muốn sinh con lai, anh nói có được không... Sau đó sắc mặt cậu ta liền xấu đi."

Mễ Đường: (- -)

Hạ Tuệ Dao: "Cậu ta hỏi mình muốn sinh với ai, mình đang mãi nhìn bé trai con lai kia nên nhất thời nói không biết, tùy tiện... Sau đó cậu ta không để ý tới mình nữa."

Mễ Đường: "Người anh em à... [trên đầu có cái mũ xanh. jpg] "

Hạ Tuệ Dao: "[xấu hổ cười một tiếng. jpg] "

"A, không nói về cậu ta nữa, nói về cậu... Phó Khi hỏi mình có phải cậu đang yêu hay không, mình nói là có thể, anh ta hình như đã rất sốc thật đáng thương, người ta đã thích cậu năm sáu năm rồi, vẫn luôn giấu trong lòng, cậu vừa chuyển trường thì có người yêu luôn, làm sao mà không thương tâm khổ sở."

Mễ Đường: "Cậu đừng để ý đến cậu ta là được mà."

Hạ Tuệ Dao: "Cậu ta cùng lớp với mình, lúc trước là do mình nói dây tơ hồng hai người nên cậu ta mới thích cậu, mình không đành lòng."

Mễ Đường: "Vậy cậu cũng đừng để ý đến Doãn Hàn nữa mà hãy an ủi Phó Khi một chút đi, ở cùng với cậu ta, chúc hai người hạnh phúc."

Hạ Tuệ Dao: "Hừ, cậu là đồ xấu xa!"

Mễ Đường vừa cười vừa nói: "Minh là đồ xấu xa, mình là đồ trướng thối."

Hạ Tuệ Diêu: "Khing thường."

"Ngày quốc khánh vào tháng sau, nghe các bạn trong lớp nói sẽ tổ chức đến chỗ cậu chơi, cậu nói mình có nên đi không?"

Mễ Đường: "Tùy cậu, không phải cậu định đi Châu Âu sao?"

Hạ Tuệ Dao: "Có thể hủy mà không đi cũng được."

Mễ Đường: "Vậy cậu đến đi ~"

Hạ Tuệ Dao: "Lúc mình đến thì cậu có thể ở bên Lộ Lâm chưa?"

Mễ Đường: "Không biết, có khả năng."

Hạ Tuệ Dao: "Người anh em hãy cố lên chút nữa, sớm ngày cho anh ta quỳ dưới vấy."

Mễ Đường: "Được rồi, mình sẽ cố gắng..."

Hạ Tuệ Dao: "Xông lên! Mình cũng cố gắng."

Mễ Đường tắt cuộc trò chuyện với Hạ Tuệ Dao liền đi tìm Lộ Lâm.

Cô còn chưa nghĩ sẽ nhấn cái gì cho anh thì vang lên tiếng đập cửa.

Nữ sĩ Mạnh viện đứng ngoài cửa nói: "Nhóc con, dậy chưa?"

Mễ Đường trả lời: "Rồi ạ."

Nữ sĩ Mạnh Viện cười nói: "Nhanh xuống đây ăn sáng nào, mẹ đã dặn đi làm cho con rất nhiều món ngon."

Mễ Đường: "Vâng ạ, con xuống đây."

Mễ Đường chưa nghĩ xong muốn nhấn gì, nên xuống ăn sáng xong rồi lại nhấn, cô cầm điện thoại ra khỏi phòng ngủ xuống tầng ăn sáng.

Nữ sĩ Mạnh Viện đang gọi điện thoại, nhìn thấy Mễ Đường, vội vàng gọi cô, "Nhóc con, nhanh lên, cậu con gọi."

Mễ Đường nhanh chóng nhận điện thoại trong tay nữ sĩ Mạnh Viện, thân thiết gọi một tiếng với đầu bên kia "Cậu ơi."

Cậu của Mễ Đường tên là Mạnh Tư Thu, đối xử với Mễ Đường tốt không còn gì để nói.

"Đường bảo bố ả, có nhớ cậu không? Lần trước cậu để tiểu Phong đưa quà cho con, con có thích không?" Giọng của Mạnh Tư Thu nghe rất trẻ trung.

Mễ Đường cười nói: "Thích ạ, con đặt nó ở trong phòng."

"Vậy là tốt rồi, đến trường mới đã quen chưa?"

Mễ Đường: "Cũng được ạ, không có gì không quen, cậu vẫn còn ở nước ngoài sao?"

Mạnh Tư Thu cười nói: "Đúng vậy, vẫn còn việc chưa làm xong nhưng tháng sau sinh nhật Đường bảo bố, cậu chắc chắn sẽ về ngay."

Mễ Đường đã quên mất tháng sau là sinh nhật mình, năm nào cô cũng không nhớ, mọi người trong nhà đều sẽ chuẩn bị cho cô nên cô cũng không cần quan tâm.

Mạnh Tư Thu nói: "Bảo bố sinh nhật lần này muốn quà gì?"

Mễ Đường: "Không muốn gì ạ."

Mễ Đường thực sự không cần gì bình thường cái gì cô cũng không thiếu, muốn gì cũng có thể mua mà không cần phải đợi đến sinh nhật. Nhưng sinh nhật năm nào thì vẫn nhận được một đồng quà lớn, người nhà là tặng nhiều nhất.

Mạnh Tư Thu: "Cậu sẽ xem để mua cho con, đến lúc đó mang về, cũng may mua đồ bên Pháp rất thuận tiện."

Mễ Đường: "Vâng, cảm ơn cậu."

Nữ sĩ Mạnh viện bên cạnh ngắt lời nói: "Được rồi, đi ăn thôi, không thì nóng cũng thành nguội mất."

Mẽ Đường đưa điện thoại cho nữ sĩ Mạnh Viện còn mình đến phòng ăn ăn sáng.

Cô ăn được vài miếng thì bỗng nghĩ tới một chuyện

Không biết Lộ Lâm sinh nhật vào ngày nào.

Mẽ Đường nghĩ đến liền hỏi luôn.

Cô gửi cho Lộ Lâm trước một icon biểu cảm.

Mẽ Đường: "Tối hôm qua ngủ rất ngon, hôm nay dậy trễ, bây giờ mới ăn sáng cậu đang làm cái gì?"

Lộ Lâm đang đọc sách, hơn hai phút sau mới nhìn đến Wechat.

Lộ Lâm: "Đang đọc sách hôm qua mua."

Mẽ Đường: "A, mình hỏi cậu một chuyện."

Lộ Lâm: "Cậu nói đi."

Mẽ Đường: "Sinh nhật của cậu là bao giờ?"

Lộ Lâm: "Có chuyện gì không?"

Mẽ Đường: "Muốn hỏi một chút."

Lộ Lâm: "Ngày 12 tháng 9."

Mẽ Đường ngẩn người, Lộ Lâm với cô sinh cùng năm, sinh nhật của cô âm lịch là mùng 2-9, nếu Lộ Lâm nói là âm lịch, vậy cô sẽ lớn tuổi hơn so với Lộ Lâm

Mẽ Đường: "Âm lịch hay Dương lịch."

Lộ Lâm: "Dương lịch."

Mẽ Đường nhẹ nhàng thở ra, nghĩ thầm, may quá lớn hơn cô một chút

Nhưng giây tiếp theo cô lập tức hét lên, "A!"

Nữ sĩ Mạnh Viện vẫn đang gọi điện thoại, nghe thấy tiếng kêu giật mình, "Nhóc con, sao thế?"

Mẽ Đường: "Không sao ạ, con đang nghĩ đến một chuyện, mẹ không cần phải để ý đến con."

Ngày 12-9, đó không phải thứ 5 tuần sau ả.

Hôm nay là chủ nhật, trời ả, sắp đến sinh nhật Lộ Lâm rồi.

Mẽ Đường cũng không ăn sáng nữa, trong đầu đang nghĩ phải làm sao bây giờ, sinh nhật Lộ Lâm bây giờ cô mới biết, làm sao mà chuẩn bị kịp, tặng quà gì đây.

Mẽ Đường lại hỏi Lộ Lâm: "Thứ Năm tuần tới sao?"

Lộ Lâm: "Ừm."

Mẽ Đường lâm vào đau khổ

Cô suy nghĩ rất lâu cũng không nghĩ ra phải tặng cái gì, đành phải gửi tin Wechat cho Hạ Tuệ Dao: "Anh em, cứu mạng!"

Hạ Tuệ Dao: "Anh em, làm sao?"

Mẽ Đường: "Thứ năm tới là sinh nhật Lộ Lâm, làm sao bây giờ, mình nên tặng cậu ấy cái gì, còn có mấy ngày."

Hạ Tuệ Dao: "Không sợ."

Mẽ Đường: "?"

Hạ Tuệ Dao: "Vẫn kịp."

Mẽ Đường: "Vậy theo cậu, mình nên tặng cái gì? Đồng hồ? Giày? Máy chơi game?"

Hạ Tuệ Dao: "Chỉ cần nở một nụ cười."

Mẽ Đường: "? [người da đen dấu chấm hỏi mặt. jpg] "

Hạ Tuệ Diêu: "Chờ đến sinh nhật của anh ta, cậu nhìn thấy thì cứ hi hi cười, anh ta hỏi cậu làm gì, cậu cứ nói đây là quà tặng"

Mẽ Đường: "..."

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Socola trắng vị trà xanh

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

Mẽ Đường nhìn màn hình điện thoại cười đến đau cả bụng, cô định nói Hạ Tuệ Dao quả thực là một tác phẩm điêu khắc lớn làm từ cát, nhưng cô nghĩ một chút cảm thấy chuyện này cũng có thể làm được

Lộ Lâm trông nghiêm túc như thế, nếu cô làm giống lời Hạ Tuệ Dao thì Lộ Lâm sẽ có biểu hiện như thế nào nhỉ?

Cô rất muốn biết.

Nhưng chuyện này cũng chỉ để trêu đùa anh thôi, vẫn phải chuẩn bị một món quà thực sự.

Cuối cùng là nên tặng cái gì đây? Những món quà mua kia đều cảm thấy không có ý nghĩa.

Mẽ Đường thờ dài, cô đi lại trong phòng nghĩ cả buổi trưa, cuối cùng cũng nghĩ ra một món tạm chấp nhận được.

Tính tình Mẽ Đường hay nóng nảy, đã nghĩ tới gì phải lập tức làm ngay, vì thế cô đi ra ngoài mua rất nhiều đồ mang về.

Vào buổi tối, quà cho Lộ Lâm đã làm cũng sắp xong rồi, chỉ còn công việc hoàn thành cuối cùng, là tặng cho cậu ấy vào ngày sinh nhật.

Trong lòng Mẽ Đường hồi hộp, nhưng trước mặt Lộ Lâm cũng không để lộ ra, muốn giành bất ngờ cho anh.

Sau ngày nhà giáo, chuyện Mẽ Viễn Sơn mời toàn bộ học sinh trong lớp cùng các thầy cô ăn cơm được lan truyền khắp trường. Mọi người đều biết Mẽ Đường lớp ba không chỉ là đại tỷ của trường, mà còn giàu có xinh đẹp, mấy ngày qua rất nhiều bạn học lớp khác sang đây để nhìn cô, cả nam lẫn nữ.

Vào ngày thứ năm, Lộ Lâm vừa đến trường đã nhận được rất nhiều quà sinh nhật, gần như là chất đầy bàn học của anh.

Trước đây anh không bao giờ quan tâm những thứ này, thậm chí còn không nhìn mà trực tiếp ném đi hoặc tặng người khác, kỳ lạ là lần này mỗi món quà đều nhìn một chút.

Diệp Hàm thấy hành vi khác thường của anh hỏi: "Cậu làm gì thế?"

Lộ Lâm: "Làm cái gì?"

Diệp Hàm tò mò hỏi: "Những món quà này có gì đặc biệt sao?"

"Không có." Thái độ của Lộ Lâm không có gì thay đổi, vẫn lạnh nhạt như cũ.

"Vậy cậu nhìn đi nhìn lại làm gì?"

Lộ Lâm nhìn anh ta không trả lời.

Diệp Hàm bị anh nhìn một cách khó hiểu, nghĩ thầm: "Sao vậy? Chẳng lẽ câu hỏi của mình rất ngốc sao?"

Mễ Đường ngồi đằng trước nghe thấy, nhin cười nhưng vẫn chịu đựng không quay đầu lại.

Đến buổi trưa, có người đến lớp tìm Mễ Đường tỏ tình.

Người kia là một nam sinh của lớp 12, đội trưởng đội bóng rổ trong trường, cũng có một số nữ sinh trong trường hâm mộ nên lúc anh ta đến lớp học rất nhiều người đã nhận ra.

"Chào bạn, làm phiền bạn gọi giúp mình bạn Mễ Đường."

Giọng của Trần Tinh Phong rất lớn, lớp học thì yên tĩnh, cho nên Mễ Đường cũng nghe thấy.

Cô nhìn lên cửa, liền thấy Trần Tinh Phong đang cầm túi quà trong tay

"Mễ Đường, có người tìm bạn." Bạn gái ngồi hàng đầu tiên quay lại gọi một tiếng.

Mễ Đường lạnh nhạt nói: "Không quen, không rảnh."

Mấy nữ sinh trong lớp nhỏ giọng thì thầm: "Mễ Đường thật lạnh lùng."

"Cái này được gọi là người ta vừa có tiền vừa có sắc"

"Nhưng mình cảm thấy Trần Tinh Phong rất đẹp trai, bạn học của mình từ hồi cấp 2 đã thầm mến cậu ấy, không nghĩ cậu ấy sẽ theo đuổi Mễ Đường."

"Đúng vậy, đáng vẻ chơi bóng rổ rất đẹp trai..."

Giọng của Mễ Đường cũng không nhỏ, nên Trần Tinh Phong cũng nghe thấy, anh ta hơi xấu hổ đứng yên tại chỗ ngập ngừng không biết có nên đi hay không.

Nữ sinh ngồi hàng đầu ngược lên nhìn anh ta, "Bạn có nghe thấy chưa? Cậu ấy nói không rảnh."

Trần Tinh Phong lại nhìn vào trong lớp học, Mễ Đường không nhìn ra ngoài nữa, đang cầm quyển truyện trong tay chăm chú xem, mái tóc dài che khuất nửa khuôn mặt của cô, từ góc độ của anh ta có thể nhìn thấy bờ môi, đôi môi của rất đẹp màu sắc nhìn giống quả dâu tây.

Anh ta lấy cam đâm đi vào "Bạn Mễ Đường, mình..."

Anh ta bước vào hấp dẫn sự chú ý của cả lớp.

Sắc mặt của Lộ Lâm trầm xuống, khớp ngón trở cầm bút bởi vì dùng quá sức mà hơi trắng bệch, nét bút lưu lại trên giấy thật sâu, màu mực xuyên qua tờ giấy thấm xuống tờ thứ hai.

"Đã nói rồi, không quen cậu." Mễ Đường ngược lên nhìn anh ta, giọng lạnh lùng.

"Mình biết cậu không quen mình." Trần Tinh Phong hơi lo lắng, "Mình giới thiệu một chút, mình tên Trần Tinh Phong, lớp 12 ban 5, muốn làm quen với bạn, có thể chứ?"

Mễ Đường: "Không thể."

Mặc dù Trần Tinh Phong không phải nam thần trong trường, nhưng với thân hình cao lớn, đánh bóng rổ hay, cũng được rất nhiều nữ sinh yêu thích, đây là lần đầu tiên trước mặt con gái gặp khó khăn như này, mới nói một câu đã bị lạnh lùng từ chối, tâm trạng có chút suy sụp.

Sắc mặt anh không được tốt lắm, vẫn hỏi thêm: "Có thể biết tại sao không?"

Mễ Đường: "Tôi đã có người thích."

Trần Tinh Phong ngẩn người, không ngờ Mễ Đường lại trả lời thẳng như vậy, nhưng nhận được câu trả lời thế này thì anh ta không biết phải nói gì, đành nói: "Mình biết rồi, thật xin lỗi."

"Không có gì." Mễ Đường thuận miệng trả lời rồi tiếp tục đọc truyện tranh.

Trần Tinh Phong mọi người xung quanh, siết chặt lá thư tình cùng cái túi trong tay, quay người đi ra ngoài.

Du Mông Dương khẽ hỏi Mễ Đường: "Người cậu vừa nói là lớp trưởng à?"

Mễ Đường: "Ừm."

Du Mông Dương quay đầu nhìn Lộ Lâm rồi nói: "Hôm nay là sinh nhật lớp trưởng."

Mễ Đường mỉm cười, "Minh biết rồi."

Du Mông Dương: "Vậy cậu có tặng quà cho cậu ấy không?"

Mễ Đường: "Tối nay đưa."

Du Mông Dương: "Cậu định tặng cái gì?"

Mễ Đường: "Không thể nói cho cậu biết."

Ngoại trừ cô, thì Lộ Lâm phải là người biết đầu tiên

Du Mông Dương gật đầu cổ vũ cô: "Chúc cậu thành công."

Mễ Đường xoa nhẹ tóc cô nàng, "Bé Dương ngoan."

Du Mông Dương xấu hổ cười nói: "Minh muốn đi WC, cậu có đi không?"

"Đi thôi, đi cùng cậu."

Du Mông Dương lại rất vui vẻ, cho rằng Mễ Đường chịu đi WC cùng cô thì mối quan hệ của hai người càng thân mật hơn..

Mễ Đường vừa ra khỏi lớp, các nữ sinh trong lớp bắt đầu thảo luận sôi nổi.

"Chúa ơi, Mễ Đường lạnh lùng quá đi."

"Không phải chỉ cậu nghĩ vậy đâu, cô ấy lạnh lùng thật, vừa rồi Trần Tĩnh Phong đi vào, cô ấy còn không nhìn một lần nào."

"Nhưng cô ấy nói đã thích người khác!"

"Cô ấy vừa mới đến đây chắc không phải trong trường rồi."

"Minh cũng cảm thấy không phải, chắc chắn ở thủ đô."

"Sao cô ấy phải chuyển đến đây, như thế lại phải yêu xa à."

Tại Trường Lễ, chưa từng có nữ sinh nào giống như Mễ Đường cho nên mọi người đều rất chú ý tới chuyện của cô.

Các nam sinh cũng như thế, Diệp Hàm biết nếu nói với Lộ Lâm chắc chắn sẽ không nhận được câu trả lời, nên đi xuống chỗ Trần Tử Minh phía sau buôn chuyện.

Diệp Hàm hỏi: "Ha ha, cậu nói lần trước Mễ Đường chơi game rất lợi hại, sau đấy cậu có kết bạn với cô ấy không?"

Trần Tử Minh xấu hổ cười: Minh nào dám, may mà không kết, cậu nhìn thái độ hôm nay cô ấy từ chối Trần Tĩnh Phong xem."

Diệp Hàm: "Đúng thế, chắc cậu có kết bạn cũng sẽ bị từ chối."

Trần Tử Minh: "Lần trước nói muốn kéo cô ấy vào trong nhóm của lớp, đã kéo chưa?"

Diệp Hàm: "Chắc chưa, trong lớp chỉ có Du Mông Dương có nick Wechat của cô ấy, mọi người không ai hỏi, lần trước có ai nói đừng kéo vào tránh cho khó nói chuyện."

Trần Tử Minh: "Nhưng hôm trước đã ăn com người ta mời, mà còn không cho người ta vào nhóm."

"Minh nhận ra cậu muốn kéo cô ấy vào nhóm để rủ cô ấy chơi game."

"Cũng có ý này, ha ha, cô ấy thật lợi hại." Trần Tử Minh hơi ngại ngùng nói.

Diệp Hàm: "Cậu không nghe thấy người ta nói à, đã có người thích."

Trần Tử Minh: "Minh cũng không có ý gì khác, hơn nữa nhìn cô ấy chắc vẫn còn độc thân."

Diệp Hàm nói đầy cảm xúc: "Cậu mà có ý khác cũng không được, mình cảm thấy ngoài người đàn ông thần tiên như Lộ Lâm ra, thì không ai có thể theo đuổi được cô ấy."

Trần Tử Minh nhìn Lộ Lâm, nói đùa: "Hai người bọn họ đều quá lạnh lùng, ít nói, nếu ở cùng một chỗ với nhau thì chính là núi băng gặp phải sông băng."

Diệp Hàm cười ha ha: "Đúng thế..."

Trần Tử Minh vừa định cười theo, ngược lên thấy Lộ Lâm đang nhìn mình, ánh mắt lạnh lùng, mím môi, lạnh như băng.

Cậu ta vội vã nháy mắt ra hiệu cho Diệp Hàm, ho một tiếng.

Diệp Hàm lại không hiểu sao cậu ta cứ nháy mắt, đang muốn hỏi thì vang lên tiếng chuông vào lớp, Mễ Đường đi vào cùng Du Mông Dương.

Cậu cũng không nói gì thêm nữa.

Đến tiết tự học buổi tối, khi tiếng chuông tan học của tiết đầu tiên vang lên, Mễ Đường quay đầu ném một mảnh giấy trên bàn của Lộ Lâm rồi đứng lên đi ra ngoài.

Lộ Lâm nhanh chóng bỏ vào túi, nhưng vẫn bị Diệp Hàm nhìn thấy.

Cậu ta nghi ngờ hỏi Lộ Lâm, "Cái gì thế?"

Lộ Lâm bình tĩnh nói: "Không có gì."

Diệp Hàm cảm giác thấy anh hơi kỳ lạ, "Mễ Đường vừa ném trên bàn cậu, mình thấy được mà."

"Không có gì."

Diệp Hàm không tin, "Hình như tâm trạng của cậu rất tốt."

Lộ Lâm cầm bút lên, cúi đầu tiếp tục làm bài: "Không có."

"Cho mình xem một chút, cô ấy ném gì cho cậu."

Lộ Lâm: "Không có gì."

Diệp Hàm thật sự rất hiếu kỳ, "Vậy cậu xem đi."

"Không xem."

"Thôi đi, cậu đừng keo kiệt như vậy chứ, xem một chút."

Lộ Lâm không để ý tới cậu ta.

Lúc này bên ngoài có người đến tìm Lộ Lâm, lại là nữ sinh ngồi hàng đầu tiên truyền lời

"Lộ Lâm có người tìm, Dương Thiên Thiên lớp 7, nhắn bạn đến sân thể dục có chuyện muốn nói."

Lộ Lâm nhú mày, vẻ mặt hồ hững.

Lực chú ý của Diệp Hàm lập tức thay đổi, "Ha ha, Dương Thiên Thiên, hoa khôi đấy, chắc chắn tỏ tình với cậu, hôm nay là sinh nhật cậu mà có đi không."

Lộ Lâm: "Không đi."

Diệp Hàm chắc chắn nói: "Dương Thiên Thiên đến tìm cậu cũng không đi, trước đây khi Mễ Đường chưa đến, cô ấy là hoa khôi của trường đấy."

Lộ Lâm làm như không nghe thấy.

Diệp Hàm thở dài, quay đầu than thở với người khác rằng Lộ Lâm không hiểu phong tình.

Lộ Lâm ngồi xỏm xuống, lấy tờ giấy trong túi ra, trên đó viết: "Chờ cậu ở rừng cây nhỏ."

Khóe miệng Lộ Lâm nhếch lên, giữ tờ giấy lại trong lòng bàn tay đứng dậy đi ra ngoài.

Diệp Hàm hỏi: "Ài, cậu đi đâu đấy?"

Lộ Lâm: "Nhà vệ sinh."

Diệp Hàm cười xấu xa: "Mình không tin, chắc chắn đến sân thể dục, sao vừa rồi còn nói không đi!"

Lộ Lâm không để ý tới cậu ta, đi thẳng ra ngoài lớp học

Diệp Hàm quay đầu nói với Trần Tử Minh phía sau: "Lộ Lâm là cái đồ nghĩ một đằng làm một nẻo, chắc chắn đi gặp em gái."

Trần Từ Minh: "Có lẽ thực sự đi nhà vệ sinh?"

Diệp Hàm: "Hai đứa mình cá cược, nếu cậu ta đi WC, mình mời cậu ăn sáng một tuần."

Trần Từ Minh nghĩ ngợi, "Được, mình cá cược với cậu, cậu ta không có hứng thú với Dương Thiên Thiên kia."

Diệp Hàm: "Đi đi đi, bây giờ bọn mình cùng đi WC!"

Trong rừng cây nhỏ ở trung học Trường Lễ lúc này cũng không hề yên tĩnh, tiếng ve kêu cực kỳ ồn ào.

Mễ Đường đi tới đi lui, bàn chân giẫm lên những chiếc lá rơi, phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Cô đợi một lát, rồi nghe thấy tiếng bước chân, cô lắng nghe cẩn thận rồi trốn đằng sau một cái cây.

Sau khi nhìn thấy Lộ Lâm, cô mới đi ra từ phía sau cái cây.

Dưới ánh trăng, cả hai miễn cưỡng mới nhìn thấy mặt nhau, nhưng cũng không rõ ràng.

Mễ Đường luôn mỉm cười, chờ anh hỏi trước cô mới nói ra kịch bản mình đã chuẩn bị.

Lộ Lâm nhìn thẳng cô, làm cho cô cảm thấy hơi xấu hổ.

"Sao cậu không nói chuyện?" Mễ Đường không nhịn được đành hỏi.

Bầu không khí này quá mập mờ, bóng tối làm cho nhịp tim hai người đập nhanh.

Lộ Lâm: "Cậu tìm tôi có chuyện gì?"

Mễ Đường bỗng nhiên lại không nói ra được món quà kia của Hạ Tuệ Dao, cảm thấy rất ngu ngốc, không biết Lộ Lâm có cảm thấy cô kỳ lạ hay không.

Cô chưa bao giờ làm chuyện ngu ngốc như vậy, nhưng muốn để Lộ Lâm nghe được lời thổ lộ đó cô không thể không thử một chút.

Vì thế cô hít sâu một cái cười mấy tiếng với anh "Ha ha ha."

Mễ Đường thấy mình cười rất ngốc, còn có chút hèn mọn, hoàn toàn mất hết hình tượng, gương mặt đỏ rực lên.

Lộ Lâm cũng sửng sốt, mặc dù hơi kinh ngạc, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Mễ Đường, còn bộ dáng xấu hổ khó gặp, trái tim của anh bất ngờ bị va mạnh một cái không kịp phòng bị, không chỉ gõ cửa mà còn chưa được sự đồng ý của anh đã tiến vào rồi giữ cửa kéo khóa lên.

"Sao cậu không nói chuyện?" Mễ Đường đợi một lúc cũng không thấy anh hỏi mình, có chút chán nản.

"Nói cái gì?" Lộ Lâm nhìn không chuyển mắt.

Mễ Đường sốt ruột nói: "Hỏi mình cười cái gì."

Lộ Lâm nhẹ nói: "Cậu cười cái gì?"

Mặc dù phát triển không theo suy nghĩ của cô, nhưng Mễ Đường vẫn nói: "Đây là quà tặng cho cậu."

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Bánh nhung đỏ

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

Lộ Lâm mất một giây mới phản ứng được.

Mễ Đường cười nói: "Có phải rất đặc biệt không? Vui chứ?"

Lộ Lâm dừng lại nhìn cô, vẻ mặt bất đắc dĩ, "Ừm."

Mễ Đường nháy mắt mấy cái, buồn cười nói: "Vây... quà cũng đã tặng rồi, vậy chúng ta về lớp đi."

Lộ Lâm gật đầu, anh đi được hai bước, Mễ Đường bỗng nắm lấy ống tay áo của anh, "Chờ một chút."

Lộ Lâm quay lại nhìn cô, "Sao thế?"

Dưới ánh trăng, Mễ Đường nhìn anh không chớp mắt, nhìn đến ngây người.

Cô biau môi, khoe mắt hiện lên màu hồng của hoa đào, cười nói: "Lừa cậu đấy, đây mới là quà cho cậu."

Cô lấy từ trong túi đồng phục ra một cái hộp màu trắng buộc ruy băng

Mễ Đường nhẹ nói: "Đây, cái này tặng cậu, sinh nhật vui vẻ."

Cô nắm lấy tay Lộ Lâm, đặt món quà vào trong tay anh

Lộ Lâm cầm lấy chiếc hộp, ánh mắt thâm thúy, không biết đang nghĩ gì.

"Mở ra đi." Mễ Đường giục anh.

"Sắp vào lớp rồi." Lộ Lâm khề nói.

Mễ Đường nói: "Vây cậu không mở ra nhìn sao?"

Lộ Lâm bỏ món quà vào trong túi, "Quay về ký túc xá rồi xem."

Mễ Đường nghĩ rồi nói "Được."

Lộ Lâm nhìn cô nói: "Cám ơn."

Mễ Đường di chuyển mũi chân trên mặt đất, nói: "Không có gì."

Lộ Lâm: "Đi thôi."

"Được." Mễ Đường đi sau lưng anh.

Nhìn ngắm anh, khiến cho tiếng ve khiến người ta khó chịu cũng trở nên êm tai vui sướng hơn.

Hai người không đi nhanh, mà thời gian nghỉ giữa giờ cũng không dài, cho nên chưa đi đến nửa đường đã nghe tiếng chuông vào học, nhưng không ai vội vàng vội chậm rãi bước đi

May mắn lúc đến lớp thầy giáo còn chưa tới, chỉ là cả hai cùng vào muộn khiến cho mọi người nhìn thêm mấy lần.

Diệp Hàm hỏi nhỏ anh, "Cậu đi đâu đấy?"

Lộ Lâm để tay trong túi, ngón tay chạm phải chiếc hộp cứng, vẻ mặt ôn hòa không nói gì.

"Vừa rồi cậu không đi nhà vệ sinh đúng không?" Diệp Hàm cười hì hì nói.

Lộ Lâm cầm bút cùng bài thi ra để làm, Diệp Hàm nhìn anh vẫn đang giả vờ, dứt khoát nói, "Mình biết vừa rồi cậu đi đâu, đừng giả vờ."

Ánh mắt Lộ Lâm không được tự nhiên, "Cái gì?"

"Mình và Trần Tử Minh đến nhà vệ sinh để xem, cậu không hề ở đó, cậu còn muốn qua mặt mình, không thể nào."

Tay Lộ Lâm cầm bút dừng lại rồi tiếp tục làm đề, nhưng tốc độ chậm hơn gấp đôi bình thường.

"Sao cậu không nói chuyện, thế nào? Tặng quà gì cho cậu, cậu có đồng ý không?" Diệp Hàm đẩy anh thì thầm nói.

Lộ Lâm: "Không có gì."

"Sao lại không có gì, mình không tin, mình vừa cá cược với Trần Tử Minh, mình nói chắc chắn không phải cậu đi WC, cậu ta không tin chuyện đó, lần này phải mời mình ăn sáng một tuần."

Lộ Lâm: "Đang trong lớp học."

Diệp Hàm: "Này, mình biết đang trong lớp, không phải vì tò mò sao, cậu cũng có cảm giác với cô ấy không? Nếu không, cậu đi vì cái gì?"

Lộ Lâm cúi đầu không nói, ánh mắt còn sáng rực rỡ hơn cả ánh trăng.

"Mình đã đoán đúng rồi, cậu đã thoát khỏi cảnh FA rồi đúng không?" Diệp Hàm nhìn vào phản ứng của anh, càng cảm thấy mình đã nghĩ đúng, "Không nói tức là đồng ý, không phải đang xấu hổ chứ."

Ánh mắt Lộ Lâm lấp lánh nói: "Không có."

Diệp Hàm: "Thật không? Thế Dương Thiên Thiên đã nói gì với cậu? Cậu đi lâu như vậy mà."

"Dương Thiên Thiên?" Lộ Lâm nhú mày.

"Đúng vậy, không phải cậu vừa mới đi gặp cô ấy ở sân thể dục sao?" Diệp Hàm nghi ngờ nhìn anh.

"Không." Lộ Lâm lạnh lùng nói, "Mình không biết cậu ta."

"A?" Diệp Hàm ngây người, thể phản ứng vừa rồi của cậu là sao? Chuyện gì đang xảy ra vậy "Vừa rồi cậu đi đâu?"

"Không đi đâu, đừng nói chuyện nữa, mình làm bài."

Diệp Hàm: "..."

Sau khi tan học, Lộ Lâm không ở lại trong lớp mà cầm vài cuốn sách trở về ký túc xá.

Anh là người thứ hai về ký túc xá, cởi áo khoác đồng phục, anh lấy chiếc hộp ra ngoài.

Một người khác trong túc xá đã đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, Lộ Lâm tháo dây ruy băng trên hộp. Khi dây được nói ra, có thể nhìn thấy hai chữ cái viết tay trên hộp ——LL.

Về mặt của Lộ Lâm trở nên dịu dàng hơn.

Anh mở hộp ra, nhìn thấy đầu tiên chính là tấm thiệp vẽ tay phía trên vẽ phiên bản Q của nhân vật phản diện, một người con trai một người con gái, rất giống Lộ Lâm và Mễ Đường, đều mặc đồng phục màu xanh trắng, bạn trai để tay lên vai bạn gái, người con gái kiễng chân lên, nhìn hai người giống như là muốn hôn, xung quanh bên cạnh đều là bóng bay và hình trái tim, phía dưới góc phải viết chữ: thẻ hôn (yêu mình, cậu sẽ hôn mình).

Khóe miệng Lộ Lâm cong nhẹ lên, đồ hết tấm thiệp trong hộp ra.

Các tấm thẻ bên trong có đủ loại màu sắc, hoa văn và lời nói trong mỗi một tấm lại khác nhau theo thứ tự là: thẻ ôm một cái (ôm mọi lúc mọi nơi, mình muốn ôm theo kiểu công chúa), thẻ trừng phạt (lúc nào mình không nghe lời có thể thực hiện hình phạt tình yêu ~biubiubiu), thẻ nguôi giận (hừ ~ cho cậu một cơ hội),

Thẻ nũng nịu (chỉ nũng nịu ở trước mặt cậu thôi), thẻ tâm tình ——(dùng lời ngon ngọt dỗ chết cậu)...

Đủ loại, tầm khoảng hai mươi mấy tấm.

Lộ Lâm xem rất nghiêm túc nên không chú ý có người đi tới.

"Đây là cái gì?" Lâm Xuyên về ký túc xá thì nhìn thấy Lộ Lâm đang cầm gì đó xem đến say mê, lần đầu tiên nhìn thấy anh như vậy cho nên mới tò mò đi qua

Lộ Lâm quay lại Lâm Xuyên đằng sau, anh lập tức cho đồng thẻ kia vào trong hộp.

Lâm Xuyên đã kịp nhìn thấy một hai tấm, cười nói: "Làm gì vậy, ai đưa cho cậu cái này?"

"Không có gì." Lộ Lâm đẩy cái nắp lên.

"Cho mình xem một chút, cái gì mà hôn hôn, ôm một cái, có vẻ rất thú vị, bây giờ mà còn có cái này à, mình chưa từng thấy."

Lúc này một số người cũng đã quay về ký túc xá.

Tần Phong tò mò hỏi: "Hai cậu đang nói chuyện gì đấy?"

Lâm Xuyên túm tóc nhún vai, "Lộ Lâm đang xem quà người khác tặng cho cậu ấy, mình đang muốn cậu ấy cho xem một chút."

Tần Phong: "Quà gì vậy?"

Lâm Xuyên: "Minh cũng không tả được, nhưng rất thú vị, Lộ Lâm, bạn gái nào tặng cho cậu vậy? Hôm nay Dương Thiên Thiên tìm cậu, có phải cô ấy không?"

Lộ Lâm cắt chiếc hộp đi lạnh nhạt nói: "Không phải."

Tần Phong cũng tò mò, "Cuối cùng là quà gì?"

Những người khác cũng hỏi: "Không phải cậu không bao giờ nhận quà sao? Chả nhẽ đang yêu đương?"

Lâm Xuyên: "Minh cũng cảm thấy như vậy, dạo này tối nào cũng thấy cậu ấy nói chuyện Wechat."

Tần Phong: "Ai thế, mẹ kiếp, Lộ Lâm, cậu giấu kỹ thật."

Lộ Lâm: "Không có."

Tần Phong: "Thật không có?"

Lộ Lâm ngáp ngừng mấy giây, "Ừm."

Lâm Xuyên: "Vậy quà này do ai tặng? Cho mọi người nhìn một chút, thường thức xem thế nào, về rất đẹp nhé."

"Không biết."

Lâm Xuyên: "Sao lại không biết? Chuyện này mà cũng không nói, quá keo kiệt."

Tần Phong: "Đúng vậy, Lộ Lâm cậu cũng quá nhỏ mọn rồi."

Lâm Xuyên: "Nhưng chữ đáy mình thấy nhìn rất quen, hình như đã từng nhìn rồi."

Mắt Lộ Lâm hơi chớp lên, không trả lời cầm bàn chải kem đánh răng vào Toilet

Mọi người quay mặt nhìn nhau, "Minh cảm thấy cậu ta rất lạ."

"Minh cũng thấy thế."

"Chắc chắn có bí mật."

"Đồng ý."

"Có muốn nhìn lên không, mình thấy cậu ta đặt ở trong ngăn kéo."

"Quên đi, không lúc nữa cậu ta lại tức giận."

Mọi người khẽ thì thầm buồn chuyện, cũng hơi sợ Lộ Lâm, không dám nói đùa với anh, đành phải thôi, chuyển sang đề tài khác.

"Hôm nay lúc Trần Tinh Phong đến tìm Mễ Đường các cậu có nhìn thấy không?"

"Có thấy. Mễ Đường thật lạnh lùng."

"Các cậu nghĩ, Mễ Đường với Lộ Lâm ai lạnh hơn?"

"Mình thấy Lộ Lâm."

"Mình lại cảm thấy Mễ Đường hơn, cô ấy tới đây được một tuần mà mình còn chưa dám nhìn thẳng lần nào."

"Dù sao thì cũng đều lạnh, nhưng hai người ngồi trước ngồi sau, nhìn rất xứng đôi."

"Giá trị nhan sắc đều cao."

"Mọi người có cảm thấy, hai người họ có hi vọng trở thành một cặp không? Một người là hoa khôi của trường một người là học sinh giỏi."

"Không thể nào, hai tòa núi băng tụ cùng một chỗ, sẽ không làm người ta chết cóng chứ."

"Cũng chưa chắc, hai tảng băng đều là dạng trong nóng ngoài lạnh, đến lúc thực sự yêu đương, không biết sẽ nhiệt tình như nào."

"Thôi đi, Lộ Lâm như thế... cậu có tin không?"

Mọi người lác đầu, "Ừm, không tin lắm, Mẽ Đường như thế, chắc mắt sẽ rất cao, hôm nay Trần Tĩnh Phong đến mà cô ấy không thèm nhìn một chút nào, chỉ cần nói một câu cũng làm cho người ta biết khó mà lui."

"Nhưng cô ấy đẹp thật." Diệp Xuyên bỗng nhiên than thở một câu,

Mọi người nhìn cậu ta cười.

"Sao? Mình cũng không nói sai."

"Có phải cậu đang thăm mền người ta không?"

Diệp Xuyên bị nói mà thấy bối rối, mặt đỏ bừng, "Không có, không có..."

"Nhìn cái kiểu ấp úng này của cậu, còn nói không có, chắc chắn thích cô ấy."

Diệp Xuyên: "Mình chỉ cảm thấy ngoại hình của cô ấy rất đẹp."

"Vây là thích rồi, nhà ở ven hồ hưởng ánh trăng trước, cùng một lớp thì hi vọng cũng lớn hơn các lớp khác, các huynh đệ ủng hộ cậu, lên đi!"

Diệp Xuyên đỏ mặt, "Mình không có ý kia..."

Bịch một tiếng, cửa phòng toilet bỗng đóng rầm lại, phát ra âm thanh rất lớn

Mọi người quay đầu lại nhìn, Lộ Lâm từ toilet đi ra, mặt với tóc của anh vẫn ướt sũng, khuôn mặt anh lạnh lùng, mặt không đổi nhìn mọi người, trong mắt như chứa đầy sương lạnh.

Nhìn anh chắc vừa gội đầu xong, còn chưa kịp lau đã đi ra.

Mọi người vô thức rụt lại, không biết phải nói gì.

Lộ Lâm lạnh lùng đi qua người bọn họ, làm cho mọi người không hiểu ra sao.

Lộ Lâm cảm áo khoác đi ra khỏi phòng, mọi người nhìn nhau, một lúc lâu Diệp Xuyên nói: "Sao mình thấy ánh mắt vừa rồi Lộ Lâm nhìn mình không đúng."

Tần Phong: "Cái gì? Mình vừa rồi còn bị cậu ta làm cho giật mình."

Diệp Xuyên sợ nói: "Giống như có sát khí, thật đáng sợ."

Lộ Lâm đi ra khỏi phòng, ngồi xuống bậc thang đầu tiên, cầm lấy điều thuốc ra khỏi hộp, cảm giác điện thoại trong túi rung lên, có tin nhắn Wechat, lúc này mà gửi tin nhắn cho anh cũng không có ai khác.

Khuôn mặt lạnh lùng của Lộ Lâm dường như cũng trở nên dịu dàng hơn, anh mở khóa rồi mở Wechat ra.

Mẽ Đường: "Đã xem quà chưa?"

Lộ Lâm: "Rồi."

Mẽ Đường gửi tới một gói biểu cảm mà trước đây chưa từng thấy.

Mỗi ngày Mẽ Đường đều gửi cho anh các loại biểu cảm mà anh chưa từng nhìn thấy, không biết lấy ở đâu, Lộ Lâm rất hiếm khi sử dụng để nói chuyện với mọi người, nhưng Mẽ Đường gửi tới anh đều giữ lại

Mẽ Đường: "Thế nào? Có đáng yêu không?"

Lộ Lâm: "Ừm."

Mẽ Đường: "Mình vẽ có giống cậu không?"

Lộ Lâm: "Rất giống."

Mẽ Đường: "Vì lúc mình vẽ là đang nhớ tới cậu."

Lộ Lâm cầm chặt điện thoại, bởi vì dùng quá sức còn run lên một chút, có nước trên tóc còn ướt rơi xuống nhỏ trên mặt anh, lúc anh lau mặt rồi cúi đầu, mặt mày giãn ra, trong đầu hiện lên khuôn mặt của Mẽ Đường.

- Mẽ Đường đợi một lúc không thấy Lộ Lâm trả lời, lại hỏi anh, "Cậu xấu hổ à?"

Lộ Lâm: "Không có."

Mễ Đường: "Thật không?"

Lộ Lâm: "Ừm."

Mễ Đường: "Vậy phải làm thế nào cậu mới xấu hổ?"

Lộ Lâm: "Khi tôi muốn."

Mễ Đường nghĩ rằng anh sẽ không trả lời, nhưng nhìn thấy tin này của anh, cô cười mắt cong thành hình bán nguyệt, trái tim ngọt ngào như bong bóng giống như được bồi mật lên trong.

Một lúc lâu sau cô mới ngưng được cười, nói tiếp: "Mình vẽ cho cậu nhiều như vậy, cậu cũng tặng lại cho mình một tấm nhé?"

Lộ Lâm: "Có thể."

Mễ Đường không nghĩ tới anh sẽ đồng ý, hơi ngạc nhiên "Thật không? Vậy lúc nào cậu đưa cho mình?"

Lộ Lâm: "Ngày mai."

Mễ Đường: "Thế ư?"

Lộ Lâm: "Ngày mai cậu sẽ biết."

Mễ Đường vui sướng ngồi dậy khỏi giường, nhanh chóng gửi cho anh: "Cậu không được đổi ý!"

Lộ Lâm: "Ừm."

Mễ Đường hận không thể di chuyển thời gian, chỉ chạm nhẹ một cái đã đến sáng thứ hai

Cô nhìn đồng hồ, mới mười hai giờ, cô vừa hưng phấn lại chờ mong, còn có chút hồi hộp không giải thích được, loại cảm xúc này làm cho cô càng có tinh thần hơn lại càng không buồn ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Bánh mousse hoa anh đào

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

Mễ Đường: "Mình chưa muốn ngủ."

Lộ Lâm: "Không còn sớm, ngủ đi."

Mễ Đường: "Vậy cậu nói chúc ngủ ngon với mình."

Lộ Lâm: "Ngủ ngon."

Mễ Đường: "Không muốn, mình muốn nghe giọng của cậu."

Lộ Lâm cầm điện thoại lên, đặt ở bên miệng, nhẹ nói một câu: "Chúc ngủ ngon, ngủ sớm một chút."

Không biết có phải do ảo giác của Mễ Đường không mà giọng nói của Lộ Lâm so với bình thường dịu dàng hơn rất nhiều, giọng nói trầm khàn, nhẹ nhàng, luôn dễ dàng làm lay động trái tim của cô, làm tim cô như muốn vỡ tung.

Mễ Đường gửi cho anh một biểu cảm đầu gấu trúc: "Đêm nay đừng đóng cửa sổ, mình muốn lên vào trong giấc mơ của cậu."

Sau khi Mễ Đường gửi xong, liền vào phòng tắm rửa tay, cô đoán chắc chắn Lộ Lâm sẽ xấu hổ không trả lời, nên ném điện thoại lên giường.

Khi từ nhà vệ sinh đi ra, cô nằm xong mới nhìn thấy Lộ Lâm lại gửi cho cô một cái tin "Ừ".

Mẽ Đường mở to mắt, sợ rằng chớp thì chữ này sẽ biến mất, đây là ảo giác của cô.

Cái chữ Ừ này quả thực là chữ đẹp nhất trên đời!

Lộ Lâm đúng là người đáng yêu nhất trên đời!

————

Ngày thứ hai, Mẽ Đường dậy rất sớm, sáu giờ hơn đồng hồ báo thức còn chưa kêu thì cô đã mở mắt dậy.

Cô vội vàng đánh răng rửa mặt, thay đồng phục, vừa xuống cầu thang vừa xịt kem chống nắng lên mặt, xịt hai lớp lên mặt, nhìn trên mặt có chút bóng nhưng cô không quan tâm được nhiều như vậy.

Nhìn xuống cầu thang đang thấy bà Mạnh Viện đang nói chuyện với Mẽ Viễn Sơn trong phòng khách.

"Chúa ơi, chồng tôi, tôi có đang bị mộng du không?" Nữ sĩ Mạnh Viện mặc đồ ngủ đang cầm cốc nước trong tay, khiếp sợ nhìn Mẽ Đường đã ăn mặc chỉnh tề.

Mẽ Viễn Sơn cũng rất kinh ngạc, nhìn Mẽ Đường từ trên xuống dưới, ngập ngừng nói: "Hình như không phải."

Mẽ Đường bắt đầu nhìn hai người: "Con phải đến trường."

Nữ sĩ Mạnh viện: "Nhưng bây giờ vẫn chưa đến bây giờ, sao đã đi rồi?"

Mẽ Đường nghĩ rồi tìm một lý do, "Bài tập chưa làm xong, con đi sớm để bổ sung bài tập."

Giải thích kiểu này, nữ sĩ Mạnh Viện và Mẽ Viễn Sơn chỉ tin một nửa, hai người nhìn nhau trong mắt tràn đầy vui mừng.

Trẻ con thật hay thay đổi, trước kia chưa bao giờ biết làm bài tập, bây giờ còn biết cách đi bổ sung bài tập.

Nữ sĩ Mạnh viện hỏi một cách thân mật: "Con ăn sáng rồi hãy đi chứ?"

"Không ăn, con cầm theo bánh mì và sữa là được." Mẽ Đường lắc đầu, rồi vội vàng đi đến lớp.

Nữ sĩ Mạnh viện: "Mẹ bảo đi giúp việc hâm nóng lại cho con, sáng không thể uống lạnh, không tốt cho dạ dày."

Mẽ Đường: "Không cần đâu, trời nóng như vậy, con không thích uống nóng."

Mẽ Đường đi vào bếp mở tủ lạnh, nhìn thấy có sữa chua dâu tây mới mua, cô nghĩ rồi cầm hai hộp sữa chua lên lại cầm thêm sandwich bỏ vào trong cặp sách.

"Được rồi, con đi đây." Mẽ Đường chạy đến lối vào thay giày.

Nữ sĩ Mạnh viện: "Chờ một chút, nhóc con, trưa nay về ăn cơm nhé, anh trai con hôm nay sẽ về nhà còn mang theo Shaqima đấy."

Mẽ Đường dừng động tác lại, ngạc nhiên hỏi: "Thật sao? Đúng hôm nay à?"

"Ừm, sáng nay có gửi tin cho mẹ."

"Sao anh ấy không nói với con.." Mẽ Đường nói đến một nửa, sau đó dừng lại nhớ tới lần trước Mẽ Phong nói muốn gặp Lộ Lâm, đã bị cô từ chối, anh ấy muốn đến thẳng trường tìm cô, lần này không nói gì chắc định bất ngờ đến trường cô.

Mẽ Phong này.

"Vậy trưa về ăn cơm nhé, có muốn mẹ để đồ của Shaqima ở trong phòng con không?" Nữ sĩ Mạnh viện nói lại lần nữa.

Mẽ Đường nói: "Vâng, có ạ, con đã để lại một chỗ cho nó, ngôi nhà của mèo con đặt cũng sắp xong rồi. Ba, ba hỏi giúp con nhé."

Mẽ Viễn Sơn: "Ừ, ngày mai sẽ đưa tới."

Mẽ Đường đưa tay lên làm động tác OK, cô nhìn đồng hồ, "Con đi đây."

"Đi chậm lại nhé."

"Vâng ạ."

Khi Mễ Đường tới trường, mặt trời còn chưa ló dạng, cô cũng không cầm ô ra che, chạy một mạch trên đường chỉ mấy phút đã đến lớp, ai biết lúc đến lớp lại không thấy Lộ Lâm đâu.

Cô tới sớm như vậy sao? Lộ Lâm vẫn còn chưa tới.

Mễ Đường mừng thầm, rồi giả vờ bình tĩnh đi đến chỗ ngồi.

Cô cầm quyển sách để lên trên bàn, sau đó nhìn chăm chăm vào cánh cửa lớp, hai phút sau Lộ Lâm đến.

Mễ Đường cảm thấy nín thở, cô lén nhìn Lộ Lâm, ra vẻ bình tĩnh ho một tiếng, rồi cúi đầu đọc sách.

Mặc dù một chữ cũng không đọc, nhưng cô giả vờ y như thật.

Lộ Lâm đi ngang qua người cô, Mễ Đường đưa tay nắm lấy góc áo của anh.

Lộ Lâm cứng ngắc, những ngón tay siết chặt lại nhau, đôi mắt sâu nhìn vào một chỗ rồi từ từ quay lại phía Mễ Đường.

Mễ Đường ngược lên nhìn anh, trên mặt hiện lên màu đỏ nhàn nhạt nhưng cô lại không cảm nhận được, cô nháy mắt với Lộ Lâm ra hiệu anh đưa nó cho mình.

Lộ Lâm khẽ nói: "Sao thế?"

Mễ Đường mím môi, sao lại không chủ động đưa, tối qua còn nói hay như thế để cho cô vào trong giấc mơ của anh, bây giờ còn lạnh nhạt với cô như vậy, không đưa thế cho cô.

"Không có việc gì."

Cô có chút tức giận buông quần áo ra, quay người ngồi thẳng.

Khóe miệng Lộ Lâm giật giật, về chỗ ngồi xuống, ánh mắt vẫn không rời khỏi Mễ Đường, khuôn mặt ửng đỏ của Mễ Đường từ từ mờ dần, làn da cũng trở nên trắng hỏn, khóe miệng của cô trĩu xuống dưới, biểu lộ tâm trạng lúc này, đôi mắt cũng rất sinh động.

Diệp Hàm vừa đến đã thấy Lộ Lâm nhìn phía trước đến thất thần, cậu ta đưa tay ra lay lay trước mặt anh, "Lộ Lâm, cậu đang ngốc gì đấy?"

Lộ Lâm cup mắt xuống, lông mày nhíu lại, "Không có gì."

"Thế vừa rồi cậu đang nhìn gì?"

"Nghĩ về đề bài."

"Đề gì, sao cậu phải nghĩ lâu như vậy? Chẳng lẽ là vấn đề về tình yêu?" Diệp Hàm cười.

Mễ Đường ngồi đằng trước nghe thấy, chẳng hiểu sao nghe thấy Diệp Hàm nói anh ngăn người nhìn chăm chăm trước mặt, con giận của cô giảm một nửa, nhưng cô vẫn khó chịu quay đầu nhìn Lộ Lâm.

Ánh mắt của cô mờ nịt liếc nhẹ một chút, đã thu lại, thật ra cũng chỉ muốn nhìn biểu cảm của Lộ Lâm.

Lại để Diệp Hàm nhìn thấy, cậu ta nghĩ rằng do giọng của mình quá lớn làm ảnh hưởng đến Mễ Đường, nhất thời im bặt không dám cười nữa.

Một lát sau, Diệp Hàm khẽ nói với Lộ Lâm: "Lộ Lâm, cậu có thấy ánh mắt vừa rồi của Mễ Đường quá lạnh không?"

Lộ Lâm: "Không."

Diệp Hàm: "Thật sự không? Mình giật mình, chẳng qua mình chỉ cười có hai tiếng thôi mà?"

Lộ Lâm nghe nói thế, nghĩ đến chuyện gì đó không khỏi cong môi lên.

Diệp Hàm nhìn thấy cảm thấy khó hiểu, "Cậu mới cười sao?"

Lộ Lâm nhíu mày, "Không có."

"Thôi đi, tại sao không, núm đồng tiền trên mặt còn hiện lên, mà vẫn nói không cười? Cậu cười cái gì?"

"Cậu nhìn nhầm rồi." Lộ Lâm lật sách giáo khoa.

"Không thể nào, chắc chắn là cậu cười!"

Lộ Lâm không để ý tới cậu ta nữa.

Diệp Hàm nhìn thái độ này của Lộ Lâm, nghĩ chẳng lẽ mình nhìn nhầm thật, rõ ràng môi cậu ta cong lên, không phải cười sao?

Nhưng, trước đây cậu ta cũng chưa từng gặp Lộ Lâm cười như này, chẳng lẽ không phải cười thật? Vậy đây là gì, khinh bỉ cậu ta?

Một lúc sau. Tiếng chuông vào tiết tự học vang lên, Mễ Đường không thể ngồi yên, cô mong chờ tám thế tối qua mà đến giờ vẫn không đưa cô, làm cô thiệt thòi phải đến sớm như thế, hay Lộ Lâm ngủ một giấc xong thì quên mất chuyện này rồi?

Mễ Đường cầm bút, khó chịu vẽ trên giấy.

Du Mông Dương thấy cô không ngồi yên, thì thầm với cô: "Mễ Đường, cậu sao thế?"

"Không có gì." Mễ Đường khép sách lại.

"Hôm qua cậu đưa quà cho lớp trưởng chưa?" Giọng Du Mông Dương thấp xuống.

"Ừm." Ngón tay Mễ Đường di di trên bàn, ánh mắt liếc về phía sau.

"Sao? Cậu ấy có thích không?"

"Chắc là thích." Mễ Đường nghĩ đến biểu hiện Lộ Lâm ngày hôm qua, bỗng nhiên có chút không chắc chắn, anh không bao giờ thể hiện vui buồn nên không thể thấy được suy nghĩ của anh.

Không biết cô làm nhiều như vậy, anh thích hay không thích.

Trong lòng Mễ Đường hơi khó chịu, lại nói thêm một câu, "Ai biết cậu ấy có thích hay không, dù sao cũng không nói mà mình cũng không hỏi."

Du Mông Dương: "Vậy cậu ấy có nhận không?"

Mễ Đường: "Nhận."

Du Mông Dương cười nói nhỏ, "Cậu ấy nhận thì chắc chắn là thích, mình nghe nói, từ trước đến nay cậu ấy không bao giờ nhận quà, đặc biệt là từ con gái, không hề để lại."

"Thật sao?" Mễ Đường mở mắt ra, sắc mặt dịu đi nhưng lại nói tiếp: "Cậu ấy nhận bí mật, mọi người làm sao mà biết."

"Chắc không đâu, mình chưa thấy ai nói về chuyện đó, các bạn nữ trong lớp đều nói cậu ấy không nhận."

Mễ Đường mỉm môi, ánh mắt hiện lên ý cười, "À."

"Cậu tặng quà gì đấy?" Du Mông Dương thật sự rất tò mò Mễ Đường đưa quà gì cho Lộ Lâm, mà Lộ Lâm còn nhận.

"Không nói cho cậu, bí mật." Mễ Đường nghĩ thầm, món quà kia ngoài Lộ Lâm ra, không để ai biết được, cô còn phải giữ mặt mũi chứ, đúng vậy, cô phải nói với Lộ Lâm nhắc anh không nói cho người khác.

Du Mông Dương vẫn muốn hỏi thêm, thấy Liễu Tiểu Nhan xuất hiện bên ngoài cửa sổ, cô nhanh chóng cúi đầu đọc sách, khẽ nói: "Mễ Đường, cô Liễu đấy."

Mễ Đường nhìn ra ngoài cửa sổ, đúng lúc đối mặt với Liễu Tiểu Nhan, cô bình tĩnh rời mắt đi, Liễu Tiểu Nhan nhìn cô một lúc, thấy giáo viên Anh ngữ tới thì Liễu Tiểu Nhan mới đi.

"Mọi người dừng lại một chút, sáng nay mọi người đã học lại các từ đơn mà tôi đã dạy từ tuần trước, còn mười phút cuối bắt đầu nghe đọc viết, sai thì chép phạt, bắt đầu chuẩn bị đi."

Giáo viên Anh Ngữ lớp ba thường xuyên như này, mỗi tuần sẽ có một lần đọc nghe viết từ đơn, các bạn trong lớp đã quen với chuyện này, mọi người nhanh chóng nhớ từ đơn.

Mễ Đường lấy sữa chua từ trong túi ra, sau đó xé một mảnh giấy, viết ở phía trên mấy câu gắp giấy lại, rồi dán nó vào sữa chua.

Mễ Đường mặc dù không học giỏi nhưng đồ dùng học tập vẫn rất đầy đủ

Cô đi chuyển ghế dịch xuống sau, cầm sữa chua đập vào đầu gối Lộ Lâm

Lộ Lâm ngẩng đầu đã thấy Mễ Đường cúi người, một bên vai thấp hơn bên kia, anh cúi đầu nhìn thấy cánh tay mảnh khảnh kia của cô đang đặt trên đầu gối anh, cầm một hộp sữa chua trong tay.

Ánh mắt Lộ Lâm hơi thay đổi, đưa tay ra nhận lấy sữa chua trong tay cô.

Hai ngón tay chạm vào nhau, ngón tay Lộ Lâm lạnh buốt, còn Mễ Đường lại nóng bỏng, nhất thời, cả hai đều sửng sốt, lúc sau Mễ Đường mới thu tay lại rồi chậm rãi ngồi thẳng.

Lộ Lâm xé tờ giấy dán trên sữa chua, đưa tay vào bàn học từ từ mở tờ giấy ra, đặt trên sách Anh ngữ.

Trên đó viết: Cậu không giữ lời hứa... tối qua đã nói đưa cho mình, bây giờ đưa thì cậu mới được uống sữa chua, không được trả lại quà của mình cũng không được nói cho ai biết quà mình tặng cho cậu

Lộ Lâm cong môi, anh lật lại tờ giấy, cầm bút viết một dấu hỏi ở trên, sau đó đưa cho Mễ Đường.

Mễ Đường vui vẻ mở ra, chỉ thấy một dấu hỏi ở trên, cô cầm tờ giấy, lật trước lật sau nhìn lại một lần, không thấy còn gì khác.

Điều này có nghĩa là gì?

Mễ Đường quay lại nhìn Lộ Lâm, cô cực kỳ chán nản, người này sao thay đổi như vậy, sao có thể đáng ghét như vậy.

Mễ Đường dịch ghế lên phía trên, gần như dán vào bàn học, tạo ra tiếng động không nhỏ, nhưng tiếng đọc từ đơn trong phòng rất lớn nên không ai chú ý tới bên này, chỉ Du Mông Dương bên cạnh cô và Lộ Lâm phía sau cùng Diệp Hàm nghe thấy.

Diệp Hàm thắc mắc nói: "Cô ấy sao thế?"

Du Mông Dương nhìn sắc mặt Mễ Đường không tốt, ngập ngừng hỏi cô: "Mễ Đường, cậu sao thế?"

"Không có gì." Bây giờ Mễ Đường không muốn nói chuyện, cảm thấy mình hơi ngớ ngẩn lại còn dậy sớm như thế chạy đến trường.

Cậu nam nhân! Đồ móng heo! Tức chết cô mất!

Không ai đối xử với cô như thế, Lộ Lâm quá đáng ghét.

Mễ Đường tức không chịu được, lấy điện thoại từ trong túi ra định gửi tin nhắn Wechat cho Hạ Tuệ Dao, thì cảm thấy ghế bị đá.

Mễ Đường đang tức giận nên không để ý, mấy giây sau cô còn chưa gửi tin đi thì ghế lại bị đá lần hai, cô đứng lên quay đầu thấy Lộ Lâm cầm tờ giấy đưa lên phía trước.

"Mễ Đường, có chuyện gì vậy?"

Cô đứng lên nên rất dễ nhìn thấy, giáo viên Anh ngữ nhanh chóng nhìn thấy.

Mễ Đường im lặng mấy giây, nói: "Em muốn đi toilet."

Giáo viên Anh ngữ: "Đi đi."

Mễ Đường đi ra khỏi bàn, lúc qua chỗ Lộ Lâm, cô hít sâu một cái, cắn môi, dừng lại lên đưa tay ra.

Một viên giấy nhỏ được đặt trong bàn tay cô.

Tìm Mễ Đường nhảy lên, lòng bàn tay nắm chặt lại, cho vào trong túi không quay đầu rồi ra khỏi lớp.

Cô đi rất nhanh, gần như chạy vào nhà vệ sinh ngay khi ra khỏi lớp học.

Mễ Đường tự nói với mình, "Sao mày lại không nhịn đi một chút cơ chứ?"

Mễ Đường rất ảo não, rõ ràng vừa rồi còn chắc chắn sẽ không để ý tới Lộ Lâm nữa, mới qua được có mấy phút. (GBB: hết cách với chị í, ai bảo đoạt troai quá mè)

Hừ! Nếu không phải nhìn vào ngoại hình đẹp trai của cậu, thì tôi còn lâu mới để ý tới. Xem cậu viết cái gì, nếu vẫn lại là dấu chấm câu thì chắc chắn tôi không để ý tới cậu nữa...

Tuyệt đối sẽ không chủ động nói chuyện với cậu

UDu (beta): Toai chỉ muốn nói...ĐỀ THƯƠNG QUÁAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Hạt sen đậu đỏ nấu đường phèn

Mễ Đường vừa hạ quyết tâm vừa lấy viên giấy từ từ mở ra

Trên mảnh giấy bị vò rúm đỏ viết một câu: "Buổi sáng lúc đèn đã đặt bên trong bàn của cậu."

Mễ Đường ngẩn người.

Thời tiết trên mặt cô ngay lập tức chuyển sang nhiều mây và có nắng, không che được nụ cười, cô gấp tờ giấy bỏ lại vào túi, Lộ Lâm chắc chắn có ý trên cô!

Người này sao lại xấu xa như thế!

Cô đứng một lúc nghĩ ngợi vẫn không nhận được chạy về lớp học.

Nghe thấy tiếng bước chân, Lộ Lâm ngược lên nhìn về bên phải, nhìn cô đang đi rất nhanh, khoe môi anh khẽ nhếch lên.

Trong lòng Mễ Đường chỉ muốn nhìn xem Lộ Lâm đưa cô thẻ gì, cô chạy qua anh không dừng lại mà về thẳng chỗ ngồi xuống.

Cô lấy túi sách ra, cúi đầu xuống, chỉ thiếu mức không cho đầu vào bàn học nữa thôi, đưa tay mò vào trong quả nhiên chạm vào một tấm thẻ cứng.

Cô hơi khản trương, vô thức nín thở, rồi mở tấm thẻ ra.

Tấm thẻ màu trắng trên đó có viết: Thẻ Vạn năng.

Mễ Đường đã nghĩ tới rất nhiều khả năng nhưng lại không hề nghĩ tới Lộ Lâm đưa cô một tấm thẻ vạn năng.

Nếu như là thẻ khác, thì cô có thể tìm cơ hội để sử dụng nó một cách nhanh chóng, nhưng lại là thẻ vạn năng cô phải làm gì chứ, thật phức tạp.

Trong lòng Mễ Đường xoắn xuýt.

Nếu như bây giờ muốn cái gì, thì cô muốn được ở cùng với Lộ Lâm.

Nhưng cô càng muốn tự Lộ Lâm chủ động nói thích cô, muốn Lộ Lâm tự mình nói muốn cô làm bạn gái của anh hơn, mà không phải dùng thẻ để đổi lấy.

Lúc cô nhìn thấy tấm thẻ vạn năng này, thực sự rất vui, hạnh phúc đến mức lâng lâng sắp biến thành kéo dẹo mắt.

Cho dù anh có lười không muốn nghĩ đến tấm thẻ cụ thể nào hay thật sự cảm thấy cô muốn cái gì cũng được, trước đó cô đã trách oan Lộ Lâm, hóa ra anh đã đến sớm cô còn tưởng anh quên chuyện này rồi.

Mễ Đường lén lút quay đầu cười với Lộ Lâm, hai người nhìn nhau, trong mắt anh trắng thanh gió mát đã biến thành mưa phùn nhẹ nhàng, phản chiếu khuôn mặt cô còn những cái khác đã biến thành hư không hết.

"Được rồi... Đã đến giờ, bắt đầu nghe viết."

Giáo viên Anh Ngữ cắt ngang không khí mập mờ này, Mễ Đường quay đầu lên.

"Mỗi một từ đơn tôi chỉ đọc hai lần, phải viết cả ý nghĩa của từ đơn đó, sẵn sàng chưa?" Giáo viên Anh ngữ cầm lấy sách giáo khoa, chuyển sang trang từ vựng

"Sẵn sàng."

Tiếng anh của Mễ Đường cũng không tệ lắm, lúc này tâm trạng của cô rất tốt liền lấy giấy bút cùng nghe viết theo.

Ba mươi từ đơn đã nhanh chóng viết xong, Mễ Đường viết hết ra chỉ còn một từ không nhớ nổi nghĩa nên để trống không viết.

Cô đặt tờ giấy lên bàn, đợi trưởng nhóm đến thu.

Nhìn còn hai phút nữa là tan học, Mễ Đường lại viết giấy cho Lộ Lâm: "Sữa chua dâu có thể uống, thẻ vạn năng tạm được, cậu phải nhớ dùng thẻ mình đưa."

Cô vừa ném tờ giấy cho Lộ Lâm, ngược lên đã thấy giáo viên Anh ngữ đang nhìn cô, hình như thấy được hành động cô ném giấy cho Lộ Lâm. Đúng lúc vang lên tiếng chuông tan học, trưởng nhóm đi thu bài, Giáo viên Anh ngữ đứng nhìn Lộ Lâm một lúc, không nói gì rồi đi.

...

Tiết thứ tư khi tan học, Mễ Đường nói với Du Mông Dương: "Hôm nay mình về nhà ăn cơm, cùng đi nhé."

Du Mông Dương cười cười, "Ừm, ok."

"Cậu có muốn đi cùng xe với mình về không, giữa trưa đạp xe không nóng sao?" Mễ Đường lấy ô từ trong túi ra.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện.

Du Mông Dương lắc đầu, "Không cần, mình quen rồi."

Mễ Đường: "Nhưng rất nóng mà."

"Mình có nghe theo cậu mua kem chống nắng, nên không vấn đề gì."

"Chờ một chút." Mễ Đường dừng lại, quay lại bàn học lấy mũ từ trong túi ra

"Sao thế?" Du Mông Dương cũng đi theo

"Cậu đội cái này vào, trời nóng như vậy mà chỉ bôi kem chống nắng cũng không có tác dụng, còn cần phòng nắng vật lý." Mễ Đường nhìn thấy cô cái gì cũng không hiểu, có chút bất đắc dĩ.

"Mình cảm thấy sau khi bôi xong cũng không khó chịu như trước nữa." Du Mông Dương nói.

"Cầm đi, đội nó khi đạp xe về." Mễ Đường đặt mũ vào trong tay cô.

"Cám ơn, chiều đến mình trả lại cậu."

Mễ Đường nhẹ nhàng "Ừ", lần trước cô đưa quà cho Du Mông Dương, sau đó Du Mông Dương hình như rất để ý thường mang đồ ăn cho cô, hoặc có cơ hội là mời cô đi ăn, Mễ Đường nhìn ra đây thật sự là một cô gái tốt, nên mặc kệ theo ý cô ấy, không nói tặng cô nữa.

Sắp đến cổng trường, Mễ Đường gọi điện cho Nữ sĩ Mạnh Viện.

Mễ Đường: "Mẹ, anh con về chưa?"

Nữ sĩ Mạnh viện: "Chưa về, nói sắp tới rồi, đồ ăn trong nhà đã xong xuôi rồi chỉ chờ hai con về."

Mễ Đường: "Anh ấy không nói gì nữa ạ?"

Nữ sĩ Mạnh viện: "Không nói, Sao thế?"

Mễ Đường: "Không có gì, con tan học rồi chuẩn bị về luôn đây."

Nữ sĩ Mạnh viện: "Được rồi, vậy mẹ bảo đi giúp việc hâm đồ ăn lại."

Mễ Đường cúp điện thoại rồi nhìn vào Wechat, Mễ Phong cũng không gửi tin nhắn cho cô.

Du Mông Dương hỏi: "Mễ Đường, cậu có anh trai à?"

Mễ Đường: "Ừm, nhà mình có hai anh em, còn cậu?"

Du Mông Dương: "Mình còn có em gái, nhỏ hơn mình nhiều, bây giờ vẫn đang học mẫu giáo, mình rất hâm mộ ai có anh trai, anh trai cậu bao nhiêu tuổi rồi?"

Mễ Đường: "Lớn hơn mình mấy tuổi, đang học đại học."

Du Mông Dương: "Mình đến nơi rồi, phải lấy xe đây."

Mễ Đường: "Ừm, bái bai, đi đường cẩn thận, nhớ đội mũ lên."

Du Mông Dương phát tay với cô, "Được rồi, Mễ Đường chiều gặp nhé."

Mễ Đường đi đến cổng trường, nhìn ra phía ngoài chỉ liếc mắt đã nhìn thấy chiếc xe con màu đen đang dừng ở đối diện bên đường.

Mễ Phong đứng ở bên ngoài, mặc áo phông trắng ngắn tay, quần màu đen, hôm nay còn đeo cặp kính gọng vàng, vừa nhẹ nhàng lại đẹp trai, đặc biệt còn ôm Shaqima trong tay, lưới biếng dựa vào cửa xe, mắt hơi híp lại có chút khó chịu với ánh mặt trời chói mắt.

Hầu như mọi người đi ra vào trường đều sẽ thấy Mễ Phong, cũng không có cách nào khác với tướng mạo này của anh quả thật quá hấp dẫn mắt người

khác, hướng chỉ còn ôm một con mèo hoàn mỹ như thế.

Có cô gái không nhận được tới gần để nhìn một chút, còn có người mạnh dạn hơn đến hỏi Mễ Phong, mèo anh ôm là chủng loại gì.

Dương Thiên Thiên hôm nay tình cờ đi cùng mấy người bạn mua sách, có một nữ sinh nhìn thấy Mễ Phong. Giật giật Dương Thiên Thiên, đỏ mặt nói: "Thiên Thiên, Cậu nhìn bên kia kia."

Dương Thiên Thiên đội cái mũ che nắng, để chắn mặt trời, nhưng cũng bị chặn hầu hết tầm nhìn, tâm trạng của cô ta không được tốt lắm, nghe người bạn nói nhìn gì đó cũng không quá hứng thú chỉ lướt qua

"Nhìn cái gì?"

Giọng cô ta vừa cất lên đã nhìn thấy Mễ Phong, ngay lập tức nhìn chăm chăm ngây người.

Dương Thiên Thiên hỏi: "Ai vậy?"

"Không biết, chắc không phải học trường mình, không giống học sinh cấp ba, nhìn như mình tình điện ảnh."

"Rất đẹp trai." Dương Thiên Thiên khẽ nói.

"Chúng ta đến gần nhìn kỹ một chút đi, rất nhiều bạn nữ đã đi đến đó."

Dương Thiên Thiên mím môi, gật đầu, lấy điện thoại ra ngắm lại mình, có chút không tự tin.

"Thiên Thiên, cậu nhìn con mèo kia, thật đáng yêu, rất muốn sờ một chút."

Dương Thiên Thiên hào hứng nói: "Ừ quá đáng yêu, mèo kia mình biết, giống mèo Ragdoll, rất đất, thật muốn nhìn kỹ hơn một chút, trước mình bảo cha mẹ muốn mua nhưng họ không đồng ý."

"Cậu nói xem, người đàn ông đứng ở cổng trường chúng ta làm gì?"

"Không biết."

"Hình như đang chờ người, cậu có thấy thế không?"

Dương Thiên Thiên nói: "Hình như thế."

Hai người vừa đi qua đã nghe thấy Mễ Phong lạnh lùng từ chối yêu cầu muốn sờ mèo của một cô gái.

"Thiên Thiên, người này có vẻ rất khó tính."

"Ừm, nhưng giọng của anh ấy thật dễ nghe."

"Mình cảm thấy ngoại hình có thể so với Lộ Lâm, hơn nữa còn có khí chất mà Lộ Lâm không có."

"Ừm, mình cũng cảm thấy thế."

"Thiên Thiên hay cậu thử xem, cậu đẹp như vậy chắc chắn anh ta sẽ không khó chịu với cậu đâu, không chừng còn hỏi Wechat của cậu đấy."

Dương Thiên Thiên nhìn Mễ Phong, trong lòng hơi động.

"Đi nhé, hôm qua cậu đợi Lộ Lâm lâu như vậy, mà cậu ta cũng không đến, cậu mất hi vọng thì càng tốt, Lộ Lâm cũng không có gì tốt, lại lạnh lùng như vậy, cho cậu ta độc thân đi."

"Nhưng..."

Dương Thiên Thiên hơi lo lắng, người đàn ông này đang chờ cô gái khác, mình mà đến đó sẽ rất xấu hổ.

"Đừng nhưng, mau đi đi, nếu không người ta sẽ đi mất."

Dương Thiên Thiên nhẹ gật đầu, "Vậy cậu đi cùng mình nhé..."

"Được, con mèo kia thật đáng yêu."

Hai người đi đến chỗ Mễ Phong, Dương Thiên Thiên ngại ngùng, còn chưa lên tiếng đã đỏ mặt, cô ta đang định nói, thì Mễ Phong đột nhiên đứng thẳng, ôm mèo đi lên phía trước

"Xin chào..." Dương Thiên Thiên vô cùng khẩn trương còn chưa nói xong, Mễ Phong đã đi qua người cô ta.

Dương Thiên Thiên cứng đờ.

"Mẽ Đường." Mẽ Phong gọi một tiếng.

Mẽ Đường vừa ra cổng trường đã thấy anh, nhưng cái cô nhìn thấy đầu tiên chính là Shaqima mà Mẽ Phong ôm trong ngực.

Cô đã rất lâu chưa được gặp Shaqima, vội vàng chạy tới.

Shaqima đang nằm ườn trên cánh tay Mẽ Phong, mở to mắt nhìn cô, nhận ra cô nên giả vờ muốn nhảy khỏi vòng tay của Mẽ Phong.

"Shaqima!" Mẽ Đường gọi một tiếng, rồi ngồi xổm xuống sờ nó.

Shaqima dùng cái đầu lông xù của mình cọ vào lòng bàn tay cô, kêu ra tiếng làm nũng, "Meo meo..."

Mẽ Đường nghe thấy mà tim muốn mềm đi, ôm nó vào trong ngực dùng trán cọ vào mũi của nó.

"Ngoan quá, có nhớ chị không?"

Mẽ Phong mở cửa xe, nói: "Lên xe trước đi."

Mẽ Đường ôm Shaqima sang bên kia, mở cửa xe, ngồi vào ghế lái phụ.

Chờ Mẽ Phong lên xe, Mẽ Đường nhìn anh nói: "Em biết anh sẽ đến."

"Bạn trai đâu?"

"Đã nói không có bạn trai." Mẽ Đường cúi đầu chơi đệm thịt trắng nõn Shaqima

Mẽ Phong: "Thật không?"

"Không tin thì thôi." Mẽ Đường thuận miệng nói.

...

Xe đã đi rất xa rồi, Dương Thiên Thiên cùng bạn vẫn còn đứng nguyên tại chỗ.

Giọng Dương Thiên Thiên trầm nói: "Cô gái kia là ai vậy?"

"Mẽ Đường, mình đã gặp một lần, lớp ba."

Dương Thiên Thiên: "Cùng lớp với Lộ Lâm?"

"Ừm."

Dương Thiên Thiên: "Sao mình chưa gặp."

"Cô ấy vừa mới chuyển đến, ngày đấy cậu nghỉ phép nên không gặp."

Khai giảng Dương Thiên Thiên phải làm một tiểu phẫu, nghỉ ở nhà hơn một tuần, hôm trước mới đến lớp.

"À... cô ấy đẹp thật."

"Cậu không biết thôi, cô ấy rất nổi tiếng trong trường. Tạ Phong cậu biết không? Nghe nói là đàn em của cô ấy, trong nhà rất giàu, ngày nhà giáo ấy, toàn bộ thầy trò lớp ba đều được cô ấy mời ăn ở Vạn Hào... Đúng rồi, hôm qua Trần Tĩnh Phong đến thổ lộ với cô ấy, mình quên mất không nói."

Ánh mắt Dương Thiên Thiên là lạ, "Thế à, chúng ta đi thôi, mua sách xong còn phải đi ăn."

"Ai, người vừa rồi không phải là bạn trai Mẽ Đường chứ, hai người đứng là cặp đôi thân tiên, mình nghe nói Mẽ Đường cũng rất lạnh lùng, không nói chuyện với con trai, đúng là phiên bản nữ của Lộ Lâm!"

"A, lúc nữa chúng ta ăn gì?" Dương Thiên Thiên mỉm cười chuyển chủ đề.

...

Ăn cơm trưa xong, mọi người lớp ba lần lượt về lớp.

Lộ Lâm vừa vào phòng học đã nghe thấy có người đang nói chuyện về Mẽ Đường.

"Hóa ra Mễ Đường có bạn trai rồi, thế nên mới lạnh lùng từ chối Trần Tinh Phong như vậy."

"Bạn trai cô ấy là ai?"

"Không biết, nghe nói học bên ngoài, trưa nay đợi cô ấy trước cổng trường, vừa cao lại đẹp trai, còn đi một chiếc xe hơi sang trọng!"

"Đi xe sang trọng có là gì, số tiền lần trước Mễ Đường mời khách đủ để mua một chiếc xe, người ta giàu có, bạn trai chắc chắn cũng giàu có."

"Nghe nói rất đẹp trai, dù sao mình cũng không nhìn thấy."

"Ai, vừa bình chọn hoa khôi, đã bị hái rồi, cô ấy mới đến đây có mấy ngày, bạn trai kia chắc đến từ Đê Đô rồi, ngàn dặm đi tới thăm cô ấy."

Lúc đầu chỉ có nam sinh thảo luận, về sau mấy nữ sinh đang nắm tay nhau đi tới nghe vậy cũng gia nhập, trong lớp lúc nào vô cùng nhộn nhịp.

"Chúng mình vừa nói trưa nay ra cổng trường nhìn thấy người đàn ông kia thật đẹp trai, rất xứng đôi với Mễ Đường."

"Có thể nói nhỏ một chút được không? Đừng nói những chuyện này trong lớp." Giọng Lộ Lâm không có độ ấm, nghe hơi nghiêm túc, mọi người cùng quay đầu lại nhìn anh, thấy sắc mặt anh rất tệ, liền tản ra về chỗ của mình, nhỏ giọng nói với bạn cùng bàn.

UDu (beta): Ôi chết đứ đừ đư với Anh Lộ mátttttt

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Sữa thạch đào

*Trên hình là trà thạch đào nha ae, hãy tưởng tượng đó là sữa nèo. Lâu lâu tg lại bộp cho vài món lạ quá tìm bằng tiếng j cũng hem ra, như món này, hem biết là sữa thạch đào hay thạch đào sữa tìm cả hai mà đều hem có.....

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

Gấu Bụng Bự: giờ sẽ có lịch đăng cố định là thứ năm hàng tuần nha mn, 1 chương/ 1 tuần nha. Tác giả ra tới chương 41 rồi nhóá (sẽ cập nhật hàng tuần cho mn đỡ hóng ☐)

Lúc Diệp Hàm vào lớp, đúng lúc nghe được tiếng Lộ Lâm nói chuyện, cậu ta đi tới cười hi hi hỏi: "Sao thế? Các cậu đang nói chuyện gì đấy?."

Lộ Lâm lạnh lùng nhìn cậu ta.

Diệp Hàm rút cổ lại nổi da gà, nghĩ thầm, có chuyện gì vậy, Lộ Lâm làm sao thế? Ai chọc cậu ta sao? Cảm thấy hơi sợ hãi.

Đến tận buổi trưa Lộ Lâm cũng không nói, Mễ Đường gửi giấy cho anh cũng không trả lời.

Mễ Đường cũng không hiểu anh bị làm sao, cảm thấy cả người anh như trầm lặng

Sau tiết học buổi chiều, Mễ Đường và Lộ Lâm không phải làm vệ sinh, chuẩn bị sắp xếp bàn học xong thì về nhà.

Mễ Đường quay lại nhìn Lộ Lâm, Lộ Lâm không ngừng đầu, vẫn liên tục thu dọn sách vở.

"Mễ Đường, đi không?"

Mễ Đường thu mất lại, "Ừm"

Hai người đi ra ngoài, thoáng qua một nữ sinh lớp khác, nữ sinh kia chính là Dương Thiên Thiên.

Dương Thiên Thiên thấy Mễ Đường, cô ta nhìn chăm chăm vào Mễ Đường không nháy mắt.

Mễ Đường không quan tâm tiếp tục đi lên trước thì nghe thấy Dương Thiên Thiên đứng ở cửa gọi, "Lộ Lâm, cậu có thể ra ngoài một chút không? Mình có lời muốn nói với bạn."

Mẽ Đường nhú mày, dùng bước, quay đầu nhìn Dương Thiên Thiên, hỏi Du Mông Dương: "Cô ta là ai?"

Du Mông Dương: "Hình như là lớp 7, Dương Thiên Thiên, từng tới tìm Lộ Lâm."

Mẽ Đường hí mắt, nói: "Cậu đi trước đi, mình muốn nhìn xem cô ta định làm gì."

Du Mông Dương ngạc nhiên rồi nói: "Vậy mình đợi cậu cùng đi, mình cũng không vội."

"Đi thôi." Mẽ Đường gật đầu.

Mẽ Đường định quay lại lớp, vừa tới cửa còn chưa đi vào đã thấy Lộ Lâm cầm cặp sách đi ra.

Mẽ Đường nhú mày, chẳng lẽ Lộ Lâm thật sự để ý tới em gái này.

Dương Thiên Thiên thấy Lộ Lâm đi tới cô ta rất vui mừng, lấy quà đã chuẩn bị trước đó ra, vừa định nói đây là quà tặng cho anh, thì Lộ Lâm liền đi qua người cô ta, thậm chí không thèm nhìn cô ta một cái.

"Lộ Lâm." Dương Thiên Thiên tròn mắt, sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

Mẽ Đường đứng xem, nhếch miệng lên, cười đến long lanh, bị Dương Thiên Thiên nhìn thấy, nghĩ là cô đến xem náo nhiệt, Dương Thiên Thiên tức giận cắn răng hỏi cô: "Cậu cười cái gì?"

Mẽ Đường nhìn cô ta, không trả lời, kéo Du Mông Dương, nói nhỏ: "Chúng ta cũng đi thôi."

Lộ Lâm đi rồi, cô cũng không có gì phải lo lắng, vừa rồi ánh mắt Lộ Lâm nhìn cô hình như là lạ, Mẽ Đường không đoán được có nghĩa gì.

Dương Thiên Thiên bị hai người phớt lờ, lòng tự trọng bị tổn thương, cái mũi chua chát, đôi mắt đỏ hoe.

Cô ta đuổi theo xuống dưới lầu chặn Lộ Lâm lại, đứng trước mặt anh, "Lộ Lâm!"

Lộ Lâm đành phải dừng lại, nhìn cô ta, "Có chuyện gì?"

Dương Thiên Thiên: "Cậu không nghe thấy mình nói chuyện với cậu sao?"

Lộ Lâm nhú mày, anh đang suy nghĩ một chuyện nên lúc Dương Thiên Thiên gọi anh không nghe thấy, nhưng Mẽ Đường đi ra khỏi lớp lại nghe thấy được.

"Xin lỗi, không nghe thấy." Lộ Lâm nhú mày.

Dương Thiên Thiên không biết anh thật sự không nghe thấy hay cố ý nói như vậy, mắt cô đỏ lên cảm thấy mình rất tủi thân.

"Tôi hôm qua mình có nhắn bạn ra sân thể dục, sao cậu không đến? Mình đã đợi cậu rất lâu." Dương Thiên Thiên hỏi nhỏ.

Hai người đứng ở trước cửa tòa nhà dạy học, lúc này là thời gian tan học, rất nhiều học sinh đang đi ra ngoài đều nhìn về phía bọn họ.

Lộ Lâm liếc mắt trông thấy Mẽ Đường cùng Du Mông Dương đi tới, Mẽ Đường lườm anh, ánh mắt lạnh nhạt đi nhiều.

Lộ Lâm không hiểu sao có chút khó chịu

Dương Thiên Thiên nói: "Sao cậu không trả lời?"

Đáng đáp Dương Thiên Thiên cũng rất tốt, một khuôn mặt trái xoan, ngũ quan xinh xắn đáng yêu, nếu không cũng không được chọn làm hoa khôi trước khi Mẽ Đường đến

Chuyện cô thích Lộ Lâm rất nhiều người biết, sau khi hết lớp mười, cô đã đến tìm Lộ Lâm hai lần, Vào năm đầu tiên của cấp ba lớp Dương Thiên Thiên cùng lớp Lộ Lâm học cùng một thầy vật lý, Dương Thiên Thiên là đại diện môn Vật Lý của lớp, thi thoảng giáo viên có đề gì ở lớp ba, đều nhờ Dương Thiên Thiên đi lấy, mỗi lần Dương Thiên Thiên đều lướt qua trước mặt Lộ Lâm để thể hiện sự tồn tại, nhưng Lộ Lâm cũng không để ý tới cô ta.

Lộ Lâm: "Không có gì, tôi cho là không đi cũng đã nói rõ câu trả lời của mình."

Tất nhiên cô biết anh không đến tức là từ chối, nhưng cô ta không cam lòng, vẫn muốn thử, anh không có bạn gái, lại đối xử lạnh lùng với tất cả cô gái khác, cô ta ưu tú như vậy cơ hội chắc chắn sẽ hơn những người khác. Cho nên hết lần này đến lần khác cô ta mới không từ bỏ ý định.

Dương Thiên Thiên cắn răng cầm món quà ra lần nữa, muốn chính thức bày tỏ với anh, nhưng Lộ Lâm không cho cô ta kịp mở lời đã từ chối

"Không cần, tôi sẽ không nhận nó."

Anh nói xong rồi quay lưng đi, Dương Thiên Thiên hét lên phía sau anh: "Sao cậu lại có thể lạnh lùng như vậy chứ?"

"Chẳng nào cậu không có người mình thích, thì mình vẫn có cơ hội, mình sẽ không từ bỏ."

Lộ Lâm chớp mắt bước nhanh hơn.

...

Lộ Lâm trở về nhà vừa đẩy cửa ra, Hạt Dẻ đã chạy nhanh đến.

Anh ngồi xuống sờ đầu Hạt dẻ, Hạt Dẻ vui sướng vẫy đuôi.

Đường Thanh Thành nghe tiếng động đi từ bếp ra, nhìn thấy Lộ Lâm, cười nói: "Đồ ăn đã xong rồi, đi rửa tay ra ăn cơm thôi."

Lộ Lâm: "Vâng, có cần con giúp không?"

Đường Thanh Thành: "Không cần."

Ông nghĩ gì rồi nói: "Con giúp ba mang Hạt Dẻ ra ngoài chạy một vòng, hôm nay ba còn chưa kịp cho nó đi."

"Vâng." Lộ Lâm vỗ lưng Hạt Dẻ, "Đi, Hạt Dẻ."

Hạt Dẻ lắc đuôi càng sung sướng hơn.

Một người một chó ra cửa, chạy một vòng xung quanh tiểu khu

Mặc dù Hạt Dẻ rất ngoan, nhưng khi Lộ Lâm mang Hạt Dẻ ra ngoài vẫn phải buộc thêm dây, vì sợ đụng người già và trẻ con trong tiểu khu, Hạt Dẻ bị buộc dây nên không thể chạy lung tung, đành phải nhảy nhót theo phía sau chân Lộ Lâm

Về ngoài của Hạt Dẻ quá đáng yêu, làm cho tâm trạng Lộ Lâm cũng tốt hơn một chút

Anh cầm điện thoại nhìn thời gian, lúc này mới thấy tin Wechat Mễ Đường gửi tới.

Anh ngáp ngừng vài giây trước khi mở.

Mười lăm phút trước Mễ Đường gửi cho anh một tấm ảnh, trong đó là ảnh Mễ Đường ôm Shaqima, Shaqima là giống thuần chủng Radgoll, đôi mắt to tròn màu xanh biếc, miệng mũi đều màu hồng, nhìn rất dịu dàng ngoan ngoãn, Mễ Đường cúi đầu, cầm một bàn chân của nó nhấc lên lộ đệm thịt màu hồng ra.

Lộ Lâm nhìn Mễ Đường chỉ chiếm một phần ba trong tấm ảnh, vẻ mặt đã nhẹ nhàng hơn.

Mễ Đường: "Bảo bối nhà mình hôm nay đến rồi."

Điện thoại lại rung lên một cái, có tin nhắn mới.

Lộ Lâm click vào màn hình, thoát ra để xem nội dung.

Mễ Đường: "Mình ăn cơm xong rồi, cậu đang làm gì?"

Lộ Lâm nhìn Hạt Dẻ đang đối diện với anh, quay một đoạn video nhỏ.

Lúc đang quay, anh lưỡng lự một chút nhưng vẫn gửi đi.

Sau đó nhắn thêm một câu: "Đưa nó đi ra ngoài."

Mễ Đường gần như bật cười lúc nhận được tin nhắn.

Hạt Dẻ kéo đi từng bước từng bước một, chờ nó kéo xong, dường như mới đi được một mét,

...

Lộ Lâm mang Hạt Dẻ về nhà,

Đúng lúc Đường Thanh Thành bê đồ ăn ra, có bốn món ăn trên bàn, hai món mặn một món chay và canh, đối với hai cha con thì bữa cơm này là rất phong phú.

"Nhanh đi rửa tay rồi dùng cơm."

Lộ Lâm đi vào phòng vệ sinh rửa tay, lúc đi ra, vô thức nhìn vào Wechat.

Mẽ Đường: "Cậu đã xem ảnh mình gửi chưa sao không nói lời nào?"

Lộ Lâm: "Vừa xem xong, đang chuẩn bị ăn cơm."

Mẽ Đường: "Ừm."

Lộ Lâm chỉnh sửa một vài chữ, nhưng không gửi đi, Đường Thanh Thành nhìn anh nghịch điện thoại mà không đụng đũa, thúc giục anh, "Ăn đi, đang ăn cơm đừng chơi điện thoại."

Lộ Lâm thừa lại rồi cúi đầu xóa từng từ trong khung chat.

Mẽ Đường ôm Shaqima đợi rất lâu cũng không thấy Lộ Lâm trả lời.

Cô cứ cảm thấy Lộ Lâm là lạ, hôm nay đến trưa đều thấy không hợp lý, rõ ràng sáng vẫn còn rất tốt.

Mẽ Đường hơi khó chịu, ôm Shaqima về phòng ngủ của mình.

Cô lại gửi ảnh chụp vừa rồi cho Lộ Lâm sang cho Hạ Tuệ Dao, hỏi cô ấy: "Thế nào? Có đáng yêu không?"

Hạ Tuệ Dao: "Cậu hỏi người hay Shaqima? Nếu như là Shaqima, tất nhiên là quá đáng yêu! Thật muốn liếm mề!"

Mẽ Đường: "... [Cuộc sống không phải chỉ có tình yêu. jpg] "

Hạ Tuệ Dao: "Cậu sao thế?"

Mẽ Đường: "Cậu nói xem, mình gửi bức ảnh này cho Lộ Lâm, vậy mà cậu ấy không phản ứng gì, cũng không nói, cậu ấy có vấn đề gì không?"

Hạ Tuệ Dao: "Thật sao."

Mẽ Đường: "Cậu nói xem cậu ấy bị làm sao thế? Buổi sáng vẫn rất bình thường, chiều lại không thèm để ý đến mình, mình viết giấy cho cậu ấy, mặc dù cũng không nhất định phải trả lời nhưng vẫn cảm thấy là lạ, chẳng lẽ vì hôm nay có em gái thô lỗ với cậu ấy mà bị mình nhìn thấy?"

Hạ Tuệ Dao: "Người khác thô lỗ với cậu ta bị cậu nhìn thấy thì có gì mà khó chịu?"

Mẽ Đường: "Mình cũng không hiểu, dù sao cậu ấy thế này mình cũng không thoải mái."

Hạ Tuệ Dao: "Anh em à, sao cậu lại trúng độc sâu như vậy? Mình rất sợ hãi!"

Mẽ Đường: "Không biết."

Hạ Tuệ Dao: "Buồn bức cái gì, muốn biết thì hỏi cậu ta, mình cảm thấy anh trai nhỏ này của cậu cần nói thẳng, nếu cậu không hỏi cậu ta sẽ không nói đâu."

Mẽ Đường: "Cậu cũng cảm thấy như vậy à? Cậu nói xem hay cậu ấy được em gái khác theo đuổi?"

Hạ Tuệ Dao: "Làm sao có thể, thẻ vận năng đã cho cậu rồi, nếu bị người khác theo đuổi thì cậu dùng thẻ vận năng yêu cầu cậu ta chia tay."

Mẽ Đường: "Chị em, cậu thật nhanh trí."

Hạ Tuệ Dao: "Chắc chắn rồi, cái thẻ vận năng này của cậu chính là vận năng! Anh ấy đưa cho cậu cái này, tuyệt đối là thích cậu."

Mẽ Đường: "Thật sao?"

Hạ Tuệ Dao: "Không biết... Ha ha ha ha ha, mình đoán mò."

Mẽ Đường: "Tình anh em tan vỡ..."

Hạ Tuệ Dao: "Không làm được anh em, thì làm chị em?"

Mẽ Đường: "Làm thế nào, ai chị ai em?"

Hạ Tuệ Dao: "Cậu có ngực, mình có em gái... Cũng có thể làm một loại ngực em. [cười xấu xa. jpg] "

Mẽ Đường: "Mẹ nó... cậu cút đi."

Hạ Tuệ Dao: "Thế nào? Có phải rất xấu xa không?"

Mễ Đường: "Đúng vậy, cậu thật là đồ Yêu Vương bản thủ."

Hạ Tuệ Dao: "Con gái ý, phải xấu xa một chút mới đáng yêu."

Mễ Đường: "Mình không tin."

Hạ Tuệ Dao: "Thật, nếu không cậu thử xấu xa một chút với Lộ Lâm đi?"

Mễ Đường: "Mình không làm."

Hạ Tuệ Dao: "Thử một chút thôi, nói không chừng, thấy cậu xấu xa cậu ta lại thích cậu điên cuồng."

Mễ Đường: "Làm sao có thể, cậu cái đồ đầu đất này, đừng hòng gạt mình."

Hạ Tuệ Diêu: "Ha ha ha... Vậy cậu thay đổi thói quen đi hỏi anh ấy xem có phải tâm trạng không tốt không."

Mễ Đường: "Được, để mình hỏi."

Hạ Tuệ Dao: "Đi thôi, chị em, xông lên."

...

Lộ Lâm lúc ăn cơm, mắt vẫn nhìn vào điện thoại.

Đường Thanh Thành hỏi anh: "Có phải con đang chờ điện thoại không?"

Lộ Lâm cụp mắt xuống, gấp một cọng cải xanh cho vào trong bát, "Không phải."

Đường Thanh Thành: "Vậy con cứ nhìn vào điện thoại làm gì?"

Lộ Lâm: "Không có gì."

Đường Thanh Thành: "Qua mấy ngày nữa tết Trung thu, con có ăn bánh Trung thu không? Ăn thì ba mua nhiều một chút, lần trước mua không thấy con ăn."

Lộ Lâm: "Không ăn."

Đường Thanh Thành: "Me con nói sang tháng sẽ tới thăm con."

Lộ Lâm không trả lời.

Đường Thanh Thành: "Bà ấy nói, muốn con lên Đế Đô học."

"Không cần." Lộ Lâm ăn hai miếng sạch sẽ đồ ăn trong bát rồi đứng lên cầm bát đĩa vào trong bếp rửa.

"Được rồi, ba cũng không muốn con đi với thành tích này của con thì có thể vào bất cứ trường đại học nào, nên cũng không cần thay đổi trường học." Đường Thanh Thành cũng đứng lên đi lấy bát cho hạt dẻ, đồ đầy thức ăn vào trong bát cho nó, lại mang một gói đồ ăn vặt ra mở lấy ra một miếng thịt bò trên nó.

Lộ Lâm rửa bát lau khô tay, lấy điện thoại ra nhìn vào Wechat, gửi tin nhắn cho Mễ Đường.

Anh vừa ấn vào nút gửi đi, thì nhận được tin Mễ Đường gửi tới.

Mễ Đường: "Mình không vui."

Lộ Lâm: "Tôi ăn xong rồi."

Mễ Đường và Lộ Lâm cùng nhìn vào màn hình điện thoại sững sờ

Lộ Lâm: "Tại sao không vui?"

Mễ Đường: "Ăn xong rồi còn nói cho mình làm gì?"

Lại cùng một lúc nhận được tin nhắn của đối phương, khóe môi Mễ Đường hơi cong lên, sau đó cắn môi dưới, một cái tay cầm điện thoại, một tay ôm Shaqima vuốt đầu nó, khẽ nói: "Vì sao không vui, còn không phải đồ con heo nhà cậu?"

Lộ Lâm: "Không làm gì, cậu không trả lời câu hỏi của tôi."

Mẽ Đường ngập ngừng trả lời: "Vậy cậu nói trước đi, chiều nay vì sao cậu lại không để ý tới mình?"

Lộ Lâm nhú mày, ngón tay nhanh chóng ấn trên bàn phím, gõ ra chữ lại xóa đi, anh cứ xóa lại sửa, cũng không biết nên trả lời làm sao

Lộ Lâm: "Không có gì."

Mẽ Đường nhú mày, "Vậy vừa rồi? Minh gửi ảnh cho cậu cũng không thấy cậu phản ứng gì."

Lộ Lâm: "Thật sự không nhìn thấy."

Mẽ Đường: "Tóm lại chắc chắn cậu không thoải mái, hãy nói cho mình biết."

Lộ Lâm: "Cậu không vui vì tôi không để ý tới cậu?"

Mẽ Đường đọc câu này nhịp tim chậm mất nửa nhịp, mặt cô hơi nóng, bờ môi bị cắn hằn cả vết răng.

Mẽ Đường chần chờ rồi vẫn cho câu trả lời khẳng định: "Ừm."

Lộ Lâm: "Vì sao?"

Mẽ Đường càng cảm thấy Lộ Lâm kì lạ, thậm chí còn hơi căng thẳng như vậy trước đây anh sẽ không hỏi như thế.

Ngón tay của Mẽ Đường ấn mấy lần trên điện thoại rồi dừng lại, bây giờ cô cảm thấy hơi khẩn trương, cô trả lời: "Tự hiểu lấy, mình đã trả lời cậu nhưng cậu còn chưa trả lời mình."

Lộ Lâm: "Trưa nay cậu đi cùng người khác ăn cơm?"

Mẽ Đường: "?"

Mẽ Đường: "Ăn cơm ở nhà, không đi cùng người khác."

Lộ Lâm: "Ừm."

Cái gì mà ừ với ơ, Mẽ Đường bực mình muốn chết.

Cô gọi điện thoại qua để nói chuyện.

Lộ Lâm thấy giao diện bỗng nhiên thay đổi, ngỡ ngàng một chút, rất ít người gọi qua Wechat cho anh, đây cũng là lần đầu tiên Mẽ Đường gọi anh như này.

Anh cầm điện thoại ra cửa, đóng cửa lại rồi mới ấn nút nghe.

Mẽ Đường đợi vài giây trước khi nói: "Ý của cậu là gì? Không phải đang hỏi cậu lý do không để ý tới mình sao, mà lại nói đến chuyện trưa mình đi ăn cơm với người khác?"

Lộ Lâm không lên tiếng trả lời.

Mẽ Đường nghĩ, chợt nhớ ra, trưa nay Mẽ Phong tới đón cô, chắc rất nhiều người nhìn thấy, Mẽ Phong còn ăn mặc bánh bao như vậy mang theo Shaqima, lái xe sang tới không bị chú ý mới là lạ.

Chẳng lẽ lại nói đến tai Lộ Lâm

Sau khi nghĩ xong Mẽ Đường cười ra tiếng, "Cậu ghen à?"

Lộ Lâm khẽ nói: "Không có."

"Thật không?"

"Ừm."

Mẽ Đường không nhịn được cười: "Đồ nói dối. Còn nói không, lúc cậu nói câu đó không hề có sức."

Lộ Lâm không nói nữa, nghe tiếng cười của Mẽ Đường từ bên kia điện thoại vang tới, dịu nhẹ lại êm tai.

"Cậu đang ghen, còn không để ý tới mình." Mẽ Đường trêu chọc nói, "Có phải cậu nghĩ rằng mình đi ăn với người con trai khác? Nên tức giận với mình?"

"Không phải." Thật ra Lộ Lâm biết Mẽ Đường không có bạn trai, những bạn học trong lớp chỉ đang đoán mò mà thôi, nhưng anh lại nghĩ nhiều, nghĩ mãi

cũng không hiểu được suy nghĩ của mình, mới khó chịu đến trưa, đến tối cũng không biết phải nói chuyện như nào với Mễ Đường.

"Cậu vì chuyện này nên mới tức giận, đồ ngốc này, thế hôm nay có nữ sinh tỏ lộ với cậu trước mặt mình chẳng lẽ mình cũng tức giận như vậy."

Lộ Lâm: "Tôi đã từ chối."

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Bánh Soufflé hạnh nhân

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

Gấu Bụng Bự: 00:05 t5 ời nha

Kỳ thi hàng tháng sẽ mất hai ngày, buổi sáng vẫn phải tiếp tục giờ tự học, sau khi tiết tự học kết thúc, chuyển bàn thừa ra ngoài hành lang.

Mễ Đường lười biếng chuyển bàn, cô dùng chung bàn với Du Mông Dương, cái bàn của Lộ Lâm cũng bị đưa ra ngoài, anh ngồi cùng bàn với Diệp Hàm, Mễ Đường cùng Lộ Lâm không còn bị ngăn cách bàn học ở giữa, gần như chỉ cách nhau mười mấy centimet, hơi xoay người cũng có thể chạm vào đối phương.

Mễ Đường cầm một quyển sách ngữ văn từ từ đọc, nhưng ánh mắt lại không dừng ở trên sách.

Cô bình tĩnh lấy một cái bút chọc trên lưng Lộ Lâm.

Về mặt Lộ Lâm hơi ngưng lại, vốn đang đọc bài văn thì đột nhiên dừng lại, mắt trở nên tối hơn, cảm hơi nhúc nhích giống như muốn quay đầu nhìn phía trước.

Diệp Hàm thấy nghi ngờ hỏi: "Cậu sao thế?"

Lộ Lâm: "Không có gì."

Diệp Hàm cảm thấy hơi lạ nhưng lại không nhìn ra được lạ chỗ nào, mặt cậu ấy hình như mặt hơi đỏ, không khí trong phòng học nóng sao, quạt ngay trên đầu chạy vù vù rất mát mẻ mà.

Mễ Đường nín cười, lại chọc Lộ Lâm, giọng nói bình thường: "Lộ Lâm, giúp mình gạch ra những điểm chính, trong phần bài ngữ văn nên chép những phần nào?"

Diệp Hàm nhìn Lộ Lâm, thấy anh giật mình, nghĩ rằng anh không muốn, Diệp Hàm còn nói giúp Mễ Đường: "Cậu chỉ cho người ta một chút."

Lộ Lâm nhẹ gật đầu nói: "Được."

Anh nhận sách ngữ văn của Mễ Đường, ngón tay của Mễ Đường nhẹ nhàng quét qua mu bàn tay của anh, cái chạm trong chớp mắt ấy làm lòng mày Lộ Lâm nhú lại một chút, mắt tự nhiên sụp xuống, che giấu mọi cảm xúc trong mắt.

Mễ Đường đứng cạnh anh một tay lật sách, một tay cản trở ánh mắt của Diệp Hàm, "Chỗ này, cậu chỉ ở đây cho mình."

Diệp Hàm muốn nhìn, lại bị Lộ Lâm nhàn nhạt lướt qua một cái, Diệp Hàm cảm thấy khó hiểu, lúng túng thu ánh mắt.

Lộ Lâm thuận theo ngón tay Mễ Đường nhìn sang, chỉ thấy chỗ vị trí trống trên sách của Mễ Đường viết một câu bằng bút chì: "Sau khi thi xong mình chờ cậu ở ngoài phòng thi."

Lộ Lâm ngược lên nhìn cô, sau đó thân nhiên cầm bút lên, gạch một số đường trên sách của cô "Chỗ này và chỗ này đều phải học thuộc."

Mễ Đường: "Cậu cảm thấy chắc chắn sẽ thi vào chỗ này sao?"

Lộ Lâm: "..."

Mễ Đường nhìn anh chờ câu trả lời.

Lộ Lâm bắt đầu dĩ, đành phải nói: "Không chắc chắn, nhưng cậu phải học thuộc."

Mễ Đường nói nhỏ chỉ để Lộ Lâm nghe thấy: "Được, khi thi không có trong đây cậu phải chịu trách nhiệm."

Về mặt Lộ Lâm hơi biến đổi, làm như không nghe thấy lật vài trang rồi gạch thêm mấy chỗ cho cô.

"Được rồi được rồi, nhiều cũng không nhớ được." Mễ Đường ngăn anh lại.

Lúc nói câu này giọng không nhỏ nên Diệp Hàm cùng Du Mông Dương đều nghe được, cả hai nghi ngờ nhìn sang cô, Diệp Hàm hỏi: "Có mấy câu như thế mà cậu không nhớ được sao? Trước đó giáo viên đều đã nói qua rồi mà?"

Du Mông Dương: "Đúng vậy, Mễ Đường, cậu không học được sao?"

Mễ Đường nói: "Ừm, mình không học được."

Có bao giờ cô học bài đâu, nếu không phải vừa rồi cho Lộ Lâm nhìn thấy chữ trên sách thì cô cũng không nói như vậy, nhưng dù sao Lộ Lâm cũng đã gạch cho cô thì cô sẽ đọc nó thêm mấy lần.

Diệp Hàm và Du Mông Dương đều ngờ ngạc nhất thời không biết nói gì.

Du Mông Dương vẫn nghĩ thành tích của Mễ Đường rất tốt, còn thông minh hơn cả học thần Lộ Lâm, cho nên lên lớp mới không cần nghe giảng thì thành tích vẫn tốt.

Bị hai người nhìn như vậy, Mễ Đường nhú mày nói: "Chuyện gì thế?"

Du Mông Dương khiếp sợ rồi lại lo lắng nói: "Vậy chút nữa đến giờ thi phải làm sao bây giờ?"

"Không phải mình đang ôm chân phật tạm thời đây sao?" Mễ Đường rất tự nhiên nói.

Khóe miệng Diệp Hàm co quắp lại, không biết nói cái gì.

Du Mông Dương nhìn đồng hồ, sắp hết tiết tự học, "Mễ Đường, sao cậu không lo lắng gì cả."

Mễ Đường nghĩ thầm, lo lắng cũng vô dụng, mỗi lần đi thi cô đều viết tùy ý.

Lộ Lâm ngược lại không hề ngạc nhiên, lại gạch thêm một câu cho Mễ Đường.

"Câu này cũng phải nhớ lại, chắc sẽ thi vào." Ngón tay thon dài sạch sẽ chỉ trên sách, có loại mỹ cảm khó tả.

Mễ Đường nháy mắt với anh, "Ừ, biết rồi."

...

Sau khi ăn sáng xong Mễ Đường đến phòng thi, tới tầng ba thì nhìn thấy Tạ Phong cùng hai nam sinh đứng trước cửa lớp.

Tạ Phong: "Chị Mễ! Em chờ chị đã lâu, sao chị không lên Wechat?"

Hai nam sinh đứng bên cạnh cũng đều gọi một tiếng chị Mễ, giọng nói không nhỏ, làm những người trên hành lang đều nhìn qua.

Mễ Đường nói: "Không nhìn điện thoại, cậu tìm tôi làm gì?"

Tạ Phong cười mặt mày hớn hở, "Em với chị cùng một phòng, em đã nhìn thấy lúc đi tìm phòng thi, cho nên mới gửi tin nhắn Wechat cho chị, thấy chị không trả lời nên đến sớm chờ chị ở đây."

Mễ Đường: "Cùng một phòng thi làm sao?"

Tạ Phong khề nói: "Học giỏi nhất lớp em cũng ở phòng này, chờ một lúc nữa cậu ta ném đáp án cho em, em sẽ đưa cho chị."

Mễ Đường: "Cái đấy không cần, đứng đầu lớp cậu thì lợi hại được bao nhiêu, không chép."

Tạ Phong vội vàng giải thích, "Không phải, thành tích của cậu ta khá tốt, trước kia cũng ở lớp ba, về sau lúc thi xong chia lớp cậu ta có một môn không đủ điểm, cho nên mới phân đến lớp bọn em."

Mễ Đường: "Không cần, tôi lười phải ngồi chép."

Tạ Phong: "Thật sự không cần? Không bị phát hiện đâu."

Mễ Đường: "Không cần, tôi vào đây bên ngoài nóng chết mất, cậu cứ đứng ở ngoài này đi."

"Chị Mễ, chờ đã..."

Cô đi được hai bước, Tạ Phong bỗng nhiên gọi cô lại

Mễ Đường quay đầu, "Sao thế?"

"Đó là... Lộ Lâm đang tới."

Mễ Đường sùng sốt hỏi: "Ở đâu?"

"Phía sau chị, quay lại."

Mễ Đường quay đầu nhìn thấy Lộ Lâm đang đi về phía này, ánh mắt rơi trên người cô, dừng lại mấy giây, ánh mắt anh nhìn cô còn nóng hơn so với mặt trời,

Mễ Đường cảm thấy mặt hơi nóng, nhìn Lộ Lâm quay người đi vào một phòng thi khác, nhiệt độ trên mặt cô mới dần hạ xuống.

Tạ Phong: "Chị Mễ, Lộ Lâm ở phòng bên cạnh à?"

Mễ Đường vẫn đang nhìn theo hướng kia, trong giọng nói bỗng có thêm ý cười, "Ừm, đúng vậy."

Tạ Phong cười hỏi, "Vậy bây giờ hai người như nào? Có theo đuổi được chưa? Sao cậu ta gặp chị mà không thấy có phản ứng gì."

"Nếu cậu muốn biết chuyện thì cứ rửa sạch đầu gối là được." Mễ Đường đi vào phòng thi tìm chỗ có dán số báo danh của mình rồi ngồi xuống.

Tạ Phong đi vào theo cô, rút ghế chỗ đằng sau cô ra đặt sang một bên, anh ngồi một bên và chỉ vào vị trí trước mặt rồi nói: "Chị Mễ, em ngồi ở kia."

"Ừm." Mễ Đường lấy hai cái bút chì trong túi ra đặt lên bàn.

Tạ Phong: "Nghe Tư Đồ Lại, Tần Học Xuyên nói sẽ đến đây chơi vào ngày quốc khánh?"

Mễ Đường gật đầu: "Ừm, trước đó có thấy nói như vậy".

Tạ Phong: "Vậy chúng ta cùng nhau đi thôi, lâu rồi không gặp, chị Mễ có dự định gì chưa?"

"Tới rồi nói sau."

Mễ Đường cảm thấy không chắc dù sao cũng xa như vậy, lúc đấy chỉ nổi hứng nói một câu, lúc đến Quốc Khánh khéo lại đi chơi ở chỗ khác.

Tạ Phong: "Em nghe nói Phó Khi cũng muốn đến."

Mễ Đường nhú mày, "Cậu ta đến làm cái gì?"

Tạ Phong dùng ánh mắt đã biết rõ rồi còn hỏi nhìn cô, cười cười không trả lời.

Mễ Đường hơi bất đắc dĩ, Phó Khi này nếu đến thì chắc chắn đi cùng Hạ Tuệ Dao, cũng không thấy Hạ Tuệ Dao nói chuyện này với cô.

"Chị Mễ, em nghe nói đội trưởng đội bóng rổ Trần Tinh Phong tỏ tình với chị"

Mễ Đường lười biếng nói: "Không biết."

"Cái người vóc dáng cao ráo, trông rất mạnh mẽ, hôm trước vào tiết tự học có đi tìm chị..."

Mễ Đường nghiêm túc nghĩ, "Không có ấn tượng, hình như không có ai như vậy."

Tạ Phong chuyển ghế của người khác, người kia đến cũng đành phải ngồi bên cạnh.

Mễ Đường nhìn người kia rồi nói: "Cậu đừng có làm phiền tôi, về chỗ ngồi của mình đi."

Đúng lúc tiếng chuông vào thi vang lên, Tạ Phong đứng lên, đá ghế ra phía sau, chuyển qua vị trí đằng trước, "Em đi đây."

Một phút sau thầy giám thị cầm tập bài thi cùng giấy nháp rất dày đi tới, mấy lời đầu tiên là nói về quy chế trong phòng thi sau đó chia bài thi thành các phần khác nhau, chờ đến thông báo có thể phát đề thi thì lần lượt phát theo thứ tự.

Mễ Đường lật nhìn đề bài đầu tiên, tất cả nhìn lại một lần, phát hiện ra ba chỗ Lộ Lâm chỉ cho cô đều có trong đề thi.

Mấy câu kia buổi sáng Mễ Đường đã đọc lại mấy lần bây giờ cố gắng cũng nhớ được một chút.

Sau khi viết tên xong cô nhớ tới mấy câu kia rồi biết lên bài thi.

Rồi mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn đề thi, lựa chọn những đề biết để viết sau đó cô gục xuống bàn cầm bút vẽ linh tinh lên bản nháp

Mấy cái thẻ lần trước đưa Lộ Lâm đều vô dụng. Đến mức cô đã chuẩn bị xong rất nhiều việc để làm với anh mà không có cơ hội, chút nữa thi xong môn thứ hai, cô phải bắt Lộ Lâm dùng một thẻ mới được..

Mễ Đường lại vẽ Lộ Lâm phiên bản Q lên tờ giấy.

Phiên bản Q người nhỏ bé, mặc dù vẽ mặt vẫn lạnh lùng nhưng nhìn đáng yêu hơn rất nhiều.

Nghĩ đến giấc mơ tối hôm qua, Mễ Đường mỉm cười.

Cô mơ tới mình với Lộ Lâm trong lớp học, không có những bạn học khác, Lộ Lâm đặt cô ở trên bàn hôn cô, từ trán đến mũi, còn có bờ môi.

Lúc Lộ Lâm buông cô ra, cô đưa tay ra ôm eo anh không cho anh đi.

Đúng lúc này đồng hồ báo thức vang lên.

Cô nhắm mắt lại muốn tiếp tục giấc mơ này nhưng không cách nào mơ lại được, làm cô không khỏi tức giận..

Nếu là thật thì tốt quá.

Mễ Đường nghĩ thầm, nếu Lộ Lâm không chủ động, vậy cô chủ động hôn anh có được không.

Cô nghĩ miên man, trong tâm trí cô toàn là bóng dáng của Lộ Lâm, ma xui quỷ khiến thế nào lại viết tên Lộ Lâm trên bản nháp.

Khi cô hoàn hồn lại đã viết đến bốn năm cái tên, bên cạnh còn vẽ thêm hai trái tim nho nhỏ.

Nhìn rất ngọt, Lộ Lâm chắc chắn còn ngọt hơn cả dâu tây.

Mễ Đường lại vẽ thêm một quả dâu tây, ở bên cạnh vẽ mũi tên kết nối với hai chữ Lộ Lâm

Cô viết rất nghiêm túc, thầy giám thị đi qua người cô mà cô không phát hiện ra.

Thầy giám thị đứng bên cạnh bàn của cô, lúc cúi đầu nhìn những gì cô viết, Mễ Đường mới phát hiện ra có người, ngược lên đối mặt với thầy giám thị.

Giám thị là một người đàn ông thanh tú nhìn qua cũng chỉ hai sáu hai bảy tuổi, vẻ mặt nghiêm túc đeo thêm kính mắt.

Mễ Đường mở bàn tay ra để chặn giấy nháp

Thầy giám thị vừa rồi chỉ thấy mấy hình vẽ người nhỏ bé với dâu tây nhưng không thấy rõ chữ, anh ta cau mày bắt mắt nhìn Mễ Đường, rồi liếc bài thi trên bàn cô, phần lớn bài thi còn chưa làm, văn cũng chưa viết mà còn ngồi ở đây vẽ tranh.

"Bạn học này, bài thi còn chưa làm xong, em vẽ cái gì hả?"

Những học sinh khác trong phòng thi nghe thấy tiếng đều nhìn về phía cô, còn có mấy học sinh không thành thật thừa dịp thầy giáo không chú ý lén lút ném giấy.

"Không có gì." Mễ Đường dùng bài thi phủ lên bản nháp.

"Làm bài thi cho tốt, khi nào thi xong đưa bản giấy nháp cho tôi."

Mễ Đường đè lại bản giấy nháp, gần từng chữ nói: "Không muốn viết, cũng không muốn đưa."

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Bánh kem oreo Hibiscus

*Hibiscus (atiso đỏ, cây hoa hòe...) dùng trong làm bánh là mọi loại siro có màu đỏ đỏ hường, ae để ý có thể thấy phần cốt bánh có màu hơi đỏ là em nó

đó.

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyên Du

Thầy giám thị nhíu mày, nhìn tên của cô dường như nhận ra cô, đọc tên của cô lên rồi hỏi "Em chính là Mễ Đường?"

Thầy giám thị đã nghe thấy cái tên này trong lúc các thầy cô nói chuyện với nhau, dù sao Mễ Viễn Sơn cũng đóng góp nhiều tiền như vậy, nào là sửa lại sân thể dục, nào là cải thiện căng tin, đa số các thầy cô đều biết lớp ba có học sinh mới đến trong nhà rất giàu, mà tên của Mễ Đường cũng rất dễ nhớ.

Mễ Đường nhìn thầy giám thị, không trả lời.

Thầy giám thị nhìn cô mấy giây trong mắt tỏ vẻ không hài lòng còn có chút bất mãn.

"Đây là cuộc thi, làm gì có chuyện không muốn viết?"

Mễ Đường nói: "Trong cuộc thi quy định là không được để trống? Một câu cũng là trống, mười câu cũng là trống, em không viết, chẳng lẽ thầy viết giúp em?"

Mấy học sinh ngồi bên cạnh Mễ Đường không nhịn được cười ra tiếng

Về mặt của thầy giáo khó coi, anh ta khề nói: "Vậy vừa rồi em vẽ gì trên giấy nháp?"

"Không có gì, thầy vẫn nên tập trung sự chú ý của mình ở chỗ khác đi, giám thị quan trọng hơn"

Mễ Đường lại nhìn thấy có người đang truyền giấy, Tạ Phong thậm chí còn ngang ngược hơn, bởi vì ngồi ở phía trước, thầy giáo quay lưng nên không nhìn thấy cậu ta đứng hẳn lên nhìn đáp án của nam sinh bên phải.

Thầy giám thị nhìn các học sinh khác trong phòng, có một số học sinh đang không trung thực.

Anh ta trầm tư mấy giây, quay người rời khỏi bàn của Mễ Đường đi lên bục giảng, thỉnh thoảng nhìn vào Mễ Đường, nhưng không đi xuống nữa

Lúc thời gian thi còn hơn 30 phút nữa thì có thể nộp bài trước, Mễ Đường là người đầu tiên đứng dậy đi thẳng ra khỏi phòng thi.

Lúc đi qua Tạ Phong, Tạ Phong nhìn về phía cô tạo khẩu hình: Chị Mễ, trâu thật.

Mễ Đường nhướn mày, cười mà như không phải cười, khề nói: "Đi."

Mễ Đường ra khỏi phòng thi, thầy giám thị nhìn bài thi của cô, những câu trả lời viết trên đó rất ít, có một số câu viết được chỉnh tề, câu trả lời không tẻ, chữ viết tinh tế xinh đẹp.

Thầy giám thị cầm bài lên, nhìn dòng chữ này, hơi cảm khái, chữ viết này đẹp thật, đáng tiếc.

Mễ Đường ra khỏi phòng thi, cố ý đi qua phòng của Lộ Lâm, xuyên qua cửa sổ nhìn thấy Lộ Lâm đang cúi đầu kiểm tra các câu trả lời.

Phía sườn mặt chăm chú của anh hấp dẫn ánh mắt của Mễ Đường, tầm mắt của cô dán trên mặt anh không sao dời đi được.

Lộ Lâm làm bài xong đang kiểm tra lại các câu hỏi trước đó, anh rất ít khi nộp bài sớm, gần như là viết xong rồi kiểm tra lại một lần, sau đó đợi đến lúc hết giờ mới rời khỏi phòng thi.

Mễ Đường đã đi qua đi lại hai lần bên ngoài, lúc Lộ Lâm lơ đãng nhìn về phía cửa sổ thì thấy cô đang nhìn mình, đôi mắt sạch sẽ trong veo hiện lên ý cười, khoe miệng khề cong lên làm lộ ra lúm đồng tiền.

Đúng lúc bị bắt gặp nhìn lén, phản ứng đầu tiên của Mễ Đường là muốn cúi đầu, nhưng không muốn để anh phát hiện ra cô xấu hổ, thế là từ từ mím môi lại, muốn thể hiện sự bình tĩnh. Nhưng ý cười trong ánh mắt lại không giấu được, cái chớp mắt mềm mại đáng yêu kia mang theo ánh nắng chiếu vào trong lòng Lộ Lâm.

Mễ Đường quay đầu nhìn sang chỗ khác, đúng lúc giám thị nhìn thấy cô ra hỏi: "Bạn học, bây giờ đang là giờ thi sao em lại đứng ở đây? Em ở lớp nào?"

Mễ Đường: "Em nộp bài rồi."

Giám thị nhìn đồng hồ trên tay rồi nói: "Nộp bài thi rồi? Mới có mấy giờ?"

"Đã xong." Mễ Đường liếc nhìn Lộ Lâm, anh đang nhìn về phía cô.

Giám thị nhíu mày: "Vậy còn ở đây làm gì?"

"Chờ người." Mễ Đường hời hợt nói.

Rất nhiều học sinh trong phòng thi đang nhìn ra ngoài, bởi vì chung quanh đều rất yên tĩnh, cho nên tiếng nói chuyện của hai người bên trong cũng nghe thấy.

Giám thị: "Không được đợi ở đây, không được phép dừng lại bên ngoài phòng thi."

Mễ Đường vẫn bình tĩnh, "Cửa sắt của tòa nhà bị khóa lại, em không ra được."

Giám thị sững sốt, mặc dù sắc mặt anh không dễ nhìn nhưng cũng không nói gì.

Mễ Đường cũng không định làm phiền đến Lộ Lâm, chỉ muốn đứng ở đây chờ anh, theo thói quen của cô từ trước đến nay nộp bài xong sẽ đi luôn, hông nghĩ tới Lộ Lâm còn cần thời gian kiểm tra lại bài v..v, do cô không suy nghĩ cẩn thận.

Lúc Lộ Lâm nhìn về phía cô, cô đưa tay lên ra hiệu nháy mắt ý bảo mình ở dưới chờ anh, rồi lại đưa tay để ở trên tai ý nói lúc nữa gọi điện.

Lộ Lâm hơi chớp mắt, Mễ Đường biết rằng anh đã hiểu ý, liền đi.

Cửa sắt của tòa nhà không bị đóng, cô đi thẳng ra ngoài nhưng thời gian thi còn chưa hết nên cổng trường sẽ không mở, cô không thể ra ngoài đành phải đi dạo trong trường, cũng may thời tiết hôm nay không quá nóng. Mễ Đường đi đến ngồi dưới gốc cây nhãn to cạnh sân thể dục, dưới cái cây có một thanh vát ngang đã được đổ xi măng bên trong, có thể ngồi.

Mễ Đường ngồi một lúc thì nghe thấy tiếng Tạ Phong gọi cô.

Cô nhìn lại thấy Tạ Phong đang chạy từ trong tòa nhà ra xông thẳng tới chỗ cô.

"Chị Mễ! Chị đang làm gì ở đây vậy?"

"Không làm gì." Mễ Đường nhìn về phía sau cậu ta.

Lúc này đã có một số người nộp bài, mấy nam sinh phía sau Tạ Phong đi ra, nhưng không có Lộ Lâm.

Tạ Phong đứng bên cạnh cô, "Đi thôi, cùng đi ra, cửa mở luôn đây."

Mễ Đường lắc đầu: "Cậu đi đi, tôi chờ Lộ Lâm."

Tạ Phong mờ to mắt, ngồi xuống bên cạnh Mễ Đường, tò mò hỏi: "Chờ Lộ Lâm? Hai người định làm gì?"

Mễ Đường không có kiên nhẫn với cậu ta, "Cậu hỏi nhiều như thế làm gì?"

Tạ Phong: "Vậy chị chờ bao lâu rồi? Sao cậu ta còn chưa ra?"

Lúc Mễ Đường đi ra, ánh mắt Lộ Lâm tối lại, anh nhìn đồng hồ trên tường rồi nhanh chóng nhìn bài thi và các câu trả lời một lần nữa rồi cũng đứng lên nộp bài sớm.

Giám thị nhận ra anh, nhẹ nhàng hỏi một câu: "Muốn nộp bài sao?"

Lộ Lâm gật nhẹ.

Giám Thị: "Vẫn còn thời gian, kiểm tra hết chưa?"

Lộ Lâm: "Rồi ạ"

Giám thị: "Vậy em để bài thi lên bàn là được."

Lộ Lâm đi ra khỏi phòng thi lấy điện thoại từ trong túi ra, không có tin nhắn.

Anh ra khỏi tòa nhà đang định nhắn tin hỏi Mễ Đường xem cô đang ở đâu thì nhìn thấy cô với Tạ Phong.

Lộ Lâm nhíu mày đi qua, đúng lúc nghe thấy Tạ Phong đang nói với Mễ Đường: "Chị Mễ, nếu chị không theo đuổi được Lộ Lâm, thì ở cùng với Phó Khi đi, được không? Nếu chị đồng ý thì cậu ta chắc chắn cũng chuyển trường đến đây."

"Cậu ta nói với cậu thế?" Mễ Đường không cho là đúng giọng nói rất tùy ý.

Tạ Phong có chút chột dạ, quan hệ của cậu ta với Phó Khi rất tốt, thật ra cậu ta không nên để ý tới chuyện này nhưng mấy ngày nay Phó Khi đều hỏi cậu ta về chuyện của Mễ Đường, còn nói sinh nhật Mễ Đường muốn đến đây tổ chức, yêu cầu anh ta giúp đỡ, nhưng Mễ Đường lại dồn hết tâm tư trên người Lộ Lâm nên Tạ Phong cũng không muốn dă kích Phó Khi.

Nếu để cho Tạ Phong chọn thì tất nhiên sẽ cảm thấy Phó Khi tốt hơn Lộ Lâm.

Dù sao Phó Khi cũng là soái ca chất lượng cao, thành tích cũng tốt, thích Mễ Đường hơn một năm rồi, vô cùng chung tình.

"Chỉ hỏi chị một chút..."

Mễ Đường đang định cúi, thì cảm giác có người sau lưng, cô quay lại, thấy Lộ Lâm đứng cách vị trí của họ hơn một mét, ánh mắt lạnh như băng đang nhìn bọn họ cảm xúc hình như hơi âm u.

"Cậu ra rồi." Mễ Đường đứng lên.

Tạ Phong cũng quay lại nhìn, thấy Lộ Lâm có chút xấu hổ, lời vừa rồi không biết Lộ Lâm có nghe thấy không, nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của anh, cảm thấy Mễ Đường theo đuổi cậu ta chắc chắn tốn rất nhiều công sức, có thể liên tục phải gặp trắc trở vì sự lạnh lùng của cậu ta, nghe nói Dương Thiên Thiên cũng bị thế, trong lòng Tạ Phong không khỏi thầm thở dài.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Mễ Đường khi nhìn thấy Lộ Lâm, cậu cũng đoán được Phó Khi sợ là không có hi vọng.

Cậu vẫn nên nói sự thật với Phó Khi để cậu ta sớm chết tâm đi.

"Vậy em đi trước." Tạ Phong thức thời nói.

"Ừm." Mễ Đường gật đầu rồi nhìn Lộ Lâm không chớp mắt.

Ánh mắt Tạ Phong đảo quanh hai người bọn họ, sau đó vỗ vỗ quần rồi đi.

"Cậu nộp bài sớm?" Mễ Đường hỏi.

Lộ Lâm: "Ừm."

Mễ Đường: "viết xong chưa?"

"Viết xong rồi."

Mễ Đường nhìn thấy anh không được vui, ngập ngừng lấy tờ giấy ra đưa cho anh, "Cho cậu."

Lộ Lâm: "Cái gì đây?"

Mễ Đường: "Cậu xem đi."

Lộ Lâm đưa tay nhận lấy, tờ giấy nằm trong lòng bàn tay, anh dùng cả hai tay mở ra.

Đây là giấy nháp bài thi của Mễ Đường.

Nhìn thấy hình vẽ phía trên, Lộ Lâm nhíu mày, nhìn Mễ Đường, khóe miệng cong lên ánh mắt trở nên dịu dàng hơn khẽ nói: "Cậu vẽ lúc nào?"

"Lúc làm bài thì nhớ đến cậu." Mễ Đường phát hiện biểu cảm của anh thay đổi biết anh thích nghe những lời này, nên không keo kiệt chút nào biểu đạt cảm giác của mình với anh.

Lộ Lâm dòi mắt đi: "Lúc làm bài phải nghiêm túc."

Mễ Đường: "Ừm, nghiêm túc nghĩ đến cậu."

Lộ Lâm ho nhẹ một tiếng, sau tai nóng lên, ngón tay của anh để sát lại rồi từ từ nắm chặt thành quyền "Cậu đợi tôi có chuyện gì không?"

"Ừm, có chuyện muốn nói cho cậu." Mễ Đường nghiêm trang nói.

Lộ Lâm: "Chuyện gì?"

Trong lòng Mễ Đường đã sớm soạn nháp sẵn, bây giờ Lộ Lâm hỏi cô nói một cách nhún nhuyển: "Tối hôm qua mình mơ thấy cậu."

Lộ Lâm: "Mơ thấy tôi?"

Mễ Đường gật đầu: "Ừm, trong mơ cậu nói, những thẻ mình đưa cho cậu không biết dùng thẻ nào trước, hãy chọn một cái giúp cậu."

Mễ Đường nói mặt không đỏ nhưng bắp chân run nhẹ làm bại lộ sự lo lắng của cô, cô nghĩ phải bình tĩnh không để Lộ Lâm nhận ra cô đang nói dối.

"Sau đó thì sao?" Lộ Lâm nhìn vào mắt cô, trong mắt có ánh sáng chớp lên, "Cậu chọn giúp tôi?"

Mễ Đường có cảm giác như bị anh nhìn thấu, cô nhìn Lộ Lâm, không hề rụt rè, "Ừm."

Ánh mắt Lộ Lâm càng ngày càng sáng, "Chọn thẻ nào?"

Mễ Đường bị anh nhìn khiến cho trái tim bối rối, vẫn không chịu chuyển mắt, tim cô run rẩy, "Thẻ hôn."

Cô nói xong, cả khuôn mặt biến thành màu hồng, trắng nõn xen lẫn hồng giống như trái đào chín.

Lộ Lâm ngơ ngẩn, ánh mắt sâu thẳm, "Sau đó thì sao?"

Mễ Đường hơi cúi đầu, đầu óc có chút rối loạn, "Sau đó trời tối, cậu cùng mình đi ngắm sao rồi hôn mình."

"Cậu muốn tôi hôn cậu?" Lộ Lâm khẽ nói.

Trái tim Mễ Đường đập rất nhanh giống như muốn nhảy ra khỏi lồng, không nói được ra lời, cô tưởng tượng không biết cảm giác như nào khi Lộ Lâm hôn cô, toàn thân run lên như có dòng điện chạy qua.

"Ừm." Giọng Mễ Đường rất thấp gần như không nghe rõ.

Lộ Lâm cúi đầu, xích lại gần tai cô nói, "Như cậu mong muốn."

Trong nháy mắt, Mễ Đường không nghe được âm thanh nào khác, bốn chữ "Như cậu mong muốn" này, không ngừng vang lên trong đầu cô, hơi thở của Lộ Lâm xông vào khoang mũi cô, nhàn nhạt rất dễ ngủ, cô giống như đang lênh đênh trên biển nhìn thấy một ngôi sao làm từ đường, nhào vào ngực cô ngọt ngào đến tận xương.

Mấy chục năm sau, Mễ Đường cũng không thể quên giờ khắc này, ngay cả không khí cũng trở nên ngọt ngào.

Mễ Đường kinh ngạc nhìn Lộ Lâm, cô đang nghĩ như cậu mong muốn là câu nói tốt đẹp nhất trên đời.

Gấu Bụng Bự: ngọt chết tôi thôi, mịa tác giả biets dừng đúng lúc ghia

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Trà Ô Long đào

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

Lộ Lâm xoay người, môi của anh nhẹ nhàng chạm lên trán của Mễ Đường.

Mễ Đường cảm giác choáng váng, giống như thế giới bị đảo lộn, mơ mơ hồ hồ khiến cho cô say mê, thậm chí cảm giác ngạt thở thoáng qua làm cô phải bắt lấy cánh tay của Lộ Lâm mới có thể đứng vững được, đầu óc cô trống rỗng, muốn mở miệng nói chữ "cậu" nhưng không tài nào thốt ra được...

Môi Lộ Lâm rất mềm, mát lạnh giống như những bông tuyết rơi vào trong lòng cô rồi dần dần tan ra.

Sau khi Lộ Lâm hôn xong cũng hơi sừng sốt, anh nhìn xung quanh bốn phía, tay chân không biết đặt ở đâu, Mễ Đường nhìn chăm chăm anh, hai má đỏ ửng nhưng đôi mắt vẫn không né tránh, trong sáng sạch sẽ, trong đấy chỉ phản chiếu hình bóng của anh.

Tay Mễ Đường vẫn đặt lên trên tay anh, dòng điện yếu ớt truyền từ ngón tay cô vào trong người anh.

Lộ Lâm hơi mở miệng, mắt sáng như đuốc, nói một câu "Gặp lại vào buổi chiều." rồi xoay người rời đi.

Bước chân của anh càng lúc càng nhanh, chỉ thiếu nước không chạy.

Mễ Đường sau khi định thần lại lập tức đuổi theo.

"Chờ một chút!"

Hôn xong rồi chạy nghĩa là sao?

Tim Mễ Đường vẫn nhảy điên cuồng, cô bắt lấy tay Lộ Lâm hỏi: "Cậu đi đâu?"

Đúng lúc này tiếng chuông đột nhiên vang lên, một giọng nói phát ra từ đài phát thanh tuyên bố đã hết giờ thi.

Lộ Lâm không nhìn vào mặt cô, mà Mễ Đường cũng hơi xấu hổ khi nhìn anh.

Ánh mắt hai người đều nhìn vào chỗ khác.

Lộ Lâm: "Đã hết giờ thi rồi."

Mễ Đường: "Minh biết, vừa rồi cậu hôn mình."

Ánh mắt Lộ Lâm có cảm xúc không nói rõ được, đáy mắt có sự nhẹ nhàng lướt qua "Ừm"

Mễ Đường lặng lẽ ngược lên nhìn chăm chăm vào môi Lộ Lâm, nghĩ đến cảm giác vừa rồi anh hôn mình, không biết hôn môi sẽ như nào nhỉ.

"Nhưng ý mình không phải là hôn trán." Mễ Đường mím môi, di di ngón chân của mình, đáy lòng dần dần có một hương vị ngọt ngào lan ra.

"..." Con người Lộ Lâm tỏa sáng như dải ngân hà trong đêm, thật chói mắt.

Lúc này rất nhiều người đã đi ra, hai người đứng như thế rất dễ gây sự chú ý, ai đi ngang qua cũng đều nhìn họ mấy lần, Lộ Lâm nhìn theo hướng phòng thi nói: "Chuẩn bị thi môn tiếp theo."

Mễ Đường còn chưa nói hết nhưng cô không muốn bị người khác nhìn chăm chăm, đứng đây nói chuyện đúng là không hay lắm, mà hôm nay cô đã đồng ý phải về nhà ăn cơm "Lần này không tính, cậu nói như mình mong muốn thì phải cùng mình ngắm trăng hôn lại mình, nghe chưa?"

Mễ Đường nói xong buông cánh tay của anh ra, chớp mắt, khẽ nói: "Hơn nữa các thẻ khác cũng phải dùng nhanh lên, không sẽ quá hạn..."

Ánh mắt Lộ Lâm thay đổi liên tục, im lặng nhìn cô, Mễ Đường cúi đầu, cho nên anh chỉ nhìn được đỉnh đầu của cô, không biết sao Lộ Lâm lại có loại xúc động muốn nâng đầu cô lên.

Mễ Đường nói xong câu đó, cảm giác đã dùng hết tất cả dũng khí của đời mình, nhất thời vốn từ bị nghèo nàn, muốn nói thêm gì đó nhưng mặt của cô lúc này đã nóng đến độ muốn thiêu đốt mọi thứ.

"Vậy mình đi trước, chờ lát nữa mình gửi WeChat cho cậu."

Lộ Lâm nhẹ nhàng gật đầu nói: "Được."

Mễ Đường vừa đi, Lộ Lâm vừa định quay người đã nghe thấy có người gọi anh.

"Lộ Lâm, cậu cười cái gì vậy?"

Lộ Lâm quay đầu, nhìn thấy Diệp Hàm, "Không có gì."

"Vừa rồi hình như là Mễ Đường, hai người đang làm gì đấy?" Diệp Hàm chạy tới, vỗ tay xuống vai Lộ Lâm.

"Không có gì." Lộ Lâm đưa mắt nhìn theo hướng Mễ Đường đi, dứt tay vào túi để cầm điện thoại.

"Thật không?" Diệp Hàm rõ ràng không tin, nhưng miệng Lộ Lâm còn kín hơn bất cứ điều gì, anh nói không có gì thì cũng không hỏi được cái khác, Diệp Hàm còn muốn nói thêm nên chuyển sang chủ đề khác "Nhưng mà nói thật, lúc đầu mình còn tưởng rằng Mễ Đường là học bá nhà giàu, không nghĩ tới lại là học tra, đáng sợ thật."

Lộ Lâm không khỏi nhú mày.

Diệp Hàm vẫn còn nói tiếp: "Không biết kỳ thi lần này cô ấy được bao nhiêu điểm, nếu thành tích quá kém có phải bị đá sang lớp khác không? Như thế cũng phải kết thúc học kỳ này."

Lộ Lâm liếc mắt nhìn cậu ta, "Mình đi trước."

"À, đợi một lát, mình cũng đến nhà ăn, cùng đi đi."

Sau khi canteen được chỉnh đốn và cải cách thì cơm nước đã tốt hơn trước rất nhiều, giá cả cũng vừa phải, đến mức người như Diệp Hàm bình thường không bao giờ đến canteen cũng phải chủ động đi kiếm mấy trăm đồng phiếu ăn để đến canteen mỗi ngày.

Lộ Lâm đi rất nhanh, "Minh về ký túc xá."

Diệp Hàm cảm thấy hơi kỳ lạ, lăm bầm nói: "Lộ Lâm làm sao vậy nhỉ, lúc trước rõ ràng tâm trạng không tệ, sao bây giờ lại lạnh nhạt, mình nói gì sai sao?"
(Edit: ai cho anh chê vợ người ta...)

Diệp Hàm bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, "Lộ Lâm, chờ một chút, có chuyện cần nói với cậu."

Lúc này Lộ Lâm mới đi chậm lại, Diệp Hàm chạy lên, đưa tay vịn vào vai của anh, "Chiều thi xong có trận bóng rổ, lớp chúng ta đánh với lớp 6, cậu cũng tới đi, nếu không chúng ta không đánh bại được."

Lộ Lâm không trả lời, Diệp Hàm sợ anh không đồng ý lại tận tình dụ dỗ tiếp: "Cái này liên quan đến vinh dự của lớp, cậu không thể bỏ mặc lớp trưởng đại nhân à, hôm nay thắng mai sẽ không cần đánh nữa, nếu thua ngày mai phải đánh một trận nữa với lớp 4? Cậu đi đi?"

"Được." Lộ Lâm gật đầu.

Diệp Hàm dùng sức đập vào vai anh "Minh biết cậu sẽ không mặc kệ mà! Cố gắng nha! Ngày mai mời cậu uống trà sữa, thi xong tập hợp ở sân thể dục, mình đi đến canteen trước nhé, thi xong gặp."

Mễ Đường sau khi tách Lộ Lâm ra, không chịu nổi gửi tin nhắn cho Hạ Tuệ Dao.

Mễ Đường: "Ha ha ha ha ha..."

Hạ Tuệ Dao cũng vừa tan học, đứng trước cửa lớp chờ Doãn Hàn, lấy điện thoại ra nhìn thời gian thì thấy tin nhắn của Mễ Đường gửi tới.

Hạ Tuệ Dao gọi thẳng luôn cho Mễ Đường, cười hỏi cô: "Sao rồi?"

Mễ Đường ho một tiếng, "Lộ Lâm hôn mình..."

Hạ Tuệ Dao tròn tròn hai mắt, dừng mấy giây mới nói, "Mịa nó...tốc độ của cậu quá nhanh, hôn ở đâu? Hôn môi sao?"

Mễ Đường nói nhẹ, "Không phải..., hôn lên trán."

Hạ Tuệ Dao cười ra tiếng: "Ha ha, hôn trán cũng quá bảo thủ rồi, muội tao à (ngoài lạnh trong nóng), cảm giác thế nào?"

Mễ Đường nghĩ nói: "Một chữ."

Hạ Tuệ Dao: "Ừ hừ, chữ gì?"

Mễ Đường: "Ngọt."

"Bây giờ hai người ở cùng nhau hả?" Hạ Tuệ Dao cũng có chút kích động.

"Không, hình như cũng không nói, chắc là vẫn chưa." Mễ Đường nghiêng nghiêng đầu, lăm vào suy nghĩ.

Hạ Tuệ Dao: "Cậu muốn mình cười chết à? Người chị em, mình không thể không nói, hai người là học sinh tiểu học à, cậu vẫn chờ mình tới làm trợ công cho cậu đi."

Mễ Đường: "Ý cậu là sao?"

Hạ Tuệ Dao: "Mình đã mua vé rồi, bay chiều mai, đại khái là đêm sẽ đến thành phố C, ở đó một đêm, sáng thứ hai đến chỗ của cậu, mình đi cùng Doãn Hàn nhà mình, để cho cậu nhìn thấy cái gì gọi là tình yêu chân chính."

Mễ Đường: "Buồn nôn."

Hạ Tuệ Dao: "Đúng rồi, có thêm mấy bạn học khác."

Mễ Đường nghe thấy giọng cô nàng hơi là lạ: "Bạn nào?"

Hạ Tuệ Dao: "Áyy..."

Mễ Đường: "Cậu đừng nói là Phó Khi cũng đến nhé?"

Hạ Tuệ Dao cười một cách nhạt nhẽo: "Ha ha ha, bị cậu đoán được, cậu ta muốn tới mình cũng không thể ngăn được."

Mễ Đường không nói câu nào, Hạ Tuệ Dao biết cô không vui, đành phải nói: "Cậu cứ để cậu ta đến, dù sao người ta cũng không làm gì mà để cậu ta

nhìn thấy Lộ Lâm không phải sẽ chết tâm sao, bằng không người ta cứ một mực thích cậu."

Mễ Đường: "Tùy đi, có muốn mình tới đón cậu hay không."

Hạ Tuệ Dao: "Không cần, bọn mình tự đi, cậu nhớ hẹn Lộ Lâm ra đó."

"Biết rồi." Mễ Đường ra đến cổng trường, nhìn thấy xe nhà mình đỗ đối diện bên đường, liền nói với Hạ Tuệ Dao: "Minh về nhà trước, tối nói chuyện với cậu sau."

Sau khi Mễ Đường lên xe, định gửi tin nhắn cho Lộ Lâm hỏi quan hệ bây giờ của hai người là như thế nào, nhưng trước khi gửi cô lại chần chừ, chỉnh chỉnh sửa sửa xóa đi viết lại nội dung tin nhắn: "Chiều cậu nhớ mang theo thẻ hôn đến đây."

Lộ Lâm vừa tới ký túc xá, thì điện thoại rung lên, rút điện thoại ra, trong ký túc xá không có ai, chỉ mình anh, ngón tay của anh nhấp vào màn hình mấy lần nhìn thấy ảnh Mễ Đường thì vẻ mặt lạnh nhạt mới có xu hướng dịu dàng hơn, anh nói: "Hửm?"

Mễ Đường: "Cậu đã dùng một thẻ, phải trả lại cho mình, khi nào cậu trả lại mình sẽ có phần thưởng cho cậu."

Lộ Lâm: "Thưởng cái gì?"

Mễ Đường: "Đến lúc đó cậu sẽ biết."

Lộ Lâm: "Ừm."

Mễ Đường: "Vậy chiều nhớ phải mang theo, thi xong mình tới tìm cậu."

Thi buổi chiều Mễ Đường không nộp bài trước mà đợi ở trong phòng cho đến tận khi hết giờ, chỉ là trên bài thi vẫn không viết gì nhiều.

Ra khỏi phòng thi, Mễ Đường liền thấy Lộ Lâm đang đứng ở cửa sau phòng thi của cô, giữa đông đảo học sinh, Lộ Lâm chỉ cần dựa vào chiều cao cũng đủ để trở thành tâm điểm, rất nhiều nữ sinh đi qua anh còn lén lút đưa mắt ngắm nhìn.

Mễ Đường đi nhanh đến trước mặt anh, cong miệng cười nói: "Cậu đang chờ mình hả?"

Lộ Lâm không trả lời mà hỏi cô: "Thi được không?"

Mễ Đường ngẩn người, đây là lần đầu tiên có người hỏi cô chuyện này, trong lúc nhất thời không biết trả lời làm sao, đành phải nói bừa: "Cũng được, cậu đi ăn bây giờ à?"

"Đi chơi bóng." Lộ Lâm nhìn thấy Lâm Xuyên cùng ký túc xá với anh đang từ phòng thi số 3 đi ra, tiến đến phía chỗ bọn họ.

Mễ Đường: "Chơi bóng?"

"Chơi bóng rổ." Lộ Lâm ngập ngừng hai giây không nói hết câu.

Mễ Đường sáng mắt lên, "Cậu cũng chơi bóng rổ?"

Lộ Lâm gật nhẹ, khóe mắt hơi cong lên, lấy thẻ hôn từ trong túi ra đưa cho cô "Của cậu."

Lúc Mễ Đường đưa tay nhận lấy chạm phải ngón áp út của anh.

Chính cô cũng quên mất chuyện Lộ Lâm mang cái này đến, cô cầm chặt tấm thẻ, cố gắng nhớ lại cảm giác vừa rồi chạm phải tay Lộ Lâm.

Trong lòng Mễ Đường như đang gào thét: Rất muốn cầm tay của anh ấy!!!!

Lâm Xuyên đi tới đúng lúc nhìn thấy Lộ Lâm đưa một vật cho Mễ Đường, Mễ Đường cất đồ vật đó vào trong túi, mặt mày cô trắng nõn nhìn rất đẹp, gáy hơi đỏ, Lâm Xuyên ngạc nhiên, ánh mắt di chuyển lên xuống giữa hai người rồi lại nhìn chằm chằm Mễ Đường.

Mễ Đường nhận ra có ai đang nhìn mình, cô quay đầu lại. Mặc dù không nói chuyện với Lâm Xuyên nhưng cô vẫn nhớ cậu ta cùng lớp, cô cau mày, lạnh lùng nhìn cậu ta, Lâm Xuyên vội vàng thu ánh mắt.

Lộ Lâm nói: "Minh về ký túc xá trước thay quần áo."

**Bây giờ thân mật hơn rồi mình đối xứng hô nhé.*

"Ừm." Mễ Đường nhìn theo bóng lưng của Lộ Lâm xoay người, vừa cao lại gầy. Lúc trước ở trên hành lang, Lộ Lâm kéo cô vào trong ngực, tay của cô đặt trên ngực Lộ Lâm thì biết thân hình anh rất tốt, cho dù không có cơ bắp thì cũng là dạng đẹp khỏe mạnh.

Cô nghĩ đến bộ quần áo mà các nam sinh hay mặc khi chơi bóng rổ, không khỏi cảm thấy hồi hộp.

Lộ Lâm mặc quần áo chơi bóng rổ, đáng vẻ lộ cánh tay với bắp chân nhất định sẽ rất vui mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Lê hằm sữa hoa mộc

*Trong hình hèm có sữa nha ae, hãy tưởng tượng nha~~~~~

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

Sắp đến trận bóng rổ, Lâm Xuyên cũng chơi, cậu cùng Lộ Lâm về ký túc xá để thay quần áo chơi bóng, trên đường cậu vẫn nghĩ đến hình ảnh vừa rồi, cảm thấy Mễ Đường với Lộ Lâm nhất định có gì đó mập mờ.

Bình thường lúc mà mấy nam sinh trong ký túc xá bàn luận về mấy nữ sinh trong lớp, Lộ Lâm chưa bao giờ lên tiếng, lần nói về Mễ Đường, Lộ Lâm cũng rất lạnh nhạt còn có chút không vui.

Lâm Xuyên ngập ngừng rồi nói: "Lộ Lâm."

Lộ Lâm nhìn về phía Lâm Xuyên, "Có chuyện gì vậy?"

Lâm Xuyên: "Vừa rồi..."

Cậu muốn hỏi vừa rồi Lộ Lâm đưa gì cho Mễ Đường, nhưng mới nói được hai chữ đã bị người khác vỗ vào vai, lúc quay lại là mấy người khác trong ký túc xá đang cười với bọn họ.

"Lâm Xuyên, Lộ Lâm hai cậu đang chuẩn bị đi chơi bóng à?"

Lâm Xuyên: "Ồm, lúc nữa sẽ có trận đấu."

"Bọn mình vừa gặp Diệp Hàm, cậu ta bảo bọn mình đi giục các cậu nhanh lên."

"Lâu rồi không thấy Lộ Lâm chơi bóng, lát nữa chúng ta ra sân đánh bại bọn lớp 6 kia."

"Nghe nói đầu tuần vừa rồi bọn nó đánh cho bọn lớp 3 rất thảm, vô cùng đắc ý, lần này có Lộ Lâm, phải đánh cho bọn nó toi bởi tan tác cầu xin gọi ba ba thì thôi."

"Lộ Lâm đi trước đi, về ký túc xá thay quần áo nhanh lên, trận bóng sắp bắt đầu rồi, mình vừa nhìn thấy đám con gái lớp mình đang qua đây, cái thằng Diệp Hàm này nói cậu muốn ra sân nên rất nhiều bạn nữ không về nhà ăn tối."

Lâm Xuyên vô thức hỏi một câu, "Mễ Đường có ở lại không?"

"Mễ Đường? Không thấy, cô ấy chắc không đi đâu."

Lộ Lâm thần nhiên đi tới, quay đầu dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn Lâm Xuyên.

"Mễ Đường á, mình cùng phòng thi với cô ấy, cô ấy còn chống đối lại giám thị, thật trâu bò."

"Chống đối lại giám thị? Chuyện ra sao?"

"Không biết cô ấy viết gì lên giấy nháp bị giám thị nhìn thấy, muốn tịch thu, cô ấy nói không đưa, yêu cầu cô ấy làm bài, cô ấy nói không muốn viết, một lúc sau thì đứng dậy nộp bài sớm."

"Xem ra là học sinh kém, bài thi cũng không làm xong."

"Nhà người ta có tiền, đáng đáp lại đẹp, thành tích kém mà vẫn vào lớp chúng ta còn gì."

"Nhưng mà sẽ không bị giáo viên đưa đến lớp khác chứ?"

Lộ Lâm nhú mày, bước chân chậm lại.

Lúc đầu đám con trai đang đi phía sau lại dần dần đi song song với anh, nói đến Mễ Đường, bọn họ hình như cảm thấy rất hứng thú, vừa đi lên cầu thang vừa nói cười nói chuyện, nghe nam sinh kia kể Mễ Đường chống đối giám thị như nào.

Sau khi lên tầng, Lộ Lâm lấy chìa khóa ra để mở cửa, chủ đề đã được đổi sang chuyện khác, mọi người đều nói chuyện về đề thi lần này.

Đến khi Lộ Lâm cùng Lâm Xuyên thay quần áo và giày xong xuôi, bọn họ đi ra khỏi ký túc xá về phía sân bóng.

Trên sân có rất nhiều người, hai hàng cây bên cạnh đông kín người, bây giờ đã hơn bốn giờ, mặt trời không còn nóng như buổi trưa nữa, có thêm vài đám mây bay tới chỗ sân che đi khá nhiều nắng, làm mát mẻ hơn không ít.

Lúc Lộ Lâm tới, Mễ Đường cũng đúng lúc đi đến canteen.

Lộ Lâm nhìn quanh một vòng, mày khẽ nhăn lại không dễ phát hiện, Diệp Hàm nói với anh: "Lộ Lâm, lát nữa bọn nó chắc chắn sẽ kèm chặt cậu, cậu nhớ chuyển bóng ra nhé."

Diệp Hàm thấy ánh mắt anh vẫn đang nhìn ra ngoài, không biết nhìn ở đâu, đẩy anh một cái, "Cậu có nghe thấy mình nói không?"

Lộ Lâm cúi đầu mắt nhìn Diệp Hàm, "Ừm, biết."

Diệp Hàm cảm thấy vừa rồi cậu ta không hề nghe mình nói, đánh phải lặp lại lần nữa.

"Được." Lộ Lâm gật đầu, cảm bóng nhồi trên mặt đất hoạt động một chút.

Lộ Lâm vừa đến, không khí trên sân càng trở nên náo nhiệt, thấy anh đang đánh bóng, mắt đám con gái đều nhìn chăm chăm vào dáng người hoàn mỹ của anh.

Trọng tài thổi còi, trận đấu bắt đầu.

Mễ Đường đến canteen mua hơn chục chai nước và bánh mì, cầm bốn cái túi theo hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Tay chân cô thì mảnh khảnh nhìn như không có sức, mà một mình mang đồ nặng như vậy mà không hề tốn sức.

Vừa đi xuống bậc thang để tới sân bóng rổ, lại gặp phải Trần Tinh Phong.

Từ sau lần Trần Tinh Phong thổ lộ với cô, hai người cũng không gặp nhau.

Đương nhiên Mễ Đường cũng không để ý vấn đề này, cô nhìn Trần Tinh Phong cũng không có ấn tượng gì, ngược lại Trần Tinh Phong có chút xấu hổ, nhưng thấy cô cầm nhiều đồ như vậy vẫn đi tới chủ động giúp đỡ.

Một nam sinh cao to như Trần Tinh Phong nhìn thấy Mễ Đường, lúc nói chuyện lại hơi xấu hổ: "Sao cậu lại mua nhiều như vậy? Mình cầm giúp cậu."

Mễ Đường nhìn cậu ta nghĩ một lúc mới nhớ ra cậu ta là ai, nhưng không nhớ tên.

"Không cần." Mễ Đường lắc đầu.

Trần Tinh Phong đưa tay ra lại thu về, bên cạnh còn có bạn cùng lớp đang đi ra sân bóng xem thi đấu, cậu ta biết Lộ Lâm chơi bóng rất giỏi, nghe nói hôm nay cậu ta ra sân nên tranh thủ tan học đến xem.

Hơi xấu hổ khi bị từ chối còn hồi hộp khi nhìn thấy người mình thích, làm cho Trần Tinh Phong không biết nên nói cái gì.

Mễ Đường cũng không nhìn cậu ta, lách qua đi xuống.

Lời của Trần Tinh Phong còn chưa kịp nói ra miệng đành phải kinh ngạc nhìn Mễ Đường đi.

Trận đấu mới bắt đầu được mấy phút, bây giờ trên sân rất nhiều người mà đa số là con gái, hầu hết là đi cùng nhau tới, họ đứng sát hai bên cho dù Mễ Đường có cao cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy Lộ Lâm chuyển bóng.

Mễ Đường nhìn thấy Lộ Lâm, hai mắt sáng lên, cô nhìn xung quanh thấy mấy bạn nam trong lớp đang đứng dưới gần cột bóng rổ, phía dưới còn có bảng tỉ số.

Mễ Đường nhận ra một người bên trong là ủy viên đời sống, cô đi tới nghĩ mãi cũng không nhớ ra tên của người ta, đành phải gọi: "Bạn học."

Trần Phong nghe thấy giọng nói quen thuộc, quay lại thấy Mễ Đường đang nghiêm túc nhìn cậu.

"Cậu đang gọi mình sao?" Tần Phong hơi ngạc nhiên.

"Ừm." Mễ Đường gật đầu.

"À... Có chuyện gì không?" Tần Phong chưa bao giờ nói chuyện với Mễ Đường, nhưng lúc trong tức xá, nhắc tới Mễ Đường, cậu ta lại khá tích cực bây giờ Mễ Đường gọi làm cậu ta hơi xấu hổ.

Chiều cao của Tần Phong không chênh lệch lắm với Mễ Đường, hai người gần như nhìn thẳng nhau.

"Những cái này là mua cho các bạn với mọi người đang chơi, cậu giúp mình chia cho mọi người." Mễ Đường đưa hai cái túi trong tay ra.

"A?" Tần Phong như trong mộng.

Mễ Đường để túi xuống dưới đất, rồi cầm một cái bánh mì cùng một chai nước trong túi đồ đó để riêng một bên, còn lại đưa hết cho Tần Phong, "Những cái này cho cậu."

Tần Phong khô khan nói: "Cậu mua à?"

Mễ Đường: "Ừm."

Trần Tử Minh đứng bên cạnh nghe một lúc rồi nói: "Chờ một chút, đến giờ nghỉ giải lao giữa trận, mình giúp cậu đưa cho bọn nó."

Mễ Đường nhìn Lộ Lâm, đúng lúc Lộ Lâm cầm bóng đứng ở vạch ba điểm, chuẩn bị ném bóng, ánh mắt anh tập trung trên rổ thả người nhảy lên, ném bóng rổ ra ngoài.

Chỉ nghe thấy một loạt tiếng hít vào, mấy giây sau, Mễ Đường ngẩng đầu nhìn vào vòng rổ trên đầu mình, bóng lượn quanh một vòng trên vành rổ rồi đi vào.

Tiếng thét chói tai liên tiếp vang lên.

"Lộ Lâm, cực đẹp trai, Lộ Lâm!"

"Lộ Lâm a a a a a..."

Cũng có tiếng của lớp khác, nhưng so sánh với những tiếng hét vì Lộ Lâm kia thì rất thưa thớt.

Mễ Đường vui mừng nhưng cũng có chút khó chịu, Lộ Lâm thật sự quá hấp dẫn, ném bóng vào rổ cũng đẹp trai như vậy.

Cô ngược lên trừng mắt với Lộ Lâm, không nghĩ tới Lộ Lâm cũng đang nhìn về phía cô, ánh mắt giao nhau, dòng điện mập mờ chạy xung quanh phía sau Mễ Đường.

Mễ Đường giả vờ cúi đầu lấy đồ uống, thờ khể một hơi, vừa rồi thật sự bị Lộ Lâm giật điện, đáng về anh mặt trang phục bóng rổ quá mê người.

Nửa hiệp thi đấu kết thúc, đội Lộ Lâm dẫn trước hai mươi điểm, tất cả mọi người đều mệt mỏi toàn thân đổ mồ hôi.

Tần Phong gọi mọi người đến lấy đồ uống, "Đến đây uống, còn có đồ ăn, tự mình đến lấy đi."

Giọng Tần Phong rất lớn, mọi người nghe thấy chen chúc tới, tất cả đều khát muốn chết, nhận chai nước trong tay Tần Phong cùng Trần Tử Minh liền uống luôn, Lộ Lâm đi cuối cùng, khi mọi người đều đang bắt đầu ăn uống anh mới tới.

Diệp Hàm nhìn Mễ Đường cảm thấy hơi lạ, vừa rồi cậu ta đã nhìn thấy Mễ Đường đứng ở đây.

Diệp Hàm đổ một ngụm nước lớn, bổ sung chút thể lực, nói: "Mễ Đường, cậu đến xem bọn mình chơi bóng à?"

Mễ Đường liếc Lộ Lâm, lắc đầu nói: "Không phải."

Cô tự nhủ một câu, chỉ đến xem Lộ Lâm mà thôi.

Tần Phong nói to: "Chỗ này đều là Mễ Đường mua, một mình cậu ấy xách tới."

Mọi người đều ngạc nhiên nhìn cô.

Diệp Hàm nuốt ngụm nước bọt, "Cậu mua à? Cảm ơn... Cảm ơn."

Bọn họ còn tưởng Tần Phong mời chứ.

"Không có chuyện gì."

Lâm Xuyên nói: "Một mình cậu sao xách được nhiều như vậy?"

Có người nhìn Lâm Xuyên với ánh mắt mập mờ, lúc ở ký túc xá mọi người hay nói đùa rằng Lâm Xuyên thích Mễ Đường.

Mễ Đường định nói cô mang được thì nghe thấy tiếng Lộ Lâm đột nhiên nói "Còn gì nữa không?"

Tần Phong nhìn cái túi trống không, "Hết rồi..."

"Chỗ này có." Mễ Đường đưa chai nước với bánh mì trong tay tới.

Lộ Lâm đi qua nhận lấy, nhìn cô nói từng chữ một: "Cám ơn."

Mặt Mễ Đường nóng lên, không nói gì.

Trọng tài thôi còi, nửa hiệp sau của trận đấu chuẩn bị bắt đầu.

Lộ Lâm chậm rãi vặn chai nước, ngửa đầu uống một ngụm.

Mễ Đường nhìn mồ hôi trên trán anh đang tỏa ra dưới ánh mặt trời, khuôn mặt anh bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, tóc cũng ướt sũng, vô cùng gợi cảm, quần áo mặc trên người rất thoải mái mà còn nhìn thấy xương quai xanh cùng da thịt vùng ngực màu ửng hồng.

Lúc anh uống nước, hầu kết cũng di chuyển theo, đôi môi khô ráo lúc này cũng thành ướt át, màu sắc rất đẹp, hình dáng thật quyến rũ.

Một người con trai, sao có thể đẹp đến như vậy, càng hấp dẫn cô hơn.

Mễ Đường nuốt ngụm nước bọt, nhịp tim không hiểu sao tăng nhanh gấp đôi.

Lộ Lâm uống hai ngụm, rồi xoay người đặt đồ uống xuống cái sán cạnh cột rào.

Lúc anh khom lưng, cổ áo rũ xuống, cơ bụng với ngực của anh đều bị Mễ Đường nhìn thấy.

Mặc dù anh đứng lên rất nhanh, lúc xoay người còn nhìn Mễ Đường, chỉ thấy ánh mắt của cô đang ngây ngốc, hình như đang sững sờ, Lộ Lâm hơi nghi ngờ nhưng bị Diệp Hàm giục nên anh đành phải ra sân bóng.

Đầu óc Mễ Đường trống rỗng trong nháy mắt, hình ảnh vừa rồi dừng lại trong đầu cô.

Cô đã nhìn thấy ngực Lộ Lâm.

Còn thấy cả cơ bụng.

Cô cảm thấy mình không ổn lắm.

Ban đêm nằm trên giường, Mễ Đường vẫn còn suy nghĩ về chuyện này.

Cô có nên nói cho Lộ Lâm không.

Thôi được rồi.

Nói cho anh biết, cô đã nhìn thấy ngực của anh, hình như không được tốt lắm, hay là giữ trong lòng coi như bí mật.

Dáng người Lộ Lâm rất tốt, không biết bao giờ mới thấy được lần nữa.

Không được, cô vẫn nên nhắc nhở Lộ Lâm, tránh cho anh không để ý bị người khác nhìn thấy.

Mễ Đường nghĩ như vậy, liền gửi tin cho Lộ Lâm.

Mễ Đường: "Ăn bánh mì chưa?"

Mễ Đường nói bánh mì lúc mua trên sân bóng, mỗi một nam sinh một cái.

Lộ Lâm một lát sau mới trả lời, "Ăn rồi."

Mễ Đường: "Cái đưa cho cậu không giống mọi người, bánh của cậu có vị dâu tây, còn người khác là nguyên bản."

Lộ Lâm: "Ừm, mình biết."

Khi Lộ Lâm ăn đã phát hiện ra, nhưng anh không nói cho người khác biết.

Mẽ Đường nghĩ muốn tìm lý do để nói cho anh biết chuyện mình nhìn thấy ngực, nhưng lại nhận được tin nhắn.

Lộ Lâm: "Lần sau không phải mua cho những người khác."

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Bánh mousse matcha chanh dây

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

Mẽ Đường ngơ ngác không hiểu ý anh như nào, hỏi: "Vì sao?"

Lộ Lâm: "Mua cho mình mình thôi."

Đầu óc Mẽ Đường mơ màng, tâm trạng trở nên cực kỳ tốt, không nhận được mà cười, rồi gửi tin nhắn thoại cho Lộ Lâm: "Ừm, vậy ngày mốt cậu có rảnh không?"

Lộ Lâm: "Có chuyện gì?"

Mẽ Đường dứt khoát gọi điện luôn cho anh để nói chuyện, sau mấy hồi chuông thì bên kia nhận điện thoại.

Mẽ Đường nói: "Ngày mai các bạn của mình đến đây chơi, rủ mình đi chơi cùng cậu có rảnh không?"

"Các bạn?" Lộ Lâm nghĩ đến lời Tạ Phong nói hôm qua, ánh mắt trầm xuống.

Mẽ Đường thấy Lộ Lâm chắc sẽ không đồng ý, dù sao đồng người như vậy, "Ừm, hơi nhiều người, có một con gái và ba người con trai, đều là bạn học trước đây."

Lộ Lâm yên lặng mấy giây, Mẽ Đường đang định nói không được thì thôi, thì nghe thấy Lộ Lâm nói: "Có thể."

Vốn Mẽ Đường không ôm bất cứ hi vọng nào, nghe thấy Lộ Lâm đồng ý, có chút ngạc nhiên "Vậy mai thì xong mình sẽ nói cho cậu biết chơi chỗ nào nhé"

Lộ Lâm: "Được."

Mẽ Đường cười nhẹ, Lộ Lâm không trả lời.

Cho dù không nói chuyện cũng không thấy xấu hổ, mà còn rất ngọt ngào. Mẽ Đường nghĩ thầm mình bị mê muội quá rồi.

Lộ Lâm: "Ngủ sớm đi, mai còn thi."

"Ừm, cậu nói chúc ngủ ngon với mình đi." Mẽ Đường nhếch miệng lên.

Lộ Lâm ngập ngừng mấy giây, hạ giọng, nói rất nhỏ: "Ngủ ngon."

Mẽ Đường thấy Lộ Lâm hôm nay rất dễ nói chuyện, liền muốn đòi hỏi thêm, cô cắn môi nhin cười nói: "Mình còn muốn hôn nhẹ."

Lộ Lâm dừng lại, ánh mắt hơi né tránh, cầm chặt điện thoại ở bên tai hơn.

"..." Yết hầu của anh hơi chuyển động, lời nói mắc kẹt trong họng, hơi khô khốc, nói không nên lời.

"Hử?" Mẽ Đường tiếp tục thăm dò.

Lộ Lâm cuối cùng mới nói: "Không được."

Mẽ Đường cũng đoán anh không đồng ý, cũng không thất vọng, chỉ muốn trêu đùa anh mà thôi, trêu anh rất vui, Mẽ Đường nói: "Cậu không hôn mình,

vậy mình hôn cậu."

Cô đắc ý cười, trong đầu Lộ Lâm hiện lên gương mặt xinh đẹp của cô, vẻ mặt thay đổi ánh mắt cũng trở nên thâm thúy hơn.

Đợi một lúc, Mễ Đường mới cúp máy.

Lộ Lâm để điện thoại xuống nhìn ảnh đại diện của Mễ Đường trên điện thoại đến thất thần.

"Lộ Lâm cậu nói chuyện điện thoại với ai đấy, lại nói dịu dàng như vậy." Nam sinh ngủ bên cạnh giường của Lộ Lâm quay sang cười hì hì hỏi.

Tần Phi ở giường đối diện cũng cười theo, "Lộ Lâm không phải đang yêu đương chứ? Mặt cậu hơi đỏ đấy."

"Ha ha ha, sao có chuyện đấy được, cậu nghĩ gì thế Tần Phi? Lộ Lâm sao có thể yêu được, mặt đỏ vì trong phòng quá nóng."

"Đúng thế..."

Mọi người cùng nhau cười trêu đùa, Lâm Xuyên nhìn Lộ Lâm, không biết sao lại nghĩ đến Mễ Đường.

Hôm nay lúc chơi bóng, cậu để ý thấy Mễ Đường chỉ nhìn một mình Lộ Lâm.

Lộ Lâm không quan tâm giống như mọi đường đang nói không phải chuyện của anh, anh cúi đầu nhìn điện thoại, lại có tin nhắn mới gửi đến.

Mễ Đường: "Ngủ ngon, w-a-n-a-n, cậu nhớ ghép vần để đọc đó."

Màu sắc trên mặt Lộ Lâm càng ngày càng đậm, anh cup mi xuống nên không nhìn thấy cảm xúc trong đáy mắt, nhưng khóe miệng lại cong lên.

Sau khi kết thúc kỳ thi là đến luôn kỳ nghỉ Quốc Khánh dài ngày.

Hạ Tuệ Dao, Doãn Hàn, Phó Khi cùng Tư Đồ Lại đã đến Nam Thành, mọi người tìm một khách sạn ở tạm rồi hẹn Mễ Đường gặp nhau vào sáng thứ hai.

Mễ Đường định một mình ăn cơm với mọi người, dù sao đã lâu rồi không gặp nhau có nhiều chuyện cũ để nói, nếu Lộ Lâm ở đây cũng không nói được gì, không khí sẽ hơi xấu hổ.

Địa điểm ăn cơm trong trung tâm thương mại ngay gần khách sạn, nhóm Hạ Tuệ Dao tìm một nhà hàng không tệ lắm.

Mễ Đường sắp xếp xong ở nhà rồi tự bắt taxi tới.

Thời tiết hôm nay vẫn rất nóng, Mễ Đường nghĩ đến chuyện phải đi chơi ở ngoài, cố ý mang theo một bộ đồ chống nắng, mặc váy sáng màu ở bên trong.

Xuống xe, Mễ Đường cũng cảm giác được ánh nắng nóng rực chiếu vào người cô, thật sự là quá nóng.

Cô chạy vào trung tâm thương mại, khí lạnh ập tới, khí nóng trên người cô nhanh chóng biến mất, toàn thân rất thoải mái, tinh thần lập tức phấn chấn trở lại.

Đám người Hạ Tuệ Dao đang ngồi trong nhà hàng, Mễ Đường vừa mới đẩy cửa vào đã nghe thấy giọng của Hạ Tuệ Dao.

"Mễ Đường, ở đây."

Hạ Tuệ Dao vẫn duy trì nhắn tin WeChat với Mễ Đường, cho nên nhận được tin nhắn Mễ Đường gửi là cô đã đến, cô nàng liền nhìn chằm chằm chỗ cửa nhà hàng, Mễ Đường đi vào, đã nhìn thấy ngay.

Hạ Tuệ Dao đứng lên chạy tới chỗ Mễ Đường, ôm chặt lấy cô, "Mình rất nhớ cậu."

Ngoại trừ Hạ Tuệ Dao, Mễ Đường chưa từng thân mật với ai khác như vậy, hai người ôm lấy nhau, rồi cười.

Mễ Đường chào hỏi từng người riêng đối với Phó Khi thì lạnh nhạt hơn một chút.

Phó Khi si ngốc nhìn cô, vẻ mừng rỡ đầy trong ánh mắt.

Mễ Đường nhú mày lại, không nói gì.

Mễ Đường ngồi xuống, Phó Khi chủ động nói: "Chúng mình đã gọi một số món ngon, cậu thích ăn gì thì gọi thêm."

Thấy Mễ Đường không để ý tới Phó Khi, bầu không khí có chút xấu hổ, Hạ Tuệ Dao nháy mắt mấy cái nói: "Lâu lắm không gặp cậu, có phải đen đi không?"

Mẽ Đường nhìn cô nàng nói, "Không có."

Cô rất chú trọng chăm sóc da của mình, mà trước khi đi hôm nay còn bôi thêm chút phấn sao có thể đen được, rõ ràng Hạ Tuệ Dao đang nói bừa.

"Không hề, em thấy chị Mẽ vẫn giống như trước đây." Tư Đồ Lại cười hì hì nói.

Phó Khi nhìn trán Mẽ Đường có chút mồ hôi, lấy cái khăn trong túi ra đưa cho Mẽ Đường, "Lau mồ hôi đi."

"Không cần, tôi có mang theo giấy."

Mọi người đều biết tâm tư của Phó Khi với Mẽ Đường, lúc trước ở Đê Đô, Phó Khi cũng như thế này, Mẽ Đường mặc dù không có tình cảm nhưng vẫn có chút mặt mũi, dù sao cũng chơi với nhau lâu rồi, cho dù không thể yêu thì vẫn làm bạn, nhưng hôm nay thái độ của Mẽ Đường lạnh nhạt hơn rất nhiều.

Mọi người âm thầm nhìn Mẽ Đường cùng Phó Khi.

Sắc mặt Phó Khi hơi tái, thu tay lại.

Tư Đồ Lại bỗng nhiên nói: "Không phải nói có người nữa sao? Không đi cùng cậu à?"

Lời của cậu ta vừa nói ra, thấy Phó Khi lạnh lùng nhìn một cái.

Mẽ Đường nói: "Một lát nữa cậu ấy mới đến, chúng ta ăn cơm trước."

Đúng lúc này phục vụ mang đồ ăn đến, mọi người mở bộ đồ ăn ra, dùng nước sôi trên bàn tráng bát đĩa một lần.

Phó Khi muốn giúp Mẽ Đường nhưng bị Mẽ Đường từ chối.

Nếu không quan tâm đến sự xấu hổ giữa Phó Khi với Mẽ Đường, thì bữa cơm này cũng được coi là vui vẻ, bởi vì đã lâu không gặp nhau, mọi người có rất nhiều chuyện để nói, đặc biệt là Hạ Tuệ Dao miệng còn không khép lại được.

Nếu không phải Doãn Hàn nói cô thì chắc cả cơm cô nàng cũng không muốn ăn, chỉ nói chuyện, cuối cùng mọi người cũng ăn gần xong mà cơm trong bát của cô nàng vẫn không ít đi mấy.

Mẽ Đường nhìn đồng hồ, đứng dậy và nói muốn đi toilet.

Mọi người đoán chắc cô đi gọi điện, không ai vạch trần chỉ có sắc mặt Phó Khi không được tốt lắm.

Chờ Mẽ Đường đi, Hạ Tuệ Dao nhìn Phó Khi "Một lát nữa người kia đến cậu đừng có thái độ gì đấy, nếu Mẽ Đường giận thì sẽ không thèm quan tâm tới cậu nữa đâu."

"Mẽ Đường rất thích người đấy?" Tư Đồ Lại khẽ hỏi.

Sắc mặt Phó Khi càng tối hơn.

"Ừm." Hạ Tuệ Dao gật nhẹ.

Doãn Hàn vừa gấp thức ăn cho cô vừa nói: "Ăn cơm trước đi, đồ ăn nguội hết rồi, em cứ nói suốt."

"Em có thể đâu." Hạ Tuệ Dao hừ một tiếng.

"Mình đang muốn nhìn xem người kia có gì tốt." Phó Khi không phục nói.

"Chốc nữa kiểu gì cũng được gặp." Doãn Hàn lườm Phó Khi, "Đừng nói nữa, nếu cậu không muốn bị so sánh trước mặt người khác, cứ tốt hơn với Mẽ Đường và ít nói đi."

"Đúng đúng đúng, chúng mình đều đứng về phía cậu, cứ yên tâm." Tư Đồ Lại nói thêm vào.

Phó Khi như được an ủi một chút, gật đầu nói: "Ừm, mình biết rồi."

Hạ Tuệ Dao rất hiểu Mẽ Đường, cũng biết bây giờ tâm trí của cô đều ở trên cái người Lộ lâm kia, nhưng cô không muốn đả kích Phó Khi đành nhịn không nói.

"Được rồi, em tranh thủ ăn đi, đừng để đến lúc người kia đến em vẫn chưa ăn xong." Doãn Hàn vỗ nhẹ lên đầu Hạ Tuệ Dao.

Hạ Tuệ Dao "Ai nha." một tiếng, nhưng vẫn cúi đầu thành thật ăn.

Mẽ Đường ở trong phòng rửa tay gọi điện cho Lộ Lâm, nói địa chỉ gấp mặt cho anh biết, bảo anh đi thẳng lên tầng ba.

Cô không định đổi chỗ vì dù sao trong trung tâm thương mại cái gì cũng có, mua sắm vui chơi trong này giải quyết được hết, đi ra ngoài quá nóng.

Trước khi đi Lộ Lâm đứng trước gương một lúc rất lâu, Lộ Thanh Thành nhìn anh chăm chăm một lúc.

Lộ Thanh Thành: "Hôm nay con có chuyện gì đặc biệt đúng không?"

Lộ Lâm: "Chuyện gì ạ?"

Lộ Thanh Thành: "Ba đang hỏi con mà."

Lộ Lâm: "Không có."

Lộ Thanh Thành: "Thế sao con phải đi cắt tóc?"

Lộ Lâm: "Tóc quá dài nên con cắt."

Lộ Thanh Thành: "Vậy con chuẩn bị đi ra ngoài đúng không? Đi làm gì?"

Lộ Lâm: "Con đi mua ít đồ với bạn."

Lộ Thanh Thành: "Được, có ăn cơm tối không? Vừa rồi con cũng không ăn nhiều?"

Lộ Lâm nghĩ rồi nói: "Chắc không ạ, ba cứ ăn trước đi."

Lộ Thanh Thành: "Ừ."

Hạt Dẻ đi quanh quần bên cạnh Lộ Lâm chắc biết anh muốn ra ngoài, nên làm thế để anh dẫn nó đi.

Lộ Thanh Thành cười chỉ vào Hạt Dẻ nói: "Nó cũng muốn đi đấy."

Lộ Lâm ngồi xổm xuống, vỗ vỗ Hạt Dẻ nói "Ngoan."

Hạt Dẻ liền thành thật ngồi xuống.

Lộ Lâm bắt taxi đến trung tâm mà Mễ Đường nói.

Đến nơi, anh nhấn tin cho Mễ Đường, lúc ấy Mễ Đường đang tính tiền.

Cô muốn trả tiền, Phó Khi lại không cho, nhất định phải để cho cậu ta trả.

Mễ Đường cũng không muốn để cậu ta mời, "Mọi người tới chỗ của tôi, đương nhiên phải để tôi mời, cậu muốn tranh cái gì."

Giọng của cô hơi lạnh, Phó Khi nghe mà trong lòng cảm thấy hơi khó chịu, nghĩ đến chuyện bây giờ Mễ Đường đã có người thích, càng cảm thấy khó chịu.

Tư Đồ Lại đẩy cậu nói đùa để hòa giải: "Để chị Mễ mời khách đi, trước đây đã nói còn gì, chị Mễ bao ăn bao chơi mình mới tới."

Hạ Tuệ Dao cũng nói: "Ai trả cũng như nhau, Mễ Đường là chủ nhà, để cậu ấy mời."

Phó Khi không nói gì nữa.

Mễ Đường trả tiền, quay đầu đã thấy Lộ Lâm đứng ngoài cửa.

Mễ Đường vừa rồi còn lạnh lùng mà lập tức thay đổi sắc mặt trở nên rực rỡ như mặt trời.

Cô mỉm cười làm Phó Khi không thể rời mắt nhưng tầm mắt của cô lại nhìn ra bên ngoài, vừa thấy chàng trai đứng ở đấy sắc mặt Phó Khi liền thay đổi.

"Chúng mình ra ngoài đi, cậu ấy đến rồi." Mễ Đường cười nói, giọng nói hoàn toàn khác với lúc trước.

Mọi người cũng nhìn ra phía cửa.

Hôm nay Lộ Lâm ăn mặc cực đẹp trai, áo thun trắng ngắn tay kết hợp với quần jeans màu xám, dưới chân là đôi Air Jordan 1 phiên bản giới hạn, dáng người cao lớn thẳng tắp đứng bên ngoài, ai đi qua cũng nhìn anh một cái.

Anh đưa lưng về phía nhóm Mễ Đường, cho nên không nhìn thấy mặt, chỉ thấy phía sau, Hạ Tuệ Dao kéo tay Mễ Đường, có chút kích động nói: "Người này?"

Mẽ Đường cười nói: "Ừm."

"Đi đi, nhanh lên, mình muốn nhìn xem mặt mũi như thế nào."

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: (Viên con nhộng) Mâm xôi Fernando*

*Giải thích cái tên một chút: Gấu không rõ đây là món ăn hay thuốc nữa, tác giả ghi là Raspberry Capsule Fernando (đã được dịch qua tiếng anh), nhiều lúc tui muốn điên với bà tác giả. Đây là nguyên gốc của câu này, bạn nào biết thì hãy nói đề Gấu sửa nha, cảm ơn anh em nhiều.

Gấu Bụng Bự: sorry các ae t5 vừa rồi tui bạn quá nên quên mất, hôm nay đăng bù nhé, cảm ơn ae

Raw: 覆盆子榛果费南雪

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

- - - - -

Lúc Mẽ Đường đẩy cửa đi ra thì đúng lúc Lộ Lâm quay người lại.

Sau khi Hạ Tuệ Dao nhìn thấy Lộ Lâm, sững sốt một giây, bóp tay Mẽ Đường một cái, khẽ nói: "Mẹ nó!"

Mẽ Đường: "Cậu bóp tay mình làm gì?"

"Người này cũng đẹp trai quá đi chứ." Giọng Hạ Tuệ Dao rất nhỏ.

"Đương nhiên rồi." Mẽ Đường có chút vui vẻ, khoe miệng nhếch lên không che giấu được niềm vui của cô.

"Khó trách lần này cậu..." Hạ Tuệ Dao không nói tiếp, bởi vì Lộ Lâm đã thấy mọi người và đang đi về phía này.

Ánh mắt Lộ Lâm nhìn vào người Mẽ Đường, hôm nay cô không mặc đồng phục nên càng xinh đẹp hơn so với mọi ngày, chiếc váy màu tím nhạt càng tôn lên màu da trắng sáng của cô, dáng người thiếu nữ tinh tế xinh đẹp, dưới đôi chân mảnh khảnh là đôi sandals quai mỏng, mắt cá chân tinh xảo như được điêu khắc.

Đôi mắt Lộ Lâm trở nên tối hơn, lúc này anh cảm giác như mình đang được uống một cốc nước dâu tây, bong bóng dâu tây từ yết hầu chảy xuống, sự tinh tế ngọt ngào được ẩn bên trong sự nhẹ nhàng khoan khoái.

Mẽ Đường cười gọi anh, "Lộ Lâm."

Những chùm bong bóng nước từ từ đi vào, rồi vỡ từng cái một, mùi dâu tây tỏa ra bốn phía.

Anh "Ừ." một tiếng, cảm thấy cổ họng khô khát.

Ánh mắt nhìn về phía sau, thấy Doãn Hàn, Phó Khi cùng Tư Đồ Lại, hai người kia đều tò mò và nghiêng ngả tìm hiểu, chỉ có ánh mắt của Phó Khi tràn ngập sự thù địch.

"Cậu đã ăn chưa? Có muốn ăn chút gì nữa không?" Mẽ Đường sau khi nhìn thấy Lộ Lâm, trong mắt chỉ có mình anh.

"Đã ăn rồi, không cần đâu."

"Mẽ Đường, không giới thiệu một chút." Hạ Tuệ Dao mỉm cười nhìn Lộ Lâm.

Mẽ Đường nhìn Hạ Tuệ Dao, rồi giới thiệu: "Đây là bạn thân của mình, Hạ Tuệ Dao."

Lộ Lâm: "Xin chào, tôi là Lộ Lâm."

"Biết rồi, mình đã sớm nghe đến tên của cậu, chỉ chưa được gặp người thật thôi." Hạ Tuệ Dao nhìn sâu xa.

Sau đó Mẽ Đường lại giới thiệu từng người khác.

Mễ Đường nhìn xung quanh, cô cũng không hay đến chỗ này, "Được rồi, đi thôi, bây giờ đi đâu? Nếu không đi lên tầng, trên đây có rạp chiếu phim, phòng chơi game còn có phòng VR."

"Vây đi thôi." Hạ Tuệ Dao chủ động đề Mễ Đường đi cùng Lộ Lâm còn mình chạy đến chỗ Doãn Hàn.

Phó Khi đi phía sau sắc mặt rất khó nhìn, Tư Đồ Lại khuyên cậu ta mấy câu nhưng cậu ta không nghe vào tai.

Phó Khi hỏi Hạ Tuệ Dao, "Hai người họ bây giờ ở cùng nhau à?"

Hạ Tuệ Dao bất đắc dĩ nói: "Cậu cũng thấy ánh mắt Mễ Đường nhìn người ta đấy."

"Vây thì sao." Phó Khi không cam lòng nói.

"Nếu cậu từ bỏ được thì còn có thể làm bạn bè, nếu không ngay cả làm bạn cũng không được."

Phó Khi khế cắn môi, vẫn cố nói: "Không làm được thì không làm, không cần phải làm bạn bè."

Cậu thích Mễ Đường, không được làm người yêu thì bạn bè có nghĩa gì.

Hạ Tuệ Dao thấy cậu ta không nghe cũng lười khuyên, những lời này cô đã nói rất nhiều rồi, Doãn Hàn cũng bảo cô không nên quan tâm tới chuyện người khác nữa.

"Tùy cậu, bây giờ còn chưa cùng với nhau, nhưng nhìn tình trạng này cũng sắp rồi, mình nghĩ nó chỉ như một tờ giấy mỏng thôi."

Một đoàn người đi chơi VR, cảm thấy buồn chán lại đến phòng game chơi.

Phòng chơi game có nhiều thứ để chơi, hai người Phó Khi cùng Doãn Hàn đổi năm trăm tệ tiền xu, một giờ nặng trĩu.

"Được rồi, muốn chơi cái gì?" Doãn Hàn nhéo mặt Hạ Tuệ Dao.

Hạ Tuệ Dao lườm anh rồi nói: "Anh gấp cho em con gấu bông."

Doãn Hàn cười nói: "Lần nào cũng muốn gấp, em không thấy chán à, trong nhà còn chưa đủ gấu bông hả mà còn muốn gấp ở ngoài."

"Em vừa nhìn thấy mấy con gấu rất đẹp, em chưa có, anh có gấp hay không?" Hạ Tuệ Dao bấm một cái trên cánh tay của Doãn Hàn.

"Được rồi, lúc nữa nhớ tự cầm, đừng để anh phải cầm." Doãn Hàn nhún nhún vai, rồi mang theo Hạ Tuệ Dao đi đến chỗ máy gấp gấu bông.

"Mễ Đường, vậy bọn mình đi qua kia chơi."

"Ừm, đi thôi."

Mễ Đường không hứng thú với các trò chơi trong phòng game, nhìn một lúc cảm thấy không có gì thú vị, cô hỏi Lộ Lâm, "Cậu có muốn chơi gì không?"

Lộ Lâm lắc đầu, "Không có."

Mễ Đường: "Vây mình đi mua ít tiền, chờ lúc nữa chơi bắn cá."

Lộ Lâm đi về lên phía trước ngăn trước mặt cô "Đề mình đi mua."

Mễ Đường không tranh với anh, "Ừ, mua một ít thôi, mình không muốn chơi gì."

"Được." Lộ Lâm hôm nay ra ngoài nên cố ý cầm thêm tiền tiêu vặt, trong túi đủ tiền.

Tư Đồ Lại đi theo Hạ Tuệ Dao và Doãn Hàn, Phó Khi đứng bên cạnh thấy Mễ Đường không nhìn mình chút nào, trong lòng hơi chua xót, đi đến bên cạnh Mễ Đường nói: "Mình mua rất nhiều, dùng của mình đi, nếu không dùng sẽ lãng phí."

Mễ Đường nhìn giỏ nhựa trong tay cậu ta, đúng là rất nhiều nhưng cô vẫn lắc đầu nói: "Yên tâm, có Hạ Tuệ Dao ở đây, đảm bảo cậu sẽ dùng hết."

Hạ Tuệ Dao nóng lòng gấp gấu, hai người bọn họ lần nào đến phòng chơi game có thể gấp cả một ngày, cho dù kỹ thuật không ra gì, nhưng hai người ngốc nhiều tiền, kỷ lục nhiều nhất là gấp được hơn ba mươi con, nên lúc nào cũng mua đủ một trăm xu.

Phó Khi: "Cứ dùng của mình trước đi, chẳng may hai người họ một lúc lại không chơi nữa."

Mễ Đường: "Lộ Lâm mua rồi, không cần đâu."

Cô vừa dứt lời, Lộ Lâm đã mua xong, đi đến cạnh cô rồi nhìn Phó Khi.

Ánh mắt hai người đối chọi nhau, mắt Phó Khi hơi đỏ lên.

Lộ Lâm nhẹ nói: "Đi thôi, có muốn qua đây không."

"Ừm, đi xem một chút." Cách xa như thế mà Mễ Đường vẫn nghe được tiếng hét chói tai với tiếng cười của Hạ Tuệ Dao.

Khu chơi game này khá lớn, cho nên máy gấp gấu bông cũng không ít, loại nhỏ có khoảng hơn 30 cái, loại lớn hơn cũng có tầm khoảng mười máy.

Hạ Tuệ Dao cầm trong tay một con cừu nhỏ, nhìn thấy Mễ Đường sung sướng khua tay múa chân "Bắt được rồi, mẹ nó chứ, ba lần mới gấp được, Mễ Đường cái móng gấp ở chỗ này của cậu gấp rất tốt, hôm nay mình phải chơi thật nhiều."

"Chơi đi." Mễ Đường nhìn cô nàng vui vẻ như vậy cũng cười theo.

"Doãn Hàn, nhanh nhanh nhanh, chúng ta gấp con heo kia." Hạ Tuệ Dao cầm con cừu nhỏ đánh nhẹ lên lưng Doãn Hàn một cái.

Phó Khi nhìn Mễ Đường, có chút thất thần, đã lâu không gặp, vẫn biết Mễ Đường dễ nhìn mà bây giờ lại thích cười nữa.

"Mình cũng giúp cậu gấp gấu bông nhé, cậu thích con nào?" Phó Khi nói.

Mễ Đường: "Không cần đâu."

Không phải Mễ Đường không thích, mặc dù gấu bông trong nhà cô quá nhiều rồi, nhưng vẫn theo thói quen từ chối Phó Khi.

Hạ Tuệ Dao nghe cuộc nói chuyện của hai người, đi tới, kéo Mễ Đường sang bên cạnh, "Cậu qua đây."

Mễ Đường: "Sao thế?"

"Phó Khi muốn gấp cho cậu thì cậu cứ để cậu ta gấp."

"Mình thích thì tự mình gấp không được sao." Kỹ thuật của Mễ Đường không tệ, bình thường là lười không chơi.

"Cậu bị ngốc à, bây giờ Lộ Lâm còn chưa thổ lộ với cậu đúng không?" Hạ Tuệ Dao hỏi nhỏ.

Mễ Đường nhú mày, "Ừm, còn chưa, nhưng chắc cũng nhanh thôi."

Hạ Tuệ Dao: "Vậy cậu thử một chút xem cậu ta có ghen không."

Mễ Đường: "Cậu có ý gì?"

Hạ Tuệ Dao: "Dù sao mình thấy cậu ta rất lạnh nhạt, cậu cứ kích thích một chút? Nếu cậu ta thích cậu thì chắc chắn sẽ ghen."

Mễ Đường quay đầu nhìn Lộ Lâm, Phó Khi hình như đang nói chuyện với anh, vẻ mặt Lộ Lâm rất lạnh, bờ môi giật nhẹ nhàng không biết đang nói gì.

"Có cần phải như vậy không?" Mễ Đường cảm thấy không tốt lắm, "Quên đi, tránh cho Phó Khi hiểu lầm."

Hạ Tuệ Dao aiza một tiếng, "Không hiểu lầm, cậu ta cũng không bỏ cuộc đâu, không bằng kích thích Lộ Lâm một chút, để Lộ Lâm tỏ tình với cậu, cậu ở cùng với Lộ Lâm, thì Phó Khi mới hết hi vọng."

Mễ Đường lại nhìn Lộ Lâm cùng Phó Kỳ, cảm thấy hai người đứng với nhau cứ là lạ, cô không yên lòng nói: "Ừm, để mình xem thế nào."

Hạ Tuệ Dao gật đầu, "Được thôi, sang bên kia chơi tiếp đi, tối nay mình đẩy bọn họ để hai người các cậu ở riêng với nhau được không?"

"Được." Mễ Đường khoát tay với cô ấy, "Đúng là anh em tốt."

"Hi hi, không cần quá cảm động."

Hạ Tuệ Dao kéo Mễ Đường quay lại, Phó Khi thấy mọi người đến đây, mím môi không nói chuyện với Lộ Lâm nữa.

"Hai cậu đang nói gì đấy?" Hạ Tuệ Dao hỏi một câu.

Phó Khi: "Không có gì."

Lộ Lâm không trả lời, nhưng sắc mặt hơi khó coi.

Hạ Tuệ Dao nói: "Đi thôi, qua đây chơi, không phải cậu muốn gấp gấu sao? Để mình nhìn xem cậu có gấp được không."

Phó Khi nhìn Mễ Đường, nói: "Ừm, để mình thử một chút."

Cậu chọn gấu bông, bên trong đa số là kỳ lân màu hồng tím, vẫn rất đẹp, anh nhét ba xu vào, sau đó quay đầu nói với Mễ Đường: "Cái này rất hợp với bộ quần áo cậu mặc."

Mễ Đường ngược lên nhìn Lộ Lâm, anh trầm mặt lại, nhìn về phía con gấu bông kia, cảm giác được ánh mắt của Mễ Đường, anh cuối nhìn về phía cô "Có chuyện gì đấy?"

Mễ Đường ra về bình tĩnh nói: "Không có việc gì."

Không hiểu sao lại cảm thấy hơi chột dạ, nhưng lời của Hạ Tuệ Dao cũng làm cho cô có chút động tâm.

Phó Khi gấp mấy lần đều thất bại, bên kia Tư Đồ Lại cùng Doãn Hàn lại gấp được một con là gấu trúc, cũng rất đáng yêu.

Hai người thấy Phó Khi không gấp được, liền chạy ra dạy cậu ta cách gấp, gấp ở chỗ nào vung móng vuốt làm sao, lúc nào nên vung.

Trải qua sự chỉ đạo, Phó Khi thật sự gấp được, không cần biết mất bao nhiêu tiền, chỉ cần gấp được cùng đủ làm cho cậu ta vui sướng rồi, cầm con kỳ lân chạy tới trước mặt Mễ Đường đưa cho cô.

Phó Khi hơi khàn trương nói: "Cái này tặng cậu."

Mễ Đường hơi do dự, Hạ Tuệ Dao đưa tay nhận giúp cô, "Được rồi, đã tặng thì cậu cứ lấy đi."

Hạ Tuệ Dao nháy mắt với cô.

Đã như vậy, Mễ Đường dứt khoát nhận, thật ra cũng không có gì cả chỉ là con gấu bông mà thôi.

Hạ Tuệ Dao: "Em khát, Doãn Hàn, em muốn uống nước, em nhìn thấy bên kia có cửa hàng trà sữa, mấy người đi mua đi."

Doãn Hàn đưa giỏ tiền xu cho cô, "Ừm, em uống gì?"

Hạ Tuệ Dao: "Trà sữa, anh xem thích gì thì mua đi, em với Mễ Đường ở đây chờ mọi người."

Phó Khi vội hỏi: "Mễ Đường cậu uống gì? Để mình đi mua."

Mễ Đường: "Uống trà sữa là được."

Doãn Hàn hỏi Lộ Lâm, "Này, Cậu uống gì? Để mua."

"Không cần."

"Mua cho cậu ấy trà sữa vị dâu, giống mình."

Lộ Lâm và Mễ Đường nói chuyện cùng lúc.

Lộ Lâm nhìn Mễ Đường, khóe miệng hơi trễ xuống một chút, sau đó nhìn về phía Doãn Hàn, "Tôi đi mua cùng mọi người."

"Được, vậy đi thôi."

Chờ bọn họ đi, Hạ Tuệ Dao lại gần nói: "Chút nữa lại tiếp tục, cậu với Phó Khi qua chỗ máy nhảy bên kia, hai cậu không phải là vua nhảy à, Lộ Lâm nhìn nếu không ghen, vậy chắc chắn không có cảm giác với cậu."

Mễ Đường: "Cậu chắc chắn chuyện này làm được?"

Hạ Tuệ Dao chắc chắn nói: "Chắc chắn có thể làm."

Mễ Đường nghĩ nghĩ, "Vậy để Doãn Hàn nhà cậu nhảy cùng mình, mình không nhảy với Phó Khi đâu."

Hạ Tuệ Dao: "A?"

"Thế nào? Không nhớ à?"

"Sao mà không nhớ, vì anh em chúng ta, đàn ông có là gì! Để anh ấy nhảy với cậu, Doãn Hàn nhà mình mà nhảy thì đẹp trai đến mù mắt mọi người đi."

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Vanilla Cherry Casita*

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

Gấu Bụng Bự: tác giả đã update tới c47 nha ae

*Lại một cái tên khó nhớ các bác ạ, e chịu rồi. Casita search nó ra là nhà hàng của Mexico, huhu. Search tiếng Trung thì ra hình như bánh custard, thôi để tạm cho các bác đỡ bối rối nhé. chanh kiu các bác ạ!!

Mười phút sau, bốn chàng trai cầm trà sữa về, chỉ có sắc mặt Phó Khi không được tốt lắm, lúc Lộ Lâm đưa trà sữa cho Mễ Đường anh có chút thất thần.

"Vẫn muốn gặp gấu à?" Doãn Hàn hỏi Hạ Tuệ Dao.

Hạ Tuệ Dao nói: "Em nghỉ một lát, rồi chơi những trò khác."

"Các cậu muốn chơi cái gì?"

Mấy người con trai thì không quan trọng, chủ yếu là các cô gái muốn chơi gì.

Hạ Tuệ Dao chỉ vào máy nhảy trước mặt nói: "Vậy chúng ta chơi nhảy nhé, Mễ Đường nhảy rất giỏi, cô ấy có thể chơi với tốc độ nhanh nhất."

Doãn Hàn: "Em cũng muốn chơi?"

Hạ Tuệ Dao: "Em không chơi được, tay chân của em không biết phối hợp, nhảy khó coi chết đi được, không phải anh chơi khá tốt sao, anh nhảy cùng Mễ Đường đi."

"Anh?" Doãn Hàn ngạc nhiên.

Hạ Tuệ Dao gật đầu, quét mắt nhìn ba người con trai kia, "Đúng thế, những người còn lại đâu biết nhảy."

Phó Khi định nói rồi thôi, muốn nói mình biết nhưng cậu nhảy không giỏi, lát nữa lại xấu mặt trước Mễ Đường với Lộ Lâm, thà rằng không nhảy còn hơn.

Tư Đồ Lại chỉ biết một chút chắc chắn sẽ không góp vui, thế là cũng không nói gì.

Hạ Tuệ Dao nghĩ thầm, kế hoạch thành công.

Ai ngờ Lộ Lâm lại lạnh nhạt nói: "Tôi nhảy với cậu ấy."

"A?" Hai con mắt Hạ Tuệ Dao muốn nhảy cả ra ngoài.

Mễ Đường cũng hơi kinh ngạc, "Cậu biết nhảy?"

Không nhận ra Lộ Lâm học bá luôn đọc sách cũng sẽ biết chơi trò này. "Chơi qua mấy lần, cũng biết một chút."

Năm ngoái Lộ Lâm với em họ của anh đến đây đã chơi cái này rồi, đúng lúc có cuộc tranh tài thi nhảy hiphop, người thắng sẽ có phần thưởng, một trong những giải thưởng là máy chơi game, em họ anh muốn nên anh thử nhảy mấy ván, không nghĩ tới lại đoạt giải.

Nhưng cũng chỉ nhảy một lần đấy, còn bình thường anh không chơi trò này bao giờ. "Vậy hai chúng mình chơi đi."

Mễ Đường lập tức vút luôn chuyện thương lượng với Hạ Tuệ Dao ra sau đầu, so với chuyện để Lộ Lâm ghen thì chuyện được nhảy cùng với người mình thích quan trọng hơn~

Cô lấy mấy đồng cho vào trong máy, rồi chọn bài hát, cô theo thói quen mở chế độ khó nhất, rồi mới nhớ ra, liền quay đầu hỏi Lộ Lâm: "Cậu có muốn nhảy chậm một chút không? Hay mình để cậu tự chọn?"

Lộ Lâm nhìn cô rồi nói: "Không cần, để mình chọn bài hát."

Mễ Đường: "Okay~~."

Tư Đồ Lại đứng cách chỗ hai người không xa hỏi nhỏ: "Chúng ta ở đây để nhìn hai người họ nhảy á? Cảm giác sẽ bị bọn họ ân ái đến chết mất."

"Nhìn xem chứ sao." Doãn Hàn thờ ơ nói.

Tư Đồ Lại: "Mình chưa nhìn thấy ai nhảy lợi hại hơn Mễ Đường, còn anh chàng kia thì không biết thế nào."

"Chắc cũng bình thường thôi, thấy có vẻ không giống hay chơi." Hạ Tuệ Dao nói.

Phó Khi không nói gì, nhìn chằm chằm Mễ Đường và Lộ Lâm, không biết đang nghĩ gì.

Lộ Lâm chọn bài hát xong hỏi Mễ Đường, "Bài này được không?"

Nhìn thấy Lộ Lâm đổi sang chế độ nhảy đôi, trái tim Mễ Đường đập liên hồi, cô còn chưa nhảy đôi với ai bao giờ.

Nhưng bài hát này hình như hơi khó.

Cô nói: "Chắc chắn bài này à? Mình nhảy được."

"Ừm, có thể, bắt đầu nào." Lộ Lâm lui một bước, giẫm lên vị trí ở giữa.

"Được."

Sau khi tiếng nhạc vang lên, hai người nhảy theo giai điệu tại máy của mình.

Hai phút sau, tất cả mọi người trong khu vui chơi đều bị thu hút.

Mễ Đường nhảy rất đẹp, mỗi nhịp đều nhảy rất chính xác, đã liên tục được hơn một trăm perfect, không có một cái miss nào, giẫm cực kỳ chuẩn.

Điều kiện trước tiên đối với nhảy là đúng nhịp, bên cạnh đó có thể dùng động tác búng tay để thay thế.

Mà Lộ Lâm thì ngoài dự kiến của mọi người, còn nhảy tốt hơn so với Mễ Đường, bởi vì dáng người của anh.

Đây là chế độ nhảy đôi cho nên hai người thi thoảng sẽ có một số động tác phối hợp với nhau, kết hợp cực kỳ hoàn hảo.

Hơn nữa giá trị nhan sắc của hai người đều cao nên có rất nhiều người đứng xem, còn có người đưa điện thoại lên quay video.

"Nếu bạn trai mình cũng nhảy với mình được như thế thì tốt quá, bạn trai kia nhảy đẹp quá.", "Bạn nữ cũng rất xinh đẹp, mình thấy hai người nhảy rất giỏi, hình như cả hai bọn họ đều là học sinh."

"Từ hôm nay mình sẽ làm chanh, chua chua quá, đây là cặp đôi thần tiên gì mà dáng vẻ đẹp như thế, nhảy giỏi như vậy, mấy ngày trước mình có xem một cặp đôi nhảy trên Internet, cặp đôi này hoàn toàn giết chết bọn họ luôn."

"Bạn trai của người khác."

"Đừng xem nữa, đi thôi."

"Nhìn đi nhìn đi, còn một bài nữa."...

Hạ Tuệ Dao đã rất ngạc nhiên, cô dùng sức nắm lấy quần áo Doãn Hàn mà lay "Nhìn Lộ Lâm vậy mà còn nhảy tốt hơn anh, mẹ nó, biết thế em cũng học, nhảy đôi đẹp trai quá."

Doãn Hàn: "Trước kia anh đã nói đưa em đi chơi mà em lại không muốn."

Hạ Tuệ Dao: "Sao em biết được nhảy đôi lại đẹp như vậy, à, không đúng hai người họ nhảy đôi đấy, mẹ kiếp!"

Nghe được câu của Hạ Tuệ Dao, Phó Khi khẽ cắn môi, mắt đỏ ngầu.

Cậu chưa bao giờ thấy Mễ Đường thân thiết như vậy với nam sinh khác, ban đầu cậu nghĩ Mễ Đường chỉ hứng thú chơi đùa với người khác thôi, xem ra cậu đã nghĩ sai rồi.

Nhảy xong một bài, Mễ Đường và Lộ Lâm đều dừng lại cùng nhau, trên màn hình máy nhảy hiện lên chữ S thật to.

Mễ Đường hơi kích động, tim đập rất nhanh, "Sao cậu nhảy tốt như vậy? Thế mà nói chỉ một chút, thật sự chỉ chơi mấy lần sao?"

Lộ Lâm gật đầu. "Ừm, năm ngoái chơi ở đây."

Mễ Đường cười, mắt nhìn anh chăm chăm, có thể thấy được Lộ Lâm trong đôi mắt sáng lấp lánh, "Tiếp tục nữa không?"

"Theo ý cậu." Lộ Lâm lơ đãng dời mắt đi, giọng nói lại vô cùng ôn hòa.

Mễ Đường quay đầu lại thấy xung quanh có rất nhiều người, nhiều cô gái nhìn Lộ Lâm một cách nhiệt tình, cô mím môi nói: "Thôi để lần sau chơi tiếp, nhiều người quá."

Cô không thích bị vây xem, cũng không muốn Lộ Lâm bị nhiều người nhìn như thế, về sau nếu có cơ hội thì chỉ muốn Lộ Lâm nhảy cho một mình cô xem thôi.

Đúng, cô có thể mua một cái máy để ở trong nhà, để sau này

Lộ Lâm có thể nhảy với cô.

Mễ Đường nghĩ đi nghĩ lại, càng cảm thấy ý tưởng này có thể thực hiện được liền quyết định mua một cái.

Lộ Lâm: "Ừ."

Mễ Đường nhảy từ máy chơi xuống, nói với Hạ Tuệ Dao: "Hai cậu chơi đi? Mình không chơi nữa, Doãn Hàn cậu chơi với Hạ Tuệ Dao đi."

"Không nhảy nữa à?" Hạ Tuệ Dao không tin hỏi.

Mễ Đường thuận miệng nói: "Không nhảy nữa, mệt rồi."

Hạ Tuệ Dao: "A? Mệt rồi à?"

Mễ Đường: "Yeh, lười."

"Mình vừa rồi chưa kịp quay video, ai nha." Hạ Tuệ Dao hơi tiếc nuối.

"Không phải muốn anh dạy em sao, bây giờ em có muốn học không?" Doãn Hàn hỏi.

Hạ Tuệ Dao hơi dao động nhưng cô nhìn sang những người bên cạnh nhếch miệng nói: "Quên đi, nhiều người như vậy, em muốn đi chơi trò khác."

Phó Khi nói: "Ném bóng rổ không? Phá kỷ lục có thể nhận được quà."

Phó Khi chơi bóng rổ rất tốt, là thành viên trong đội bóng rổ của trường, cậu ta nói xong còn đưa mắt liếc Lộ Lâm một cái "Cậu có biết chơi không? Đầu một chút?"

Giọng của anh ta hơi điên cuồng, rõ ràng là khiêu khích trực tiếp.

Mễ Đường vừa định lên tiếng can ngăn nói thì nghe thấy Lộ Lâm đồng ý "Được."

Giọng nói lạnh nhạt của anh lại làm cho người ta cảm thấy anh rất cao ngạo, trong lòng Phó Khi khinh thường, hừ một tiếng rồi dẫn đầu nhóm người đi về phía trò ném bóng rổ.

Hạ Tuệ Dao kéo Mễ Đường lại, "Lộ Lâm chơi bóng rổ thế nào?"

Mễ Đường nghĩ đến ngày đó Lộ Lâm ra sân chơi bóng, nhìn cũng không tệ lắm, "Chắc cũng được."

"Tốt hơn Phó Khi không?" Hạ Tuệ Dao hỏi nhỏ.

Mễ Đường lắc đầu, "Mình không biết."

Hạ Tuệ Dao nói: "Phó Khi chơi bóng rổ rất giỏi."

Phó Khi cùng Lộ Lâm đứng trước máy bóng rổ, hai người nhìn nhau, Phó Khi hỏi anh: "So cái gì?"

Lộ Lâm: "Tùy cậu."

Nhìn dáng vẻ của anh cái gì cũng không để ý, Phó Khi cảm thấy tức giận.

"Cậu thua, thì..." Phó Khi khề nhếch môi, khó chịu nói: "Cậu phải cách xa Mễ Đường ra."

Mễ Đường nhú mày, khó chịu với cậu ta, "Phó Khi, đầu óc cậu bị nước vào à?"

Hạ Tuệ Dao cũng nói: "Phó Khi, đổi cái khác, đừng lấy Mễ Đường ra để đặt cược."

Phó Khi thấy Mễ Đường tức giận, có chút nóng nảy, giải thích nói, "Mình xin lỗi, mình không có ý kia... Được rồi, vậy đổi cái khác, nếu cậu ta thua, thì..."

Thấy mãi mà cậu ta vẫn không nói ra, Hạ Tuệ Dao dứt khoát nói: "Được rồi, để mình đi, hai người người nào thua thì phải ra ngoài hét to ba lần "Tôi là gay"."

Hạ Tuệ Dao buông một câu đáng kinh ngạc.

Tư Đồ Lại không tìm không phôi cười ha ha.

Mễ Đường nhìn Lộ Lâm, dùng ánh mắt hỏi anh: "Cậu được không?"

Lộ Lâm cũng trả lời lại bằng ánh mắt: "Không việc gì."

"Được không? Nếu hai người đồng ý thì bắt đầu đi." Hạ Tuệ Dao nắm một đồng tiền xu rồi nhét vào trong máy bóng rổ trước mặt hai người.

Quy tắc của trò này là có tổng cộng bốn vòng, hai vòng đầu đơn giản, vòng đầu tiên chỉ cần vào 50 điểm thì qua cửa, vòng tiếp theo phải 150 điểm mới qua, mà rõ sẽ di chuyển liên tục sang trái sang phải, thời gian cũng sẽ nhanh hơn, vòng thứ ba phải trên 250 điểm. Quan trọng là thử thách cuối cùng ở cửa thứ tư.

Về cơ bản đối với người chơi bóng rổ tốt mà nói thì đây chỉ là trò trẻ con thôi.

Phó Khi khởi động tay chân và eo, cầm bóng trên tay đi lòng vòng.

Lộ Lâm cũng cử động ngón tay cùng cổ tay, làm vài động tác nóng người đơn giản.

Sau khi nhấn nút bắt đầu, hai người nhanh chóng ném bóng.

Mỗi người có năm quả bóng, tiết tấu rất nhanh, gần như không nhìn thấy rõ động tác của hai người, chỉ thấy bóng rơi liên tục ra khỏi rổ.

Vòng đầu tiên hai người đều được 110 điểm, Phó Khi thấy Lộ Lâm vậy mà có thể ngang hàng với cậu ta ở vòng đầu, vẻ mặt liền nghiêm túc, thu lại ánh mắt khinh miệt vừa rồi.

Tiếp tục vòng thứ hai, bọn họ ném rất chuẩn, tiết tấu gần như giống nhau, cứ ném là vào, không quá nhanh cũng không quá chậm, nhưng Lộ Lâm nhiều hơn Phó Khi 5 điểm, cho đến khi kết thúc vòng hai, Phó Khi cũng không đuổi kịp.

Nhìn thấy khoảng cách trên điểm số, hơn nữa mình còn thấp hơn, sắc mặt Phó Khi trở nên khó coi.

Ném bóng là trò mà cậu ta vô cùng tự tin, nếu thua thì đối với cậu sẽ là đả kích rất lớn.

Vòng thứ ba tiết tấu nhanh hơn, Phó Khi cố lấy điểm, nhưng điểm vẫn ít hơn so với Lộ Lâm.

Đến vòng cuối cùng, tâm trạng của cậu ta không tốt lắm mà đến vòng này thì thể lực đã tiêu hao rất nhiều, hơi thở không được ổn định, nhưng thấy Lộ Lâm ngoài trán đổ mồ hôi còn động tác vẫn rất ổn định...

Nhìn thấy cái này, kết quả đã rõ.

Phó Khi bị đả kích, nhưng vẫn giữ chữ Tm nên liền hét lên trong trung tâm thương mại ba tiếng "Tôi là gay."

Người đi qua đều nhìn cậu ta cười cười, sắc mặt Phó Khi tái mét, lại nhìn thấy Mễ Đường hỏi Lộ Lâm tay có đau không, rồi sắc mặt khó chịu đi thẳng.

Tư Đồ Lại: "Để mình gọi cậu ấy lại?"

Hạ Tuệ Dao: "Thôi, cũng muộn rồi, Mễ Đường bọn mình đi trước, cậu với Lộ Lâm chơi tiếp đi nhé."

Mễ Đường: "Mình đưa mọi người về khách sạn."

Hạ Tuệ Dao: "Không cần, cậu đi cùng Lộ Lâm đi, Phó Khi chắc không thoải mái lắm, bọn mình gọi xe là được."

"Vậy được, về nhắn WeChat nhé."

Chờ mọi người đi, Mễ Đường quay đầu nhìn Lộ Lâm, "Cậu không giận chứ?"

Lộ Lâm: "Không có."

"Thật không?" Mễ Đường nháy mắt đưa tay giật ống tay áo của anh.

Lộ Lâm cúi đầu nhìn tay của cô, nhẹ nói: "Thật."

Mẽ Đường: "Mọi người về rồi còn nhiều xu như vậy, làm sao bây giờ?"

Ít nhất còn có hơn tám trăm tệ, cái này chơi đến khi nào mới hết.

Lộ Lâm hỏi: "Cậu muốn chơi gì?"

"Gấp gấu bông nhé, chơi cái đấy cho nhanh." Cô nhìn một vòng, rồi nói: "Minh biết cách gấp, cậu thích con gì mình gấp cho."

"Minh... gì cũng được." Lộ Lâm hơi ngạc nhiên, loại gấu bông này anh không muốn lắm.

Mẽ Đường chọn một cái máy, hai lần đã gấp được một con mèo bông.

"Tặng cậu." Mẽ Đường đưa con mèo vào trong ngực anh, "Cậu thích gì nữa không?"

Lộ Lâm dừng lại sau đó chỉ vào con kỳ lân màu hồng mà Phó Khi lúc nãy gấp được cho cô.

Mẽ Đường cười "Được, cậu muốn giống như mình à."

Cô rất vui vẻ lập tức nhét tiền vào để gấp, chỉ một lần đã gấp được.

Nhưng cô vừa định xoay người để cầm thì thấy một bàn tay khác nhanh hơn lấy con kỳ lân ra sau đó đoạt con trên tay cô. "Cậu cầm con này."

Con mà Phó Khi đưa cho cô, bị Lộ Lâm ném thẳng sang một bên.

Mẽ Đường há hốc miệng, không biết phải nói gì, chỉ thốt lên một chữ "A?"

Đây là đang ghen sao?

Mẽ Đường nghĩ thầm, có thể hỏi anh được không?

Được rồi, không nên hỏi, chắc chắn anh ấy đang ghen.

Mẽ Đường nín cười, cầm chặt con kỳ lân trong tay nói: "Vậy mình gấp cho cậu thêm một con, mỗi người chúng ta đều có, mình lấy màu tím, còn cậu màu xanh nhé."

Lộ Lâm: "Được."

Máy này vừa gấp được xong, cho nên muốn gấp lại có chút khó khăn, bình thường phải gọi nhân viên khởi động lại lần nữa nhưng Mẽ Đường thấy còn nhiều xu nên từ từ gấp.

Mất hơn ba mươi tệ mới gấp được một con...

Cô đưa cho Lộ Lâm, "Này, cho cậu."

Trong tay Lộ Lâm là một con kỳ lân và một con mèo, hoàn toàn trái ngược với bề ngoài của anh, nhưng Mẽ Đường nhìn mà cảm thấy cực ngọt ngào.

Cảm giác này thật sự rất tốt.

Đến lúc Mẽ Đường cùng Lộ Lâm chơi mất hơn 400 tệ, thì trên tay hai người không gấp được một con nào.

"Chơi cái kia đi, mỗi lần chơi phải ném 5 tệ vào đó." Mẽ Đường chỉ vào cái máy gấp gấu cỡ lớn, loại này khác với máy gấp nhỏ kia bên trong toàn là gấu bông loại to, treo trên dây thùng, dùng máy di chuyển tới rồi cắt dây thùng mới nhận được gấu bông mà không phải gấp.

Loại này rất khó mà cũng cần nhiều tiền hơn, đương nhiên gấu bông càng lớn càng đẹp. Mẽ Đường nhìn một vòng, nhìn trúng một con gấu Teddy vô cùng lớn.

Nhưng thử mấy chục lần mà không được, Mẽ Đường nói: "Ồ, xem ra chúng ta không gấp được rồi, chơi các khác đi, dù sao cũng có rất nhiều gấu bông."

Lộ Lâm: "Ừm"

Mẽ Đường: "Đi thôi"

Lộ Lâm: "Cậu có khát không?"

Mẽ Đường đã uống hết trà sữa từ lâu rồi, Lộ Lâm không hỏi thì không sao mà hỏi thì cô lại cảm thấy khát.

"Có một chút."

"Cậu chơi đi, mình đi mua nước."

Mẽ Đường nghĩ rồi nói "Ừm, được rồi, mình sang bên kia xem có gì hay để chơi không."

Khu vui chơi này rất lớn nên cũng nhiều trò chơi, Mẽ Đường phát hiện có rất nhiều trò cô chưa chơi bao giờ mà cần hai người phối hợp mới chơi được, vừa lúc có thể chơi với Lộ Lâm.

Cô thấy trò chơi bắn súng đôi, nhưng đã có người chơi nên đứng cạnh chờ họ xong.

Hơn mười phút sau, hai người kia mới chơi xong, cô đặt gấu bông sang một bên vừa định đi lên thì bả vai chạm phải đồ gì mềm mềm.

Mẽ Đường quay đầu nhìn trước mặt là một con gấu rất to, bên cạnh còn có một con thỏ. Hai con gấu lớn được Lộ Lâm cầm mỗi tay một con.

"Tặng cậu."

Mẽ Đường kinh ngạc nói: "Cậu gấp được?"

"Ừ."

Mẽ Đường không tin, "Thật không? Sao cậu làm được thế? Cậu thử mấy lần á?"

"Muội lần."

"Muội lần được hẳn hai con?"

"Ừ."

"Không phải mua chứ?"

"Không phải."

"Sao cậu lại lợi hại như vậy?" Mẽ Đường cười đến mức hiện lên hai lúm đồng tiền thật sâu trên gương mặt, rục rịch lại tươi sáng, có chút chói mắt, bởi vì cười mà có chút ngốc nghếch đáng yêu hơn cô bình thường.

Lộ Lâm nhìn cô, cũng cong môi lên.

"Sao cậu lại gấp con thỏ?" Mẽ Đường chọc chọc lỗ tai dài của con thỏ, còn hai cái răng thỏ thật to, buồn cười lại đáng yêu.

Lộ Lâm nói: "Hơi giống cậu."

"A? Giống chỗ nào?" Mẽ Đường hơi ngạc nhiên rồi nhìn lại con thỏ kia lần nữa, rồi nói: "Không giống."

Lộ Lâm đột nhiên cười.

Thấy anh cười, Mẽ Đường chỉ cảm thấy hoa đào trong lòng mình nở rộ ra ngoài, cả người toàn một màu hồng, gió xuân thổi tới cánh hoa màu hồng bay ra bốn phía, nhuộm luôn cả trái tim của cô thành màu hồng, rồi bay nhanh vòng quanh cô.

Lộ Lâm cười, nhìn thật đẹp.

Ánh mắt của anh như đang phát sáng, còn sáng hơn cả ánh trăng kia.

Mẽ Đường đập anh một cái, "Cậu đừng cười."

Lộ Lâm: "Sao?"

"Cậu mà cười mình sẽ..."

"Hử?" Lộ Lâm nhìn cô, trong mắt dịu dàng làm cô có cảm giác như bị điện giật đến ngất thở. Mẽ Đường cắn môi, trái tim như sắp nhảy khỏi cổ họng.

Cô hít sâu một hơi, "Nếu cười nữa mình sẽ hôn cậu."

"Cậu muốn hôn mình hả?" Lộ Lâm nhẹ nói.

Mẽ Đường nghe thấy thế tức khắc chân liền mềm nhũn.

Mẹ nó, giọng nói này quá tuyệt, tuyệt đến mức mình sắp vỡ cmn tung đến nơi.

Mẽ Đường không thèm đếm xỉa nói: "Đúng thế, cậu có cho hay không?"

Lộ Lâm nháy mắt, đôi mắt trong suốt giống như khu rừng mờ sương lúc sáng sớm, nháy mắt một cái sương mù tan hết, nụ cười thản nhiên làm Mẽ Đường như muốn cong theo.

Cô liền ôm lấy Lộ Lâm, nhón chân lên hôn trên mặt anh một cái, đôi môi mềm mại của cô dùng sức hôn trên mặt anh, rồi nhanh chóng rời đi, Lộ Lâm thậm chí còn chưa kịp phản ứng, nhưng cái cảm giác ẩm ướt kia vẫn còn vương lại nhiệt độ ấm nóng, phảng phất trên mặt anh.

Lộ Lâm yên lặng nhìn cô.

Mẽ Đường ngẩng đầu lên nhìn anh, vừa khấn trường lại có chút mong đợi nói: "Mình hôn rồi."

Lộ Lâm: "Ừ."

Mẽ Đường trừng anh nhưng lại không có sự uy hiếp nào, vô cùng ngại ngùng nói: "Vậy cậu còn cười, cậu cười lên trong tim mình như có sóng găm..."

Một lát sau, cũng không thấy Lộ Lâm nói gì, Mẽ Đường nhú mày, hỏi anh: "Sao cậu không nói gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Bánh quế vị dâu

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

Yết hầu của Lộ Lâm giật giật, "Mình đang nghĩ đến một chuyện."

"Chuyện gì?" Mẽ Đường ngo ngắc nhìn anh, một đôi mắt quyến rũ mê người.

Lộ Lâm nhắm mắt lại nói: "Không có gì."

"Thật sự không có gì?" Mẽ Đường không tin.

"Ừ." Giọng Lộ Lâm rõ ràng nhẹ hơn.

Mẽ Đường nhú mày lại, nghĩ nghĩ gì đó rồi lại giãn ra, mỉm cười rạng rỡ nói: "Có phải cậu muốn nói, mình hôn cậu, cậu cũng muốn hôn mình đúng không?"

Lộ Lâm giật mình, ánh mắt thất thần trong một giây rồi lại trở nên trong suốt, giống như có mạch nước ngầm đang chảy mãnh liệt.

Mẽ Đường thấy anh như vậy lập tức nói: "Mình đoán đúng rồi chứ?"

"Không phải." Lộ Lâm phủ nhận.

"Chắc chắn rồi." Mẽ Đường cười càng rực rỡ hơn, đôi mắt giống như nước suối sóng sánh, cô hất hất cái cằm lên nghiêng mặt rồi nói với anh: "Khi mình hôn cậu, cậu cảm thấy thế nào?"

Lộ Lâm hơi cúi đầu, ánh mắt có chút né tránh, tay anh đưa con gấu về phía trước, Mẽ Đường vô thức cầm ôm vào trong ngực, con gấu bông lớn như vậy cô phải dùng hai tay mới ôm hết, làm chặn mất tầm nhìn của cô.

"Chúng ta đi thôi." Lộ Lâm nói.

Mẽ Đường nhanh chóng nắm lấy cổ con gấu bằng một tay, di chuyển sang một bên rồi nhìn mặt Lộ Lâm nói: "Sao cậu không trả lời mình? Cậu xấu hổ à?"

"Không phải."

"Vậy cậu nói đi, cậu cảm thấy như thế nào? Có thấy nhịp tim nhanh không, tim đập thành thịch, não rất phấn khích, giống như hai chân có thể bay lên tận mặt trăng ý?"

Cho đến tận khi về, Lộ Lâm cũng không nói cho Mễ Đường, cảm giác của anh như thế nào.

Nhưng niềm vui của Mễ Đường đã được lấp đủ rồi, trên đường về nhà mà miệng cứ cong lên, mỗi bước chân cứ như đang bước trên mây, cảm thấy bất kỳ lúc nào cô cũng có thể bay lên tới thiên đường.

Cô gửi tin nhắn cho Hạ Tuệ Dao kể chuyện này, Hạ Tuệ Dao hỏi cô.

Hạ Tuệ Dao: "Bây giờ các cậu có tính là ở cùng một chỗ chưa?"

Mễ Đường nghĩ rồi trả lời: "Chắc có, cũng đã hôn nhau rồi, nên chắc là có tính."

Hạ Tuệ Dao: "Cậu ta đã tỏ tình với cậu chưa?"

Mễ Đường: "Như thế nào là tỏ tình?"

Hạ Tuệ Dao: "Thì là anh thích em ý."

Mễ Đường: "Thế thì không, nhưng cũng không khác lắm"

Hạ Tuệ Dao: "Cậu ta nói gì?"

Mễ Đường đem những lời nói mập mờ của Lộ Lâm tả chi tiết lại cho Hạ Tuệ Dao nghe.

Hạ Tuệ Dao lập tức gọi điện tới luôn.

Sau khi Mễ Đường nhấn nút nghe đã thấy một tiếng hét của Hạ Tuệ Dao.

Hạ Tuệ Dao: "A A A A A!"

Mễ Đường: "Sao thế? Cậu hét lớn như vậy làm gì? Đang đêm hôm khuya khoắt, lỡ tai mình sắp bị cậu làm cho điếc rồi."

Hạ Tuệ Dao: "Lộ Lâm này sao có thể như thế? Quá xấu hổ rồi, cái gì mà như cậu mong muốn, cậu muốn hôn mình sao? Những câu như này, mẹ nó... mình cảm thấy không thờ được."

Sự ngọt ngào trong lòng Mễ Đường muốn thấm cả ra bên ngoài, cả người đều mang theo bong bóng màu hồng.

"Mình cũng cảm thấy không thể thờ được." Giọng nói của Mễ Đường trở nên ngốc nghếch trong vô thức, chỉ cảm thấy như Lộ Lâm đang xuất hiện trước mặt chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào.

"Nhưng mà cậu vẫn phải để cậu ta tỏ tình nghiêm túc với cậu một lần, cũng chưa nói thích cậu mà." Hạ Tuệ Dao nói thêm.

Mễ Đường gật đầu nói: "Cậu nói đúng."

"Cậu đã tỏ tình với cậu ta chưa?" Hạ Tuệ Dao lại hỏi.

"Mình à..." Mễ Đường nghĩ rồi nói: "Mình tặng cho cậu ấy bài hát, đưa quà, ngày nào cũng viết giấy truyền cho cậu ấy, còn gửi tin nhắn mập mờ... A, đúng rồi, mình còn hát cho cậu ấy nghe, nhưng chưa dám đối mặt nói thích cậu ấy."

Hạ Tuệ Dao: "Ách, người anh em à, cậu... đã làm quá nhiều rồi, có tỏ tình hay không thì không có gì khác biệt cả."

Mễ Đường sững sờ, "Như thế có được không?"

"Mình đã nói với cậu rồi, mình tỏ tình với Doãn Hàn trước, nhưng bởi vì mình biết anh ấy đã thầm mến mình lâu rồi, hơi xấu hổ chút, nên mình chủ động phá vỡ để không phải rối rắm, nếu không cậu hỏi thẳng xem quan hệ của hai người bây giờ là gì, danh phận cho rõ ràng!"

Hai câu cuối cùng Hạ Tuệ Dao nói như đinh đóng cột.

Mễ Đường nghĩ nghiêm túc, rồi trịnh trọng gật đầu, "Cậu nói đúng."

"Vậy cậu hỏi đi, mình chờ tin tốt của cậu."

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, Mễ Đường lập tức mở WeChat ra.

Cô với Lộ Lâm vẫn chưa nói chuyện từ lúc tách ra đến giờ.

Trong khung chat trên WeChat vẫn là câu nói cuối cùng trước khi gặp mặt Lộ Lâm nhắn "Minh đến rồi.", thời gian hiển thị phía trên đã cách khoảng năm tiếng.

Cô nghĩ một chút rồi gửi tin nhắn cho Lộ Lâm.

Mễ Đường: "Cậu đang làm gì đấy?"

Lộ Lâm: "Ngồi với Hạt Dẻ ở ban công."

Mễ Đường: "Cậu có chơi trò Ma sói Character không?"

Lộ Lâm: "Hai người chơi sao?"

Mễ Đường: "Đúng vậy."

Lộ Lâm: "Chơi như thế nào?"

Mễ Đường: "Một trong hai người chúng ta có một người làm tiên tri, cậu nghĩ ai làm?"

Lộ Lâm: "Cậu quyết định đi."

Mễ Đường: "Oản tù tì được không?"

Lộ Lâm: "Ừm."

Mễ Đường gửi hình biểu cảm cú đấm, cuối cùng lại là ra cái kéo.

Lộ Lâm cũng gửi một cái, nhưng cuối cùng là tảng đá.

Mễ Đường: "Được rồi, bây giờ cậu là tiên tri, tối hôm qua cậu đã kiểm tra được thân phận thực sự của mình, nói cho mình biết, mình là ai?"

Mễ Đường đợi một lúc không nhận được câu trả lời.

Cô hơi lo lắng nhưng cũng không vội vàng, cô cứ nhìn vào màn hình chờ đợi cuối cùng điện thoại cũng kêu lên.

Lộ Lâm: "Cupid."

Mễ Đường một giây sau liền cười ra tiếng.

"Sai, cho nói lại một lần nữa, không cần dựa theo thân phận trong trò chơi Ma sói để đoán đâu."

Lộ Lâm: "Cậu là mặt đường?"

Mễ Đường cười nhiều hơn nữa, cô vừa cố gắng nín cười vừa nhấn từng chữ cho Lộ Lâm.

"Là

Bạn

Gái

Của

Cậu!"

Lộ Lâm nhìn màn hình điện thoại, từng chữ xuất hiện ánh mắt anh lại có thay đổi nhỏ, vốn là đôi mắt dịu dàng mà bây giờ giống như ánh lửa chạm phản chiếu trong nước, sự ôn nhu tràn lan khắp nơi, lúm đồng tiền từ từ xuất hiện trên mặt.

Anh nhẹ nhàng ngẩng đầu lên nhìn thấy những đám mây đầy màu sắc trên bầu trời xa xăm, màu sắc rực rỡ đầy chiếu lên trên mặt anh, phản chiếu khuôn mặt thâm thúy, dưới chân con chó còn đang ngoe nguẩy cái đuôi giống như nhận ra tâm trạng của anh, ngẩng đầu thân thiết, cọ xát trên phần đuôi của anh phát ra tiếng kêu rất nhỏ giống như đang hưởng thụ cũng như là làm nũng.

Ngực Lộ Lâm cảm thấy hơi nóng.

Anh trả lời: "Ừm."

Mễ Đường: "Ừm."

Lộ Lâm: "Bây giờ đến cậu làm tiên tri sao?"

Mễ Đường: "Đúng thế."

Lộ Lâm: "Vậy mình là gì?"

Mễ Đường: "Tạm dừng, mình có vấn đề muốn hỏi."

Lộ Lâm: "Cậu nói đi."

Mễ Đường: "Cậu vừa nói mình là mật đường, như vậy..."

Lộ Lâm: "Ừm?"

Mễ Đường: "Mình có ngọt không?"

Lộ Lâm từ trên ghế đứng lên anh cầm điện thoại, lòng bàn tay toát đầy mồ hôi.

Mễ Đường: "Cậu có muốn biết không?"

Lộ Lâm mãi không trả lời, Mễ Đường cười đến mức đỏ cả mặt, cô nghĩ Lộ Lâm sẽ không trả lời câu hỏi này, thế là hỏi tiếp: "Được rồi, tiếp tục trò chơi."

Mễ Đường: "Tiên tri chỉ có thể kiểm tra thân phận của một người vào mỗi đêm, tối hôm qua cậu đã kiểm tra rồi, tối nay đến lượt mình, phải chờ ngày mai mới nói cho cậu biết, nhưng cậu có thể tự nói ra thân phận của mình, cậu là ai?"

Lộ Lâm: "Bảo vệ."

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Sandwich trứng trái tym

Mễ Đường hơi ngạc nhiên, cô không hiểu lắm về trò chơi Ma Sói này, chơi cũng là phần dễ nhất, cô không chắc chắn nên cầm điện thoại search giải thích về bảo vệ.

Trên Baidu giải thích là: Mỗi đêm, trước khi người sói được gọi dậy. Bảo vệ sẽ chọn một người, và người chơi đó ban đêm nhận được sự bảo vệ sẽ không chết. Nếu như người sói đứng lúc chọn người chơi đang được bảo vệ thì người chơi sẽ không chết.

Điều này còn khiến cô đỏ mặt hơn những lời tâm tình, hai đôi mắt tròn xoe hiện lên sự thẹn thùng.

Người Con trai lạnh lùng mà nói những lời trêu chọc thì càng ngọt ngào lạ thường.

Mễ Đường nghĩ thầm Mình đã rơi vào tay giặc rồi sao?

Mễ Đường: "Cậu là người bảo vệ mình, cậu phải bảo vệ mình thật tốt, không để mình bị người sói giết chết."

Lộ Lâm: "Mình hiểu rồi."

Sau khi Mễ Đường nằm xuống, toàn thân thư giãn, nhắm mắt nhìn chằm chằm ngọn đèn trên trần cười nói: "Yêu đương quá tuyệt vời."

Đây là lần đầu tiên cô vui vẻ như vậy.

Hai người nói chuyện một lúc, thời gian trôi qua rất nhanh, không để ý đã tới mười hai giờ, sau khi nói chúc ngủ ngon với Lộ Lâm, Mễ Đường lấy chăn che mặt mình lại tâm trạng mãi mà không thể bình tĩnh lại được.

Cho đến tận khi không thở được cô mới chui đầu ra ngoài.

Cô ngáy người một lúc lâu, mới ý thức được trong đầu mình bây giờ toàn là Lộ Lâm, không thể ngủ được.

Bỗng nhiên cô đứng dậy cầm lấy điện thoại, mở Wechat ra, nhìn lại nội dung nói chuyện của hai người hôm nay, vừa đọc vừa cười, sau khi xem xong, cô nhìn hai con gấu bông đang đặt cạnh gối, mỗi tay cầm một con ôm hết vào trong ngực.

Hôm nay lúc cô về, nữ sĩ Mạnh Viện còn hỏi cô ở đâu cô nói mình mua.

Nữ sĩ Mạnh Viện tin ngay, khen hai con gấu bông này rất đẹp.

Lúc đấy cô hỏi nữ sĩ Mạnh Viện, "Con thỏ này có giống con không?"

Nữ sĩ Mạnh viện kinh ngạc, "Giống con? Giống chỗ nào, không thấy."

Mễ Đường không vui nói: "Rõ ràng rất giống mà, mẹ không hiểu."

Nữ sĩ Mạnh Viện đành phải nói: "Được rồi, giống, đều đáng yêu như con gái mẹ."

Mễ Đường bây giờ mới hiểu, hóa ra lúc đấy Lộ Lâm đang khen cô đáng yêu.

Mễ Đường sờ lên mũi con gấu, nói với nó: "Thật ra, nhìn mày thì lạnh lùng nhưng cũng rất đáng yêu."

"Cả hai chúng ta cùng đáng yêu như thế, thì ôm nhau ngủ nhé."

~

Một ngày trước khi kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh kết thúc, đoàn người Hạ Tuệ Dao phải trở về Đê Đô, Mễ Đường ra sân bay để tiễn, Phó Khi vẫn chưa từ bỏ ý định gọi cô ra một bên để tỏ tình.

Thái độ của Mễ Đường rất lạnh nhạt nói mình đã có bạn trai, sau này còn như thế nữa thì ngay cả bạn bè cũng không làm được.

Phó Kỳ bị đá kích rất mạnh, hồn bay phách lạc rời đi.

Vì chuyện này mà bầu không khí giữa mọi người hơi xấu hổ, đưa mọi người đi xong cô về nhà, lái xe chờ ở bên ngoài sân bay, cô còn tiết tụt học vào buổi tối nên phải về sớm để chuẩn bị.

Mễ Phong đã về trường từ hôm trước, Mễ Viễn Sơn cùng nữ sĩ Mạnh Viện cũng không biết đang bận chuyện gì, lễ quốc khánh vừa kết thúc, trong nhà chỉ còn một mình Mễ Đường.

Đối với chuyện này Mễ Đường cũng không quan tâm vì trong lòng cô lúc này chỉ toàn nghĩ đến Lộ Lâm.

sau khi xác định quan hệ, hai người cũng chưa gặp lại, trong nhà Lộ Lâm có việc đột xuất phải đi nên sáng nay mới về.

Ban đầu Mễ Đường muốn đi đón anh, nhưng Lộ Lâm nói cha của anh đi cùng, nên Mễ Đường đành phải thôi, nghĩ rằng đến lớp học buổi tối là có thể gặp rồi.

Cô nhanh chóng về nhà, tắm rửa thay đồng phục, rồi đến trường.

Mặc dù đã năm giờ, nhưng mặt trời vẫn chưa lặn, Mễ Đường vừa xuống xe có cảm giác như bị không khí nóng nực vây quanh.

Lúc này không còn ai mang ô nữa, nên cô để ô lại trên xe không mang xuống.

Mễ Đường thấy mọi người ai cũng vội vã, chạy về phía khu nhà dạy học, cô cảm thấy kỳ lạ bây giờ vẫn còn rất sớm cũng không lo chuyện đến trễ chứ nhỉ.

Tuy nhiên lại gặp phải mấy người gọi cô là Chị Mễ, chắc là đàn em của Tạ Phong, Mễ Đường thuận miệng hỏi một câu, "Hôm nay có chuyện gì không? Sao mọi người ai cũng vội vàng vào lớp?"

Mấy đứa đàn em đều cùng nhau lắc đầu, "Không biết."

Mễ Đường cũng không hỏi nhiều, dù sao lát nữa đến lớp sẽ biết.

Cô nói với Lộ Lâm hôm nay sẽ đến lớp sớm một chút, Lộ Lâm là học sinh nội trú, cơm chiều xong thì đến trường, bây giờ chắc còn đang ăn cơm, cô đến lớp trước chờ anh.

Mễ Đường bước nhanh hơn lúc đến cửa khu nhà thì nghe có tiếng người gọi cô.

"Mễ Đường, chờ mình một chút."

Quay đầu nhìn hóa ra là Du Mông Dương.

Du Mông Dương thấy cô dừng lại, nhanh chóng chạy đến cạnh cô, vui mừng nói: "Hôm nay cậu đến sớm thế."

Mễ Đường gật đầu, "Ừm."

Du Mông Dương nháy mắt nói: "Cậu cũng lo lắng muốn đi xem kết quả của kỳ thi hàng tháng sao?"

Mễ Đường nhăn mày không hiểu có nghĩa gì, "Cái gì?"

"Không phải à? Hôm nay mọi người đều đến sớm, đã có kết quả của kỳ thi vừa rồi, tra trên hệ thống giáo vụ của trường là biết được điểm số của từng người."

"Thế à." Mễ Đường coi như đã hiểu sao mọi người lại đi nhanh như vậy.

Nhưng cô không quan tâm đến kết quả của kỳ thi nên phản ứng hơi lạnh nhạt.

Du Mông Dương lần đầu tiên gặp học sinh như Mễ Đường cho nên không hiểu được suy nghĩ của cô, hơi lo lắng nói: "Không biết kết quả lần này thế nào, sẽ phải đổi chỗ ngồi, lớp chúng ta dựa vào kết quả xếp hạng để chọn chỗ ngồi, trường trước kia của cậu có như này không?"

Mễ Đường lúc này mới có vẻ nghiêm túc.

"Dựa vào kết quả để chọn chỗ ngồi?"

Cô còn đang nghĩ muốn đổi chỗ để được ngồi cùng với Lộ Lâm.

"Ừm, hai tháng sẽ đổi chỗ một lần, tháng đầu tiên cơ bản là ngồi tự do, sau ngày thứ ba của kỳ thi đầu tiên sẽ bắt đầu đổi chỗ, dùng thời gian của tiết tự học để sắp xếp chỗ ngồi." Du Mông Dương giải thích.

Về mặt Mễ Đường hơi khó coi, mỗi lần hết giờ có rất nhiều người vây quanh Lộ Lâm để hỏi về bài tập, con trai hay con gái đều có, cho nên chắc chắn đến lúc chọn chỗ ngồi cũng rất nhiều người muốn ngồi với anh, lấy kết quả thi kia của cô thì làm gì có cơ hội ngồi cùng đến phía trước cũng không có nột.

"Thế sao?"

Du Mông Dương nghi ngờ nhìn cô không biết làm sao mà lại giận rồi, vừa rồi vẫn còn rất tốt.

"Lộ Lâm có ngồi cùng bàn với con gái không?" Mễ Đường hỏi.

Du Mông Dương suy nghĩ một chút, "Hình như có."

Mễ Đường xụ mặt, "Ài?"

"Là Thường Tuyết, nhưng cũng chỉ ngồi được một tháng, sau đó sang khoa văn bây giờ đang học tại lớp 6."

Nghe người kia không cùng lớp, Mễ Đường "A" một tiếng.

Hai người nói chuyện không chú ý đã tới cửa lớp.

Trong lớp rất ồn ào, vừa đi đến cửa lớp đã nghe thấy tiếng mọi người bên trong đang kêu ca về điểm toán.

"Lần này Lộ Lâm lại đứng nhất?"

"Chắc chắn rồi, đứng thứ nhất ngoài cậu ấy ra còn ai nữa đâu, hơn 20 điểm so với người đứng thứ hai, ngoài tiếng anh và ngữ văn thì các môn khác đều điểm tuyệt đối."

"Chắc chắc..."

"Đúng rồi, bạn học mới lần này thi thế nào?"

"Cậu nói Mễ Đường à? Vừa rồi trong top một trăm không thấy tên cô ấy chắc thi không tốt lắm."

Nghe đến đó, về mặt Mễ Đường có chút vì diệu, muốn nhìn thấy tên cô trong mười người phải đếm ngược từ dưới lên.

Nghĩ đến Lộ Lâm có thành tích tốt, Mễ Đường chưa bao giờ để ý đến chuyện này mà đột nhiên cảm giác hơi xấu hổ, chút nữa Lộ Lâm biết kết quả của cô không biết có vẻ mặt như nào.

Học bá có yêu đương với học tra không?

Cô có chút khó chịu sờ mũi.

Mặc kệ, dù sao anh đã lên thuyền giặc, muốn xuống cũng phải mang theo cô.

Mẽ Đường tự gạt đầu, rồi đi đến chỗ của mình.

Không thấy Lộ Lâm ở chỗ ngồi, nhưng có Diệp Hàm đang ở đấy.

Sau khi Mẽ Đường ngồi xuống, quay đầu hỏi cậu ta, "Lộ Lâm đến chưa?"

Mẽ Đường đang nói chuyện với anh, Diệp Hàm phản ứng chậm nửa nhịp, "A? Lộ Lâm à, vẫn đang ở ký túc xá, chắc sắp đến rồi."

Mẽ Đường gạt nhẹ nhớ tới chuyện gì đó lại hỏi: "cậu tên là gì?"

Diệp Hàm ngơ ngẩn, chậm rãi nói: "Diệp Hàm, Diệp trong cây lá, Hàm trong nội hàm."

Mẽ Đường tự nhảm lại rồi hơi nhú mồm, "Ừm, nhớ rồi."

Diệp Hàm nuốt nước bọt, không biết sao cứ nhìn thấy Mẽ Đường lại khẩn trương, chắc do thanh tiếng đại tỷ của cô ấy.

"Kết quả của cậu lần này thế nào?"

Diệp Hàm: "Cũng... cũng được."

"Cậu còn ngồi cùng bàn với Lộ Lâm không?"

Mẽ Đường nghĩ mình không còn hi vọng gì rồi nhưng không thể để nữ sinh khác ngồi cùng bàn với Lộ Lâm.

"Chắc vậy." Diệp Hàm bị hỏi đến ngơ ngác.

"Tên cậu đứng thứ mấy trong khối?" Mẽ Đường vẫn không yên lòng.

Diệp Hàm: "Thứ sáu."

"Đứng thứ mấy trong lớp?"

"Thứ tư."

Lúc Hai người một hỏi một trả lời thì Lộ Lâm cuối cùng cũng đến.

Anh đi vào lớp thì nhìn thấy Mẽ Đường đang nói chuyện với Diệp Hàm, bước chân của anh dừng lại rồi từ từ qua.

"Lộ Lâm, cậu đến rồi!"

Mới đầu Diệp Hàm cảm thấy rất khẩn trương, vừa nhìn thấy Lộ Lâm đã giống như thấy vị cứu tinh, đứng lên hét gọi Lộ Lâm.

Diệp Hàm không hiểu sao Mẽ Đường lại hỏi cậu nhiều như vậy, làm cho cậu cảm thấy rất nguy hiểm.

Mẽ Đường vẫn chưa hỏi xong nhưng cũng đành thôi, quay người ngồi xuống, ngược lên chớp mắt một cái nhìn Lộ Lâm, một cái chớp mắt làm cho Lộ Lâm dừng bước.

Ánh mắt của anh thăm lại, đôi mắt đen nhánh cất giấu cảm xúc mãnh liệt bên trong, nhìn Mẽ Đường thật sâu, cảm giác mập mờ lan tỏa xung quanh hai người.

Diệp Hàm nhìn Lộ Lâm, cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Lộ Lâm thẳng nhóc này, đột nhiên lại dùng ánh mắt dịu dàng như vậy nhìn anh, thật kỳ lạ..

Mẽ Đường cũng tự dừng nói chuyện với anh, hôm nay anh có gì khác sao?

Diệp Hàm cúi đầu nhìn quần áo mình mặc hôm nay, là đồng phục mà!

Lúc Lộ Lâm đi qua chỗ của Mẽ Đường, ngón út bị Mẽ Đường bóp một cái, mặc dù cô thả ngay lập tức nhưng hô hấp Lộ Lâm vì thế lại ngừng mất mấy giây.

"Lộ Lâm mình vừa nhìn kết quả giúp cậu, cậu vẫn đứng đầu."

"Ừm." Lộ Lâm hững hờ trả lời, về chỗ ngồi xuống, trong đôi mắt vẫn lóe lên ánh sáng nhàn nhạt, ánh mắt không tự chủ mà cứ nhìn Mẽ Đường.

"Mẽ Đường cậu thi thế nào?" Diệp Hàm nghĩ vừa rồi Mẽ Đường hỏi mình, bây giờ anh cũng nên quan tâm một chút đến thành tích của cô mới được.

Lời của anh vừa nói ra, vẻ mặt của Lộ Lâm và Mẽ Đường đều thay đổi.

Mắt của Mẽ Đường nhìn lên phía trên, "Không biết, mình còn chưa xem."

Trên bục giảng rất đông người đều đang kiểm tra kết quả.

"Cậu không thấy tò mò sao?"

Mẽ Đường mặt vô cảm nói, "Không tò mò."

"Thật à? Minh đi xem giúp cậu nhé."

"Không cần." Mẽ Đường vội vàng từ chối.

Lộ Lâm nhìn Mẽ Đường

Mẽ Đường càng chột dạ hơn, ho khan một tiếng, mặt không thay đổi quay đầu lại.

Lúc này không biết ai đã đặt màn hình chiếu xuống, kết quả của cả lớp đều nhìn thấy.

"Ài, Mẽ Đường, mình đã thấy tên của cậu."

Cũng không biết do bảng xếp hạng sai hay như nào, người đầu tiên trên màn hình là người đứng cuối của lớp.

"Mẽ Đường cậu thi rất tốt, xếp thứ mười... À, không đúng, điểm số này..." Giọng Diệp Hàm càng ngày càng nhỏ

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Salad khoai tây cá ngừ

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

Gấu Bụng Bự: báo cho các ae một tin vui đây, truyện đã hoàn chính văn tới chương 50 và đã có ngoại truyện là chương 51, còn hay ko thì Gấu chưa biết, sẽ thông báo cho anh em sau. Vậy là sau này sẽ đăng một tuần hai chương để cho nhanh hoàn nha ae.

Sau khi hết tiết, Mẽ Đường vẫn có thể cảm giác được ánh mắt của các bạn học rơi trên người cô.

Cô đã quen với chuyện như này cho dù là trường học trước kia cô vẫn luôn trở thành tâm điểm chú ý của mọi người nhưng lần này không hiểu sao lại cảm thấy hơi khó chịu.

Nhưng sự khó chịu này cũng chỉ kéo dài không tới mười giây, cô liền không quan tâm nữa.

Lúc giáo viên chủ nhiệm Liễu Tiểu Nhan đi vào, cả lớp đã im lặng, tất cả mọi người đều cúi đầu làm bài, có mấy người thì đang đọc sách ngoại khóa.

Liễu Tiểu Nhan đứng trên bục giảng nhìn toàn bộ học sinh bên dưới... sau đó hắng giọng một cái.

"Kết quả của cuộc thi hàng tháng đã được đưa ra, các em đều làm rất tốt nhưng vẫn có bạn cực kì cá biệt, điểm số kém rất nhiều so với các bạn trong lớp, những em này chắc trong lòng cũng đã biết, tiết tự học tối nay đổi sang vật lý và tiếng Anh, chờ giáo viên đến phát bài thi rồi giảng đề."

Liễu Tiểu Nhan nói xong, phía dưới đều phát ra âm thanh thờ dài.

Cô nhìn về chỗ Lộ Lâm: "Lớp trưởng, ngày mai tôi đưa bảng xếp hạng lớp cho em, em chọn một tiết tự học để sắp xếp chỗ ngồi, giống như trước kia dựa theo thành tích để chọn chỗ ngồi, sau đây tôi chỉ chỉnh lại một chút thôi."

Lộ Lâm gật đầu, nói: "vâng ạ."

Lúc này giáo viên Vật lý đã tới, giáo viên Vật lý gật đầu với Liễu Tiểu Nhan, cô nở nụ cười sau đó quay người ra lớp.

Tiếng của giáo viên Vật lý vang lên sau đó, "Đại diện môn Vật Lý tới lấy bài thi phát đi."

Đại diện môn Vật Lý tên là Tiết Minh Nhã, một nữ sinh vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn.

Giáo viên Vật lý nói: "Lúc phát bài kiểm tra em nhớ đọc điểm lên."

Tiết Minh Nhã nhận bài thi, bắt đầu phát cho từng người một, đồng thời đọc điểm số.

Đến bài của ai cô đều đọc nhưng lúc đến Mễ Đường, về mặt cô ngây ngốc khi nhìn điểm số cô còn tưởng mình nhìn nhầm.

Thành tích của mọi người trong lớp bọn họ đều rất tốt, điểm vật lý cơ bản đều trên một trăm, bảy mươi lăm đã là rất ít mà điểm này có phải nhầm không?

Hay cầm nhầm bài?

Tiết Minh Nhã cẩn thận nhìn lại tên.

Mễ Đường.

Đúng mà, của Mễ Đường, tên này cả trường chắc không có ai trùng.

Tiết Minh Nhã há hốc miệng, không thể đọc được điểm số này.

Mễ Đường nhìn cô, rồi lại liếc nhìn số điểm tội nghiệp.

Cô đưa tay cầm lấy bài thi, không được tự nhiên đưa tay chặn mắt cô nàng lại rồi ngược lên nhìn.

Tiết Minh Nhã lúng túng hỏi một câu, "Đây là của cậu?"

"Ừm." Mễ Đường gật đầu.

"Điểm có đúng không?" Tiết Minh Nhã hỏi nhỏ.

Mễ Đường bất đắc dĩ nhìn cô nói: "Không sai, mười tám điểm, là của mình."

Cô nói không đỏ mặt ngược lại Tiết Minh Nhã lại đỏ mặt, trợn mắt há hốc mồm nhìn cô, một lúc lâu mới đi.

...

Những người khác đều đang nhìn chỗ sai trên bài thi của mình, giọng nói của hai cô lại nhỏ nên không có ai chú ý.

Chỉ có mấy người gần đấy mới nghe được, đều là thể hiện vẻ mặt không tin được.

Lộ Lâm không đổi sắc, nhìn phía sau gáy Mễ Đường, đôi mắt hơi ngược lên.

Mễ Đường đặt bài thi vào trong bàn học, hai tay chống cằm, đột nhiên hỏi Du Mông Dương một câu, "Cậu được bao nhiêu điểm?"

Du Mông Dương nói: "A? Minh... tám mươi chín điểm."

"À." Mễ Đường gật đầu.

Du Mông Dương nhìn kết quả của Mễ Đường, cho là tâm trạng cô không được tốt muốn an ủi một chút mà không biết nói như nào, ai ngờ Mễ Đường lại nằm sấp trên bàn, cầm bút tô tô vẽ vẽ trên vở.

Lúc này giáo viên đã bắt đầu giảng đề, Du Mông Dương đành phải lắng nghe cẩn thận, cô lựa chọn mấy câu bị sai.

Mễ Đường viết một câu trên vở rồi lại vẽ thêm mấy gói biếu cảm dễ thương.

Viết xong cô gấp tờ giấy lại nhìn xung quanh, rồi mới đưa quyển vở xuống dưới gầm bàn chạm vào chân Lộ Lâm.

Chẳng bao lâu sau, quyển vở bị lấy đi.

Lộ Lâm đặt vở trong bàn học, sắc mặt không thay đổi chút nào.

Mễ Đường đợi một lúc cũng không thấy Lộ Lâm trả vở lại cho cô, cô có chút tò mò câu trả lời của Lộ Lâm nên thỉnh thoảng lại nhìn anh một cái.

Nhưng Lộ Lâm rất nghiêm túc cúi đầu làm bài.

Mẽ Đường bắt đầu dĩ, đành phải gục xuống chơi ngón tay trên bàn, chơi một lúc lại quay đầu nhìn anh.

Lần này, Lộ Lâm ngừng đầu nhìn cô, ánh mắt trong suốt, đôi mắt chuyên chú đến mức làm Mẽ Đường hơi nóng mặt.

Mẽ Đường muốn nói lại thôi quay lưng lên.

Cô nghĩ "Nhìn cô như thế là có ý gì, làm cho cô cảm thấy xấu hổ, hỏi anh thì cũng không trả lời."

Mẽ Đường đành cầm bút lên quay đi quay lại trong tay.

Đây chuyện mà lúc thật sự buồn chán cô mới làm, cô xoay bút rất giỏi có thể xoay cả một tiết mà không bị rơi.

Nhưng hôm nay cô có chút lơ đãng, xoay một lúc thì bút rơi xuống, từ trên bàn lăn trên mặt đất.

Cô cúi đầu nhìn cái bút dưới đất, không muốn nhặt lên, ngón tay gõ gõ ở trên bàn, Lâm Xuyên ngồi gần chỗ cô nhìn thấy liền ngồi xổm xuống nhặt lên.

Lâm Xuyên cách cô một lối đi nhưng thật ra rất gần.

"Mẽ Đường, đây có phải của cậu không?"

Mẽ Đường ngược lên nhìn cậu ta, lạnh nhạt nói: "Ừm."

Lâm Xuyên với tay đặt cây bút lên bàn nói, "Của cậu này."

Mẽ Đường "A" rồi không chạm vào cái bút kia nữa, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ về mặt lạnh lùng.

Lâm Xuyên nhìn một bên mặt của Mẽ Đường, hơi thất thần, khi nhận ra thì phát hiện Lộ Lâm đang nhìn chăm chăm mình.

Lâm Xuyên cảm thấy ánh mắt Lộ Lâm nhìn mình rất kỳ lạ, cậu thấy hơi chột dạ

Cậu nhìn lại một lần nữa thì Lộ Lâm cũng không nhìn nữa rồi.

...

Cho đến tận khi tan học, Lộ Lâm cũng không trả vờ lại cho cô, Mẽ Đường định quay đầu hỏi anh thì thấy Lộ Lâm đã đứng ngay cạnh cô, đặt vở của cô lên trên bàn rồi quay ra ngoài.

Mẽ Đường lật đến trang mà mình gấp vào.

Câu cô viết trước đó là: "Đề không kéo thành tích của lớp xuống, lớp trưởng đại nhân, cậu có thể dạy kèm giúp mình được không?"

Bên cạnh vẽ thêm mấy cái mặt đáng yêu.

Phía dưới Lộ Lâm trả lời: "Được"

Mẽ Đường chớp mắt, cầm lấy vở đọc kỹ lại sau đó cười đóng lại, để vở vào trong bàn học, lấy trái cây từ trong cặp xách ra bỏ vào trong miệng.

...

Sau khi hết tiết tự học buổi tối, trên đường đi về, Mẽ Đường gọi cho Mẽ Viễn Sơn đầu tiên là nói kết quả thi của mình.

Mẽ Viễn Sơn đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhắc nhở vài câu bảo cô học cho tốt, đừng ham chơi, cũng không nghiêm khắc, ông nghĩ rằng Mẽ Đường sẽ trả lời hai câu rồi không kiên nhẫn đập máy nhưng ai biết cô lại đồng ý.

"Vâng cha nói với giáo viên chủ nhiệm, để con ngồi cùng một chỗ với bạn thành tích tốt, lớp con sắp xếp chỗ ngồi theo thành tích, con là người cuối cùng được chọn thì chỉ có thể ngồi phía sau."

Mẽ Viễn Sơn nghe xong rất tán thành, "Như thế à, sắp xếp chỗ ngồi như vậy là không được."

"Nếu không nói với giáo viên, để con ngồi cùng lớp trưởng, cậu ấy có thể dạy con nhiều hơn, cậu ấy đứng thứ nhất trong trường bọn con."

"Được, mai cha sẽ gọi điện cho chủ nhiệm của con nói."

"Vâng cha đừng quên nhé." Mẽ Đường nói xong liền đập máy.

Đúng lúc xe đến cửa tiểu khu, Mẽ Đường mở Wechat, nói cho Lộ Lâm cô đã đến nhà.

Một lát sau, Lộ Lâm mới "Ừ".

Mễ Đường vừa mở cửa xuống xe vừa gửi tin nhắn cho anh: "Cậu có muốn ngồi cùng bàn với mình không?"

Lần này Lộ Lâm trả lời rất nhanh: "Không muốn."

Mễ Đường nín thở, nhún: "Vì sao lại không muốn?"

Lộ Lâm: "Sẽ ảnh hưởng đến việc học."

Mễ Đường: "Mình không biết, mình muốn ngồi cùng bàn với cậu."

Lộ Lâm: "Ừm."

Mễ Đường đi tới cửa nhà, nhìn thấy chữ "Ừ" này, không hiểu ý Lộ Lâm như nào, hơi nhức đầu.

Mễ Đường: "Vậy cậu đồng ý?"

Lộ Lâm: "Lên lớp cậu sẽ nghiêm túc nghe bài chứ?"

Mễ Đường nói thẳng: "Chắc là... Không thể."

Lần đầu tiên Lộ Lâm gửi gói biểu cảm đẹp trai ghen lời cho cô.

Sau khi Mễ Đường nhìn thấy không tìm không phổi bật cười.

Ha ha ha ha ha, Lộ Lâm của cô đáng yêu quá..

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Bánh bột gạo đường nâu*

*Nó giống bánh chay trong bánh trôi bánh chay ở Việt Nam mình, xuất phát từ Trung Quốc, thường được ăn vào Tết Hàn Thực. Nhưng Gấu vẫn để tên y như tác giả viết nhoe

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

- - - - -

Lộ Lâm: "Không nghiêm túc nghe giảng thì không ngồi cùng bàn."

Mễ Đường suy nghĩ rồi trả lời: "Mình cam đoan, ngày nào đi học cũng sẽ ngoan ngoãn không tranh cãi với cậu. Lộ Lâm à, cậu là tốt nhất, cậu không giúp mình thì mình sẽ bị giáo viên chuyển sang lớp khác đấy."

Lộ Lâm: "Sẽ không để cậu sang lớp khác."

Mễ Đường: "Vậy cậu phải đôn đốc mình học, dạy kèm mình giúp mình làm đề?"

Lộ Lâm: "Ừ, Có thể."

Mễ Đường: "... Thế cụ thể dạy kèm như thế nào?"

Lộ Lâm: "Cậu muốn dạy như nào?"

Mễ Đường: "Hay như này đi, sau khi tan học, hai chúng mình ở lại lớp, cậu cầm tay mình dạy về bản đồ tích phân... Giống như trong phim ý, mình ngồi, cậu cúi đầu từ phía sau nói vào tai mình nói cho mình biết đề này nên làm như nào, sau đó mình ngẩng đầu không cần thận hôn lên cằm cậu..."

Lộ Lâm: "..."

Mặc dù Mễ Đường không thích đọc tiểu thuyết tình cảm, nhưng Hạ Tuệ Dao lại rất thích đọc, thường xuyên ngồi kể cho cô nghe nội dung của quyển tiểu

thuyết, mỗi lần Hạ Tuệ Dao nói đều kích động đến mức khoa tay múa chân, thậm chí còn bắt Mễ Đường giúp cô nàng trích xuất những đoạn đối thoại kinh điển trong tiểu thuyết, thế cho nên Mễ Đường cũng biết một số tình huống trong ngôn tình này.

Cô nhìn điện thoại mà ôm bụng cười, nghĩ đến vẻ mặt của Lộ Lâm lúc này lại nói tiếp: "Sau khi nghe những gì mình nói, có phải trong đầu cậu đang nghĩ đến những hình ảnh đấy không?"

Lộ Lâm: "Không có."

Mễ Đường: "Cậu chắc chắn có!"

Lộ Lâm không trả lời.

Mễ Đường: "Nói chung phải có một chế độ khen thưởng và xử phạt, ví dụ như..."

Lộ Lâm: "Cái gì?"

Mễ Đường: "Ví dụ như làm đúng một đề, hôn một cái, làm sai một đề, đánh vào mông v.vv."

Mễ Đường nhìn đoạn văn mình tự biên soạn, nghĩ cũng cảm thấy mặt nóng lên, xóa đi viết lại rồi mới gửi, cô nhìn chằm chằm màn hình điện thoại muốn biết Lộ Lâm sẽ trả lời như nào.

Nhưng đợi rất lâu mà điện thoại vẫn không có động tĩnh gì.

Mễ Đường mím môi nghĩ rằng Lộ Lâm sẽ không trả lời, lúc cô đang định nói sang chuyện khác thì điện thoại sáng lên.

Lộ Lâm: " Chắc suốt ngày chỉ bị đánh đòn thôi, không hôn được."

Mễ Đường không dám tin vào mắt của mình, Lộ Lâm mà cũng nói như vậy sao?

Cô thét chói tai giống như nhìn thấy chuột, vừa cầm điện thoại vừa kích động.

Lộ Lâm là bị cô làm cho lạch lạch sao?

Rất khó tưởng tượng nghiêm túc như Lộ Lâm cũng nói những lời như vậy——

Trong kí túc xá của nam sinh đang yên tĩnh bỗng vang lên tiếng thét chói tai của con gái.

Tuy rằng âm thanh rất ngắn thể nhưng mấy nam sinh trong kí túc xá đều nghe được.

Tất cả mọi người nhìn về phía đầu nguồn của tiếng động —— điện thoại trong tay Lộ Lâm.

"Tiếng gì vậy?"

"Hình như là giọng của con gái."

"Hơi đáng sợ, Lộ Lâm cậu đang xem gì đấy?"

Ánh mắt mọi người có chút mập mờ cười xấu xa.

Sắc mặt của Lộ Lâm của không được tự nhiên, "Không có gì."

"À? Đang xem phim có tình tiết gay cấn gì sao?"

Mọi người đã cười phá lên không chút che giấu nào nữa.

Đôi mắt Lộ Lâm lóe lên, nhàn nhạt nói: "Không phải."

"Được rồi, thế đấy là gì?"

"Không cần thận mở phải video hài." Lộ Lâm mặt không đổi sắc nói nhưng đôi mắt lại cứ xoay chuyển.

Đúng lúc này, điện thoại của anh rung lên, anh cúi xuống nhìn điện thoại, giây tiếp theo khóe miệng cong lên, trong mắt toát ra sự dịu dàng.

Chuyện gì vậy?

Xem video hài thôi mà cũng cười dịu dàng như vậy?

Mấy nam sinh trong ký túc xá đều lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

Trên màn hình điện thoại của Lộ Lâm hiện lên cuộc nói chuyện với Mẹ Đường.

Mẽ Đường: "Cậu phải dạy mình thật tốt, thì mình mới có thể làm đúng vậy cậu mới hôn được mình."

Mẽ Đường: "Cậu không muốn hôn mình?"

Mẽ Đường: "Sao không trả lời mình! Trả lời nhanh lên!"

Mẽ Đường lại gửi đi mấy tin nhắn biểu cảm "quan tâm mình", "Mãi không trả lời không phải cậu có người khác rồi chứ".

Lộ Lâm nhìn tin nhắn nhảy liên tục trên màn hình, nụ cười càng ngày càng sâu.

Mọi người trong ký túc xá đều mang vẻ mặt khiếp sợ nhìn anh, Lộ Lâm phát hiện ra sự chú ý của họ, mím môi không cười nữa nhìn bọn họ sau đó xoay người quay lưng lại với bọn họ nhấn cho Mẹ Đường "Cậu phải học cho tốt."

Bên kia lúc Mẽ Đường nhận được tin nhắn rồi gạt đầu với chiếc điện thoại hận không thể xuất hiện trước mặt Lộ Lâm ngay lập tức.

Mẽ Đường nói: "Đêm nay chắc chắn mình sẽ không ngủ được."

Lộ Lâm: "Vì sao?"

Mẽ Đường: "Bởi vì vui."

Mẽ Đường: "Nói chuyện yêu đương với cậu rất hạnh phúc."

Tay Lộ Lâm cầm điện thoại hơi siết chặt lại, trả lời một câu: "Đúng không?"

Mẽ Đường: "Đúng vậy."

Mẽ Đường lại hỏi một câu: "Nhưng cậu sẽ không ghét mình vì thành tích kém chứ?"

Lộ Lâm: "Sẽ không."

Mẽ Đường: "Vậy được rồi, mình cũng không ghét cậu vì thành tích quá tốt, nhưng người đứng đầu và người đứng cuối cũng rất xứng đáng không?"

Lộ Lâm: "Ừ..." Khi ký túc xá tắt đèn, mọi thứ yên lặng, nhưng do thời tiết quá nóng bức nên mọi người không ai ngủ được, chờ hội học sinh kiểm tra xong mọi người lại bắt đầu nói chuyện.

Trọng tâm trong câu chuyện nói đi nói lại vẫn là những chuyện trong lớp, có người nhắc đến Mẽ Đường.

Cô chính là nhân vật trung tâm trong các cuộc nói chuyện giữa các nam sinh trong phòng, đúng lúc mọi người nhìn thấy kết quả của cô hôm nay cho nên có rất nhiều chuyện để nói.

"Mình không ngờ là thành tích của Mẽ Đường lại kém như vậy, có mấy môn còn không có điểm, thế này thì sao thi đại học được?"

"Mình nghe Trần Minh nói, cậu ta cùng phòng thi với Mẽ Đường, kể rằng Mẽ Đường không hề viết một bài nào còn cãi lại giám thị."

"Thật trâu bò, thành tích như vậy mà cũng vào được lớp chúng ta, mình tin nhà cô ấy rất giàu rồi, trước có bạn học cấp hai với mình cũng có tiền muốn nhờ quan hệ với lãnh đạo để vào lớp mình mà không được."

Diệp Hàm trên giường lật người, nói: "Có tiền chứ, không nói đến chuyện sân bóng rổ cùng căng tin là do nhà cô ấy bỏ tiền mà thư viện cũng thế, lần ăn cơm trước còn mời cả lớp chúng ta nữa chứ, mà không có tiền sao được?"

"Được rồi, trước đây mình còn nghĩ cô ấy là nữ sinh học bá chứ, không nghĩ tới lại là học tra."

"Ha ha ha, nhưng hiệu trưởng không phải đã nói rồi à, học sinh trong lớp chúng ta thành tích không được lọt khỏi top hai trăm không thì sẽ phải sang lớp khác, các cậu nói xem Mẽ Đường có phải ngoại lệ hay không?"

"Mình nghĩ là không, vì nếu không thay cô ấy thì các bạn khác trong lớp chắc chắn sẽ không phục."

Lâm Xuyên vẫn không nói gì đến lúc này mở miệng nói: "Sao bảo qua một học kỳ mới đổi một lần mà? Còn sớm."

"Không, nửa học kỳ thôi, bây giờ là lớp 11, nửa học kỳ đổi một lần đến lớp 12 sẽ không đổi nữa."

"Mình nghĩ chắc không đổi đâu."

"Cũng không chắc chắn nhưng mình mong rằng Mẽ Đường sẽ ở lại lớp chúng ta, trận bóng rổ lần trước cô ấy còn mua đồ ăn và nước uống."

"Đúng vậy, hình thức đẹp nữa chứ, lại là đại tỷ, có nhiều mặt tốt nhưng các cậu bảo cô ấy có bạn trai chưa?"

"Chắc là có rồi? Hôm trước có người thấy một người con trai đến đón cô ấy mà?"

"Vậy chắc đúng rồi, còn là người ngoài nữa chứ, nước phù sa không nên chảy ruộng ngoài."

"Không chảy bên ngoài chẳng lẽ cậu muốn à?"

"Mình cũng không nói như vậy, mình không xứng ha ha ha ha."

"Biết mình không xứng là được rồi, còn nếu nói hợp thì trong trường chúng ta chỉ có Lộ Lâm là xứng với cô ấy nhất? Các cậu nói xem! Ha ha ha ha ha ha."

Cậu ta vừa nói xong tất cả mọi người đều hơi lo lắng nhìn Lộ Lâm.

Lộ Lâm không thích người khác lấy anh ra để trêu đùa thế mà lần này anh lại không có thái độ gì.

Diệp Hàm hỏi: "Này, Lộ Lâm, cậu đang làm gì vậy? Lần trước hỏi thì cậu bảo không để ý, bây giờ đã học cùng nhau khá lâu rồi, cậu nghĩ Mễ Đường thế nào?"

Lộ Lâm ngược mắt lên dừng lại rồi nói, "Chuyện gì vậy?"

"À... cậu cảm thấy thế nào? Có cảm giác gì không?"

Lộ Lâm không trả lời.

Diệp Hàm bắt đầu đi đánh nói: "Quên đi, hỏi cậu cũng như không, cậu đúng là người cô đơn."

Lộ Lâm cúi đầu im lặng rồi nói một câu, "Không."

Diệp Hàm không nghe thấy: "Cậu nói gì?"

Lộ Lâm: "Sẽ không cô đơn."

Diệp Hàm: "Ha ha ha ha ha ha, cái gì vậy, cậu có thích ai rồi à?"

Ký túc xá bùng nổ, "Mẹ nó, không phải chứ, mùa xuân của Lộ Lâm đến rồi?"

"Đây chính là tin nóng mùa hè."

"Đó là con tim đang muốn bốc cháy!"

Mọi người bắt đầu thay phiên nhau hỏi Lộ Lâm thích cô gái nào nhưng Lộ Lâm không trả lời.

Anh không nói gì mọi người biết hỏi cũng không được, đành lén lút lập một nhóm nhỏ kéo mọi người vào đấy ngoại trừ Lộ Lâm.

Mọi người giao nhiệm vụ cho Diệp Hàm, bắt anh ta phải tra bằng được cô gái kia là ai.

Cây vạn tuế độc thân ngàn năm Lộ Lâm lại muốn nở hoa, làm cho bọn họ hùng hực ngọn lửa buồn chuyện.

...

Sáng ngày thứ hai, Mễ Đường dậy muộn gọi điện xin phép giáo viên chủ nhiệm xin nghỉ tiết tự học.

Sau khi cô rời giường thì đi giúp việc cũng chuẩn bị xong đồ ăn sáng.

Mễ Đường biết lúc đi học Lộ Lâm không mang điện thoại nên không gửi tin cho anh, ăn sáng xong rồi mới đến trường.

Khi cô đến trường thì vẫn còn mười phút nữa mới hết giờ tiết đầu tiên.

Mễ Đường đi tới cổng khu dạy học đúng lúc gặp Tạ Phong.

"Chị Mễ! Trùng hợp như vậy? Chị vừa mới đến à?"

Tạ Phong bước vào từ lối đi nhỏ, chạy từ cửa hông vòng qua rừng cây nhỏ, thấy Mễ Đường cậu ta lập tức đi tới.

"Ừ." Mễ Đường liếc nhìn thấy cậu ta đang cầm hai lon coca lạnh, cả người đầy mồ hôi nói một câu: "Câu cách tôi ra một chút."

"Biết rồi!" Tạ Phong không ngại mà làm một động tác ok, "Chị Mễ có uống coca không? Lạnh uống rất thoải mái, chai này em chưa uống."

"Không cần, cậu cứ uống đi." Mễ Đường đi vào tòa nhà thi bỏ ô xuống.

"Được rồi, chị Mễ, sắp tới sinh nhật chị rồi có định làm gì không? Chị vừa mới đến đây nếu không em tổ chức sinh nhật cho chị nhé, trong đám đàn em của em có đứa hát rất hay, để cậu ta hát cho chị nghe một bài được không?"

Mễ Đường đưa mắt nhìn cậu ta lạnh nhạt nói: "Không cần, cậu đừng có lảm chuyện, sinh nhật của tôi không đến lượt cậu quan tâm?"

Gia đình cô không biết sẽ làm những gì nữa.

Tạ Phong nghĩ đến sinh nhật Mễ Đường vào tháng mười năm ngoái, cha cô đã chuẩn bị trước đây nửa năm, đến ngày sinh nhật từng lớp trong trường đều có một bánh sinh nhật năm tầng, vào ngày đó Mễ Đường không đi học, còn buổi tối bên ngoài trường tất cả đều treo đèn Khổng Minh, còn có bong bóng và hoa hồng nói chung cực kỳ hoành tráng.

Vừa nghĩ đến đây, Tạ Phong cảm giác mình không có tư cách tổ chức sinh nhật cho Mễ Đường.

Mễ Đường cũng đều nghĩ xong rồi, lần này sẽ yêu cầu Mễ Viễn Sơn không làm âm ỉ như trước mà chỉ cần đơn giản thôi, quan trọng là cô muốn tổ chức cùng với Lộ Lâm, sinh nhật đầu tiên của hai người nên cô muốn ở cùng với Lộ Lâm.

"Được rồi, chị Mễ thật trâu bò, sau khi kết quả thi được công bố, em nghe thấy rất nhiều người nói lại, truyền khắp cả trường." Tạ Phong rất phản kích.

"Nói cái gì?" Mễ Đường cũng không quan tâm lắm, giọng nói rất bình thường.

"Nói chị là học tra đẹp nhất."

Mễ Đường nhú mày, "À."

Lúc lên cầu thang, Tạ Phong đột nhiên nói nhỏ: "Chị Mễ, chị đang ở cùng một chỗ với học thần à? Em nghe Tư Đồ nói."

Mễ Đường ngược mắt lên đột nhiên nhớ tới gì đó nói: "Quý xuống đi."

Tạ Phong: "A?"

"Không phải đã nói rồi sao? Biết rồi thì quý xuống gọi cha đi."

"A?" Tạ Phong lúng túng tròn mắt.

"A a a cái rắm, quý đi." Mễ Đường cầm ô đánh cậu ta một cái.

"Chị Mễ, Lộ Lâm đến kia."

"Tôi tin cậu chắc?" Mễ Đường nở nụ cười.

Tạ Phong: "Thật mà! Nếu không phải thì em quý luôn."

Mễ Đường nhú mày, cảm giác phía sau hình như ánh mắt ám áp đang nhìn, cô quay đầu nhìn lại.

Lộ Lâm cảm một xấp vờ dầy đi về phía cô, nhìn cô và Tạ Phong, bởi vì che bóng, cho nên không nhìn rõ về mặt của anh.

Lúc anh đến gần hai người bốn mắt nhìn nhau, Lộ Lâm nhìn cô, cảm xúc trong mắt làm tăng nhịp tim của cô.

Mễ Đường nói với Tạ Phong, "Mau cút đi, lần sau nói tiếp."

Tạ Phong hơi ngạc nhiên: "Không cần quý sao?"

Mễ Đường mặc kệ cậu ta, "Còn chưa đi?"

Tạ Phong ối chao một tiếng rồi chạy nhanh.

Lộ Lâm nhìn Tạ Phong, ánh sáng hơi nhạt đi.

Lộ Lâm cảm vờ lúc đi qua bên người Mễ Đường, bị Mễ Đường chặn lại.

Mễ Đường chọc vào tay anh, khẽ nói: "Thấy bạn gái cũng không chào hỏi à?"

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Bánh phô mai việt quất

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

Gấu Bụng Bự: chết chết xin lỗi các bác, đăng trễ mất 40min hihihi, sorry các bác nha. mà t nói thiệt cái chương gì đâu mà nó ngắn gheeeee

- - - - -

Lộ Lâm dừng chân lại cúi đầu nhìn cô nói: "Sao không đến tiết tự học?"

Mễ Đường cười nói: "Dậy muộn, nên giờ mới đến."

Lộ Lâm: "Ừm."

Mắt Mễ Đường sáng lên, nói: "Cậu nhớ mình?"

Lộ Lâm: "Mình đi nộp bài tập về nhà, cậu quay về lớp đi."

Lộ Lâm không nhìn nữa, đi qua cô lên phía trước.

Mễ Đường: "Nhưng....."

Lộ Lâm nghĩ gì đó rồi dừng lại, quay đầu nói với cô: "Chào buổi sáng, bạn gái."

Sau khi nói xong, anh bước nhanh rồi đi, Mễ Đường đứng tại chỗ không kịp phản ứng gì thì Lộ Lâm đã đi xuống cầu thang rồi.

Mễ Đường cười sung sướng nhanh chóng chạy xuống cầu thang, vẫn có thể nhìn thấy Lộ Lâm ở phía xa.

Cho đến khi Lộ Lâm ra khỏi tòa nhà dạy học, Mễ Đường đi ra hành lang cúi người xuống hét lên với Lộ Lâm ở dưới tầng "Chào buổi sáng."

Giọng của cô rất lớn thu hút sự chú ý của nhiều người.

Lộ Lâm cũng nghe thấy, anh đứng yên mấy giây rồi quay đầu lại nhìn Mễ Đường.

Nụ cười của cô rực rỡ dưới ánh mặt trời làm cho trái tim Lộ Lâm cảm thấy tê dại.

Tay anh nắm thật chặt, nụ cười hơi mất tự nhiên sau đó tiếp tục cúi đầu đi lên phía trước.

.....

Vào tiết tự học buổi trưa, chủ nhiệm lớp Liễu Tiểu Nhan đến lớp và đưa danh sách cho Lộ Lâm để anh sắp xếp chỗ ngồi cho các bạn trong lớp. Cô nói đổi xong rồi gọi cô để cô điều chỉnh lại lần nữa.

Lộ Lâm cầm lấy bảng danh sách, nhìn thấy tên mình đầu tiên, rồi đưa ánh mắt thẳng xuống cuối cùng nhanh chóng nhìn thấy tên Mễ Đường.

Cũng có thể nói là hai cái tên đầu tiên, chỉ là một cái đầu tiên đếm ngược từ dưới lên.

Lộ Lâm mím chặt môi, khóe mắt hơi cong lên ánh mắt trở nên dịu dàng hơn.

Tiếng chuông vào tiết tự học vang lên, các bạn trong lớp xếp hàng theo danh sách, chỉ có Mễ Đường ngồi yên không di chuyển, Du Mông Dương hỏi cô sao không đi ra ngoài, cô nói một cách uể oải "Dù sao mình cũng là người cuối cùng, đứng ở bên ngoài mà chờ còn ngớ ngẩn hơn, mình không đi, hơn nữa mặt trời chiếu xuống ngoài hành lang nắng muốn chết".

Du Mông Dương nghĩ rồi nói: "Nhưng thế sẽ không tốt lắm đâu?"

Mễ Đường thay đổi tư thế ngồi, "Sao lại không tốt?"

Du Mông Dương muốn nói lại thôi, cô muốn nói nếu có người chọn chỗ bây giờ của cậu thì làm sao.

Nhưng cô không nói ra, chỉ sờ sờ đầu, "Mình ra ngoài xếp hàng trước đây."

"Ừ, đi đi, cậu đứng vào bên trong một chút đừng để bị phơi nắng." Mễ Đường nhìn ánh mặt trời ở bên ngoài, nhíu mày.

"Mình biết rồi, dạo này mình nghe theo lời của cậu có bôi kem chống nắng." Du Mông Dương gật đầu.

"Ha ha ha, ngoan lắm, đi nhanh lên."

.....

Sau khi xếp thành hàng xong, chọn chỗ cũng rất nhanh.

Lộ Lâm vẫn chọn vị trí ngồi như cũ không thay đổi, người chọn thứ hai là lớp phó, người thứ ba là ủy viên học tập, bọn họ cũng không đổi hoặc ngồi gần vị trí ban đầu chỉ chỉnh trước sau mà thôi

Khi đến lượt Diệp Hàm, cậu ta không hề nghĩ liền đi đến chỗ của Lộ Lâm, cậu ta đã ngồi với Lộ Lâm một thời gian rất lâu rồi, thành thật mà nói cậu ta rất thích cùng bàn với Lộ Lâm, ngoại trừ việc học thì thường xuyên có đồ ăn ngon, chỉ là Lộ Lâm quá yên tĩnh không thích cười đùa, nhưng không sao những chuyện như vậy cậu ta nói với người khác cũng được.

Sau khi Diệp Hàm ngồi xuống, nhìn thấy xung quanh cậu ngoài Lộ Lâm ra thì chỉ có Mễ Đường, cậu nghĩ tới thứ hạng của Mễ Đường thì không thể hỏi xem Mễ Đường ngồi đâu vì dù sao cô cũng là người cuối cùng.

Nhưng cô ngồi yên ở chỗ này cho nên cũng chưa thấy ai chọn chỗ này của cô.

Trên hành lang đã có người bàn tán.

"Sao Mễ Đường lại ngồi yên ở kia không xếp hàng?."

"Cậu ấy là người cuối cùng, xếp hàng hay không thì có khác gì đâu?"

"Cũng đúng, cậu ấy ngồi ở kia nếu người khác muốn ngồi đấy thì phải làm sao?"

"Ai dám bắt cậu ấy tránh ra? Đây là đại tỷ đấy nhé, vừa giàu có mà cảm giác chủ nhiệm lớp đối xử với cậu ấy cũng khác."

"Cậu ấy quả thật đặc biệt.".....

Mễ Đường không quan tâm người khác nói gì về mình, sau khi nhìn thấy Diệp Hàm ngồi xuống cô quay đầu nhìn Diệp Hàm đang vui vẻ nói với Lộ Lâm "Lại cùng bàn rồi", đang nghĩ xem có nên nói cho cậu ta biết lát nữa cậu ta sẽ không được ngồi cùng bàn với Lộ Lâm nữa không

Cô nghĩ một chút rồi không nói

Mễ Đường lén lút nháy mắt mấy cái với Lộ lâm, sau đó liền xoay người lên

Lộ Lâm không thay đổi sắc mặt, nhìn thấy Diệp Hàm đang đặt mọi thứ lên bàn nói: "Đừng sắp xếp vội."

"Sao vậy?" Diệp Hàm không ngừng lạ vừa cúi đầu tìm sách vừa hỏi

"Một lát nữa cô giáo còn có thể điều chỉnh lại, chắc sẽ phải chuyển lần nữa."

"Không phải chứ." Diệp Hàm ngạc nhiên, lúc này mới dừng lại, hơi nghi ngờ nhìn Lộ Lâm "Cô giáo có nói gì không?"

"Chưa nói gì, chỉ bảo chờ cô quay lại để điều chỉnh." Lộ Lâm không đổi sắc mặt, giọng nói vô cùng bình tĩnh.

"Thế à, vậy được rồi."

Một lát sau, chỗ bên cạnh Mễ Đường vẫn không có ai lựa chọn, mặc dù Du Mông Dương xếp hạng không cao nhưng vẫn đến lượt mình.

Cô rất vui vẻ đến cạnh Mễ Đường nói: "Mình nghĩ chúng ta không thể ngồi cùng bàn nữa chứ."

Mễ Đường nhìn cô nói: "Không sao, không thể ngồi cùng bàn thì vẫn có thể đi chơi với mình mà."

Du Mông Dương không hiểu ý của cô, tưởng Mễ Đường hứa theo lời của cô cười càng vui vẻ "Ừ."

Thấy chỗ ngồi đã được lựa chọn xong xuôi, Lộ Lâm đi đến văn phòng để mời Liễu Tiểu Nhan về lớp.

Liễu Tiểu Nhan vào lớp học nhìn quanh một lượt

Cô không nói gì cầm bảng danh sách, cúi đầu nhìn một lát, sau đó dừng ở chỗ Mễ Đường rồi lại nhìn mọi người xung quanh không biết nghĩ gì.

Một lát sau cô mới nói, "Kết quả cuộc thi lần này đã được công bố, mọi người đều biết điểm của mình rồi, đây là kỳ thi đầu tiên sau lần phân ban, một số học sinh không ở lớp này điểm của các cuộc thi trước chỉ đại diện cho kết quả của năm đầu tiên trung học phổ thông, còn cuộc thi này hoàn toàn là hoàn toàn khác biệt, các bài thi đều do đích thân giáo viên chúng tôi ra đề, về cơ bản có thể đại diện cho trình độ hiện tại của các em, và có sự khác nhau rõ ràng với lúc chưa phân ban."

Trong phòng học rất yên tĩnh, mọi người đều hồi hộp không biết Liễu Tiểu Nhan sẽ nói cái gì tiếp.

"Chỗ ngồi đã sắp xếp lại lần nữa, cho nên tổ trưởng của mỗi nhóm cũng được bầu lại, chịu trách nhiệm thu bài tập rồi giúp đỡ các học viên viết từ đơn đọc thuộc các bài văn, chuyện này cô giao cho lớp phó phụ trách nhé."

Lớp phó lên tiếng, "Vâng ạ."

Liễu Tiểu Nhan tiếp tục nói: "Tiếp theo chỗ ngồi lần này cần phải điều chỉnh một chút."

Mọi người trong lớp đều biết rằng, bình thường Liễu Tiểu Nhan không quan tâm chỗ ngồi của bọn họ, mới vào học bọn họ sẽ ngồi chỗ mà mình chọn sau đó dựa theo thành tích để tự lựa chọn, trước đây rất ít khi điều chỉnh dù sao trong lớp mọi người đều rất tự giác không cần quan tâm nhiều

Cho nên lúc Liễu Tiểu Nhan nói như vậy mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên còn hơi lo lắng.

"Trần Thực Hoa đổi với Lí Hân."

"Trương Gia Giai đổi với La San."

Liễu Tiểu Nhan nói tổ ba tổ bốn, rồi ngừng lại một chút.

Những người khác nghĩ rằng chỉ có thể thôi, đang nhẹ nhàng thở ra nghĩ thầm may mà mình không bị đổi chỗ, thì Liễu Tiểu Nhan lại tiếp tục nói: "Diệp Hàm..... em đổi chỗ với Mễ Đường."

Sau khi nói xong Liễu Tiểu Nhan nhắc nhở: "Thời gian còn lại mọi người tự học nhé, sau khi chọn tổ trưởng xong lớp phó mang danh sách đến cho tôi." Rồi bước đi, cả lớp vốn đang yên tĩnh bỗng trở nên ồn ào.

Diệp Hàm ngây như phỗng nhìn Lộ Lâm rồi lại nhìn Mễ Đường.

"Sao lại thế?"

"Bây giờ đổi hay tan học đổi?" Mễ Đường ho một tiếng quay đầu nói với Diệp Hàm.

"A? Chúng ta phải đổi thật à?"

"Cô Liễu đã nói rồi." Mễ Đường nghiêm túc nói

Diệp Hàm không hiểu hỏi lại: "Vì sao? Vì sao hai người lại ngồi cạnh nhau? Lộ Lâm cậu nói vì sao?"

Lộ Lâm: "Chắc cô giáo cảm thấy cậu nói nhiều làm ảnh hưởng đến việc học của mình."

Diệp Hàm ngơ ngác chỉ vào Lộ Lâm lớn tiếng nói "Minh ảnh hưởng cái gì, cậu vẫn đứng nhất còn gì."

Mễ Đường cười không ngừng nói "Được rồi, chờ cậu chào tạm biệt xong tan học chúng ta đổi chỗ."

Du Mông Dương biết chuyện của Mễ Đường và Lộ Lâm, mặc dù hơi buồn không thể ngồi cùng bàn với Mễ Đường nhưng ngồi bàn trước sau như thế cũng rất tốt rồi, cho nên kéo ống tay áo của Mễ Đường hỏi nhỏ "Sau này tan học chúng ta có về cùng nhau nữa không?"

"Có chứ, sao lại không." Mễ Đường không cần nghĩ mà trả lời luôn.

"Ừ, tốt rồi, may mắn cô giáo không đổi cậu ngồi xa quá, chúng ta vẫn bàn trước bàn sau thôi." Du Mông Dương mỉm cười đôi mắt híp thành một đường chỉ vô cùng đáng yêu.

"Ha ha, thành tích Diệp Hàm tốt, cậu ngồi với cậu ta tốt hơn so với mình." Lời này của Mễ Đường là thật lòng, cô đã nhìn thấy thành tích của Du Mông Dương cô ấy ở tầm giữa thấp hơn một chút, ngồi với cô cũng không được tốt hơn chút nào.

Du Mông Dương suy nghĩ thấy cũng được, rồi thấy Mễ Đường suy nghĩ cho mình mà càng vui vẻ hơn.

Sau khi Diệp Hàm lưu luyến không rời Lộ Lâm thì cuối cùng vẫn phải đổi chỗ.

Trong lớp mọi người cũng đang bàn tán, mọi người đều cảm thấy Liễu Tiểu Nhan muốn để Lộ Lâm bỏ tức thêm cho Mễ Đường, hoặc nhà Mễ Đường đã

gọi điện cho giáo viên v...v

Tiết sau là tiết học hóa, giáo viên hóa vừa vào đã phát hiện ra đôi chỗ cười nói "Đôi chỗ rồi à"

Các học sinh đều nói: "Vâng ạ, vừa mới đôi."

"Kết quả bài thi đã có rồi, mọi người lấy bài thi ra lần nữa, đề lần này không khó tôi cũng đã xem bài của các em, về cơ bản thì cũng không sai nhiều, tôi chỉ chọn một số lỗi sai để nói lại một chút, còn những lỗi khác sau khi tan học mọi người đến hỏi nhé."

Mẽ Đường đôi chỗ ngồi cạnh Lộ Lâm, lần đầu gần Lộ Lâm như vậy làm cô không được tự nhiên lại có chút hưng phấn.

Tìm cô đập rất nhanh, rồi lặng lẽ nhìn Lộ Lâm thấy anh ngồi nghiêm túc mà trái tim tê liệt cảm giác như có dòng điện chạy qua.

Lộ Lâm hình như cảm nhận được Mẽ Đường đang lên nhìn mình, lấy bút chì viết lên giấy: "Nghe thầy giảng đề."

Mẽ Đường nhìn thấy cười trộm sau đó kéo lấy quyển vở viết lên đấy mấy câu cho Lộ Lâm xem.

"Nghe không hiểu đâu."

Lộ Lâm nhú mày lại viết: "Vậy đọc sách."

Mẽ Đường cúi đầu viết một câu, sau đó cố nén cười trả vở lại cho anh.

Lộ Lâm nhìn xuống đọc mà một lúc lâu cũng không dời đi được.

"Sách này không hay bằng nhìn cậu."

Lộ Lâm gấp vở lại không trả lời cũng không để ý đến cô nữa.

Mẽ Đường vẫn luôn nhìn phản ứng của anh, thấy mặt anh hơi đỏ mặc dù trắng lại rất nhanh, cô không dám chắc có phải Lộ Lâm đang giận không, cô hơi mỉm cười rồi ngồi thẳng người dậy đọc sách cẩn thận, giả vờ một lát mà vẫn không thấy Lộ Lâm nhìn cô một lần.

Thầy giáo ở trên bục giảng đang văng nước miếng khắp nơi mà giảng đề, Mẽ Đường nhìn bài thi của Lộ Lâm, cô mở to mắt ra nhìn bài thi của Lộ Lâm đạt điểm tối đa mà vẫn còn nghiêm túc nghe giảng như vậy.

Mẽ Đường nghĩ ngợi rồi lấy bàn tay đang đặt trên bàn đưa xuống dưới, mắt vẫn nhìn lên bảng còn ngón tay chọc chọc chân Lộ Lâm.

Lộ Lâm sững sờ rồi cúi đầu nhìn sau đó lại nhìn lên bảng.

Mẽ Đường thấy anh không phản ứng gì lại tiếp tục chọc.

Lúc này, Lộ Lâm cầm lấy tay cô nắm chặt rồi đặt lên trên đùi.

Mẽ Đường cảm thấy như tim mình sắp nhảy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Kem salted caramel

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Doãn Uyển Du

- - - - -

"Ngoan một chút." Lộ Lâm hạ giọng, tiếng nói khàn khàn cực kỳ gọi cảm

Mẽ Đường cảm giác như lỗ tai mình sắp vỡ tan ra rồi.

"À, mình không muốn ngoan."

Mặc dù mạnh mẽ, nhưng Mẽ Đường vẫn rút tay lại không trêu anh nữa, cô vừa nghĩ đến chuyện vừa rồi thì lên cười, không muốn Lộ Lâm phát hiện

cô gục xuống bàn quay mặt về hướng kia.

Một lát sau, Mễ Đường cảm thấy hơi buồn ngủ, híp mắt lại ngủ thiếp đi.

Lúc tiếng chuông tan học vang lên mới đánh thức cô dậy, cô mở mắt ra không biết mình quay mặt đối mặt với Lộ Lâm từ lúc nào

Lộ Lâm đang nhìn chằm chằm vào cô, mặc dù ánh mắt rất nhạt nhưng cái sự ám áp này giống như ánh sáng chiếu vào bao bọc lấy cô.

Mễ Đường nửa mê nửa tỉnh, không biết đây là mơ hay hiện thực.

Cô nhẹ nhàng nói: "Mình vừa ngủ."

Lộ Lâm: "Ừ."

Nghe được giọng nói rõ ràng, Mễ Đường mới biết đây không phải trong mơ, cô cười nói "Cậu đang nhìn lên mình!"

"Không có." Lộ Lâm dời ánh mắt đi, cúi đầu cầm bút lên, sau đó nói thêm một câu: "Cậu chảy nước miếng."

Mễ Đường kinh ngạc, ngay lập tức ngồi dậy, đưa tay sờ khoe miệng của mình: "Không thể nào? Cậu gạt mình."

Cô không sờ thấy gì, cau mày, đang muốn tức giận thì lại nghe thấy Lộ Lâm nói: "Ừ, đang gạt cậu."

Mễ Đường dở khóc dở cười, lại có sự rung động không thể hiểu, nhưng vẫn cố ra vẻ nói một câu "Cậu đợi đấy."

Giờ tự học buổi tối, Mễ Đường giấu tai nghe vào trong tay áo, đẩy vào trong lỗ tai rồi chăm chú nghe nhạc, Lộ Lâm không hề phát hiện ra vẫn nghĩ cô đang nghiêm túc đọc sách.

Một lát sau, Lộ Lâm thấy quyển sách trên bàn cô không lật một tờ nào, anh đặt bút xuống đưa tay gõ xuống bàn Mễ Đường.

"Cậu đang làm gì vậy?"

Giọng của Lộ Lâm hơi nghiêm khắc.

Trong tai Mễ Đường đang nhét tai nghe, còn là loại giảm tiếng ồn nên cô không nghe thấy gì.

Lộ Lâm đợi một một lúc cũng không thấy cô trả lời, đưa tay lắc lắc trước mắt cô.

Lúc này Mễ Đường mới thấy, nghiêng người nhìn Lộ Lâm, "Có chuyện gì vậy?"

Lộ Lâm lại hỏi lần nữa.

Mễ Đường chỉ thấy bờ môi của anh chuyển động mà không nghe được âm thanh gì, nhưng cô cũng đoán được anh đang nói gì, cô gỡ tai nghe ra nói: "Đang nghe nhạc."

Lộ Lâm có chút bất đắc dĩ, "Cậu không đọc sách."

Mễ Đường chớp mắt nói: "Đọc không hiểu."

Lộ Lâm: "Không hiểu ở đâu?"

"Đều không hiểu." Mễ Đường nói thật, cô vốn chưa từng nghe giảng bao giờ mà nghe xong chắc cũng không hiểu.

Lộ Lâm im lặng một lúc

Mễ Đường nghĩ rằng anh không vui, nhưng cô căn bản không thích học, trước đây Mễ Viễn Sơn cũng nói tốt nghiệp xong sẽ đưa cô đi du học, tiếng Anh của cô khá tốt, xuất ngoại một thời gian trở về vẫn sẽ trở thành một tiểu thư kiêu ngạo, chuyện trong nhà có anh trai Mễ Phong lo, cô muốn làm gì thì làm. Mễ Phong học giỏi lại thông minh, có thể kế thừa gia nghiệp, cha mẹ cũng không trông cậy vào cô chỉ cần cô cảm thấy vui vẻ là chính mình, từ nhỏ mọi người đều nói với cô như vậy.

Cô được coi là công chúa trong nhà, được nuông chiều, nói không thích học sẽ không học, nói muốn học mọi người trong nhà sẽ nghĩ biện pháp giúp cô.

Thế nhưng, bây giờ có thêm Lộ Lâm, mọi việc không còn giống như thế nữa. Nếu như cô đi du học thì Lộ Lâm có đi cùng cô không?

Trong hai phút ngắn ngủi mà Mễ Đường nghĩ rất nhiều chuyện

Cô không biết đối với chuyện thành tích học tập của cô, Lộ Lâm có ý tưởng gì.

Trong lúc cô đang cau mày, đầu óc rối loạn thì Lộ Lâm lại lên tiếng.

"Từ ngày mai mình sẽ dạy kèm cho cậu, bắt đầu từ chương trình lớp mười, mai cậu nhớ cầm sách đến."

Mễ Đường hơi ngạc nhiên một lát sau mới nói: "Mình không có."

Sách giáo khoa lớp mười cô chắc chắn không mang đến, không chừng còn ném đi mất rồi.

Lộ Lâm nhìn sắc mặt cô hỏi một câu nghiêm túc, "Cậu nói để mình kèm cậu học có nghiêm túc không? Thật sự muốn học hay chỉ lấy lý do ngồi cùng bàn với mình?"

Mễ Đường nghiêm túc nghĩ rồi nói thật lòng, "Muốn ngồi cùng bàn với cậu."

Lộ Lâm thật ra cũng đoán được nhưng anh không nghĩ Mễ Đường sẽ trả lời thẳng thắn như thế.

Từ nhỏ anh đã là học trò giỏi, chưa từng gặp cô gái nào như Mễ Đường, anh vẫn luôn vào lớp tốt nhất, những người bạn bên cạnh đều là thiên tài như anh, hoặc liều mạng cố gắng chiến đấu về điểm số, cho nên nhất thời anh không biết nên nói gì.

Nhìn anh yên lặng, Mễ Đường hỏi khẽ: "Cậu không vui à?"

Lộ Lâm lắc đầu.

Mễ Đường không tin lắm, "Thật không?"

Cô không muốn nói dối, cô vẫn luôn muốn được ngồi cùng bàn với Lộ Lâm nên mới nói vậy nhưng cô lại không thích học.

Nói thật cảm giác không được tốt lắm, cô sợ Lộ Lâm sẽ tức giận.

Lộ Lâm không trả lời, Mễ Đường lại càng cảm thấy lo lắng, nói nhỏ: "Trước đây mình đã hỏi cậu, có ghét bỏ thành tích của mình kém không, cậu nói không mà."

Anh nhú mày, gật đầu nói: "Sẽ không."

Lúc đó Lộ Lâm cũng nói thật, anh không ghét bỏ, bởi vì anh cảm thấy thành tích tốt thì có gì mà kiêu ngạo, nhưng chắc vì thành tích của anh lúc nào cũng tốt nên đã thành thói quen, nhưng anh không nghĩ tới Mễ Đường là người không muốn học chút nào.

Nếu như hai người không đến với nhau thì anh cũng không quan tâm hỏi chuyện này làm gì, nhưng bây giờ cùng một chỗ, anh nhìn Mễ Đường suốt ngày lười biếng thả chơi cũng không muốn học thì lại không chịu được, dù sao thành tích quá kém sẽ phải sang lớp khác.

Nếu như cô cố gắng học mà thành tích không tốt thì Lộ Lâm không có gì để nói, nhưng cô không hề nỗ lực.

Chuyện này trái ngược hẳn với tính cách của Lộ Lâm từ trước đến nay.

"Cậu đang nghĩ gì đấy?" Mễ Đường nhìn thấy anh đang mất tập trung

"Không có gì." Lộ Lâm lắc đầu, không nói nữa.

Mễ Đường cảm thấy hơi chán nản, lời định nói cuối cùng vẫn không nói ra.

...

Buổi tối, trên đường Mễ Đường về nhà, vẫn còn đang nghĩ về chuyện này.

Trước đây cô vẫn nghĩ rằng tốt nghiệp trung học xong thì sẽ xuất ngoại, nhưng Lộ Lâm lại khác anh sẽ thi vào một trường nổi tiếng trong nước, đến lúc đấy hai người còn ở cùng nhau nữa không?

Trước đây Mễ Đường không nghĩ đến vấn đề này, đều bị tình yêu làm cho u mê, bây giờ nghĩ tới mà cảm thấy buồn.

Cô gọi cho Hạ Tuệ Dao nói về những rắc rối của mình.

Kết quả Hạ Tuệ Dao phản đối nói: "Cậu ta có thể ra nước ngoài cùng cậu, không phải thành tích của cậu ta rất tốt sao? Có ra nước ngoài sẽ không vấn đề gì, hoặc cậu ở lại."

Mễ Đường suy nghĩ một lát thấy lời của Hạ Tuệ Dao có lý, cô có đau đầu như thế nào thì cũng chỉ có hai kết quả này mà thôi.

Hạ Tuệ Dao còn nói thêm một câu, "Cậu nghĩ quá sớm rồi, chị gái à, cậu mới lớp mười một thôi, còn phải hai năm nữa, năm sau hai người hãy nên nói đến chuyện này."

Mễ Đường lại nói, "Như vậy sao được, mình phải có kế hoạch để kết hợp với tương lai của Lộ Lâm."

Hạ Tuệ Dao: "Được rồi, người anh em à, lời này của cậu mình không có cách nào chấp nhận được, đừng nói với mình cậu còn muốn kết hôn sống cả đời với người ta đấy."

Mễ Đường "Ồ" lên "Hiên tại nghĩ lại cũng không phải không được, nhưng phải lên kế hoạch đã."

Hạ Tuệ Dao: "Chị gái này, chị có khoa trương quá không?"

Mễ Đường: "Mình rất nghiêm túc."

Hạ Tuệ Dao: "Mình thấy... thôi không nói chuyện này nữa, sinh nhật cậu định làm như thế nào?."

"Còn làm gì nữa, giống như trước đây thôi, đúng lúc vào thứ sáu, không biết thế nào, để xem đã." Mễ Đường không có cảm giác gì về ngày sinh nhật lắm, năm nào cũng rất náo nhiệt, bản thân cô không quan tâm lắm.

"Cậu có ngốc không, mình đang hỏi, đây là sinh nhật đầu tiên cậu với Lộ Lâm bên nhau, cậu không mong chờ à?"

"Đúng nhì." Mễ Đường suy nghĩ một chút rồi nói: "Mình cũng không biết."

"Được rồi, mình phục cậu rồi, đằng nào thì mình cũng chuẩn bị quà cho cậu xong rồi, định bay đến đưa cho cậu nhưng thôi cậu đang rơi vào bẽ tình, mình sẽ không qua quấy rầy nữa, quà sẽ gửi sớm nhất định đưa đến cho cậu đúng ngày."

Hai người nói chuyện với nhau thêm vài câu nữa rồi kết thúc, mặc dù tâm trạng tốt hơn rất nhiều nhưng Mễ Đường vẫn chưa biết nên giải quyết chuyện này như nào.

Cuối cùng cô sẽ không đi du học nữa hay để Lộ Lâm đi ra nước ngoài cùng cô

Hơn nữa Hạ Tuệ Dao nói rất đúng, bây giờ còn quá sớm

Bọn họ vừa mới ở bên nhau.

Những gì Mễ Đường lo lắng không biết chừng còn chưa tới lúc đó thì hai người đã chia tay rồi.

Nhưng bây giờ Mễ Đường không hề nghĩ đến chuyện có xa nhau không, cô chỉ nghĩ mình vất vả lắm mới nói chuyện yêu đương với Lộ Lâm thì nhất định phải giữ anh thật chặt.

Mễ Đường định gửi tin nhắn cho Lộ Lâm, mở Wechat ra mới phát hiện trong lúc cô nói chuyện với Hạ Tuệ Dao thì Lộ Lâm đã gửi đến mấy tin nhắn

Anh không nhắc tới chuyện học mà hỏi Mễ Đường đã ngủ chưa.

Mễ Đường không trả lời, anh mới nhắn thêm: [ngủ rồi à, vậy ngủ ngon nhé.]

Mễ Đường nhìn đồng hồ, tin nhắn cuối cùng gửi cách đây ba phút trước.

Cô nhanh chóng trả lời: [Mình vẫn chưa ngủ]

Lộ Lâm: [Vừa rồi cậu làm gì]

Mễ Đường muốn định nhắn là nói chuyện với Hạ Tuệ Dao, nhưng nghĩ rồi lại trả lời: Đang nghĩ đến cậu

Lộ Lâm bên kia một lát sau mới nhắn lại: Ừ

Mễ Đường không hài lòng, hỏi: [ừ cái gì mà ừ?]

Lộ Lâm: [mình cũng vậy.]

Mễ Đường lúc này đã bị ngọt ngào bọc xung quanh, cả người như trôi trong bong bóng màu hồng, bay trên không trung nhìn xuống là cả một tòa lâu đài bằng kẹo cô kích động nhắn cho Lộ Lâm: [vô cùng nhớ cậu, nhớ cậu, nhớ cậu!]

Lộ Lâm: [Ừ]

Trong lòng Mễ Đường rung động, nghĩ đến cuộc nói chuyện của hai người buổi tối, chẳng biết thế nào lại xúc động nói: Nếu như cậu muốn mình học tốt hơn, thì mình sẽ trích một phần thích cậu ra để lên chuyện học nhưng cũng chỉ một chút mà thôi, mình vẫn thích cậu nhất.

Lộ Lâm nhìn điện thoại không biết mình nên bắt đầu dĩ hay là vui vẻ đây, nhưng lúc này viên đường anh giấu trong lòng đã hòa tan, còn ngọt ngào ảm áp, anh không biết nên nói gì, trước mắt hiện lên khuôn mặt tươi cười của Mễ Đường làm anh không thể không rung động.

Cuối cùng anh mới trả lời một câu: [Được.]

Mẽ Đường tiếp tục ném thêm quả bom ngọt ngào khác: [Minh mặc kệ đấy, dù sao cậu có tin hay không, thì ánh trăng trong lòng mình sẽ thấp sáng cho cậu, những vì sao cũng vì cậu mà lấp lánh, cậu chỉ có thể là của mình. Lộ Lâm là của Mẽ Đường!!!]

Khoảng chừng năm giây sau, Mẽ Đường thấy trong khung đối thoại xuất hiện mấy chữ: [ừ, tất cả đều là của cậu.]

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Bánh kem oreo

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Gấu Bụng Bự

Thật không may là vào ngày sinh nhật của Mẽ Đường lại mưa to, bắt đầu từ đêm hôm trước và kéo dài cho tới tận sáng hôm sau, mặc dù buổi sáng mưa có nhỏ đi nhưng vẫn không có ý định dừng lại, cả thành phố nhỏ đều ngập tràn nước, nước bên ngoài trường học đều ngập qua mu bàn chân, ngay cả giày vải chơi bóng cũng không đi được.

Lúc Mẽ Đường ở trên xe nhìn thấy bầu trời mờ mịt bên ngoài, trên cửa kính đều là nước, ngoài cửa sổ không nhìn thấy rõ cái gì, gương mặt xinh đẹp cả cô nhẩn lại đầy bất mãn.

Mười hai giờ đêm hôm qua cô nhận được rất nhiều lời chúc trong đó tất nhiên bao gồm cả Lộ Lâm.

Nghĩ lại tối ngày hôm trước.

Lộ Lâm bỗng nhiên gửi cho cô một liên kết xổ số, phía trên viết rút thăm trúng thưởng....v..v.

Mẽ Đường gửi lại một dấu chấm hỏi, nghĩ là anh gửi nhầm.

Kết quả Lộ Lâm nói: "Cậu nhấn vào đi."

Mẽ Đường liền nhấn vào liên kết và làm theo hướng dẫn.

Thế nhưng Lộ Lâm cũng không nói cho cô biết chuyện gì, rồi làm cái này để làm gì.

Khoảng hơn một tiếng sau, Mẽ Đường nhận được thông báo kết quả xổ số.

Gợi ý: kết quả rút thăm đã có.

(Phần thưởng của hoạt động: Hãy nhanh chóng xem bạn có phải là người may mắn không!)

(Lời khuyên ấm áp: Vào ngày 15 tháng 10 bạn có thể đưa ra ba yêu cầu và nhận được một món quà bí mật)

Mẽ Đường ngạc nhiên, bởi vì ngày 15 tháng 10 chính là ngày sinh nhật của cô.

(hãy nhập theo trình tự để kiểm tra)

Mẽ Đường hơi căng thẳng, đưa tay ấn vào trên màn hình, tốc độ rất nhanh chỉ mất hai giây đã vào trong rồi

(chúc mừng bạn, đã trúng thưởng)

Lúc nhìn thấy mấy chữ này, trong lòng Mẽ Đường hơi hồi hộp một chút, tâm tình của cô như một quả bóng hình trái tim muốn nổ tung lên, bên trong đều là bọt biển và cánh hoa trong suốt.

Mẽ Đường lập tức gọi điện thoại cho Lộ Lâm.

Lộ Lâm lúc này đang trên giường của ký túc xá, điện thoại của anh vang lên tất cả mọi người đều quay lại.

Anh hơi ngập ngừng đang nghĩ xem có nên nhận hay không.

Có người nói: "Lộ Lâm là điện thoại của cậu kêu à?"

Lộ Lâm: "Ừ."

"Nhận à."

"Ai gọi đấy? Đã muộn thế này rồi."

Lộ Lâm không trả lời, ấn nút nghe điện thoại

"Lộ Lâm Lộ Lâm Lộ Lâm"

Giọng nói đầy tiếng cười của Mễ Đường đi qua micro truyền vào trong tai Lộ Lâm, Lộ Lâm không nhận được mà cong môi.

Anh khẽ lên tiếng, "Là mình."

"Mình trúng thưởng rồi!" Mễ Đường lớn tiếng nói.

"Ừ." Lộ Lâm nở nụ cười sau đó nói thêm một câu, "Chúc mừng cậu, cậu rất may mắn đấy."

"Ha ha ha ha." Mễ Đường cười một lúc rồi nói: "Cậu ngốc à, phía trên viết chỉ có một mình mình tham dự rút thưởng!"

Lộ Lâm: "..."

Mễ Đường: "Được rồi, mình rất hạnh phúc cũng vô cùng thích cậu, Lộ Lâm Lộ Lâm Lộ Lâm à."

Khuôn mặt của Lộ Lâm nhìn bằng mắt thường cũng thấy đỏ lên, anh cúi đầu, dùng âm thanh rất nhỏ nói: "Ừ."

Mễ Đường: "Vậy còn cậu, có thích mình nhiều không?"

Lộ Lâm: "Cậu nói xem?"

Mễ Đường: "Ha ha ha ha, mình biết, nhưng mình không nói."

...

"Tiểu thư, đến rồi." Lúc Tài xế dừng xe lại, cúi đại an toàn ra rồi cầm ô xuống xe mở cửa cho Mễ Đường.

Mễ Đường từ trong xe chui ra ngoài, nhận chiếc ô tài xế đưa cho nhấc lên qua đầu.

"Tan học không cần tới đón cháu đâu, cháu tự đi về." Trước khi đi Mễ Đường nói với tài xế Dương.

"Nhưng mưa to như vậy..." Chú Dương không yên tâm nói.

"Không sao đâu, chú cứ về đi." Mễ Đường xua tay, sau đó che ô lên chạy vào trường học.

Mặc dù trời mưa, nhưng tâm trạng Mễ Đường rất tốt không hề bị ảnh hưởng, cô chờ ngày này rất lâu rồi, liên tục bao nhiêu ngày nắng mà hôm nay lại mưa như thế chứng tỏ ngày hôm nay rất đặc biệt, nhất định sẽ khó quên.

Ba yêu cầu trong trúng thưởng cô đã nghĩ xong, lát nữa nhìn thấy Lộ Lâm sẽ nói luôn cho anh biết.

Đến lớp học, cô đi vào nhìn về chỗ của mình và Lộ Lâm muốn thấy anh đầu tiên, nhưng chỗ ngồi trống không, chưa có người đến.

Mễ Đường bĩu môi, rũ nước trên ô xuống, vừa định đặt chiếc ô vào cái xô sau cánh cửa thì thấy ô như bị cản lại, hình như có người tới.

Mễ Đường quay đầu lại thấy Lộ Lâm đang đứng sau lưng cô, cách cô không đến nửa mét nhìn thẳng vào cô.

"Cậu đứng phía sau mình sao lại không lên tiếng thế?" Mễ Đường nhìn anh chằm chằm.

"Nhìn cậu." Lộ Lâm nói.

"Nhìn mình làm gì? Ô rơi vào người cậu rồi, nước cũng thế." Mễ Đường bĩu môi.

"Sinh nhật vui về." Lộ Lâm nói.

Mễ Đường dừng lại nhìn xung quanh rồi nói: "Hôm qua không phải đã nói rồi à?"

"Gặp mặt cũng muốn nói." Giọng nói của Lộ Lâm nhẹ nhàng nhưng cũng rất nghiêm túc, anh đưa tay cầm ô từ tay của Mễ Đường bỏ vào trong xô giúp cô, sau đó đặt ô của mình bên cạnh ô của cô.

Đen đỏ kết hợp lại vô cùng tương xứng.

...

Sau khi ngồi xuống, Mễ Đường cầm tờ giấy viết ba yêu cầu của mình ra.

Một: Bất kể yêu cầu gì của Mễ Đường, Lộ Lâm cũng phải nghe theo.

Hai: Cả ngày hôm nay đều phải gọi Mễ Đường là bảo bối.

Ba: Sau khi tan học thì hẹn hò, cho đến khi Mễ Đường phải về nhà thì thôi.

Cô đưa tờ giấy cho Lộ Lâm, sau đó ngoan ngoãn ngồi thẳng xuống, nhìn Lộ Lâm, chờ anh trả lời.

Kết quả Lộ Lâm chỉ nhìn lướt qua, sau đó cầm bút lên viết mấy từ rồi trả cho cô.

Mễ Đường tò mò nhận lấy, chỉ thấy phía trên tờ giấy cô viết ba yêu cầu được đánh dấu phía sau, lật đằng sau là Lộ Lâm viết: Được, bảo bối.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Bánh quy trứng muối

Gấu Bụng Bự: trười uri bánh này ngon nhắm mn uriiii

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Gấu Bụng Bự

Cuối cùng cũng đợi được đến tiết 4 buổi chiều. Đến giờ hết tiết, Mễ Đường và Lộ Lâm đã xin nghỉ học trước rồi, nhưng hai người tách nhau ra xin, một người là học sinh giỏi được các thầy cô ưu ái, còn một người là đối tượng trọng điểm trong trường, hai người muốn xin nghỉ tất nhiên là thầy cô không cần hỏi đã đồng ý.

Vừa hết tiết xong, Mễ Đường và Lộ Lâm đều nói câu "Gặp lại" rồi đi trước, hai người hẹn gặp nhau trước cửa hàng sách lần trước mua, Mễ Đường đi trước, Lộ Lâm phải về ký túc xá rồi sẽ đến sau.

Ngoài trời vẫn còn mưa, Mễ Đường đứng ở cổng trường bắt xe

Sau khi lên xe, cô gửi tin nhắn cho Lộ Lâm.

Mễ Đường: "Mình lên xe rồi."

Lộ Lâm: "Mình cũng đang đi."

Mễ Đường: "Ừ, mình đến trước đợi cậu."

Lộ Lâm: "Được."

Mễ Đường: "Mau gọi mình đi."

Lộ Lâm: "?"

Mễ Đường: "Hôm nay cậu phải gọi mình là gì? Cậu quên rồi à."

Lộ Lâm: "Bảo bối."

Mễ Đường: "Muốn nghe giọng nói."

Lộ Lâm: "Lát nữa gặp sẽ gọi."

Mễ Đường: "Không được, muốn nghe bây giờ, cậu lại quên rồi, đọc lại yêu cầu đầu tiên."

Mễ Đường: "Mặc kệ yêu cầu gì của Mễ Đường, Lộ Lâm đều phải nghe theo."

Một lát sau, Mễ Đường nhận được một tin nhắn thoại.

Lộ Lâm hạ giọng, nói bằng giọng có vẻ khá bình tĩnh: "Bây giờ mình đang ở công trường... Bảo bối..."

Tai của Mễ Đường đều trở nên tê dại, cổ rút lại không chịu nổi nghe lại một lần nữa, nghe đi nghe lại đến mười lần, cô mím môi cười mới trả lời cho Lộ Lâm: "Ngoan! Lúc nữa sẽ thưởng cho cậu ăn đường."

Lộ Lâm: "Đường gì?"

Mễ Đường khụ một tiếng, có chút xấu hổ trả lời: "Cậu muốn đường gì? Đương nhiên là... chỉ có mình đây Mễ Đường,....."

Mễ Đường sờ mặt mình, đã rất nóng, cô đỏ mặt mở cửa sổ xe ra, không khí lạnh kèm theo mưa bụi bay vào trong, mặt cô đã không còn nóng như vậy nữa nhưng tình cảm ấm áp trong lòng lại không hề biến mất, ngược lại càng tăng lên.

...

Một lát sau, Lộ Lâm đến.

Chưa xuống xe đã thấy Mễ Đường đứng trước cửa hiệu sách nhìn xung quanh.

Lúc Lộ Lâm đi tới, Mễ Đường chỉ liếc mắt đã nhìn thấy anh, vẫy tay với anh. Lộ Lâm vô thức bước nhanh hơn.

"Bây giờ bọn mình đi đâu?" Mễ Đường tới gần Lộ Lâm, trong mắt như có ánh sáng lấp lánh, cả người sáng bừng lên.

Lộ Lâm nghĩ một chút rồi nói: "Đi ăn gì trước rồi sau đó đi xem phim."

"Ừ." Mễ Đường đi mấy bước lại nói: "Mình muốn khoác tay cậu."

Lộ Lâm không trả lời mà đưa tay nhắc lên.

Mễ Đường thuận tiện sát tới, ngoắc tay vào khuỷu tay của anh rồi nắm chặt lấy.

"Có nóng không?" Mễ Đường cười hỏi.

Lộ Lâm lắc đầu, "Không sao."

"Vậy được rồi, đi thôi." Mễ Đường hài lòng, bước chân nhẹ nhàng đi lên phía trước. Đi được một lúc, Lộ Lâm đột nhiên hỏi cô: "Ôm thế này có mệt không?"

"Làm sao vậy? Không mệt." Mễ Đường ngạc nhiên

Lộ Lâm nhìn cô rồi nói, "Ừ."

Mễ Đường nghĩ sao tự nhiên lại hỏi cái này, cô tự nghĩ một chút rồi, hỏi: "Nếu mà mệt thì phải làm sao?"

Lộ Lâm cúi đầu nhìn cô, nói: "Nếu mệt thì đến lượt mình nắm tay cậu."

Mễ Đường còn chưa lên tiếng, anh đã nói tiếp, "Còn không mệt thì thôi."

Mễ Đường cười ha ha hai tiếng, "Mệt mệt mệt chết đi được, tay mình không nâng lên được đây này, cầm tay mình nhanh lên.."

Lộ Lâm dừng lại, khóe miệng nhếch lên nở nụ cười nhẹ nhàng, "À, đưa tay đây."

Mễ Đường đưa tay ra anh đã cầm lấy tay Mễ Đường đặt vào trong tay mình, mười ngón tay gắn chặt vào nhau cực kỳ thân mật.

"Tay cậu cầm thật thoải mái." Mễ Đường khen một câu.

"Ừ."

"Ừ cái gì, cậu cũng khen mình đi chứ." Mễ Đường cười đẩy anh một cái.

"Tay cậu vừa mềm vừa nhỏ." Lộ Lâm nói.

"Thế cậu có thích không?" Mễ Đường mỉm cười.

"Ừ."

"Phải thường xuyên nắm đấy nhé."

"Minh biết rồi."

"Biết là được rồi, mình rất đói." Mễ Đường thật sự rất đói, hai người cũng đi được một lúc rồi.

"Sắp đến rồi." Lộ Lâm nhìn lên phía trước, "Ngay ngã tư phía trước rồi."

"Vậy không được, mình đói lắm, cậu cho mình ăn cái gì đó đi." Mễ Đường lắc đầu, miễn cưỡng nói.

"Ăn cái gì? Minh không mang theo đồ ăn."

"Ăn cậu." Mễ Đường bước một bước dài, chắn trước mặt anh, chớp mắt mỉm cười với anh, "Cho mình ăn một miếng, để đỡ đói."

Yết hầu Lộ Lâm khẽ di chuyển, nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Mễ Đường, đôi mắt đen trở nên sâu hơn, đáy mắt như có tia sáng, "Ăn như nào?"

"Cậu cứ nghĩ xem?"

Mễ Đường vừa rồi còn rất mạnh dạn nhưng Lộ Lâm cứ nhìn cô như vậy làm mặt cô đỏ lên, quay đi hướng khác, giọng nói cũng nhỏ hơn.

"Không phải cậu muốn ăn à, sao lại hỏi mình?" Lộ Lâm không chớp mắt nhìn cô thấy cô đỏ mặt, ánh mắt lại dịu dàng hơn bao giờ hết.

"Mình cứ muốn hỏi cậu đấy, sinh nhật của mình, thì mình lớn nhất cậu phải nghe mình." Mễ Đường nũng nịu trong vô thức.

"À." Lộ Lâm nở nụ cười.

"À cái gì mà à, cậu nói nhanh lên."

"Nói cái gì?" Lộ Lâm hỏi.

"Nói mình ăn như thế nào?" Mễ Đường trừng mắt với anh, nhưng lại không có tí uy hiếp nào.

Lộ Lâm đưa tay ra kéo cô, sau đó cúi người cắn ở trên môi cô..

"Ăn như vậy."

Lúc anh nói chuyện hơi thở phả trên mặt cô, nóng hổi, Mễ Đường cảm thấy như cả người đang bốc cháy.

"Mình... mình... Là mình ăn cậu, không phải cậu ăn mình, sao cậu lại cắn mình như thế?"

Lộ Lâm bình tĩnh nói: "Mình làm mẫu cho cậu."

"... Vậy cậu cúi người xuống để cho mình ăn một miếng." Giọng Mễ Đường hơi run rẩy, không phải sợ mà người như có dòng điện chạy qua tê dại làm cô không nói được rõ ràng

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cho tôi ăn miếng nào (Gấu Bụng Bự: cho tui miếng nưaaaa)

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Cơm nắm (onigiri)

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Gấu Bụng Bự

Com nước xong, Mễ Đường hỏi: "Lát nữa chúng ta đi đâu?"

"Rạp chiếu phim."

"Câu sắp xếp cả xem phim à?" Mễ Đường ngạc nhiên nói.

Cô nghĩ cùng lắm Lộ Lâm chỉ mang cô đi ăn com thôi rồi không biết phải làm gì nữa, không nghĩ tới còn được đi xem phim.

"Ừ."

Lộ Lâm đứng dậy tính tiền, Mễ Đường chỉ đứng sau lưng anh chờ anh thanh toán xong, rồi đưa tay ra trước mặt anh, cô chưa kịp nói gì thì Lộ Lâm đã cầm tay cô.

"Ngao quá." Đến lông mày của Mễ Đường cũng mang theo ý cười, đôi mắt sáng động lòng người.

"Đi thôi, rạp chiếu phim ngay trên tầng," Lộ Lâm nói.

"Mua vé chưa?" Mễ Đường hỏi.

Lộ Lâm nhìn đồng hồ, nói: "Mua rồi, mười phút nữa bắt đầu bọn mình đi lấy vé trước."

"Tính toán thời gian hợp lý như vậy?" Mễ Đường kinh ngạc.

"Ừ, bình thường mà." Lộ Lâm nghĩ một chút rồi nói, "Còn muộn hơn một chút so với tính toán của mình."

"Được rồi, cậu quá lợi hại." Mễ Đường chọc eo của anh.

Lộ Lâm rụt lại.

"Cậu sợ nhột à?" Mễ Đường mở to mắt, có chút hưng phấn.

"Không." Lộ Lâm lắc đầu.

"Thật không?" Mễ Đường lại đưa tay chọc cái nữa thì bị Lộ Lâm bắt tay lại "Đừng đùa nữa."

Mễ Đường hást cầm lên nhìn anh "À, vậy cậu thừa nhận thì mình sẽ không đùa nữa."

"Ừ." Về mặt Lộ Lâm hơi mất tự nhiên.

"Được rồi, mình biết cậu sợ nhột, cậu phải đối xử tốt với mình, nếu không mình sẽ chọc cậu." Mễ Đường nửa đùa nửa thật nói

"Ừm được."

Mễ Đường hài lòng với câu trả lời của anh rồi ôm cánh tay Lộ Lâm làm nũng nói: "Đi thôi, xem phim nào."

...

Hai người xem một bộ phim hành động đã trình chiếu cách đây nửa tháng, không có nhiều người trong phòng chiếu, hai người ngồi ghé tình yêu ở phía sau, vị trí ở giữa hai bên không có ai, nhưng có người ở phía trước.

Mễ Đường không hứng thú lắm với thể loại phim này, nhưng cô đã nghe nói đến bộ phim này, khá nổi tiếng nên cũng xem được.

Lộ Lâm xem rất nghiêm túc nhìn chăm chú vào màn hình không chớp mắt, nhưng hai tay vẫn đang nắm vào nhau.

Mễ Đường siết chặt ngón tay của anh, Lộ Lâm quay đầu lại nhìn cô.

Lộ Lâm: "Sao thế?"

Mễ Đường: "Cậu xem rất chăm chú."

Lộ Lâm: "Ừ, cậu không thích xem à?"

Mễ Đường nháy mắt nhìn anh, "Mình thích nhìn cậu."

Lộ Lâm ghen lời hai giây, nói: "Được rồi."

Mẽ Đường bấu môi, xoa cánh tay của anh.

"Ngoan." Lộ Lâm bắt đầu dĩ, đưa tay ra vỗ đầu cô.

Mẽ Đường đỏ mặt thành thật "À" một tiếng.

Lộ Lâm nở nụ cười nhẹ nhàng, kéo tay của cô rồi ôm bả vai cô, Mẽ Đường nhân tiện sát lại gần đầu đặt lên vai của anh.

Sau đó Mẽ Đường cảm thấy dựa vào vai không thoải mái lắm, nên dứt khoát nằm sấp trong lòng Lộ Lâm.

Cô chủ động ôm eo anh rồi nằm yên trong đấy một lúc.

Trên người Lộ Lâm không có thịt nhưng rất thoải mái, xúc cảm cũng rất tốt.

Cô thấy Lộ Lâm xem chăm chút như vậy nên cũng nhìn, chẳng mấy chốc cũng xem theo.

Hiệu ứng cầu bộ phim rất hay, cảnh chiến đấu cũng rất thú vị, thi thoảng Mẽ Đường còn bị dọa vì những hiệu ứng đặc biệt bất ngờ xuất hiện.

Lúc đó Lộ Lâm sẽ ôm chặt cô, bàn tay xoa nhẹ trên đầu cô.

Mẽ Đường không nhìn được mà cười ra tiếng.

"Cậu làm gì thế?"

Lộ Lâm dừng lại thu tay về, "Không có gì."

"Cậu thật đáng yêu, yêu cậu chết mất." Mẽ Đường đứng dậy hôn trên mặt anh một cái, sau đó tiến lên cọ hai cái vào cổ anh.

"Đừng dùng từ loạn lên như thế." Lộ Lâm khẽ nói.

"Có dùng loạn đâu, cậu đáng yêu, ông cụ đáng yêu, vô cùng dễ thương cho nên mình mới yêu cậu như thế." Mẽ Đường nói liên tục vào lỗ tai anh, hơi thở ẩm áp phả vào tai hơi có chút ngứa hơi nóng nóng.

Lộ Lâm bỗng cúi xuống nhìn cô chăm chú không biết đang nghĩ gì.

"Có chuyện gì vậy?" Mẽ Đường nháy mắt.

Lộ Lâm cọ ở trên cổ cô rồi thổi hai cái vào bên tai khẽ nói: "Có qua có lại... Cho cậu cảm thụ cảm giác vừa rồi của mình."

Mẽ Đường thật sự muốn hét lên

Mặt của cô nóng bừng, cô không dám lên tiếng sợ không thể kiềm chế được tâm trạng lúc này của mình.

Lộ Lâm yêu chiều nhìn cô, "Được rồi, tiếp tục xem phim nhé?"

"À." Mẽ Đường thậm chí còn không dám đối diện với anh.

...

Lộ Lâm đưa Mẽ Đường về bằng xe bus.

Do Mẽ Đường chủ động yêu cầu, nói là lâu lắm rồi chưa được ngồi, thấy trên TV những người yêu nhau thường ngồi trên xe bus, tình cảm rất ngọt ngào.

Hôm nay là sinh nhật Mẽ Đường, cô lớn nhất nên Lộ Lâm không có quyền phản bác, Mẽ Đường nói cái gì thì là cái đó.

Hai người đợi một lúc thì xe bus tới, may mắn trên xe bus không có nhiều người thừa đúng hai chỗ ngồi cạnh nhau.

Mẽ Đường móc tai nghe từ trong túi ra, đưa một cái cho Lộ Lâm.

"Nghe nhạc không?"

Lộ Lâm: "Ừ, Được."

Mẽ Đường mỉm cười mở danh sách ra để chọn bài.

Tất cả đều là bản tình ca ngọt ngào, trong đó có cả những bài hát cô gửi trên đài phát thanh trường học cho Lộ Lâm.

Mẽ Đường khẽ hỏi: "Cậu còn nhớ những bài mình tặng cậu không?"

Lộ Lâm nhìn về phía trước nói: "Ừ, nhớ chứ."

"Vậy cậu nói lại một lần nữa đi."

" "Nhật Ký người điên, ngọt ngào, thích hình dáng bây giờ của anh..."

Lộ Lâm đọc một cách chính xác hơn nữa theo đúng thứ tự.

Mẽ Đường cười rất vui vẻ. "Cậu nhớ rõ thật, lúc đấy có phải đã thích mình rồi không?"

Lộ Lâm: "Ừ."

"Mình biết mà, cái người này!" Mẽ Đường chọc vào cánh tay Lộ Lâm, "Về sau không được giấu diếm như vậy nữa nhé, thích mình thì phải nói cho mình biết."

Lộ Lâm cười lấy điện thoại ra mở phần mềm nghe nhạc hay dùng ra, rồi mở bài hát yêu thích ra đưa cho Mẽ Đường xem.

Mẽ Đường nhận lấy không hiểu nhìn.

Trong list chỉ có một bài hát là "Mặt đường".

Ánh mắt của Mẽ Đường phát sáng rực rỡ, cô ngạc nhiên ngược lên, rồi ôm cổ Lộ Lâm "Cái đồ ngốc nói một đằng làm một nẻo này, ngọt quá đi mất!"

Lộ Lâm tùy ý để cho Mẽ Đường ôm chặt, không quan tâm đến ánh mắt của những người khác trong xe, cong khóe miệng lên.

Thích bài hát "Mặt đường", thích người tên Mẽ Đường

Mẽ Đường rút tai nghe từ trong máy điện thoại ra cắm vào điện thoại của Lộ Lâm, mỗi người một tai nghe, cùng nhau nghe bài "Mặt Đường".

Hai người dựa vào nhau, Mẽ Đường nhìn ra ngoài cửa sổ, Lộ Lâm nhìn hình ảnh của Mẽ Đường chiếu lên cửa sổ.

Trong tai nghe truyền đến giọng hát nhẹ nhàng.

Hóa ra màu hồng trà lại đẹp như vậy

Hóa ra bầu trời xanh đã thay đổi ánh sáng trong lúc nào đó.

~

Hóa ra tình yêu lại đơn giản và đẹp đến như vậy.

Kết thúc bài hát, Lộ Lâm lấy quà sinh nhật trong túi ra đưa cho Mẽ Đường.

Anh chưa từng chọn quà đây cũng là lần đầu tiên tặng quà cho con gái.

Là một sợi dây màu đỏ bện rất tinh xảo, phía trên có xâu một miếng ngọc nhỏ nhỏ, chất ngọc rất tốt, phía trên hình như còn khắc tên Mẽ Đường.

"Thích không?" Lộ Lâm hiếm khi thể hiện sự lo lắng như thế.

"Tất nhiên là thích rồi, rất thích luôn ý." Hai mắt Mẽ Đường sáng như sao, nhìn tên mình trên miếng ngọc, tâm tình chỉ muốn bay lên cao.

"Tự cậu khắc à?"

"Ừ."

"Đẹp quá." Mẽ Đường nói tự đáy lòng.

Lộ Lâm cười cười.

"Cậu đeo giúp mình." Mẽ Đường đưa tay ra cho anh

Lộ Lâm chăm chú cẩn thận đeo giây đỏ vào tay của cô, sợi dây làm nổi bật lên làn da trắng nõn của Mẽ Đường, tay cô bình thường đã rất đẹp đeo lên lại càng trở nên tinh tế ỏi.

"Đây là cậu muốn chói mắt mình, sau này cậu không chạy được đâu, sợi dây đỏ mãi mãi không rời." Mẽ Đường nghĩ mà chưa biết nói được câu gì tiếp theo, nhưng cô lại kiên quyết muốn nói hết, vì thế vẫn hết óc nói "Cậu là một nửa kia của mình."

Nói xong, Lộ Lâm còn chưa kịp phản ứng cô đã cười phá lên, "Má ơi, mình sến quá! Sến chết mất."

"Rất tốt." Lộ Lâm nói.

"Ha ha ha ha." Mễ Đường lúng túng cười, sau đó dựa vào Lộ Lâm, "Đằng nào cậu cũng không ghét bỏ được mình."

...

Sau khi xuống xe, Lộ Lâm đưa Mễ Đường đến công tiểu thu, hai người đứng trước cổng, Lộ Lâm hỏi Mễ Đường: "Hôm nay còn mong muốn gì nữa không?"

Mễ Đường nghĩ một chút rồi nói, "Còn muốn biết cảm giác hôn môi dưới ánh trăng là như nào."

"Như cậu mong muốn."

Lộ Lâm khom lưng hôn lên môi cô.

Cảm giác mềm mại lưu luyến giữa hai bờ môi, anh nhẹ nhàng cắn môi dưới của cô, đầu lưỡi vô tình cọ nhẹ trên môi cô.

Trong đầu Mễ Đường như pháo hoa bắn khắp trời.

Cảm giác Mềm mại tê dại lan tràn khắp nơi.

Lộ Lâm buông môi của cô ra, "Biết có cảm giác gì chưa?"

Mễ Đường lắc đầu: "Quá nhanh, chưa kịp cảm giác được."

Lộ Lâm cười ra tiếng, "Vậy cậu thưởng thức lại sẽ biết ngay.."

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Trà olong đào

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Gấu Bụng Bự

GBB: tác giả chạy bo, chương này có hơn 1500 chữ à troooooooooooo

- - - - -

Trong tiết tự học, tất cả mọi người đều đang chăm chỉ học tập. Hôm nay là ngày đầu tiên của kỳ thi học kỳ.

Bởi vì phân phòng thi cho nên trong lớp chỉ còn hơn một nửa, cứ hai người chung một bàn.

Mễ Đường ngồi chung bàn với Du Mông Dương, cô đang lật sách, nhìn thì không thấy nghiêm túc lắm nhưng dù gì vẫn đang đọc.

Du Mông Dương hỏi cô chuẩn bị như nào rồi.

Mễ Đường ngược mắt lên, "Còn thế nào được chứ, cứ như vậy thôi, nhưng lần này mình có ôn bài."

"Thật không?" Du Mông Dương khá kinh ngạc.

"Đúng vậy, Lộ Lâm đã ôn tập trước cho mình, ngày nào cũng kiểm tra bài của mình trước khi ngủ." Mễ Đường thở dài một tiếng, "Thực sự là sự tra tấn ngọt ngào."

Du Mông Dương che miệng khẽ cười, "Tốt quá."

"Nếu cuộc thi lần này mình lọt vào top 300 trong toàn trường, Lộ Lâm đã hứa thưởng cho mình". Mễ Đường chống hai tay vào má, nhưng mà giây tiếp theo cô lại cụp mắt xuống nói "Nhưng chắc không được, mình sợ không làm được."

"Chưa chắc đâu, biết đâu cậu thật sự làm được." Du Mông Dương làm hành động cổ vũ, "Cậu phải cố gắng lên."

"Được rồi, mình sẽ cố gắng, mình lại ôm chân Phật một lúc nữa." Mễ Đường lại thở dài, "Đây là lần đầu tiên mình cố gắng học tập như vậy, đúng là tình yêu có thể trở thành động lực!"

Du Mông Dương nhìn cô lúc thì đau khổ sầu não lúc lại hạnh phúc, gãi đầu cảm thấy không hiểu, "... như thế rất tốt mà."

Mễ Đường ha ha cười, nhéo mũi Du Mông Dương "Còn cậu ôn tập như nào rồi?"

"Tạm được." Du Mông Dương cũng hơi lo lắng.

Tiếng chuông tan học vang lên, kết thúc tiết tự học buổi sáng

Có lẽ do một lát nữa sẽ thi nên đa số mọi người đều ở lại trong lớp sắp xếp mọi thứ không đi ra ngoài.

Mễ Đường quay đầu lại nhìn Lộ Lâm phía sau, anh đang cầm một túi giấy trong suốt, bên trong có ba cái bút, tẩy, thước kẻ và các loại văn phòng phẩm. Anh đứng dậy nhìn cô một cái rồi xoay người đi cùng Diệp Hàm.

Mễ Đường hỏi Du Mông Dương, "Bọn mình cùng nhau đi ăn sáng đi."

"Được." Du Mông Dương gật đầu.

Trên đường hai người đến căng tin thì gặp Tạ Phong. Tạ Phong nhìn thấy Du Mông Dương thì phản ứng hơi kỳ lạ, ánh mắt hai người hơi tránh né nhau, Mễ Đường cảm thấy không hợp lý rồi. cô chủ động hỏi Tạ Phong có muốn đi ăn cùng nhau không, nhưng Tạ Phong lại nói có việc rồi chuồn luôn.

Mễ Đường nhìn Du Mông Dương, mặt cô nàng hơi đỏ lên không giống kiểu đỏ của phơi nắng. Mễ Đường hỏi: "Có chuyện gì vậy? Hai cậu có bí mật gì à."

"Không có... Không có." Du Mông Dương nói nhỏ.

Mễ Đường cười nói đùa, "Kỳ lạ thật, không phải cậu thích cậu ta chứ?"

"Minh... mình không thích." Du Mông Dương lắc đầu phản ứng hơi lớn.

"Không thích thì không thích, ha ha ha, vậy sao cậu ta nhìn thấy cậu lại bỏ chạy."

"Mình cũng không biết." Du Mông Dương chớp mắt.

"Được rồi, đi ăn sáng trước thôi, mình đói chết mất rồi." Mễ Đường nhún nhún vai, không hỏi nữa.

"Ừ." Du Mông Dương lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

...

Ăn sáng xong Mễ Đường kéo Du Mông Dương trở về lớp học để lấy đồ, rồi vào phòng thi.

Phòng thi của hai người gần nhau cho nên có thể đi cùng nhau, Phòng thi của Lộ Lâm ở một tòa nhà khác nên Mễ Đường không định tìm anh.

Đến trước cửa lớp học, Mễ Đường nhìn thấy mấy nam sinh đang chen chúc nhau xếp hàng ở cửa sau không biết đang làm gì, hình như không phải lớp của cô.

Mễ Đường không định đi xem nhưng lại nghe thấy bọn họ nói tên của Lộ Lâm.

Cô nhẩn mây đi qua, định đi cửa sau vào phòng thi tiện thể xem bọn họ đang làm gì.

Lúc cô đến gần mới phát hiện bọn họ dán lên tường một tấm hình rồi chấp tay vào cầu nguyện, trong miệng còn đọc: "Lộ học thần ban phước cho con vượt qua kỳ thi này."

"Lộ học thần ban phước, Lộ học thần phù hộ!"

...

Mễ Đường đi chậm chậm tới nhìn kỹ mới thấy hóa ra trên tường là ảnh chụp của Lộ Lâm, mặc dù chỉ là ảnh chứng nhận nhưng chụp rất khá, trong hình khuôn mặt Lộ Lâm tuấn tú mặc áo sơ mi trắng rất đẹp.

"Mọi người đang làm gì thế!?" Mễ Đường đột nhiên lên tiếng, dọa bọn họ nhảy dựng lên.

Trong đó có mấy người là đàn em của Tạ Phong, nhìn thấy Mễ Đường thì hơi ngạc nhiên rồi cùng nhau gọi: "Chị Mễ, em chào chị Mễ!"

Mẽ Đường lạnh lùng ho một tiếng, "Mấy cậu đang làm gì thế?"

Cô hỏi lại lần nữa thấy mấy nam sinh nhìn nhau hơi xấu hổ.

Cuối cùng một nam sinh đứng ra nói: "Chúng em cùng một phòng thi nên đang muốn xin chút vận may của Lộ Lâm."

"Chuyện này cũng có ích nữa à?" Mẽ Đường nghi ngờ hỏi.

"Nghe nói rất linh, lần trước có hai đứa bạn làm như thế thi rất tốt"

Những người khác cũng hòa theo.

Mẽ Đường: "À..."

Cô dài giọng ra rồi nói: "Vậy mọi người làm xong chưa?"

Bọn họ nói: "Cũng xong rồi."

Mẽ Đường: "Thế đưa ảnh chụp cho tôi, tôi cũng muốn làm."

"Hả?"

"Bức ảnh này bọn em cũng đi mượn."

Mẽ Đường phụng phịu, không vui nói: "Ý là không cho được hả?"

"Cho chứ, đương nhiên có thể cho, chị Mẽ đã lên tiếng làm sao từ chối được!"

Cuối cùng Mẽ Đường nhận được ảnh chụp còn hỏi thêm một câu: "Ảnh này lấy ở đâu thế? Còn ai có nữa không?"

"Nghe nói lần trước trường học đổi thẻ học sinh mới, nên có người nhặt được cái thẻ cũ rồi lấy ảnh ra, chắc không ai có nữa đâu."

Mẽ Đường âm thầm gật đầu, "Được rồi, mọi người đi thôi."

Cô nghĩ không có là được, mình còn chưa có ảnh của Lộ Lâm đâu.

Cô bỏ ảnh chụp của Lộ Lâm vào trong túi, ngón tay vuốt ve bức ảnh, sờ tới sờ lui, như đang sờ mặt của Lộ Lâm.

Sờ soạng một lúc cô lại thấy không đúng lắm, vì vậy cô tìm bàn của mình trên hành lang, vì làm phòng thi nên bàn của cô bị cho ra chất đồng bên ngoài, bây giờ mà tìm thì hơi phiền phức một chút.

"Tiểu Dương, cậu vào phòng thi trước đi, mình đi tìm chút đồ." Mẽ Đường thấy Du Mông Dương còn đang chờ cô thì cười gượng nói.

Du Mông Dương gật đầu, "Ừ, vậy cậu cũng nhanh lên nhé."

"Ok." Mẽ Đường cúi đầu rồi tập trung tìm bàn.

May quá chỉ một lát đã tìm được, cô tách nó ra khỏi trong đồng bàn rồi nhấc lên, sau đó lấy một túi giấy ướt ra

"Tiêu diệt sát trùng." Mẽ Đường khẽ nói một câu, sau đó rút một tờ giấy ra cẩn thận lấy ảnh của Lộ Lâm ra lau đi lau lại đến mười lần.

"Được rồi." Mẽ Đường hài lòng gật đầu.

Cô cầm bức ảnh giờ nó lên cười nhìn mặt của Lộ Lâm.

"Lộ Lâm nhà mình thật đẹp trai."

Cô nhìn xung quanh rồi lén lút hôn một cái, "Mình cũng muốn dính may mắn của học thần, học thần nhà mình phù hộ cho mình thi vào top 300 nhé!"

Nói xong cô lại hôn hai cái nữa.

"Cậu đang làm gì đấy?"

Mẽ Đường hôn xong, thì nghe thấy tiếng Lộ Lâm truyền đến phía sau.

Nét mặt cô trở nên khác thường, đang định giấu ảnh chụp đi thì nghe thấy Lộ Lâm nói: "Cậu cầm gì trên tay đấy?"

"Không có gì."

Lộ Lâm đưa tay rút ảnh chụp trên tay của cô ra, thấy ảnh của mình thì vẻ mặt của Lộ Lâm cũng trở nên khác thường.

Mễ Đường vội vàng giải thích, "Á, đây là..."

Cô nói một tràng, Lộ Lâm nắm được những điểm chính, "Cậu nói là, học những người khác muốn dính may mắn của mình?"

Mễ Đường lúng túng cười "Đại khái như vậy."

Lộ Lâm nhìn cô, "Người thật còn không dùng thì ảnh chụp có ích gì?"

Mễ Đường: "Hình như nói cũng có lý."

Lộ Lâm cười lắc đầu.

Mễ Đường: "Vậy có thể là chưa hôn đủ."

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Sandwich rong biển đậu phộng

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Gấu Bụng Bự

GBB: hôm qua chơi đến mê mê nên quên đăng truyện cho ae, đừng chửi tui nhaaaa

Sau khi công bố kết quả cuộc thi cuối kỳ, Mễ Đường không dám nhìn vào danh sách, rồi Lộ Lâm nói cho cô biết kết quả không được tốt lắm, trong top năm trăm cũng không được chứ đừng nói gì đến ba trăm.

Mặc dù Mễ Đường đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn cảm thấy mất mát.

Lúc này đang vào giờ nghỉ trưa, buổi chiều học xong tiết bốn thì sẽ được nghỉ đông, trong lớp chỉ còn Mễ Đường và Lộ Lâm, các bạn học khác đều ra công trường vì nghe nói có ban nhạc đang biểu diễn ở đó.

Lộ Lâm đang thu dọn lại sách giáo khoa và bài tập nghỉ đông, còn viết một danh sách các bài tập nghỉ đông đưa cho Mễ Đường.

Mễ Đường bĩu môi, "Những người đó đều nói dối, gì mà dính chút may mắn của thần học sẽ thi tốt, mình hôn nhiều như vậy mà vẫn không được... Mê tin, thực sự là mê tin, sau này mình không tin nữa."

Lộ Lâm nhìn cô rồi nói: "Vẫn có ích mà."

Mễ Đường: "Ích chỗ nào?"

"Tiến bộ qua hơn một trăm người rồi."

Mễ Đường: "Vậy có ích gì chứ, chẳng nào cũng không có thưởng".

Lộ Lâm giả vờ tùy ý nói: "Muốn thưởng cái gì?"

"Có được không?" Mễ Đường kinh ngạc hỏi.

"Ừ, nhưng phải đảm bảo lần sau tiến bộ hơn nữa." Lộ Lâm ho khan một tiếng.

"Đảm bảo, 10.000 đảm bảo." Mễ Đường không nghĩ lại có chuyện tốt như vậy.

"Ừ." Lộ Lâm gật đầu.

"Bây giờ mình muốn thưởng được không?" Mễ Đường nhón chân lên ôm cổ Lộ Lâm.

Lộ Lâm nói: "Muốn thưởng cái gì?"

Mễ Đường cười hì hì, sau đó lấy điện thoại ra mở một video ra cho anh xem.

"Nếu được thưởng thì cậu chỉ cần làm theo như video là được."

Trong video là một đôi yêu nhau, người con trai và người con gái đang đứng đối mặt với nhau, khoảng cách giữa họ là 2 mét, người con trai đi tới chỗ người con gái, phía sau người con gái có một bức tường, lúc đang muốn hôn thì người con gái kéo người con trai ấn lên trên tường, rồi nhón chân cố sức hôn lên.

Lộ Lâm: "Phản thưởng gì đây?"

Mễ Đường kéo anh đứng lên, "Không có gì đâu, rất đơn giản, người ta làm như nào thì mình làm như thế là được."

"Nhất định phải làm sao?"

"Ừ, do cậu muốn thưởng cho mình mà." Mễ Đường lôi anh xuống phía sau lớp học "Làm ở chỗ này đi."

Lộ Lâm bắt đầu nhìn cô, mặc dù nhìn thì lạnh nhạt nhưng động tác thì không được tự nhiên lắm.

"Đi tới ấn mình lên vách tường đi." Mễ Đường nhìn anh vẫn không di chuyển, giục một tiếng, "Ấn đi, cậu có làm được không."

Lộ Lâm: "Ừ."

"Được rồi, mình đã chuẩn bị xong." Mễ Đường có chút chờ mong.

Lộ Lâm há miệng muốn nói gì đó nhưng đành thôi.

Anh chăm chú nhìn Mễ Đường, rồi lại nghĩ về video vừa xem, thật sự không học được câu nói của người con trai trong video, anh đành phải nhẹ nhàng gọi tên Mễ Đường, nhưng anh không biết giọng nói của anh lúc cúi đầu lại mang theo chút xấu hổ hấp dẫn đến mức nào.

Mễ Đường nghe xong, tai mềm hẳn đi, hai mắt nhìn chăm chăm vào Lộ Lâm, quên cả chớp mắt.

Đến tận khi Lộ Lâm tới trước mặt cô, duỗi tay ra chống vào vách tường trên đầu cô, từ từ cúi đầu xuống, cô còn chưa kịp phản ứng thì mặt vừa đỏ lại vừa nóng, quên mất phải làm gì tiếp theo.

Lộ Lâm muốn hôn lên mặt cô, Mễ Đường bối rối mấy giây, rồi kéo mạnh Lộ Lâm vào người mình sau đó ấn anh lên tường, làm xong một loạt các động tác, cô kiễng chân lên ra vẻ đang đùa giỡn, một tay đè ngực Lộ Lâm, tay kia khều cằm anh rồi tiến tới cắn môi anh.

"Sau này cậu phải ngoan nhé."

Mễ Đường vừa dứt lời, thì nghe thấy rầm một tiếng.

Hai người bị sốc đồng thời quay lại nhìn, mười mấy học sinh chen chúc trước cửa lớp trợn to mắt lên nhìn bọn họ.

Sau một hồi im lặng cuối cùng cũng có người nói ra âm thanh

"Cậu... Các cậu..."

"Lớp trưởng..."

"Trời ơi... mình không nhìn lầm chứ."

Mễ Đường và Lộ Lâm lúng túng nhìn nhau, Mễ Đường thả anh ra nở nụ cười không hề kinh hoàng chút nào "Bị phát hiện rồi..."

"Ừ." Lộ Lâm nhún vai.

...

Chuyện tình cảm của Mễ Đường và Lộ Lâm lao nhanh như một cơn gió, thổi khắp toàn trường, ngày cuối cùng của học kỳ cũng trở thành ngày buồn đưa tiễn lớn nhất toàn trường, mặc dù hôm sau nghỉ đông nhưng nhiệt độ cũng không hề giảm xuống, đến lúc tan học mọi người đều cầm điện thoại bắt đầu buồn bán, trên các diễn đàn của trường đều nói về đề tài này, chỉ trừ duy nhất một lớp yên tĩnh như gà.

Thế nhưng trong nhóm riêng cũng đang tất bật bàn tán.

Lúc Mễ Đường nói chuyện này với Hạ Tuệ Dao cũng thể hiện sự bất đắc dĩ.

"Minh còn chưa biểu diễn xong, đã bị một đám người vây xem rồi." Mễ Đường tiếc nuối nói.

Hạ Tuệ Dao: "Cậu chỉ quan tâm đến chuyện này sao? Cậu không nên lo lắng chuyện phát sinh sau này khi ngầm tình(ý nói chuyện tình hai người giấu giếm)của hai người bị lộ à?"

Mễ Đường hứ một tiếng, "Ngầm tình cái gì, nói như người ta háo sắc hèn hạ lắm ý."

"Không đúng à? Chẳng lẽ mình lại nói tình yêu bí mật cùng bàn với nhau?" Hạ Tuệ Dao nói xong còn cười ha hả.

"Cậu bị điên à." Mễ Đường cũng theo cười, "Nếu như Lộ Lâm biết cậu nói mình và anh ấy ngồi cùng bàn bí mật yêu nhau chắc sẽ muốn chết không còn gì để nói."

"Thì vốn là thế mà, chỉ nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi, chuyện này bị phát hiện không những kích thích mà mọi hành động của các cậu sẽ bị cả lớp để ý!!!" Hạ Tuệ Dao càng nói càng hăng, "Trước còn có lén lút cầm tay, lén lút hôn một cái, bây giờ quá khó, quá khó luôn ý."

"Cũng không phải không thể, lớp bọn mình học rất nghiêm túc, không có nhiều thời gian để ý mình và Lộ Lâm như vậy đâu."

"Ha ha, cậu thì biết cái gì, đến lúc đấy cậu sẽ biết." Hạ Tuệ Dao chế nhạo sự ngây thơ của Mễ Đường.

Mễ Đường cúp điện thoại quay đầu hỏi Lộ Lâm, Lộ Lâm cũng ra hiệu không cần lo lắng, không ai để ý đến chuyện như vậy đâu mọi người còn không đủ thời gian để học ý chứ.

Kết quả, sau khi khai giảng, bọn họ mới ý thức được Hạ Tuệ Dao nói đúng, đúng là chị Hạ có khác.

Hai con gà Mễ Đường và Lộ Lâm lần đầu tiên nói chuyện yêu đương quả nhiên vẫn rất ngây thơ.

Hai người ngồi bên nhau không lúc nào không bị chú ý, đám con trai trong ký túc xá còn hơi một tý nói anh giấu giếm kỹ.

Bên cạnh đó chủ nhiệm lớp cũng biết rất nhanh.

Vào tiết tự học buổi sáng, đột nhiên thấy chủ nhiệm lớp Liễu Tiểu Nhan đến, cô đứng trên bục giảng nhìn xung quanh sau đó ánh mắt nhìn vào hai người Mễ Đường và Lộ Lâm, sắc mặt không được tốt lắm.

Một lát sau cô đi tới gõ lên bàn của Lộ Lâm.

"Lộ Lâm chút nữa tới phòng làm việc gặp cô."

Nghe thấy câu này, mọi người cũng không nghĩ nhiều vì dù sao Lộ Lâm là lớp trưởng đến văn phòng là chuyện bình thường.

Nhưng câu tiếp theo của Liễu Tiểu Nhan làm cho tất cả học sinh xung quanh lập tức im bật

" Mễ Đường cũng tới một chút".

Mễ Đường để sách trong tay xuống, nhìn sang Lộ Lâm, thấy mặt anh không thay đổi, cô cũng không lo lắng, nói chung thầy cô muốn bọn họ tách ra cô cũng không quan tâm, cùng lắm thì đổi chỗ.

Mễ Đường nhú chặt mày, không được ngồi cùng bàn với Lộ Lâm nữa thật ra cũng không vui lắm.

Hai người cùng đứng lên, đi theo Liễu Tiểu Nhan vào phòng làm việc.

Bọn họ vừa đi, lớp học lập tức trở nên ồn ào.

"Trời ạ, chị gái Tiểu Nhan sao lại biết thế?"

"Sớm muộn gì cũng biết thôi, cả trường đều biết rồi mà, khéo cả lãnh đạo trong trường cũng biết."

"Vậy hai người họ sẽ chia tay à?"

"Còn phải nói à!"

"Chắc không đâu, một người là đứng đầu toàn trường, một người lại có hậu trường đằng sau."

...

Lớp học thì nháo nhào ầm ĩ nhưng trong văn phòng của giáo viên chủ nhiệm lại rất yên tĩnh.

Liễu Tiểu Nhan mang theo Mễ Đường và Lộ Lâm đến văn phòng, lúc đi vào mà toàn bộ các thầy cô đều quay lại nhìn.

Sau khi Liễu Tiểu Nhan ngồi xuống, cô nhìn hai người một lúc lâu rồi nói: "Bắt đầu từ lúc nào? Trước khi đổi chỗ?"

Lộ Lâm và Mễ Đường không ai nói gì.

Liễu Tiểu Nhan yên lặng mấy giây, "Lộ Lâm, em là học sinh mà thầy cô yên tâm nhất, cũng là niềm kiêu ngạo của thầy cô, em nên biết trường học không cho phép yêu sớm, em là lớp trưởng phải gương mẫu chứ."

"Còn có Mễ Đường..."

Liễu Tiểu Nhan nói được một nửa thì dừng lại, thờ dài, không biết nên nói gì với Mễ Đường.

Mễ Đường đang định nói thì bị ánh mắt của Lộ Lâm ngăn cản.

Liễu Tiểu Nhan không nhìn thấy, nói tiếp: "Nhưng lúc hai em ngồi chung thành tích của Mễ Đường cũng tiến bộ hơn, mà thành tích của Lộ Lâm không bị giảm sút... nhưng đối với chuyện yêu sớm này các em vẫn làm không đúng, cô nghe nói cả trường đã biết chuyện này, thế là thế nào? Ai có thể giải thích cho cô biết."

Mễ Đường lại nhìn Lộ Lâm, Lộ Lâm mím môi, không nói lời nào.

Thấy thế Mễ Đường cũng không nói.

"Vẫn không nói à?" Liễu Tiểu Nhan thấy cả hai đều im lặng, cau mày giọng nói cũng trở nên nghiêm túc hơn.

"Lộ Lâm, em không có gì muốn nói sao?"

Lộ Lâm lắc đầu, thẳng thắn nói: "Không ạ, em và Mễ Đường làm bạn với nhau, nhưng chúng em sẽ không ảnh hưởng đến việc học."

Mễ Đường rất vui nháy mắt với Lộ Lâm.

Liễu Tiểu Nhan sầm mặt xuống, "Tốt lắm, chuyện này sẽ phải gọi điện thông báo cho cha mẹ các em, không vấn đề gì chứ?"

Lộ Lâm rất bình tĩnh, hoàn toàn không bị dọa sợ.

Mễ Đường cũng gật đầu, vẻ mặt thoải mái nói: "Không thành vấn đề."

Liễu Tiểu Nhan rõ ràng hơi choáng váng, hai đứa này thực sự là...

Lần đầu tiên cô thấy một đôi yêu nhau bị gọi phụ huynh mà có thể bình tĩnh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Chè khoai dẻo

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Gấu Bụng Bự

GBB: món ruột của tui đó mmmnn

- - - - -

Lúc Lộ Thanh Thành cha của Lộ Lâm nhận được điện thoại là đang làm việc ở công ty, ông vội vàng xin nghỉ để đến trường, mà cha mẹ của Mễ Đường một người thì đang ở nước ngoài, còn một người đang làm việc ở thành phố khác, đều nhanh chóng mua vé bay về.

Khi Lộ Thanh Thành đầu đầy mồ hôi xuất hiện, thấy Mễ Đường và Lộ Lâm đang đứng nghiêm chỉnh một bên, còn Liễu Tiểu Nhan đang cúi đầu sửa bài tập.

"Cô Liễu, chào cô."

Liễu Tiểu Nhan đã gặp Lộ Thanh Thành, lúc khai giảng và họp phụ huynh ông cũng tới, chỉ là chưa từng gặp mẹ của Lộ Lâm, trong hồ sơ cũng ghi Lộ Lâm là gia đình đơn thân.

"Chào cha Lô, trong điện thoại không thể nói rõ được, cho nên mời ngài đến đây một chuyến." Thái độ của Liễu Tiểu Nhan với Lô Thanh Thành rất tốt.

Lô Thanh Thành gật đầu mỉm cười, "Xin hỏi có chuyện gì vậy ạ?"

Lô Thanh Thành rất có lòng tin với Lô Lâm, ông không nghĩ đến chuyện cô giáo mời ông tới vì Lô Lâm làm chuyện gì xấu.

Nhưng trong lòng ông vẫn cảm thấy hơi lo lắng, vì thấy Lô Lâm và một cô gái xinh đẹp đứng một bên thì chắc không phải chuyện gì tốt rồi.

"Chuyện như này..." Liễu Tiểu Nhan nghĩ một lát xem nên diễn đạt như thế nào "Lô Lâm là học sinh chúng tôi rất coi trọng, em ấy học tập rất nghiêm túc tinh thần kỷ luật cao, nên không cần phải lo lắng."

Lô Thanh Thành nghe được trong lòng nhảy dựng, liếc nhìn cô gái bên cạnh Lô Lâm.

Mẽ Đường thấy Lô Thanh Thành đang nhìn mình, nở một nụ cười ngoan ngoãn, môi chuyển động nói không phát ra tiếng: "Cháu chào chú".

Lô Thanh Thành kinh ngạc.

Lô Lâm bắt đầu đi khẽ kêu Mẽ Đường một tiếng, Mẽ Đường lập tức đứng thẳng lại không nói, nhưng vẫn cười về phía Lô Thanh Thành, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đáng yêu.

Liễu Tiểu Nhan cũng nhìn thấy động tác của hai người, khẽ ho hai tiếng, ý khiêm tốn một chút.

Lô Thanh Thành cảm thấy ông biết chuyện gì xảy ra rồi, nhưng vẫn không thể tin được.

Con trai của ông lại yêu sớm?

Làm sao có thể chứ? Không nói đến chuyện không có khả năng yêu sớm, mà con trai ông Lô Lâm sao có thể yêu sớm được, phải biết rằng ông đã từng sợ cả đời này Lô Lâm sẽ không yêu đương gì mất.

"Cô giáo, Lô Lâm..." Lô Thanh Thành ngập ngừng hỏi.

Liễu Tiểu Nhan thở dài "Lô Lâm và một bạn gái trong lớp đang qua lại với nhau, chuyện này tôi cũng mới biết, với tuổi này của các em ấy thì tưởng tượng về mối tình đầu tươi đẹp như nào là bình thường, nhưng dù sao cũng đang trong trường, nhiệm vụ của các em vẫn phải là học tập..."

Lô Thanh Thành hơi ngơ ngác nên không nghe rõ câu tiếp theo, nhìn Lô Lâm mà không thể tin được.

Liễu Tiểu Nhan nói một lúc trăng giăng đại hải, thấy hơi khát nước, bưng chén trà trên bàn uống một ngụm

"Cha của Lô Lâm à, chuyện này tôi cũng đã nói rõ rồi, cũng sắp vào tiết nên ngài đưa Lô Lâm ra ngoài đi." Liễu Tiểu Nhan nhìn đồng hồ.

Lô Thanh Thành gật đầu: "Vâng, làm phiền cô rồi, tôi sẽ dạy bảo lại Lô Lâm."

Mẽ Đường mở miệng đang muốn hỏi còn cô thì sao.

Lô Lâm đưa tay ra vỗ nhẹ lưng cô, Mẽ Đường ngược mắt lên nhìn Lô Lâm, thấy anh nhẹ nhàng nói: "Minh chờ cậu ở bên ngoài."

Mẽ Đường vui vẻ gật đầu.

...

Lô Lâm và Lô Thanh Thành rời khỏi văn phòng, về mặt Lô Thanh Thành rồi rảo nhìn Lô Lâm, ngập ngừng hỏi: "Lô Lâm, con đang yêu à?"

Lô Lâm nói: "Vâng."

Lô Thanh Thành: "Từ lúc nào?"

Lô Lâm vẫn còn rất bình tĩnh, "Mấy tháng rồi."

Lô Thanh Thành: "Chính là cô gái vừa rồi."

"Vâng." Lô Lâm nhìn biểu hiện của Lô Thanh Thành.

"Nhìn rất tốt." Lô Thanh Thành gật đầu.

Lô Lâm không trả lời.

Lô Thanh Thành nghĩ một lúc rồi nói: "cũng rất lễ phép, vừa rồi còn chào bố là chứ?"

"Vâng."

"Cha còn tưởng con xảy ra chuyện gì, không sao là tốt rồi, cha về đi làm đây còn quay lại lớp đi." Lộ Thanh Thành lấy khăn tay trong túi ra, lau mồ hôi đã sớm khô trên mặt.

"Vâng." Lộ Lâm không hề ngạc nhiên với phản ứng của Lộ Thanh Thành.

"Được rồi, chờ một chút." Lộ Thanh Thành đang định đi không biết nghĩ gì lại dừng chân gọi Lộ Lâm lại.

"Có chuyện gì ạ?"

"Việc học của con gần đây như nào?"

"Rất tốt." Lộ Lâm nhìn Lộ Thanh Thành, "Con sẽ không để ảnh hưởng đến việc học."

Thật ra không thể không ảnh hưởng được, Mễ Đường ít hay nhiều vẫn làm anh phân tâm, cũng sẽ làm lỡ thời gian anh học bài nhưng anh sẽ dùng thời gian khác để học.

Trước đây anh vừa học vừa nghiêm túc nghe giảng, sau khi tan học thì nhìn qua là được, thời gian còn lại chỉ đọc sách ngoại khóa rồi ngồi ngẩn người mà thôi, bây giờ thời gian ngẩn người ấy để đọc sách ngoại khóa, đối với anh thì không thấy vấn đề gì.

"Vậy được rồi, không sao, con cũng không được ảnh hưởng đến việc học của người ta, cô giáo nói đúng đấy học tập vẫn là quan trọng nhất." Lộ Thanh Thành nhắc thêm một lần nữa.

Lộ Lâm nghĩ đến thành tích kia của Mễ Đường, miệng nhếch lên cười nhẹ, "Không đâu ạ."

Lộ Thanh Thành thấy Lộ Lâm cười, hơi kinh ngạc nhưng cũng thấy rất mừng.

Ông thấy tâm tư của Lộ Lâm rất nặng nề, tính tình lại kỳ lạ, từ nhỏ cũng không thấy có bạn bè, đây là điều ông lo lắng nhất, mặc dù chuyện yêu sớm cũng không được tốt lắm nhưng Lộ Lâm lại là một đứa bé rất tự lập, đã có kế hoạch rõ ràng cho tương lai của mình, ông cho đến bây giờ không phải lo lắng về vấn đề học tập của anh.hay bất cứ chuyện gì mà lại sợ anh một mình lẻ loi.

Mấy tháng nay Lộ Lâm về nhà ông thấy anh không còn buồn chán như trước nữa, ông đang không hiểu vì sao hóa ra do tình yêu.

Trong lòng Lộ Thanh Thành thờ phào nhẹ nhõm, nghĩ đến dáng dấp và khí chất của cô gái kia, âm thầm gật đầu.

...

Sau khi Lộ Lâm và Lộ Thanh Thành đi khỏi, Mễ Đường cũng không giả vờ ngoan ngoãn nữa, "Cô ơi, ba mẹ em không có nhà, chắc chưa tới ngay được, nếu không cô gọi điện hỏi lần nữa xem bao giờ họ đến được ạ?"

Liễu Tiểu Nhan gật đầu, lấy điện thoại ra gọi cho Mễ Viễn Sơn.

Điện thoại do thư ký nhận, nhanh chóng chuyển cho Mễ Viễn Sơn.

Giọng của Mễ Viễn Sơn đầu bên kia theo kiểu giải quyết việc chung, tiếng nói chín chắn mang theo sự lạnh lùng, làm người nghe thấy rất căng thẳng.

Liễu Tiểu Nhan vẫn chỉ liên lạc với thư ký, đột nhiên chuyển cho Mễ Viễn Sơn, ghen lời mất mấy giây.

"Là như thế này, Mễ tiên sinh, tôi là chủ nhiệm lớp của Mễ Đường, xin hỏi ngài có đến trường được bây giờ không?"

"Đang trên đường cao tốc." Mễ Viễn Sơn dừng lại nói "Hai tiếng nữa sẽ đến trường."

Liễu Tiểu Nhan vẫn thấy rất căng thẳng, "Tôi xin lỗi để cho ngài đi xa như vậy, tôi nghĩ chuyện của Mễ Đường thì gặp trực tiếp sẽ nói chuyện dễ hơn ạ."

"Tôi biết rồi, Mễ Đường không sao có chứ?" Nhắc tới Mễ Đường, giọng Mễ Viễn Sơn nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Liễu Tiểu Nhan: "Không sao không sao."

Cúp điện thoại xong, Liễu Tiểu Nhan thờ phào nhẹ nhõm, quay ra nói với Mễ Đường: "Cha em nói chiều sẽ đến, em về lớp trước đi."

"Vâng ạ." Mễ Đường ước gì ra ngoài thật nhanh, Lộ Lâm đang chờ cô ở ngoài.

Mễ Đường muốn biết ấn tượng đầu tiên của cha Lộ Lâm với cô như thế nào.

Cô phải gọi điện lại cho Mễ Viễn Sơn nói qua tình hình với ông một chút... nói thêm những điểm tốt của Lộ Lâm tránh cho ông có thái độ không tốt với anh.

Nói chung, cô có quá nhiều việc.

...

Ra khỏi văn phòng, Lộ Lâm thật sự đang đứng ở ngoài.

Mễ Đường chạy đến vỗ vai anh Lộ Lâm "Minh ra rồi."

"Ừ, đi thôi."

Mễ Đường: "Ba cậu có nói gì không?"

"Không nói gì." Lộ Lâm nói.

"Không hề nói gì?"

Lộ Lâm nghĩ một chút rồi nói: "Nói hai câu."

"Nói gì?" Mễ Đường khẩn trương hỏi.

"Nói mình không được ảnh hưởng đến việc học của cậu." Lộ Lâm nhấn mạnh từng chữ.

Mễ Đường sững lại, "A?"

Lộ Lâm đưa tay sờ đầu cô "Đi thôi, có đói bụng không?"

Mễ Đường mở to mắt, "Chỉ thế thôi? Thật sự nói như vậy? Cậu không gạt mình chứ?"

"Ừ. Thật."

"Ha ha ha ha, thế cậu bảo sao?" Mễ Đường chọc cánh tay Lộ Lâm

"Mình nói sẽ không để ảnh hưởng."

"Không ảnh hưởng thế nào, mình đã tiến bộ hơn còn gì?" Mễ Đường nâng cằm lên

"Ừ, đúng vậy, để lần sau mình nói cho ông biết."

"Thế chú còn nói gì nữa không?"

"Nói cậu đẹp."

Mễ Đường kinh ngạc nói: "Thật không?"

"Giả."

Mễ Đường làm bầm nói muốn đánh anh thì lại nghe anh nói thêm "Là rất đẹp."

Tay Mễ Đường dừng lại, không nhận được bật cười, "Thật không? Cậu khen mình lần nữa đi."

Lộ Lâm: "Không được."

Mễ Đường: "đi mà đi mà, cậu khen mình một câu, mình khen lại cậu hai câu, được không?"

Mễ Đường nháy mắt dễ thương, Lộ Lâm giật mình, không nói lời nào.

"Không phải cậu xấu hổ chứ?"

"Không có." Lộ Lâm bước nhanh hơn.

"Chắc chắn có." Mễ Đường đuổi theo anh nghiêng đầu cười, mái tóc đen mềm mại rũ xuống, chặn một nửa khuôn mặt xinh đẹp làm người ta rung động.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Bánh dừa lửa băng*

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Gấu Bụng Bự

*Tên nguyên gốc luôn đó nha ae (冰火菠萝包)

Lúc Mễ Viễn Sơn nhìn thấy Lộ Lâm là ông đứng trước cửa lớp học.

Mễ Phong cũng đi cùng ông, hai người đứng ở cửa nhìn thấy ngay Mễ Đường, tiếp theo đó cũng thấy Lộ Lâm bên cạnh Mễ Đường.

Mễ Viễn Sơn hỏi Mễ Phong, "Con nhìn thấy chưa?"

Mễ Phong: "Thấy rồi, là người ngồi bên cạnh Mễ Đường."

Mễ Viễn Sơn gật đầu, "Ừ, vừa rồi cô giáo của Đường bảo bố nói, chúng nó ngồi cùng bàn."

Mễ Phong và Mễ Viễn Sơn im lặng rất lâu, nhìn chăm chăm Lộ Lâm, không biết đang nghĩ gì.

"Vừa rồi chủ nhiệm lớp nói cậu ta tên là Lộ Lâm đúng không nhì?" Mễ Viễn Sơn hỏi.

"Vâng, xếp thứ nhất toàn trường, môn nào cũng học giỏi." Mễ Phong nói.

"Khi em gái con gọi cho cha liên tục ca ngợi cậu ta." Mễ Viễn Sơn nghĩ về chuyện đó rồi nói tiếp "Nói đủ thứ linh tinh xong, còn nhắc nhở cha không được lên lút điều tra cậu ta."

"Trái tim Đường bảo bố của người đã giành cho người khác." Mễ Phong nhìn ông.

"Ha hả, em gái yêu quý của con cũng là bạn gái của người khác rồi." Mễ Viễn Sơn trả lời một câu.

Mễ Phong: "Cho nên, chúng ta có cần phải đi cảnh cáo cậu ta không."

"Cha nghĩ là nên." Mễ Viễn Sơn đồng ý, "Nhưng cha thấy ngoại hình của cậu ta rất khá, mẹ con chắc chắn sẽ thích."

"Vâng." Mễ Phong nói: "Cậu ta nhìn thấy chúng ta."

Lộ Lâm đang nghe giảng bài, mắt nhìn thẳng lên bảng thì cảm nhận được hai luồng ánh mắt nóng rực.

Nhận thấy Lộ Lâm đã biết họ đang nhìn, hai người cũng không e dè gì nữa càng nhìn kỹ hơn.

Mễ Viễn Sơn giả vờ nghiêm túc lạnh lùng, nói với Mễ Phong: "Nhìn khuôn mặt kia thấy hơi giống với mình tính gì ấy."

"Ài?" Mễ Phong cũng giả vờ lạnh lùng theo.

Mễ Viễn Sơn: "Quên tên rồi, nhưng rất nổi tiếng."

Mễ Phong: "À, chúng ta phải cảnh cáo cậu ta thế nào?"

Mễ Viễn Sơn: "Bảo cậu ta cách xa Đường bố ra, không thì sẽ đánh gãy chân hả?"

Mễ Phong nhìn Mễ Viễn Sơn nhú mày nói: "Không tốt lắm."

"Vậy nói gì?" Mễ Viễn Sơn trầm tư suy nghĩ.

Mễ Phong vẫn chưa trả lời, thì Mễ Đường đã phát hiện ra bọn họ.

Mễ Đường lập tức đứng lên nói với giáo viên: "Thưa cô, em xin ra ngoài một chút, người nhà em đến ạ."

Giáo viên đang trong lúc giảng bài hăng say nhất nên bây giờ mới thấy hai người Mễ gia đứng trước cửa, nói: "Được, đi đi."

Mễ Đường chạy ra, "Cha, anh, hai người đứng trước cửa nhìn lên gì đấy?"

Về mặt Mễ Viễn Sơn lập tức trở nên ôn hòa, cười nói: "Chúng ta đang đợi con tan học."

"Đang nhìn em và bạn trai nhỏ của em." Mẹ Phong nói.

Mẽ Đường nhướn mày "Em biết, thế nào? Rất xứng với em đúng không?"

Mẽ Viễn Sơn và Mẹ Phong nhìn nhau, Mẹ Viễn Sơn nói: "Lúc nào đưa về nhà ăn bữa cơm?"

Mẽ Đường nói: "Làm gì ạ? Cũng mới bắt đầu thôi, cha à, con gái người đang trong tình yêu học đường, sao có thể đưa về nhà sớm như vậy!"

Mẽ Phong cười nói: "Vậy con định lúc nào mới đưa về nhà? Đến lúc gạo nấu thành cơm."

Mẽ Đường tròn mắt nhìn anh, "Không được nói thế, con sợ hai người sẽ hù dọa cậu ấy mất."

"Dám nói chuyện yêu đương với em thì lá gan cũng rất lớn rồi, còn sợ chúng ta à?" Mẹ Phong vạch trần không hề nể nang.

Mẽ Đường xua tay, lười giải thích với anh, hỏi thẳng Mẹ Viễn Sơn: "Được rồi, chủ nhiệm lớp nói với mọi người như nào? Cha à, người nói với cô như nào."

Mẽ Viễn Sơn nghĩ một chút rồi nói: "Những chuyện của con cô giáo đã nói với cha trong điện thoại, cha cũng nói đã biết rồi, sẽ về nói chuyện lại với con, yêu cầu cô giáo không cần quan tâm tới chuyện này."

Mẽ Đường: "Tốt tốt, nói rất hay, cha quả là trợ công tốt của con."

"Mẹ con cũng biết rồi, tôi về tự con giải thích với mẹ đi."

Lúc này tiếng chuông tan học vang lên, Mẽ Đường quay đầu nhìn thấy cô giáo vẫn đang cố dạy nốt, cô nói với Mẹ Viễn Sơn và Mẹ Phong: "Hai người về trước đi, tôi con về rồi nói tiếp."

"Lát nữa đã, chúng ta muốn nói chuyện với bạn trai nhỏ của em một chút." Mẹ Phong nói.

"Không được." Mẽ Đường từ chối không chút suy nghĩ.

"Sao lại không được?" Mẹ Viễn Sơn nói.

Mẽ Đường không có cách nào đành phải nói: "Hôm nay không được, chờ hôm nào con đưa cậu ấy về ăn cơm rồi nói."

Mẽ Phong nói: "Cha, người nhìn cái dáng bảo vệ cho con kia, thôi quên đi, trong trường nhiều người như vậy cũng không thoải mái, đến lúc đấy rồi nói vậy."

Mẽ Viễn Sơn đành phải thôi, "Được rồi, chúng ta đi."

Mẽ Đường gật đầu "Vâng vâng", không yên tâm còn đưa họ đến tận cổng trường...

Buổi tối, Mẽ Đường về nhà đợi cô là một cuộc họp các thành viên trong nhà.

Nữ sĩ Mạnh viện đã biết chuyện yêu của Mẽ Đường từ Mẹ Viễn Sơn và Mẹ Phong.

Bà cũng không phản đối Mẽ Đường yêu đương, nhưng vẫn phải hỏi: "Bảo bối à, mẹ không phản đối con yêu nhưng học kỳ sau con phải ra nước ngoài rồi, con có nhớ không?"

Mẽ Đường gật đầu.

"Thế con định làm thế nào? Có nói với người ta không?" Nữ sĩ Mạnh viện có ấn tượng khá tốt với Lộ Lâm, cũng biết anh là một chàng trai tốt.

"Không." Mẽ Đường dừng lại rồi nói: "Con không ra nước ngoài."

Nữ sĩ Mạnh viện cau mày, "Con đã nghĩ kỹ chưa? Chuyện đi du học đã sắp xếp cho con hết rồi, sao lại nói không đi?"

"Vâng không đi ạ, sẽ học đại học trong nước, con sẽ học cùng Lộ Lâm." Thật ra Mẽ Đường chưa nói chuyện này với Lộ Lâm nhưng Lộ Lâm đã từng nhắc tới chuyện sau này muốn hai người học đại học cùng một thành phố.

Nữ sĩ Mạnh viện nghĩ một chút rồi nói: "Con có muốn ra nước ngoài cùng cậu bé đó không? Mẹ sẽ sắp xếp cho hai đứa?"

"Không được đâu ạ." Mẽ Đường biết Lộ Lâm sẽ không thích bị sắp xếp như thế, quan trọng là bây giờ cô cũng không muốn ra nước ngoài, cô muốn học một trường trong nước cùng Lộ Lâm.

"Vậy con định như nào? Mẹ nghe nói thành tích của người ta rất giỏi, sau này chắc chắn sẽ vào trường danh tiếng."

"Con vẫn chưa nghĩ ra." Mẽ Đường nhún mày.

"Học xong cấp ba, mẹ nghĩ các con nên đi ra nước ngoài, trường học mẹ cũng đã thu xếp cho con hết rồi, chuyện ngành cũng là con thích, nếu con muốn ở lại trong nước đến lúc chia tay con hối hận thì phải làm sao? Con phải nghĩ cho kỹ."

Mẽ Đường muốn nói chắc chắn sẽ không hối hận,

Mẽ Viễn Sơn ở bên cạnh nói: "Con nghĩ lại xem, cũng có thể nói chuyện với Lộ Lâm."

"Đúng vậy, con cũng chưa hỏi người ta mà."

Mẽ Đường đánh phẩy nói: "Được rồi, con sẽ hỏi, cho dù có chuyện gì con cũng muốn ở cùng Lộ Lâm, cậu ấy không muốn đi du học thì con cũng không đi."

"Con có khả năng thi đỗ cùng trường với cậu ta không? Rồi lên đại học, thì cũng sẽ không giống như trước nữa."

"Sẽ cùng học một trường!" Mẽ Đường xúc động nói.

Nữ sĩ Mạnh viện và Mẽ Viễn Sơn nhìn nhau không nói gì.

...

Về phòng, trong lòng Mẽ Đường cảm thấy hơi phức tạp, cô nghĩ cả một đêm, đến hôm sau mang theo vành mắt đen xỉ đến trường.

Lộ Lâm vừa nhìn thấy đã hỏi cô bị làm sao.

Mẽ Đường không biết nên nói như nào, lần đầu tiên cô do dự như vậy trước mặt Lộ Lâm.

"Có gì thì cứ nói thẳng." Lộ Lâm nghĩ người nhà cô không đồng ý chuyện của hai người.

Mẽ Đường muốn nói lại thôi.

"Mình... mình muốn học đại học ở Bắc Kinh..."

"Nhà cậu muốn hai chúng ta chia tay đúng không?"

Hai người cơ hồ là đồng thời nói ra khỏi miệng.

Nghe được câu nói của đối phương, hai người đều thấy sững sờ.

"Không thể nào, cha mẹ mình đều thích cậu."

"Sao lại muốn đi Bắc Kinh? Có ý gì?"

Hai người lại đồng thời nói.

"Cậu nói trước đi." Lộ Lâm nói.

Mẽ Đường nghĩ để tìm từ sau đó nghiêm túc nói: "Cha mẹ mình đều biết cậu rất tốt, cậu không phải lo chuyện này, trước đây họ muốn cho mình đi du học, nếu như đi thì sẽ bắt đầu từ học kỳ sau, nhưng mình không muốn đi mình muốn ở lại với cậu."

Lộ Lâm yên lặng nhìn cô ánh mắt dịu dàng chờ cô nói tiếp.

"Rồi... Sau đó..." Mẽ Đường mím môi nói, "Mình... mình muốn học cùng trường đại học với cậu, nhưng cậu cũng biết, thành tích của mình không được tốt, vì vậy mình muốn đến Bắc Kinh, nếu như học chăm chỉ chắc sẽ..."

Lộ Lâm cuối cùng cũng hiểu anh im lặng không nói.

Mẽ Đường nói: "Cậu nghĩ sao?"

"Nhất định phải đi Bắc Kinh à?"

Mẽ Đường: "Mình nghĩ đến Bắc Kinh thì sẽ tốt hơn, người nhà sẽ mời giáo viên dạy cho mình, rồi học một trường cấp ba ở Bắc Kinh thì thi vào trường cao đẳng ở đó cơ hội sẽ cao hơn."

"Cậu nghĩ xong rồi?" Lộ Lâm nghiêm túc nhìn cô.

"Ừ." Thật ra Mẽ Đường vẫn hơi do dự, cô sợ Lộ Lâm không ủng hộ.

Mễ Đường "Ừ", "Cậu nghĩ thế nào? Cậu không thích à?."

Lộ Lâm: "Không."

Mễ Đường: "... Vậy sao cậu lại như vậy, rõ ràng không vui."

Lộ Lâm bỗng nhiên đứng lên, "Cậu đi ra ngoài với mình."

"Nhưng đang trong giờ tự học."

"Mình biết, cậu cứ đi đi." Lộ Lâm kéo cô ra ngoài.

Hành lang bên ngoài không có ai, Mễ Đường đi theo anh đến cuối hành lang. Lộ Lâm đột nhiên dừng lại, ôm lấy cô.

"Có chuyện gì vậy?" Mễ Đường ngây người.

"Cậu thực sự nghĩ như vậy?"

"Ừ." Mễ Đường nghĩ cả đêm, đây là cách tốt nhất.

"Cậu đi Bắc Kinh, còn mình?" Lộ Lâm nhìn chằm chằm cô.

"Cậu ở đây chờ mình." Mễ Đường nói.

Lộ Lâm: "Đi đi, cậu thích là được."

Bầu không khí lắng xuống, Mễ Đường vừa định nói anh đứng gần.

Thì lại nghe Lộ Lâm nói: "Nếu mình nhớ cậu thì phải làm sao?"

Mễ Đường cười ra tiếng, "Hóa ra cậu lo lắng chuyện này, tháng nào mình cũng bay về gặp cậu được không, mình cũng sẽ rất nhớ cậu!"

Mặt Lộ Lâm hơi đỏ lên, "Một tháng chỉ gặp một lần à?"

"Hai lần đi, một lần hơi ít."

"Ừ."

Mễ Đường nắm tay anh lắc lắc, "Cậu phải ngoan ngoãn chờ mình nhé."

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Sữa hai lớp hoa hồng anh đào*

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Gấu Bụng Bự

*Một món tráng miệng của Hồng Kông, được làm từ sữa, lòng trắng trứng và đường (双皮奶)

- - - - -

Khai giảng năm học mới, Mễ Đường không đến trường học, tất cả mọi người truyền tin nhau là Mễ Đường chuyển trường, nhưng không có tin chính xác cho đến tận khi Liễu Tiểu Nhan vào lớp nói chuyện này thì mọi người mới biết được Mễ Đường thực sự chuyển về Bắc Kinh rồi.

"Các cậu nói xem, có phải vì Lộ Lâm nên Mễ Đường mới chuyển trường không?"

"Chắc đúng rồi, nếu không thì sao lại phải đi?"

"Cha Lộ Lâm với cha Mễ Đường đều bị gọi tới đúng không?"

"Đúng vậy, hình như hai phụ huynh đã gặp nhau rồi không đồng ý cho hai người bên nhau, kiên quyết chia rẽ bọn họ, nên Mễ Đường mới chuyển

trường."

"Còn nghe nói là Mễ Đường phải ra nước ngoài."

"Cậu nghe ai nói?"

"À, tin vỉa hè, ha ha ha..."

"Thế hai người họ thật sự chia tay rồi à?"

"Ai biết được, không chia tay thì cũng phải yêu xa, mà cuối cấp học tập căng thẳng như vậy, sau này lên đại học chắc cũng sẽ chia tay thôi."

Lúc đầu đang nói tới chuyện Mễ Đường, không biết về sau câu chuyện sao lại chuyển sang anh trai của Mễ Đường.

"Hôm trước các cậu có nhìn thấy người đàn ông đi cùng cha của Mễ Đường không? Bây giờ mình vẫn nhớ còn chụp ảnh đấy, giá trị nhan sắc đẹp như tiên luôn ý, đúng là người một nhà có khác, cả nhà ai cũng đẹp như tiên ý."

"Cho mình xem nào, lúc đấy mình chưa kịp nhìn chỉ nghe nói cực kỳ đẹp trai."

...

Cả một ngày hôm nay, mọi người đều buồn chuyện không ngừng, Diệp Hàm cũng nghe thấy một ít lời đồn, cho nên không nhận được hỏi Lộ Lâm và Mễ Đường ra sao.

Lộ Lâm chưa bao giờ nói chuyện của Mễ Đường, cho dù mọi người đều biết mối quan hệ của hai người, ra sức tra tấn ép hỏi trong ký túc xá nhưng anh cũng không nói một câu, Diệp Hàm cũng không mong đợi anh trả lời, nhưng miệng vừa hỏi xong ai biết, Lộ Lâm lại trả lời.

Lộ Lâm chăm chú nhìn sách trên bàn, không thể hiện gì nhưng giọng nói lại rất nhẹ nhàng, "Rất tốt."

"Hai người không chia tay mà vẫn đang bên nhau?" Diệp Hàm nghe rõ.

"Ừ."

"Cô ấy..." Diệp Hàm vừa nói ra miệng rồi lại thôi, thật ra câu rất tò mò tại sao Mễ Đường phải chuyển trường.

Nhưng nghĩ lại hỏi cũng thế thôi, đằng nào thì người cũng đi rồi, mà người ta vẫn còn ở bên nhau là đủ rồi

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt hai người đã xa nhau nửa năm.

Hôm nay là ngày mười lăm hàng tháng, Lộ Lâm đang ở trên xe buýt.

Trên xe rất đông anh lên muộn nên không có chỗ ngồi, chỉ có thể bám trên tay cầm, khi Mễ Đường gọi điện thoại tới thì đúng lúc anh đưa tay vào trong túi cầm điện thoại nhìn, nếu không sẽ bị bỏ lỡ mất vì anh để chế độ rung, ảnh của Mễ Đường nhấp nháy trên màn hình, lúc trước do Mễ Đường tự lấy điện thoại của anh để thay ảnh và tên cho mình.

Sau khi kết nối, bên kia vang lên tiếng Mễ Đường hình như hơi ồn ào, còn nghe thấy tiếng nói cười của mấy cô gái.

Mễ Đường đang học vẽ, cô vừa đi ra từ phòng vẽ, sắc trời đã hơi tối rồi, thời gian này cô cũng rất bận, bây giờ mới tan môn chuyên ngành, ăn tối xong phải quay lại trường học văn hóa, cuối tuần cũng không được nghỉ sẽ có giáo viên đến nhà dạy kèm cho cô.

Một năm này Mễ Đường coi như là cố gắng học giỏi bằng mọi cách, mọi người ở Mễ gia đều nhìn muốn rót mắt không nghĩ cô có thể cố gắng đến thế.

Ban đầu nói là một tháng gặp một lần nhưng cuối cùng hai tháng Mễ Đường mới bớt chút được thời gian để gặp Lộ Lâm, còn Lộ Lâm ở trung học Trường Lễ cũng không được nghỉ, cuối tuần cũng chỉ được nghỉ một ngày đã hơn một tháng bọn họ chưa gặp nhau.

"Mình vừa tan học." Giọng nói của Mễ Đường khó nén được sự mệt mỏi

Lộ Lâm quan tâm hỏi: "Bây giờ đi ăn cơm à?"

"Ừ, còn cậu?" Mễ Đường kẹp điện thoại giữa vai và tay, vừa nói vừa thu dọn đồ đạc.

"Trên xe buýt, hôm nay được nghỉ nên về nhà một chuyến." Lộ Lâm nói đơn giản.

"A, thiếu chút nữa thì quên mất." Mễ Đường dừng lại, cầm lại điện thoại không đi nữa mà ngồi xuống nghiêm túc nói: "Sắp đến nơi chưa?"

"Chưa, một lúc nữa."

"Ừ." Mễ Đường cúi đầu khẽ nói: "Mình rất nhớ cậu."

Đầu bên kia Lộ Lâm nghe được câu này, trái tim khẽ co lại rất lâu mới nói: "Ừ."

Mễ Đường cắn môi, "Còn cậu?"

"Mình nhớ cậu vô cùng." Lộ Lâm nói.

Anh nhấn mạnh từng chữ một, mỗi một chữ đập vào trong lòng Mễ Đường để lại những dấu vết ngọt ngào.

Mễ Đường: "Vậy là tốt rồi, ngày nào cũng phải nhớ mình, lúc nghỉ ngơi rồi trước khi đi ngủ cũng phải nhớ, khi nào học thi cho phép không cần nhớ."

Lộ Lâm: "Mình biết rồi."

Những lời này cứ hai ba ngày Mễ Đường lại nói một lần.

"Hôm nay học có mệt không?" Lộ Lâm hỏi.

"Mệt." Giọng nói của Mễ Đường nhẹ xuống, nhìn nhóm bạn gái học về cùng đứng đấy không xa thấy mọi người không để ý đến cô mới nói thêm một câu "Nhưng cứ nhớ đến cậu sẽ không còn mệt mỏi nữa."

"Ừ."

"Hai ngày nữa mình về, có được không, muốn gặp cậu." Mễ Đường nghĩ một chút, hai ngày tới cố gắng giành chút thời gian để xin nghỉ.

"Có thời gian không?" Lộ Lâm nói.

"Có, dù sao học kỳ này cũng tiến bộ hơn nhiều."

Mễ Đường học chuyên ngành hơi muộn, nên sẽ phải học nhiều hơn những người khác, bây giờ phải tranh thủ thời gian mọi người nghỉ để học bù lại, hơn nữa thành tích văn hóa của cô quá kém nên học bù cũng rất vất vả.

"Mình sẽ đến gặp cậu, cuối tuần." Lộ Lâm nói.

"Không được, để mình về, mình sẽ thu xếp xong xuôi, mình muốn cậu đưa mình đi ăn quán lần trước, còn muốn ăn phở nữa ở Bắc Kinh không chính tông, vị không thể ăn được."

Mễ Đường cố ý tìm lý do để không cho Lộ Lâm đi.

Nếu như cô đi gặp Lộ Lâm, thì sẽ trực tiếp mua hạng thương gia, xuống máy bay sẽ có xe đưa đón thoải mái đi tìm Lộ Lâm, nhưng Lộ Lâm mà đến tìm cô sẽ không được như thế.

Đã bên nhà hơn một năm rồi, cô cũng biết cơ bản tình trạng nhà Lộ Lâm.

Cha mẹ ly dị, mẹ ở Bắc Kinh đã có gia đình mới, mặc dù mẹ gả cho người có tiền hàng tháng đều gửi cho anh rất nhiều tiền nhưng cho tới bây giờ anh chưa hề dùng, gia đình anh thuộc gia đình tâm trung, áo cơm không lo, cũng không kém nhưng không có nghĩa là có thể cho anh tiêu tiền bừa bãi, không phải như nhà Mễ Đường không để ý đến chỗ tiền đó.

Bản thân anh cũng không bao giờ hỏi đến tiền vì thành tích tốt nên có nhiều học bổng, anh lại hay tham gia một số cuộc thi Olympic và thi đấu vật lý, phần thưởng trong nước đa số là tiền nên cũng đủ chi tiêu hàng ngày, lúc hẹn hò với Mễ Đường đều là anh bỏ tiền, cô chỉ có thể trả chút tiền nhỏ hoặc mua đồ gì đó cho anh.

Nhưng hai người bên nhau cũng không hề có cảm giác chênh lệch vì cả hai cũng không để ý đến những chuyện này.

Lộ Lâm lại nói: "Mình đến tìm cậu, rồi làm cho cậu ăn."

"A?" Mễ Đường không nghĩ đến chiều này mà cũng không được, cô vô đầu còn nói gì được nữa.

Lộ Lâm: "Ừ, mai mình sẽ mua vé."

Mễ Đường: "... Cũng không hay lắm, cậu mà qua đây, cha mẹ mình biết sẽ muốn cậu qua nhà ăn cơm."

Lộ Lâm: "Không sao, có thể đi."

"A?" Lúc này Mễ Đường thật sự kinh ngạc, "Thật không?"

"Ừ, cậu không muốn à?"

"Muốn chứ, mẹ mình muốn gặp cậu lâu rồi, ai nha, vậy cậu sẽ đến Bắc Kinh, mình sẽ xin nghỉ để đi cùng cậu." Mễ Đường kích động.

Hai người nói chuyện rất lâu, mọi người trong phòng tranh đã đi hết, đúng lúc xe bus đến bến Lộ Lâm chuẩn bị xuống xe.

"Mình đến rồi." Lộ Lâm nhìn ra ngoài cửa sổ, đi lên trước hai bước rồi dừng trước cửa xe.

"Vậy phải cúp máy à?" Giọng của Mễ Đường thay đổi rất nhẹ, không muốn Lộ Lâm nhận ra sự tiếc nuối của cô.

Lộ Lâm lại nói: "Không."

"Nhưng cậu đến nơi rồi." Mễ Đường không nhận được nín thở.

Sau đó khoe miệng cô nhanh chóng cong lên cô nghe Lộ Lâm nói: "Mình không muốn cúp điện thoại, cậu chờ mình một chút, mình bỏ cậu vào trong túi trước".

Mễ Đường ừ rồi ôm mặt cười, cô lắng nghe âm thanh bên kia điện thoại, trong ngực ấm áp nóng bỏng như vừa được ăn rất nhiều kẹo ngọt,

Mễ Đường nghĩ thầm: Ai nói yêu xa là khổ, rõ ràng ngọt muốn chết, bây giờ cô đang ở trong túi Lộ Lâm nghe tiếng của anh bên kia, như đang đứng bên cạnh anh băng qua ngàn núi sông cũng vẫn cảm giác được nhiệt độ của anh.

Trả lờiChuyển tiếp

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Chè sữa hạt sago và vải

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Gấu Bụng Bự

Buổi tối trước ngày thi đại học, Mễ Đường và Lộ Lâm nói chuyện điện thoại sau đó hẹn nhau tắt điện thoại đi hai ngày sau thi xong sẽ liên lạc lại.

Tối hôm sau Mễ Đường thiếu chút nữa không nhận được định mở điện thoại để gọi, nhưng nghĩ lại mình có mở máy cũng vô dụng vì Lộ Lâm đã tắt máy, hơn nữa Lộ Lâm sẽ không giống cô, giờ này chắc chắn đã ngủ rồi.

Mễ Đường không còn cách nào khác đành đắp chăn đếm cừu, lắng nghe những âm thanh ồn ào rất lâu rồi mới ngủ được.

Cô không biết Lộ Lâm cũng như mình, không nói chúc ngủ ngon được với cô nên không ngủ được, cứ như thiếu cái gì đó.

Hai ngày sau, kết thúc kỳ thi, Mễ Đường về nhà mở điện thoại ra mới thấy tối nào Lộ Lâm cũng gửi tin nhắn cho cô.

Mễ Đường lập tức gọi điện thoại nhưng lại tắt máy

Hình như Lộ Lâm chưa về nhà, cô đọc tin nhắn Lộ Lâm gửi mà cười khúc khích, ba giây sau quyết định mua vé đi tìm Lộ Lâm.

Cô mở phần mềm ra đặt vé máy bay cho ngày mai sau đó chuẩn bị thu dọn đồ đạc.

Một lát sau, Lộ Lâm gọi lại cho cô.

"Cậu không thành thật chút nào, đã nói phải tắt máy hai ngày không được gọi cho người kia, mình đã làm đúng theo thế." Lời oán giận của Mễ Đường không khác gì đang làm nũng.

"Ừ, cậu làm tốt lắm." Lời khen ngợi của Lộ Lâm cũng không được chân thành lắm

Hai người cùng nhau bật cười.

Mễ Đường hỏi anh thi thế nào.

Lộ Lâm nói: "Phát huy như bình thường, cũng không tệ lắm."

Mễ Đường: "Vậy là tốt rồi."

Lộ Lâm: "Còn cậu?"

Mễ Đường nghĩ một chút rồi nói: "Hình như cũng ok, làm được rất nhiều."

Còn làm có đúng không thì cô cũng không biết, đằng nào thi xong rồi cô cũng không quan tâm, chờ kết quả là chính.

Cho đến tận khi cúp máy, Mễ Đường cũng không nói cho Lộ Lâm chuyện mình mua vé để về gặp anh.

Cô yên lặng dọn hành lý, chuẩn bị cho Lộ Lâm bắt ngõ, đằng nào cô cũng biết nhà Lộ Lâm ở đâu, hạ cánh xong đến nhà nói cho anh biết cũng được.

Nhưng cô không biết lúc cúp điện thoại xong, Lộ Lâm cũng mua vé máy bay đi Bắc Kinh.

Hai người lần lượt ra sân bay, thời gian máy bay cất cánh chỉ cách nhau hơn một tiếng.

Lộ Lâm lên máy bay trước, lúc lên máy bay vì tránh cho Mễ Đường nghi ngờ, sợ cô gửi tin nhắn cho anh mà không được, rồi cô gọi điện lại không liên lạc được, anh lấy lý do điện thoại quên sạc pin mà hôm nay nhà có khách anh phải đi tiếp nên để điện thoại trong phòng sạc.

Khi đó Mễ Đường đang trên đường đến sân bay, nghĩ như vậy cũng tốt, chiều Lộ Lâm có việc đúng lúc cô ngồi trên máy bay không thể gọi được, nên cũng nói chiều có việc phải ra ngoài.

Hai người đều giấu diếm lẫn nhau.

Cho đến khi Lộ Lâm hạ cánh, anh không thấy Mễ Đường gửi tin cho mình thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại thấy có chỗ không ổn, nghĩ đến chuyện Mễ Đường nói hôm qua và hôm nay, anh chợt đoán được gì đó.

Anh gửi tin cho Mễ Đường nhưng mãi không thấy cô trả lời, Vì vậy gửi tin nhắn thoại cho cô, cũng không ai nhận.

Lộ Lâm nghĩ một chút rồi gọi thẳng luôn cho Mễ Đường.

Kết quả là tạm thời không liên lạc được.

Lộ Lâm đợi nửa tiếng chắc chắn là Mễ Đường cũng giống mình bay về tìm anh rồi.

Anh mở danh bạ tìm được số của Mễ Phong gọi điện hỏi quả nhiên là như vậy.

Mễ Phong bảo Lộ Lâm ngồi xe về nhà mình trước, Lộ Lâm từ chối anh định chờ Mễ Đường hạ cánh rồi gọi lại.

Lộ Lâm đợi khoảng hơn hai tiếng sau, Mễ Đường mới bật máy.

Cô cũng lo muốn chết, bởi vì lưu lượng bị khống chế nên máy bay hạ cánh chậm mất nửa tiếng, máy bay vừa đáp xuống cô đã tắt chế độ máy bay đi kết quả thấy một đồng tin nhắn.

Đầu óc cô chỉ muốn ngưng lại.

Không chỉ có Lộ Lâm, Mễ Phong và Hạ Tuệ Dao cũng gửi rất nhiều tin nhắn cho cô.

Nhưng làm cho cô buồn bực nhất là Mễ Phong gửi tới một tin: "Lộ Lâm nhà em đang ở sân bay thủ đô chờ em, hai người chơi trò bắt ngõ này thật thú vị."

Về mặt Mễ Đường đau khổ gọi cho Lộ Lâm.

Lúc điện thoại được kết nối, hai người đều im lặng mấy giây.

"Cậu..."

"Cậu..."

Hai người đều cười, mặt dù bất đắc dĩ, nhưng rất vui vẻ.

Lộ Lâm nói: "Cậu thật là, cậu về nhà trước đi, hoặc tìm một khách sạn gần đây ở tạm, mình đi mua vé bay về ngay."

Mễ Đường: "Vậy cậu có mệt quá không?"

"Mình không mệt."

"Thật không?" Mễ Đường không tin.

"Nghĩ đến cậu thì chỉ muốn được nhìn thấy cậu ngay, sẽ không mệt."

"... Vậy được rồi." Mễ Đường không chịu được khi nghe Lộ Lâm nói như vậy, lần nào cũng đỏ mặt, mặc dù có lúc cô nói trước nhưng lần nào thua cũng là cô.

...

Lộ Lâm đi mua ngay vé khứ hồi, hai tiếng sau cất cánh.

Hai người nói chuyện điện thoại ở sân bay cho đến khi điện thoại trên tay Mễ Đường hết sạch pin là Lộ Lâm đi lên máy bay, Mễ Đường đi ra sân bay tìm một khách sạn gần đó nghỉ ngơi khoảng hai tiếng, điện thoại cũng sạc đầy cho đến khi Lộ Lâm gọi cô ra sân bay đón anh.

Lúc này đã khuya, nhưng sân bay vẫn rất đông người.

Mễ Đường đứng ở lối ra, nhìn từng người đi ra ngoài.

Cô không buồn ngủ chút nào chỉ cần nghĩ đến sắp nhìn thấy Lộ Lâm ra tâm trạng của cô đã rất vui sướng.

Mễ Đường đếm từng người từng người một, tới người thứ mười ba thì nhìn thấy Lộ Lâm.

Cô theo bản năng vẫy tay với anh, Lộ Lâm đã nhìn thấy cô đầu tiên.

Lộ Lâm đi một vòng mới có thể ra ngoài, Mễ Đường chạy ngay sang bên trái.

Cô chạy thẳng vào trong ngực anh, ôm lấy eo của anh.

"Cuối cùng cậu cũng về rồi, có mệt không? Buồn ngủ không? Có đói bụng không?" Mễ Đường ôm rất chặt, giọng hơi buồn buồn.

Lộ Lâm cười nói: "Không mệt không buồn ngủ, hơi đói, còn cậu?"

"Minh cũng vậy." Mễ Đường ngước lên nhưng vẫn không buông tay, không nỡ buông anh ra.

"Đi thôi, về khách sạn trước." Lộ Lâm nói.

Mễ Đường "Ừ" một tiếng, Lộ Lâm nắm tay cô, đi lên phía trước.

Mễ Đường nói: "Hôm nay cậu rất đẹp trai."

Lộ Lâm không không nghe rõ quay đầu lại hỏi cô: "Hà? Cái gì?"

"Cái cậu này, cậu muốn mình khen lại lần nữa nên mới giả vờ không nghe thấy hả." Mễ Đường hất cằm lên, đập nhẹ vào ngực của anh nói: "Minh vừa nói hôm nay cậu rất đẹp trai! Siêu đẹp trai, vừa đi ra đã đẹp muốn chết, nhất định hôm nay cố ý mặc đẹp."

Lộ Lâm cười thoải mái thừa nhận, "Ừ."

Mễ Đường: "Còn mình?"

Lộ Lâm nhéo ngón tay nhỏ bé của cô, nghiêm túc nói: "Cậu vô cùng đẹp."

Anh nói xong lấy cái túi quà từ trong túi ra "Tặng cậu."

"Cái gì đây? Quà cho mình à?"

"Ừ." Lộ Lâm đưa cho cô "Không phải cậu đói à, đi ăn gì nhé."

"Ừ đi ăn."

Mễ Đường vừa nói vừa mở ra.

Trong túi có hai cái hộp, một hộp trong đó đều là kẹo, có kẹo mạch nha có chocolate có kẹo cứng rồi kẹo dẻo...

Nhìn không giống mua mà hình như là tự làm, bởi vì bao bì không thấy có nhãn hiệu, hộp ngoài cũng là hộp quà tặng.

"Đây là cậu tự làm à?" Mễ Đường thử hỏi, bởi vì cô cũng không tin lắm.

"Ừ."

"Thật á." Mễ Đường kinh ngạc nói, "Còn hộp kia là gì?"

"Tự mình mở ra đi." Lộ Lâm không nói đáp án.

Mễ Đường vội vàng mở nốt cái hộp kia ra.

Bên trong cũng là kẹo, nhưng lại là hai hình người đồ chơi làm bằng kẹo có hơi xấu, cố gắng cũng nhìn thấy hình dạng.

Mễ Đường không nhìn được cười "Cái này cũng là cậu làm?"

Lộ Lâm hơi xấu hổ, nhẹ nhàng mà "Ừ"

"Ha ha ha, đây là hai đứa mình à?"

Hai hình người bằng kẹo nằm cạnh nhau, hình như là đang nắm tay, mà cũng không phải, nói chung nhìn là lạ, nhưng cô gái tóc dài kia làm tinh tế hơn một chút, mặt mũi rất rất giống Mễ Đường, cậu con trai thì không nhìn rõ mặt.

Mễ Đường cười không ngừng, "Cậu quá lợi hại, làm lúc nào thế?"

Ánh mắt Lộ Lâm lấp lánh, "Từ nửa tháng trước."

"À! Mình nhớ rồi, thảo nào ngày đó cậu nói bận, hóa ra là làm cái này."

"Cậu ném thử đi." Lộ Lâm nói.

"Ừ, đồ chơi này mình phải cất đi, mình sẽ ăn hết tất cả." Mễ Đường cười nói.

Cô chọn hai loại kẹo, xé vỏ ra cho một viên vào miệng mình còn một viên dứt cho Lộ Lâm.

Lúc này, cô mới để ý trong đồng kẹo có một tấm thiệp.

Mễ Đường cầm tấm thiệp lên, mặt Lộ Lâm từ từ đỏ lên đến cả hai tai.

Trên thiệp là chữ của Lộ Lâm, dùng chữ Khải viết vô cùng đẹp:

"Có bao nhiêu kẹo cũng không ngọt bằng một phần của em, em là mật ngọt nhất trên đời này, cùng là Mễ Đường của một mình anh".

Mễ Đường cảm giác vị ngọt lan từ miệng xuống tim, cô ngước lên nhìn Lộ Lâm, dường như cô không nhìn thấy gì khác, toàn bộ thế giới đều là Lộ Lâm.

Cô may mắn mình đến được đây và gặp được Lộ Lâm, thích anh rồi ở bên anh.

Thanh xuân trở nên đẹp hơn nhờ có anh, mà còn được anh trân trọng, Mễ Đường cảm giác chắc đời trước mình cứu vớt địa cầu nên đời này vận khí mới tốt như vậy.

Cô tự hứa trong lòng, mong muốn vận khí tốt sẽ theo cô cả đời, cô mãi sẽ là Mật Đường của Lộ Lâm, cùng anh ngọt ngào cả đời.

"Có ngọt không?" Thấy cô cúi đầu không gì, Lộ Lâm hỏi.

"Ừ, rất rất ngọt." Mễ Đường gật đầu.

"Đi thôi." Lộ Lâm nắm chặt tay cô.

Toàn vẫn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Cuộc sống ngọt ngào sau hôn nhân (NT)

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Gấu Bụng Bự

GBB: dị là củi cùng cũng hoàn rồi mn oiiiiiii, chỉ tiếc là tác giả kết truyện nhanh quá nên hầu như chương nào cũng ngắn và viết vội vội vàng vàng. Tiếc cho một bộ truyện hay như dị. Dù sao thì cũng cảm ơn mọi người trong thời gian qua đã ủng hộ nhà Gấu nhaaaa.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Mễ Đường và Lộ Lâm liền đính hôn.

Lộ Lâm và bạn học thời đại học thành lập một công ty thiết kế làm Phó tổng, năm thứ hai, hai người đi đăng ký kết hôn, còn Mễ Đường mở một phòng tranh đối diện công ty Lộ Lâm.

Trong phòng tranh trang trí rất đẹp, như một quán cà phê hoặc tiệm hoa, không có nhiều học sinh cũng không định kiếm tiền, tuần nào cũng thuê người đến quét dọn và thuê một cô gái nhỏ chăm sóc hoa cỏ, mỗi ngày Mễ Đường giành ra hai tiếng dạy vẽ cho hai đứa trẻ, công việc này với cô mà nói chỉ để giết thời gian, tiền kiếm được không đủ để trả tiền thuê phòng tranh.

Sau khi tan làm Lộ Lâm sẽ qua đón cô, cho nên thời gian cô dạy vẽ đều tầm bốn năm giờ chiều.

Đa số ngày nào Lộ Lâm cũng tăng ca, phải đến hơn bảy giờ hai người cùng nhau tản bộ về nhà.

Sau khi kết hôn hai người mua nhà ở gần đấy, chỉ mất mười phút đi bộ đã tới.

Hôm nay như bình thường Mễ Đường trong phòng vẽ chờ Lộ Lâm.

Hơn bảy giờ, cô gửi tin cho Lộ Lâm nhưng đợi mãi cũng không thấy anh trả lời.

Cô gái làm trong phòng tranh ngập ngừng nói với cô đã dọn dẹp xong rồi.

Mễ Đường nhìn thời gian, nói: "Em về trước đi, tý nữa chị sẽ đóng cửa."

Mễ Đường gọi điện cho Lộ Lâm.

Điện thoại kêu lên mấy tiếng, lúc Mễ Đường nghĩ sẽ không ai nghe thì Lộ Lâm nhận.

"Anh ở đâu đấy? Sao vẫn chưa đến?" Mễ Đường không vui nói, "Cũng không thấy nhấc gì."

"Anh ở công ty, xuống ngay đây, hôm nay hơi bận nên về muộn, không để ý điện thoại, em đợi anh chút nữa nhé."

Giọng của Lộ Lâm khá bình tĩnh, nhưng hô hấp không được ổn định.

Mễ Đường cũng không nghĩ nhiều nhưng hình như cô nghe được tiếng đồ vật va vào nhau.

Lộ Lâm: "Anh cúp trước nhé, đến ngay đây."

Mễ Đường: "Được rồi."

Cô đặt điện thoại xuống, ngồi khoảng nửa phút lại nghĩ thấy không đúng lắm, vì vậy cầm túi ra khỏi phòng tranh, sau khi khóa cửa thì đi thẳng đến tòa nhà đối diện.

Mười phút sau, Mễ Đường nặng nề đi ra khỏi tòa nhà gọi điện cho Lộ Lâm, nhưng bên kia lại báo máy đang bận.

Sắc mặt Mễ Đường càng trở nên tệ hơn.

Nhưng chỉ lát sau, Lộ Lâm đã gọi lại vừa rồi chắc anh đang gọi cho cô nên mới không gọi được.

Mễ Đường nhận điện thoại nhất quyết không nói chờ Lộ Lâm giải thích như nào.

Cô vừa đến công ty Lộ Lâm, thư ký nói anh chiều nghỉ về từ sớm rồi.

Mễ Đường nghe xong chỉ muốn hôn mê, vẫn phải cố gắng mỉm cười nói mình quên mất.

"Đường Đường, em đang ở đâu?" Lộ Lâm hỏi.

Mễ Đường nghe thấy Lộ Lâm gọi cô thân mật như vậy, tức giận giảm đi một ít nhưng giọng vẫn không tốt lắm nói: "Em đang ở dưới công ty anh, anh đang ở đâu? Anh nói dối em à, chiều anh không hề đi làm."

Lộ Lâm: "Em đứng đó chờ anh, anh sắp tới rồi."

Mễ Đường nhú mày không vui nói: "Anh nói xem anh đã đi đâu?"

Lộ Lâm cười nói: "Ngoan, đợi chút nữa giải thích với em."

Mễ Đường nghe thấy anh cười, lại thấy anh dùng từ giải thích thì bỗng nhiên nghĩ đến gì đó.

Cô lấy điện thoại ở tai xuống xem ngày hôm nay.

Mới nhớ hôm nay là ngày gì.

Cô mỉm môi cười lên, nhưng vẫn giả vờ tức giận nói: "Vậy anh nhanh lên, dám nói dối em, chờ xem em đánh anh như nào."

Nói xong, Mễ Đường kiêu ngạo kiễ đầu ngón chân đi đi mũi giày xuống đất, mặt mày tươi rói, không hề tức giận lại còn chút chờ mong.

Đợi mấy phút nữa, thấy Lộ Lâm xuất hiện ở bên đường đối diện.

Một tay anh cầm hộp bánh ga-tô, tay kia cầm một cái túi, mặc tây trang đi thẳng tới chỗ Mễ Đường.

Đang hoàng hôn ánh chiều tà chiếu lên người anh, giống như ánh sáng bóng mượt của nàng tiên cá nổi lên mặt biển và phản chiếu qua những con sóng, một vẻ đẹp làm cho người ta chìm đắm.

Mễ Đường nhìn đến ngây người.

Kết hôn một năm rồi, rồi bên nhau đã được bảy năm, lúc cô nhìn Lộ Lâm vẫn cảm giác như thời cấp ba, cô nghĩ chắc cả đời này tim mình sẽ đập thình thịch vì Lộ Lâm.

Mỗi một chỗ trên người Lộ Lâm đều làm cho cô yêu thích.

Mễ Đường muốn giả vờ giận nhưng lúc này lại không thể giả vờ nổi.

Lộ Lâm của cô quá đẹp trai, không giống với thời Lộ Lâm học cấp ba, bớt đi vẻ non nớt của thiếu niên, thêm sự thành thực và ổn trọng, khí chất vẫn lạnh lùng như cũ, chỉ là khuôn mặt càng trở nên có sức hút hơn.

Thật là chỉ muốn xông lên ôm lấy anh.

Không được, cô phải nhịn, Lộ Lâm lại dám lừa cô, ai bảo anh lừa cô chứ.

Mễ Đường hạ quyết tâm, kiên quyết kìm nén, đứng yên tại chỗ không để cho mình bước lên trước.

Lộ Lâm đến trước mặt Mễ Đường, chuyển mấy thứ sang tay phải sau đó tay kia cầm tay của Mễ Đường, kéo cô vào trong lòng "Xin lỗi, không phải anh muốn lừa em."

"Hừ." Mễ Đường không giấu được nụ cười.

"Chúc mừng kỷ niệm một năm ngày cưới." Lộ Lâm đan xen mười ngón tay vào cô, cúi xuống chạm vào trán của cô.

Mễ Đường có chút xấu hổ, bởi vì người trong tòa nhà đi ra đang nhìn về phía này, hình như trong đó còn có nhân viên trong công ty của Lộ Lâm.

"... Chiều anh đi đâu đấy?" Ngón tay cái của Mễ Đường gãi gãi trên mu bàn tay của Lộ Lâm, giọng nói khác hoàn toàn vừa rồi.

"Chuẩn bị quà cho em." Lộ Lâm giờ tay kia lên.

Mễ Đường cúi đầu nhìn đồ trong tay anh, "Quà gì? Đây là bánh ga-tô à?"

"Ừ."

Mễ Đường đưa tay ra muốn nhận, chạm phải tay của Lộ Lâm, anh hít vào một cái tay cũng hơi run lên.

Lúc này Mễ Đường mới phát hiện ngón tay của anh bị sưng, trên mu bàn tay còn một số chỗ bị bóng nhìn khá nghiêm trọng.

"Anh bị làm sao đấy?" Mễ Đường sợ hãi hét lên.

"Không sao, lúc làm bánh gato vội quá nên chạm vào lò nướng hơi nóng." Lộ Lâm nói qua.

Mễ Đường cẩn thận không dám chạm vào tay anh, vừa xót lại vừa tức giận, "Anh tự làm bánh ga tô à?"

"Ừ." Lộ Lâm yêu thương nhìn cô, lại nói thêm, "Thật ra không đau mà."

"Sao anh lại không cẩn thận như vậy, sao phải làm bánh gato chứ, sao có thể không đau được, em thấy rất đau nhìn vết lớn như thế, rất nóng đúng"

không!" Giọng Mễ Đường vừa tức vừa vội.

"Không đau thật mà, mình về đi."

"Không." Viên mắt Mễ Đường đỏ lên "Ghét quá, sao anh lại không cẩn thận một chút, sao anh phải tự làm bánh chứ, làm gấp như vậy làm gì, em..."

Mễ Đường nói xong rồi thả tay Lộ Lâm ra.

"Em sắp bị anh làm tức chết rồi." Thật ra Mễ Đường còn tức bản thân hơn, cô đã quên mất hôm nay là ngày kỉ niệm nên không chuẩn bị quà, Lộ Lâm lại có lòng tự tay làm bánh cho cô, còn bị bỏng nữa chứ.

Trong lòng cô buồn buồn, ngược lên thấy Lộ Lâm đang dịu dàng nhìn mình, cô lại càng rối hơn hỏi: "Anh đã bôi thuốc chưa?"

"Chưa." Lộ Lâm đưa tay xoa tóc cô, "Vội quá, sợ em không kịp đợi."

"Đúng là anh muốn chọc giận em mà, nóng như thế mà không để ý cứ đi chứ."

Mắt mũi của Mễ Đường đều đỏ, mặt cũng giận đến đỏ bừng, "Em mặc kệ anh!"

Cô quay đầu đi nhưng đi được hai bước, thì dừng lại nghĩ, sau đó xoay người đi về cầm tay áo Lộ Lâm "Nhanh lên đi về em bôi thuốc cho anh."

Lộ Lâm cười cười, "Được."

"Anh còn cười à, anh có biết em đang rất giận không?"

"Anh biết mà." Lộ Lâm vẫn nhẹ nhàng cười, "Anh không đau mà."

"Không đau cái rắm, cái đồ ngốc này." Mễ Đường nhìn anh chăm chăm.

Mễ Đường đi đến lề đường, vẫy một chiếc xe sau đó ngồi vào ghế lái phụ, Lộ Lâm không còn cách nào khác là ngồi phía sau một mình.

Bởi vì rất gần nên qua một đèn xanh đèn đỏ, rẽ một cái là đến cửa tiểu khu.

Mễ Đường xuống xe đi ở đằng trước, không chờ Lộ Lâm

Lộ Lâm đi sau lưng cô không hề giận mà tâm trạng lại rất tốt vẫn mỉm cười.

Về đến nhà, Mễ Đường lục tung hộp thuốc tìm thuốc trị bỏng, vẫn không yên tâm mà lên phần mềm bác sỹ xem lại phương pháp xử lý bị bỏng khẩn cấp, thấy trên đó viết ngay sau khi bị bỏng phải bôi thuốc luôn thì mới không bị rộp, mắt của nàng lại đỏ lên, tức đến mức muốn ném đồ.

Nhưng cô vẫn nhịn, quay đầu Lộ Lâm đang mở hộp bánh ra, giận không có chỗ phát tiết.

Trong lòng lại thầm mắng, đồ ngốc này, đã lớn thế rồi mà còn ngớ ngẩn như vậy.

Cô vào phòng bếp cầm trứng gà, đường trắng, dấm và mật ong dựa theo trên phần mềm, khuấy đều lòng trắng trứng, đường, dấm và mật lên, đi đến chỗ Lộ Lâm "Dừng cử động nữa, anh ngồi xuống đi."

Lộ Lâm nhìn cô rồi nghe lời ngồi xuống.

"Đưa tay cho em." Mễ Đường nhủ mảy mảy nhìn anh ngoan ngoãn, biết anh bôi vì làm sai nên mới như vậy, có chút đau lòng có chút yêu thương, cô cau mày, cầm lấy tay Lộ Lâm bôi một lớp lên cho anh.

Lộ Lâm nhìn cô nghiêm túc, cầm lại tay cô.

"Đường Đường."

"Anh đừng nói nữa." Mễ Đường ngắt lời anh, biết anh muốn nói gì, cũng biết hấn mà nói chắc sẽ lại làm cô tức giận.

Lộ Lâm bắt đầu dĩ, nhưng vẫn nói: "Có muốn ăn bánh ga-tô không? Có đói bụng không?"

"Ăn cái đầu anh ý, không ăn, tay anh như vậy em còn nuốt được sao!"

"Thật không ăn? Anh làm vị dâu tây." Lộ Lâm nhìn bánh ga-tô bên cạnh.

Mễ Đường cũng quay lại theo bản năng.

Chiếc bánh xen kẽ màu hồng và trắng nhìn khá đẹp, mặc dù những bông hoa bằng bơ hơi xấu nhưng quả dâu ở giữa lại bôi rất đều vừa nhìn đã biết làm rất thật tâm.

Nhưng càng cảm động, Mễ Đường lại càng đau lòng càng tức giận.

Cô cũng biết Lộ Lâm làm vì cô nhưng trong lòng vẫn khó chịu.

Mễ Đường nín chặt môi, không nói chuyện, thấy những vết bầm trên tay Lộ Lâm hình như không có thay đổi chứng tỏ mấy đồ này cô bôi cũng không có tác dụng gì.

Mễ Đường thấy hơi mất mát, đi lấy khăn ướt, lau những thứ dính trên tay sau đó cẩn thận tỉ mỉ bôi lớp thuốc bôi bầm cho anh.

Bôi xong, Mễ Đường quay đầu đi vào phòng ngủ, khóa cửa lại.

Lộ Lâm không vào được, gõ cửa cũng không ai để ý.

Mặc dù anh có chìa khóa nhưng nghĩ lại vẫn không dùng để mở cửa phòng mà lấy điện thoại nhắn tin cho Mễ Đường.

Lộ Lâm: "Đường Đường đừng giận nữa."

Lộ Lâm: "Đi ra ăn bánh ga-tô đi."

Mễ Đường nằm trên giường, nhìn màn hình điện thoại, vẻ mặt vô cùng xoắn xuýt, cô đưa tay ấn chữ nhưng không gửi đi.

Lộ Lâm vẫn gửi tin cho cô.

Lộ Lâm: "Anh sẽ không bao giờ... làm cho em lo lắng nữa, bớt giận nhé bảo bối."

Mễ Đường khẽ cắn môi, trả lời anh: "Không cho phép anh nói nữa."

Mễ Đường: "Không được nhắn tin nữa, em sẽ không nguôi giận đâu."

Mễ Đường: "Dấu chấm câu cũng không cho!"

...

Cô nhấn liên tục ba tin sau đó nhìn chăm chăm màn hình.

Trên khung chat rất nhanh đã có tin mới.

Lộ Lâm: ", "

Lộ Lâm: "~ "

Lộ Lâm: "!"

Mễ Đường ngẩn người, sau đó cười khúc khích.

Lộ Lâm đồ đáng ghét này!

Mễ Đường: "Ngu ngốc!"

Mễ Đường: "Em không giận, tự mở cửa đi vào."

Mễ Đường: "Ôm em ra ngoài ăn bánh ga-tô."

Mễ Đường: "Còn nữa... em yêu anh, Lộ Lâm, em yêu anh em yêu anh em yêu anh, rất yêu anh."

Lộ Lâm: "Anh yêu em nhiều hơn."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Quá ngọt, ông trời của tôi, ô ô ô,

Nghe được bốn chữ "Anh yêu em hơn", trái tim tôi đã thấy ngứa ngáy

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Như Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

